

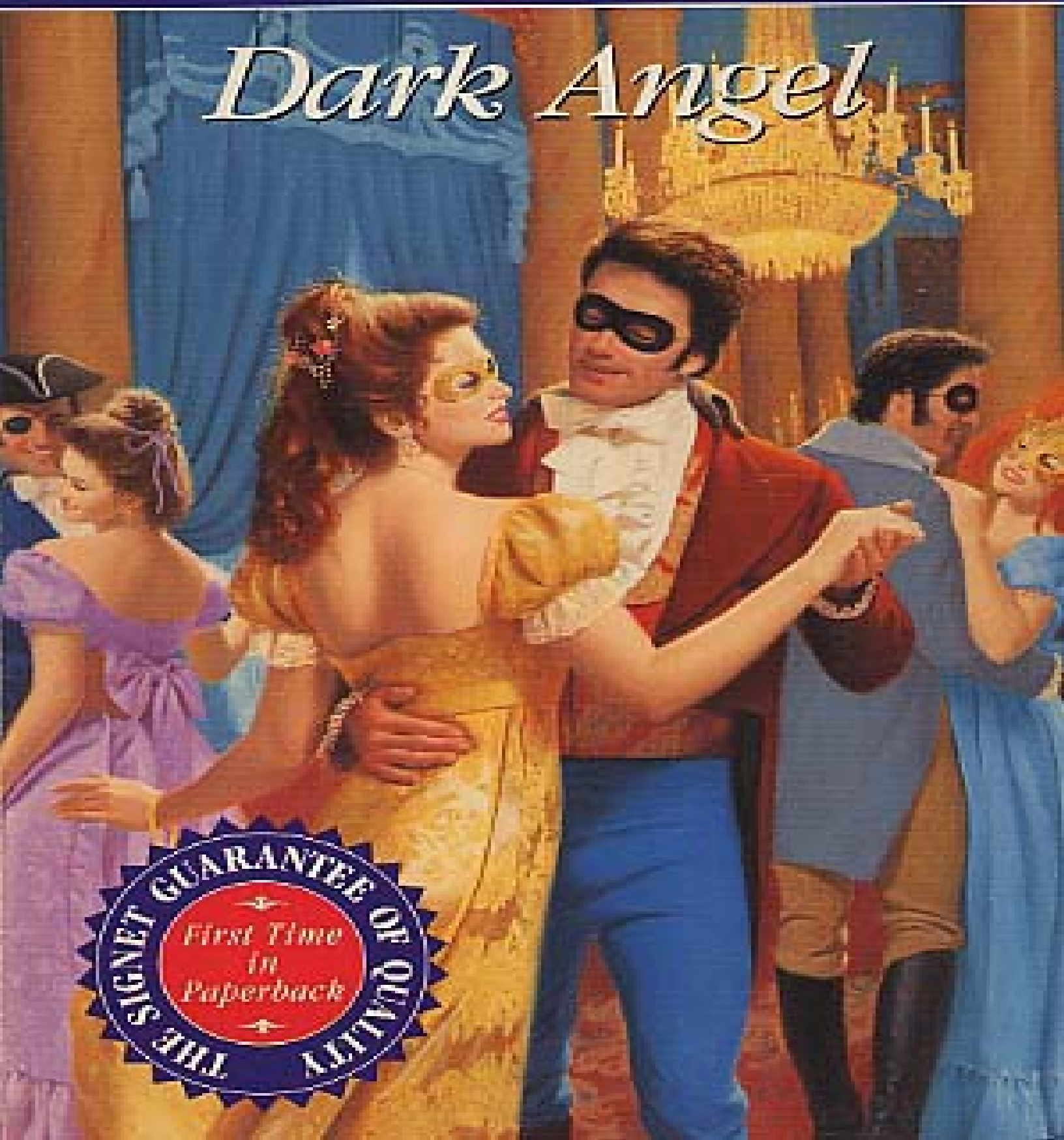
SIGNET • 433-ALFRED • (DANBURY, CT) • U.S. \$3.94

SIGNET REGENCY ROMANCE

Mary Balogh

Dark Angel

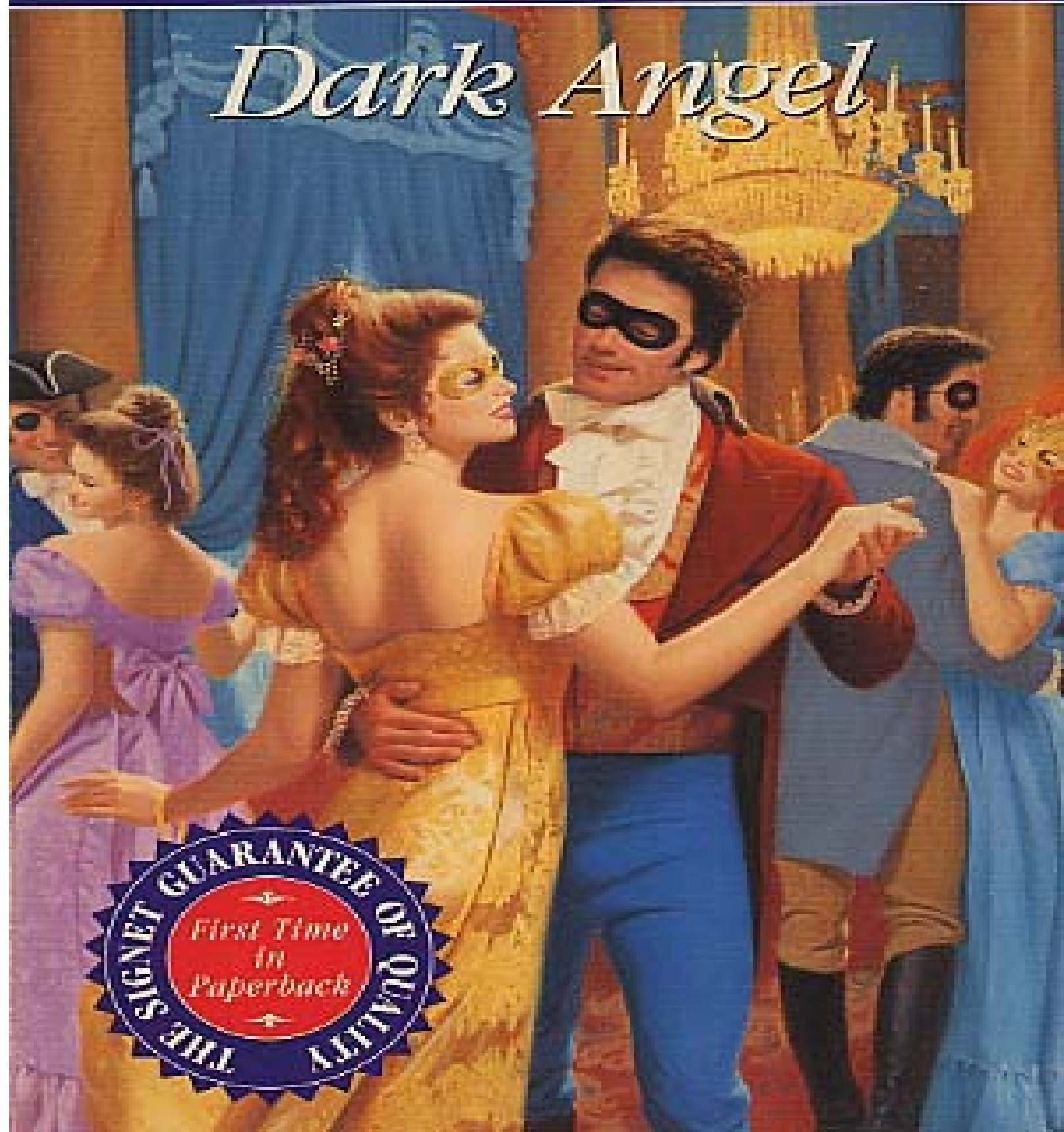
SIGNET • 433-BL7953 • (JANUARY 1991) • U.S. \$3.95

SIGNET REGENCY ROMANCE

Mary Balogh

Dark Angel

Thiên thần bóng tối

Mary Balogh

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Lời giới thiệu của ech nhiet doi83

“Ngày và Đêm. Mùa hạ và Mùa đông. Thiên thần và ác quỷ...” Đó là những ấn tượng ban đầu của Jennifer Winwood , người con gái với mái tóc đỏ rực rỡ và một nhan sắc làm nao lòng người, về 2 người đàn ông đối lập bên cạnh nàng . Một là vị hôn phu mà nàng đã yêu suốt 5 năm trời kể từ ngày họ được đính ước - Lionel tử tước Kersley , tóc vàng mắt xanh và đẹp như 1 vị thiên thần . Hai là người đàn ông hoàn toàn xa lạ mà nàng tình cờ gặp gỡ ở công viên - Bá tước Thorhill giàu mạnh và mang tai tiếng ghê tởm nhất Luân đôn , với vóc dáng và vẻ đẹp trai dữ dội như Ác quỷ Lucifer. Yêu và ngưỡng mộ vị hôn phu của mình tha thiết , Jennifer những tưởng mình sẽ vô cùng hạnh phúc đón nhận cuộc hôn nhân đáng ao ước nhất trong năm , thế nhưng tại sao nàng lại luôn bị say mê , cuốn hút một cách không thể lý giải nổi với người đàn ông bí ẩn và tăm tối ấy, Gabriel – Ác quỷ mang tên 1 vị thiên thần.... ?

Xinh đẹp , ngây thơ và trong trắng ,nàng không hề biết rằng mình đang vô tình bị đẩy vào một trò chơi tình yêu đầy hận thù và không có lối thoát giữa hai người đàn ông . Đâu là thực , đâu là giả dối , ai mới thực sự là thiên thần , kẻ nào là ác quỷ ? Và ở nơi nào mới có chỗ dành cho **Tình yêu**?

Một tiểu thuyết nữa của nữ văn sĩ nổi tiếng MaryBalogh – người được mệnh danh là nữ hoàng thể loại Signet Rencency Romance với những tác phẩm đã được biết đến “Nàng không là góa phụ.” và gần đây nhất là “Lời hẹn ước mùa giáng sinh” được dịch bởi nhóm dịch diễn đàn Viêtlangdu.com . Vtttuyen3110 và ech_nhiet_doi83 xin giới thiệu một tiểu thuyết nữa 18 chương , hồi hộp mà vô cùng lãng mạn “Thiên thần bóng tối” –Dark Angel.

CHƯƠNG 1 (người dịch vtttuyen3110)

London thì có phần nào ngoài sức tưởng tượng của hai tiểu thư trẻ tuổi đến London trong một chiếc xe ngựa đường bộ dùng để đi xa vào một buổi chiều muộn của Tháng Tư. Thay vì trò chuyện và la lên như các cô tự cho là mình đã làm, mà trên thực tế hầu như là các cô lại nói huyền thuyên không ngớt trong suốt cuộc hành trình dài từ Gloucestershire, các cô nhìn chăm chăm trong sự ngạc nhiên và sợ hãi qua cánh cửa sổ sự đối lập giữa đám đông, sự tồi tàn, đôi lúc là đường phố bẩn thỉu của vùng ngoại ô để dần tiến đến một nơi tao nhã sang trọng như Mayfair.

-Ồ ! - một trong hai cô gái thốt ra trong một tiếng thở dài, phá vỡ sự im lặng trong một thời gian dài - cuối cùng chúng ta cũng đến đây, Jenny ! Và đột nhiên em cảm thấy mình rất nhỏ bé, rất bình thường, và rất ... - cô lại thở dài.

- Hoảng sợ à ? – tiểu thư trẻ tuổi còn lại đoán trong lúc vẫn nhìn chăm chăm ra bên ngoài.

- Ôi, Jenny ! – Tiểu thư Samantha Newman thốt lên và cuối cùng cũng xoay đầu cô từ phía cửa sổ sang nhìn người đồng hành của mình – thật là hay ho vì chị quá điềm tĩnh và thỏa mãn. Chị có đức Ngài Kersey đợi ở đây để mà làm cho chị quá xúc động. Hãy thử tưởng tượng xem, nếu chị có thể, nó sẽ như thế nào nếu không có ai ở đó, nếu mọi quý ông trên phố nhìn chị và nhăn mặt với vẻ không ưa, nếu chị là một cô gái hoàn toàn đứng lẻ loi một mình ngay trong buổi khiêu vũ đầu tiên của chị, nếu như ...

Cô chợt dừng lại với vẻ giận dữ khi tiểu thư trẻ tuổi còn lại cười vui vẻ và tham gia câu chuyện một cách bất đắc dĩ :

- Được rồi, điều đó có thể xảy ra, em biết mà, nó có thể ! Và một con lợn có thể bay về miền Nam trong mùa đông – tiểu thư Jennifer Winwood nói với vẻ không đồng tình – chị chỉ nhớ cái cách mà tất cả các quý ông ở nhà đã giẫm chân lên nhau trong sự hấp tấp để được là người đầu tiên đứng cạnh em tại buổi vũ hội của vùng.

Samantha nhăn mũi và cười lại :

- Nhưng đây là London – cô nói – không phải là vùng quê.

- Và vì vậy mà hội chúng giẫm đạp lên ngón chân của nhau sắp diễn ra khắp London.

Jennifer nói với một vẻ ghen tị triu mến, như nàng thường làm, với sắc đẹp hoàn hảo của người em họ - mái tóc hoe vàng sáng và ngắn với những lọn tóc quăn, đôi mắt to màu xanh với hàng lông mi sẫm màu hơn mái tóc, nước da mịn màng như sứ với sắc ửng hồng tự nhiên của đôi gò má. Và Sam trông hơi nhỏ bé với một dáng vẻ ưa nhìn mà không hề gợi nên một ham muốn xác thịt lẫn vẻ lạnh đậm nào. Jennifer thường tiếc nuối vì nàng trông mạnh mẽ và ít ra dáng vẻ của một quý cô. Các quý ông ngắm nhìn một cách vui thích mái tóc màu đỏ sậm mà không bao giờ chịu cắt của nàng mặc dù tóc ngắn đang là thời trang, đôi mắt màu đen, đôi chân dài và một cơ thể tràn đầy sức sống. Nhưng nàng thường có ý nghĩ không thoải mái là nàng trông giống một nữ diễn viên hoặc là một gái điếm hạng sang – những người chưa bao giờ nàng nhìn thấy – hơn là trông giống một quý cô.

Ngoại trừ Ngài Kersey – Lionel, nàng chưa bao giờ nói to tên anh với bất cứ ai, mặc dù thỉnh thoảng tự mình thì thầm, và trong trái tim và những giấc mơ của nàng anh là Lionel. Anh sẽ trở thành chồng của nàng. Chẳng bao lâu nữa. Trước khi Mùa Lễ Hội kết thúc. Có lẽ là anh sẽ đưa ra lời đề nghị theo đúng nghi thức trong vòng vài ngày hoặc tuần tới và ngay sau lễ ra mắt tại triều đình của nàng và buổi khiêu vũ ra mắt của nàng, lễ cưới của họ sẽ được chuẩn bị. Nó sẽ được tổ chức tại Nhà Thờ Thánh George ở quảng trường Hanover. Sau đó nàng có thể được giới thiệu tại triều đình khắp nơi lần nữa với tư cách là một quý bà.

Chẳng bao lâu nữa. Sẽ rất sớm thôi. Đó là cả một thời gian dài chờ đợi. Năm năm dài vô tận.

- Ôi, Jenny, đây chắc là nó rồi ! – chiếc xe ngựa đột ngột rẽ vào một quảng trường rộng và tao nhã và chạy chậm lại bên ngoài một biệt thự - Đây chắc là quảng trường Berkeley.

Họ thật sự đã đến nơi cần đến. Cánh cửa đôi phía trước rộng mở khi họ nhìn vào những người phục vụ mặc đồng phục tràn ra ở phía trước. Những người khác nhảy xuống từ xe chở

hành lý đã theo sát phía sau xe họ suốt cuộc hành trình. Một người trong số họ đỡ hai người hầu gái xuống trong khi người đánh xe ngựa giúp hai tiểu thư trẻ tuổi bước xuống xe ngựa. Đường như có sự hòa hợp thú vị giữa sự ồn ào và sự lảng xảng đối với sự xuất hiện của hai người có thể xem như là không quan trọng, Jennifer nghĩ trong sự thích thú. Nàng đã trải qua hai mươi năm với những người bà con thân thuộc với cuộc sống nơi thôn quê.

Nhưng giờ đây nàng sẵn sàng để thích nghi. Chẳng bao lâu nữa nàng sẽ trở thành một quý bà, Nữ Tử Tước Kersey, và trở thành phu nhân của ngôi nhà của nàng ở London và điền trang ở nông thôn. Đó thật sự là một ý nghĩ có khả năng làm choáng ngợp bất cứ người nào bây giờ mới đến London lần đầu tiên. Nàng hơi già dặn để mà bị choáng ngợp, nhưng lại không đủ già dặn để tỏ ra trịnh trọng. Nhưng cách đây hai năm, khi nàng được mười tám tuổi và cha nàng cùng với Bá Tước Rushford – cha của Tử Tước Kersey, lên kế hoạch cho lễ ra mắt của nàng, ngoài ra còn có sự hứa hôn và lễ cưới sẽ được chuẩn bị ba năm sau đó, Tử Tước lại bị giữ lại ở miền Bắc nước Anh bởi căn bệnh hiểm nghèo của người chú. Mùa xuân và mùa hè năm đó, Jennifer đã khóc rất nhiều vì sự trì hoãn hôn nhân của nàng hơn là vì đã bỏ lỡ Mùa Lễ Hội. Cô đã thấy Đức Ngài Kersey vài lần. Và năm ngoái, điều bất hạnh lại đến với cái chết của bà nội nàng. Và không ai bàn đến Mùa Lễ Hội hay lễ cưới cả.

Và như vậy, đây chính là điều nàng muốn. Bây giờ, nàng đến London lần đầu tiên khi nàng hai mươi tuổi. Niềm an ủi duy nhất là cô em họ Samantha, người đã sống với gia đình nàng trong bốn năm kể từ khi cha mẹ cô qua đời, bây giờ đã mười tám tuổi và có thể ra mắt cùng lúc với Jennifer. Thật là tuyệt khi có một người đồng hành, một người bạn tâm tình, và một phù dâu cho hôn lễ của nàng.

Đó dường như là khoảng thời gian dài vô tận, Jennifer nghĩ trong khoảnh khắc nàng dừng lại và nhìn chằm chằm vào ngôi nhà của cha nàng ở London. Hơn một năm qua nàng đã không gặp Đức Ngài Kersey. Và thậm chí ngay cả khi cả hai chỉ được giới thiệu một cách chính thức trong những khoảng thời gian rất ngắn của những buổi tiệc Giáng Sinh hay những vũ hội, kể từ đó, nàng vẫn mơ về anh mỗi đêm và ngày nào cũng mơ mộng đến anh. Nàng yêu anh say đắm và chỉ duy nhất mình anh trong năm năm vừa qua và chẳng bao lâu nữa những giấc mơ của nàng sẽ thành hiện thực.

Người quản gia của cha nàng cúi người chào họ với dáng vẻ cung kính ngay từ cánh cửa bên ngoài và hướng dẫn họ đi vào thư viện, nơi mà cha của Jennifer – Tử tước Nordal đang đứng ngay trước bàn làm việc với hai tay chắp lại sau lưng đợi họ. Cha của nàng dĩ nhiên là đã nghe được sự ồn ào báo hiệu nàng đã đến, nhưng tính cách của ông không cho phép ông ra ngoài đón họ.

Samantha chạy nhanh về phía ông vì vậy ông phải gượng gạo vòng tay ra ôm cô.

- Cậu Gerald – cô kêu lên – Chúng cháu không thể diễn tả được sự nguy nga tráng lệ mà chúng cháu được thấy, phải không Jenny ? Tất cả những gì chúng cháu có thể làm là hé nhìn ra ngoài qua cửa sổ xe ngựa và lóng ngóng với những tấm rèm che, đúng không Jenny ? Thật là thú vị vì được gặp lại cậu ! Cậu có khỏe không ?

- Cậu nghĩ là tình trạng không thể diễn đạt bằng lời này không phải là tai họa thường xuyên xảy ra

Ông nói với vẻ hóm hỉnh hiếm thấy rồi quay sang ghì chặt cô con gái của mình.

- Cậu hoàn toàn khỏe mạnh. Cảm ơn cháu, Samantha. Thật là nhẹ nhõm khi thấy hai đứa đến nơi an toàn. Cậu đã tự hỏi là mình có nên đích thân về đón hai đứa vì không an toàn chút nào khi để cho hai quý cô trẻ tuổi đi một chặng đường dài như vậy một mình.

- Một mình ? - Samantha cười thầm – Thật ra thì có cả một đội quân đi cùng với chúng cháu. Bất cứ tên cướp đường nào chỉ cần nhìn một cái là nhận ra ngay trong nỗi thất vọng là chúng đang tự sát nếu liều mạng tấn công. Thật là đáng tiếc ! Cháu đã luôn mơ ước là mình sẽ được mang đi bởi một tên cướp đường đẹp trai – cô khẽ cười để xua đi cái cau mày trên khuôn mặt người cậu.

- Được rồi ! – Ông nói trong khi quan sát cẩn thận cả hai – Cháu sẽ được như vậy ! Cháu trông có vẻ đủ khỏe mạnh và xinh đẹp, dĩ nhiên vẫn còn vẻ nguyên sơ lắm ! Agatha đã sắp xếp một người may quần áo đến đây ngày mai. Cô ấy cũng sẽ đến và có trách nhiệm xem xét đến tất cả các thứ cần thiết cho sự ra mắt của các con và tất cả những gì có liên quan. Các con phải nghe lời cô ấy vì cô ấy có thể biết khi nào thì các con sẵn sàng cho Mùa Lễ Hội và các con sẽ biết cách xử sự như thế nào cho đúng !

Jennifer và Samantha nhìn nhau với nụ cười ủ rũ.

- Thôi được – Tử tước Nordal nói – cậu dám nói là hai đứa trông có vẻ mệt mỏi sau chuyến đi và sẽ vui mừng nếu được đi nghỉ ngơi một lát.

- Dì Agatha ư ! – Samantha nói ngay sau khi cả hai được người quản gia dẫn về phòng của họ - Bản thân dì ấy đã là một người khó chịu. Em luôn luôn không hiểu được làm cách nào mà dì ấy và mẹ em là hai chị em ruột. Liệu chúng ta có thể có được sự thích thú nào khi kết thúc Mùa Lễ Hội năm nay không Jenny ?

- Nhiều hơn nếu so với trường hợp không có dì ấy ! – Jennifer trả lời – nếu không có dì ấy ai sẽ hướng dẫn cho chúng ta? Ai sẽ giới thiệu chúng ta với tầng lớp thượng lưu? Ai sẽ giúp chúng ta quyết định nhận hay chấp thuận những thư mời thích hợp? Ai sẽ giúp chúng ta lựa chọn bạn nhảy tại những vũ hội mà chúng ta tham gia và đi kèm với chúng ta đến nhà hát hay xem nhạc kịch ? Cha ư ? Em thử nghĩ xem cha sẽ như thế nào trong các trường hợp đó?

Samantha cười thầm khi tưởng tượng trong đầu hình ảnh người cậu nghiêm nghị và không có tính hài hước vui chơi với nhiệm vụ của người tổ chức các sự kiện xã hội trong Mùa Lễ Hội của họ.

- Em hy vọng là chị đúng ! – cô nói – Dì ấy có thể giúp chúng ta khi chúng ta có bạn nhảy phải không? Dì ấy có thể nhận thấy những cơn ác mộng tồi tệ nhất của chúng ta và không để cho nó xảy ra. Dì Aggy yêu quý ! Chị không cần phải lo lắng về người bạn nhảy của mình đâu vì sẽ là Tử tước Kersey !

Chỉ ý nghĩ đó thôi cũng đủ làm cho trái tim của Jennifer đập loạn nhịp. Khiêu vũ với Lionel, đến rạp hát với Lionel, có thể một vài khoảnh khắc nào đó nàng sẽ được ở một mình với anh bất cứ khi nào có thể thu xếp được và hôn anh. Một nụ hôn – đầu gối của nàng gần như nhũn ra vào Giáng Sinh năm ngoái khi anh hôn tay nàng. Liệu đầu gối của nàng có thể chống đỡ được

cơ thể nàng khi anh hôn môi nàng ?

- Nhưng không phải là lúc nào cũng vậy – nàng nói – thật là khiếm nhã khi nhảy với một bạn nhảy quá hai bản trong một vũ hội Sam à, thậm chí nếu anh ta là hôn phu của mình, em biết điều đó mà.

- Có thể chị sẽ gặp một người nào đó đẹp trai hơn và không lạnh lùng.

Jennifer cảm nhận được sự ác cảm trước đây của người em họ khi đánh giá Tử tước Kersey. Anh có mái tóc rất vàng, cặp mắt xanh và nét mặt như được chạm trổ rất đẹp. Và đối với Samantha anh dường như là người lạnh lùng mặc dù anh có cùng màu tóc với cô. Lẽ tất nhiên, nét mặt nồng hậu của cô luôn luôn giúp cho cô trong những trường hợp cô không thích ai như tình huống này thậm chí ngay cả khi tách riêng tính hoạt bát của khuôn mặt cô ra khỏi sự hăm dọa của cô đối với những gì cô tiếp xúc trong cuộc sống.

Tử tước Kersey – Lionel không lạnh lùng. Sam dĩ nhiên là không có đủ ảnh hưởng để anh hướng về mặt tươi cười của mình về phía cô. Vẻ mặt tươi cười của anh quyến rũ kinh khủng. Chính vẻ mặt tươi cười của anh đã biến Jennifer thành nô lệ kể từ khi nàng mười lăm tuổi và lần đầu tiên gặp gỡ người chồng mà cha nàng đã chọn lựa cho nàng. Nàng chưa bao giờ phản đối cuộc hôn nhân sắp đặt này. Chưa bao giờ. Nàng đã yêu người chồng được dành cho nàng ngay từ cái nhìn đầu tiên và bây giờ vẫn còn yêu anh kể từ lúc đó.

- Nếu chị có gặp ai đó đẹp trai hơn ;p tra nàng nói khi họ lên đến hết cầu thang và được chỉ hướng về phòng của họ - chị sẽ trao anh ta cho em nếu anh ta không nhìn thấy em trước, và sau đó anh ta sẽ quy phục dưới chân em.

- Ý tưởng này thật thú vị - Samantha trả lời.

- Dĩ nhiên là không có khả năng là chị sẽ gặp một ai đó đẹp trai hơn Tử tước Kerslry đâu !

- Em công nhận với chị - Samantha đồng tình – Nhưng có lẽ ở một nơi nào đó ở thủ đô rộng lớn này có một quý ông đẹp trai như vậy say mê một mái tóc vàng, đôi mắt màu xanh. Vóc dáng không quan trọng và đáng vẻ khó tả.

Jennifer cười và đi vào trong căn phòng mà người quản gia ra dấu cho cô.

- Và Sam này – nàng nói trước khi họ tách ra – cẩn thận đừng có gọi dì Aggy ở trước mặt dì ấy. Em có nhớ vẻ mặt của dì ấy khi em làm như thế năm ngoái ở lễ tang của bà nội không ?

Samantha khẽ cười và hất mặt lên.

- Tính ngoan cố của cậu một ngày nào đó sẽ làm tổn hại đến cậu đấy, Gabe ! – Hầu Tước Albert Boyle nhận xét với người bạn đồng hành khi họ đang cưỡi ngựa dạo quanh công viên Hype Park vào một buổi trưa – Nhưng mà thật lòng mà nói là tớ rất vui vì cuối cùng cậu cũng quay trở lại thành phố. Thật là buồn tẻ vì thiếu vắng cậu hai năm qua !

- Cậu phải nhận thấy là tớ hoàn toàn không trốn tránh Rotten Row vào lúc năm giờ sáng ngay trong ngày trở về trọn vẹn đầu tiên của tớ ! - Gabriel Fisher, Bá Tước Thornhill trả lời với

vẻ lạnh nhạt – Có thể là ngày mai, chắc chắn là ngày mai, tớ sẽ bị đẩy xuống địa ngục trước khi tớ có thể giữ được mình tránh xa tất cả bọn họ. Bertie, đơn thuần là vì tớ có thể nhìn thấy trước được vẻ ngò vức và sự canh phòng cẩn mật của những mệnh phụ phu nhân trong cố gắng giữ cho những tiểu thư xinh xắn trẻ tuổi của họ phía sau tấm rào chắn và tránh xa ra khỏi những ảnh hưởng hư hỏng của tớ. Đáng tiếc là ` những tấm chắn được dựng nên đã trở thành mất tác dụng trong vài thập niên gần đây, họ nên giấu những cô con gái của họ kỹ hơn.

- Thật ra nó không đến nỗi tồi tệ như cậu nghĩ đâu – bạn của chàng trả lời – Cậu biết là cậu luôn luôn có thể chứng minh sự thật mà !

- Sự thật ư ? – Bá tước cười mà không hề có vẻ hóm hỉnh – Làm sao cậu biết là sự thật chưa từng được làm sáng tỏ, Bertie ? Làm sao cậu biết tớ không phải là một kẻ bất lương tàn ác như những gì tớ bị buộc tội ?

- Tớ luôn biết rõ cậu – Hầu tước Albert trả lời – Nhớ không ?

- Cậu có cho là – Bá tước nói, mắt chàng chú ý đến dáng vẻ của hai quý cô trẻ tuổi đang đi dạo dưới những cái ô kiểu cách với những người hầu ở phía sau, đang tiến gần về phía họ, tuy khoảng cách còn khá xa – thiên hạ tin vào những gì họ thích, và xuống địa ngục với những sự gièm pha, chỉ trích của họ, hơn nữa tất cả những gì có thể xảy ra là năm ngoái tớ được hâm mộ hơn là tớ đã từng được trước kia.

- Tai tiếng luôn làm tăng thêm sự quyến rũ khi nó gắn với tên tuổi của một người đàn ông – bạn của chàng đồng tình – và dĩ nhiên sự thật là bây giờ cậu đã là một Bá tước, trong khi đó hai năm trước đây cậu chỉ là một Nam tước nhỏ. Ít nhất tớ thừa nhận là cậu quá giàu để bị mọi người tổng cổ ra khỏi nhà họ, đó là cái cách mà cậu thường dùng để nói về cha cậu.

Bá tước Thornhill dường như không chú ý, đôi mắt của chàng nheo lại.

- Cậu không bao giờ biết được đâu, Bertie – chàng nói – trong suốt năm qua và tìm kiếm ở cả nửa Châu Âu, tớ đã khao khát như thế nào để được nhìn thấy một vẻ đẹp nữ tính rất Anh Quốc. Không gì có thể so sánh được kể cả vẻ đẹp Ý, Pháp hay Thụy Sĩ hay là ở bất kì nơi nào khác nữa. Khoe khoang và thiển cận, kín đáo và thẳng thắn, có những khả năng tuyệt vời và tinh tế hơn cả. Nhưng mỗi biểu hiện cảm xúc đấy chúng ta cảm nhận có một vẻ gì đó rất Anh. Phải chăng đó là cái cách mà họ làm ra vẻ là họ không chú ý đến chúng ta và chớp mắt nhìn xuống, cậu có nghĩ vậy không ? Hay là cái cách mà họ nhìn lên, hay là nét ửng hồng, hay là nụ cười ?

- Hay là vẻ mặt giận dữ ? – Hầu tước Albert nói tiếp và cười vui vẻ nhìn theo hướng mà người bạn đồng hành đang nhìn chăm chăm – dĩ nhiên là cực kỳ và thật đáng tiếc là tớ không quen biết. Tất nhiên là vào thời gian này ở London thì đầy những người lạ mặt. Sau một vài tuần chúng ta sẽ gặp họ nhiều lần tại hàng tá buổi biểu diễn khác nhau.

- Vẻ mặt giận dữ ư ? Tớ không nghĩ như vậy ! – Bá tước nói một cách dịu dàng khi những con ngựa của họ tiến lại gần hai quý cô, chàng nghĩ các quý cô này thực ra nên đợi một vài tiếng nữa nếu họ mong muốn được người khác nhìn ngắm như là họ xứng đáng được nhìn ngắm một cách ngưỡng mộ. Chàng nhấc mũ và nghiêng đầu, gần như bắt buộc hai quý cô phải ngược mắt lên nhìn chàng.

Cô gái tóc vàng nhỏ nhắn thẹn thùng. Rất duyên dáng. Cô ấy đúng là hiện thân của vẻ đẹp Anh Quốc. Loại vẻ đẹp mà bất cứ người nào cũng mơ ước là cô dâu của mình sẽ có và hầu như tất cả mọi người đều có cùng ý kiến như vậy. Cô gái cao có mái tóc sẫm màu không có vẻ bối rối. Tóc của nàng, anh chú ý với một sự thích thú không phải là màu nâu thẫm như chàng nghĩ lúc đầu. Khi ánh nắng mặt trời chiếu vào lúc nàng ngẩng đầu lên và vành mũ của nàng không che được, chàng nhận thấy đó là một màu đỏ thẫm lộng lẫy. Và đôi mắt to của nàng màu đen huyền. Nếu những cô gái khác chỉ có thể thay đổi suy nghĩ của một anh chàng độc thân hai mươi sáu tuổi trở thành người đàn ông của hôn nhân, thì dáng vẻ khỏe khoắn của nàng còn có thể làm thay đổi tất cả những phương diện khác nữa. Nàng chính là vẻ đẹp Anh Quốc mà chàng mơ ước trong suốt những tháng buồn tẻ mà chàng phải thực hiện bốn phận của mình và là mẫu người của một kẻ sống tha hương ở nước ngoài muốn có bên dưới sự trần trụi của anh ta ở trên giường.

- Xin chào – Hầu tước Albert thốt ra bên cạnh chàng khi một cô gái nhún gối chào, cô gái còn lại đợi cô trước khi rời đi và người hầu gái đứng gần đó.

Hai quý ông tiếp tục cười ngửa và không quay lại nhìn.

- Rõ ràng là xứng đáng có trên giường – Bá tước thì thào – ngọt ngào, cái miệng gợi tình. Tớ đang tìm kiếm một cô nhân tình đấy Bertie, tớ đã không có ai kể từ khi rời nước Anh, nếu cậu có thể tin là ở nước ngoài, sự thiếu thận trọng khi quan hệ với gái điếm với sự thỏa mãn trong một vài giờ và sau đó là nỗi khiếp sợ kéo dài vài tuần liền với những hậu quả mà cô ta có thể đem lại cho cậu. Tớ không muốn lặp lại sự thử nghiệm. Và việc có một cô nhân tình dường như hơi thất kính với Catherine. Tớ sẽ quan sát tại nhà hát và nhà hát nhạc kịch và tìm kiếm một người thích hợp. Thật chẳng hay ho gì khi chảy nước miếng trong công viên vào mỗi buổi trưa đúng không ?

- Mái tóc có màu của ánh trăng – Hầu tước Albert nói và trở nên lãng mạn – và đôi mắt giống như hoa bắp. Cô ấy sẽ có một đội quân những người cầu hôn trước khi vài ngày trôi qua. Đặc biệt là khi cô ấy có một số của hồi môn.

- À ! – Bá tước thốt lên – cậu thích cô gái tóc vàng phải không ? Quý cô có cặp chân dài và đẹp là người đã làm cho đầu óc của tớ thay đổi và kiên quyết với hướng có một cô nhân tình để có những cặp chân cuốn quanh người chúng ta. Ừ, tớ phải công nhận là tớ rất hài lòng khi trở lại nước Anh cho dù là có vạ bê bối hay không có.

Chàng biết là chàng nên trải qua mùa xuân ở Chalcote thay vì trì hoãn sự trở lại của chàng cho đến mùa hè. Cha của chàng đã mất một vài năm trước, kể từ khi chàng dọn sang ra khỏi Continent với người mẹ kế của chàng, Catherine. Tước vị và tài sản thực sự là rất mới mẻ đối với chàng. Chàng nên sớm trở về nhà ngay khi cái chết của cha chàng được công bố, nhưng việc mang Catherine quay trở lại là một vấn đề ngoài tầm tay của chàng và chàng cảm thấy bản thân mình không thể nào bỏ mặc Catherine trong khoảng thời gian khó khăn đó. Dù sao thì việc ở lại với bà quan trọng hơn nhiều so với việc nhanh chóng trở về khi đã quá trễ để tham dự đám tang của cha chàng.

Bây giờ chàng biết là chàng nên trở về nhà. Nhưng Bertie đã đúng. Đó là do tính ngoan cố

của chàng. Thật là điên rồ khi trở về London vào đúng Mùa Lễ Hội để mà chịu đựng những lời chỉ trích của tất cả mọi người, không hề có ngoại lệ nào, những người đã tin là chàng đã chạy trốn ra khỏi Continent với người mẹ kế của chàng sau khi đã làm cho bà có thai. Và dĩ nhiên là bây giờ chàng đã bỏ rơi bà, để cho bà sống ở Thụy Sĩ một mình với con gái của họ, hoặc chắc chắn là một câu chuyện được thêu dệt tồ tộ tương tự như thế. Thật ra thì Catherine đang sống hoàn toàn thoải mái với đứa bé ở đó. Chàng đã cho bà sự bảo trợ của chàng trong suốt thời gian sinh nở và gần như là một năm sau đó. Bây giờ thì bà hoàn toàn có khả năng sống một cách độc lập và chàng thì gần như là liễu lĩnh khi quay về quê nhà.

Thật ra thì tốt hơn nhiều nếu chàng về thẳng Chalcote, đó là điều mà chàng nên làm và muốn làm. Chàng nên quay trở lại London và năm sau hoặc năm sau nữa khi vụ bê bối đã phần nào lắng xuống. London thì chẳng bao giờ quên lãng một vụ bê bối nào cả, vì vậy bất cứ khi nào chàng quay trở lại đây lần đầu tiên cho dù là bây giờ hay mười năm sau thì vụ bê bối cũng bị khơi gợi lại cả.

Chàng không làm gì để tránh vụ bê bối cũng như bận tâm về những gì mà mọi người bàn tán về chàng. Chàng nghĩ là chàng không hề lo lắng, bận tâm về bất cứ người nào nhiều hơn những người khác, nhưng chàng sẽ đi với ma quỷ trước khi chàng cho họ thấy là chàng bận tâm về những điều họ bàn tán về chàng. Chàng không có bất cứ một cố gắng nào để biện minh trước những kết luận sai lầm được đưa ra khi chàng đem người mẹ kế đang có mang của chàng tránh xa khỏi cơn thịnh nộ của cha chàng khi bà tự nhận là mình đang có mang. Đó là những gì mà cha của chàng, Gabirel, nghi ngờ vì ông bệnh hoạn kể từ khi ông cưới người vợ thứ hai của mình nên ông chưa bao giờ trải qua đêm tân hôn với bà. Chàng lo rằng cha của chàng sẽ làm hại Catherine hoặc đứa trẻ mới sinh hoặc là sẽ công khai phủ nhận mình là cha của đứa trẻ và hủy hoại bà mãi mãi. Cha của chàng không đến nỗi là người như vậy, nhưng những lời ngòi lê đôi mách bằng cách nào đó đã làm cho nó trở thành một vụ bê bối nghiêm trọng khi bà bỏ trốn khỏi Chalcote với người con trai của chồng mình và vì vậy mà mọi người đều biết được tình thế của bà.

Hãy để cho mọi người nghĩ những gì mà họ thích, vị Bá Tước Thornhill mới nghĩ. Chàng đã lập nghiệp ở Thụy Sĩ với Catherine trước khi bà tiết lộ với chàng ai là cha của đứa bé.

Chàng phải trở về để giết người đàn ông này, chàng thường nghĩ đến điều này kể từ khi chàng biết người đàn ông đó là ai. Khi Catherine giải thích với chàng rằng đó không phải là một sự cưỡng hiếp, người đàn bà đại dột đó đã yêu một tên sở Khanh, kẻ đã thiếu thận trọng và làm cho vợ của một người đàn ông biết là mình bị phản bội có thai, và sau đó thì nhanh chóng bỏ chạy ngay khi những tội lỗi của hắn ta có khả năng bị phát giác. Và vì vậy mà Bá Tước Thornhill trở về, mười lăm tháng sau cái chết đột ngột của cha chàng, gần một năm sau ngày ra đời của đứa trẻ mang tên của cha chàng bất chấp sự kết tội của xã hội thượng lưu là cô bé không phải là con của cha chàng.

Hãy quay trở lại và thật là ngu ngốc khi đưa đầu chàng trước miệng lưỡi của những con sư tử. Và những con mắt đẹp đẽ của người Anh đang nhìn vào người đàn ông đang ở trong thành phố cho lễ hội cưới mùa xuân hàng năm. Có một hoặc hai bậc sinh thành có vẻ mặt bị xúc

phạm và khinh bỉ khi họ biết là Bá Tước Thornhill cúi chào con gái họ và tưởng tượng chúng nằm trần truồng bên dưới chàng trên giường và đôi chân dài của chúng cuốn chặt lấy chàng.

Chàng cười có phần nào nham hiểm.

- Ngày mai, Berie – chàng bảo – nếu thời tiết cho phép, ngày mai chúng ta sẽ đến với một sự cưỡng ép lịch sự. Ngày mai tớ sẽ gửi thư chấp thuận đến một vài lời mời mà tớ nhận được. Đúng là tớ có được con số lời mời đáng kinh ngạc. Tớ cho là do địa vị mới của tớ giống như cậu nói, và thậm chí còn quan trọng hơn là do số của cải mà tớ được thừa kế đã có tác động rất nhiều để khiến cho một vài người vờ như không thấy sự tai tiếng của tớ.

- Mọi người sử dụng lượt kéo đến để nhìn cậu – Hầu Tước Albert nói với vẻ phấn khởi – Giá mà cậu giành được một cái sừng và một cái đuôi trong năm qua để cho họ đến để xem Gabe, và nếu họ thấy được bất cứ dấu hiệu nào xuyên qua đôi giày nháy và vớ của đôi chân chẻ của cậu, tớ thích thú sự châm biếm tên của cậu, Gabriel với đôi chân chẻ - anh cười sáng khoái.

Bá Tước tự hỏi cô gái với mái tóc đỏ thắm trông như thế nào nếu không có cái mũ và dưới ánh sáng của hàng trăm ngọn nến ? Chàng có tìm ra được nàng không ? Đến khi nào thì chàng được phép đến gần nàng để nhìn một cách hoàn toàn rõ ràng ?

Chàng xoay đầu lại nhìn lại qua mình, nhưng nàng và người bạn đồng hành đã đi qua khỏi tầm nhìn của chàng. (Hehehe, nhân vật nam chính của chúng ta đã bị tiếng sét ái tình rồi mấy sis nhỉ)

- Đằng kia kìa – Samantha reo lên, xoay vòng cái ô của cô, với vẻ hoàn toàn vui thích – Chúng ta đã cố tình lờ đi, Jenny. Em thậm chí còn đọc được sự ngưỡng mộ trong ánh mắt của họ. Em tự hỏi họ là ai, chị có nghĩ là chúng ta sẽ tìm ra được điều đó không ?

- Chắc chắn – Jennifer trả lời – Họ rõ ràng là những quý ông, và làm sao mà họ lại không ngưỡng mộ em cho được. Tất cả những quý ông ở nhà đã ngưỡng mộ em đấy thôi ! Và chị không thấy có lý do gì mà những quý ông ở London này lại không như vậy cả !

Samantha thở dài :

- Em chỉ ước là chúng ta nhìn không quá quê mùa. Em ước chi những quần áo mà chúng ta may đo lúc sáng được may xong ngay lập tức. Dì Aggy thật là đáng yêu, khuôn mặt tỉnh bơ như không khi yêu cầu biết bao nhiêu là quần áo cho mỗi chúng ta phải không ? Em có thể ôm chặt dì ấy mặc dù dì ấy không phải là mẫu người có thể ôm gọn trong một cái ôm. Em tự hỏi nếu như Dượng Percy của chúng ta có bao giờ Ôi, không sao – Cô mỉm cười – Em ước gì cái áo dài đi dạo màu xanh của em sẽ hoàn thành vào tuần tới để em có thể mặc nó.

- Chị không chắc đâu – Jennifer đáp – Những quý ông đó nên bắt chuyện với chúng ta, như vậy thì thích hợp hơn là chỉ đơn thuần nhắc mũ chào và tiếp tục cưỡi ngựa.

Samantha lại cười.

- Người đàn ông tóc đen thật là đẹp trai – cô nói – thật sự là đẹp trai như Quý Ngài Kersey, cho dù là đẹp trai theo một vẻ hoàn toàn trái ngược. Nhưng em nghĩ là em thích người bạn đồng hành của anh ta hơn. Chàng cười thật ngọt ngào và trông không giống quỷ dữ.

Jennifer không nghĩ là quý ông tóc đen đẹp trai như Lionel. Mái tóc của chàng quá đen, khuôn mặt quá gầy và nhìn quá liêu lĩnh. Đôi mắt của chàng nhìn xuyên qua người nàng giống như chàng nhìn thấy nàng không những không có quần áo mà còn nhìn thấy cả da và xương của nàng. Nàng đã chú ý đến đôi mắt và nụ cười của chàng, chúng hoàn toàn hướng vào nàng hết sức lộ liễu. Nếu như chàng nghĩ rằng phải lịch sự khi nhắc mũ lên và mỉm cười khi đi qua hai chị em nàng thì chàng nên làm như vậy với cả hai người chứ không phải là với mình nàng. Sự cư xử của chàng hoàn toàn thiếu lễ độ. Nàng hoài nghi ngờ rằng có lẽ họ vừa chạm trán với một trong những kẻ chơi bời phóng đãng có đầy ở London. (em bắt đầu thấy thích kẻ chơi bời phóng đãng này rồi, khakhakha)

- Đúng ! – nàng nói – anh ta trông như quỷ dữ phải không ? Trong khi Đức Ngài Kersley trông giống một thiên thần. Em đã đúng khi nói họ đẹp trai theo hai kiểu hoàn toàn trái ngược nhau, Sam à ! Quý ông này trông giống như Lucifer (ma vương), còn Quý Ngài Kersey trông giống một thiên thần (nghi ngờ cái vẻ thiên thần này quá. Em thích quỷ dữ hơn)

- Thiên thần Gabriel – Samantha nói trong khi cười – và quỷ dữ Lucifer ! Cô xoay vòng cái ô của mình. Chuyển đạo chơi này cho em thấy thế giới thật tốt đẹp đấy Jenny, mặc dù dì Aggy đã nghiêm khắc ngăn cấm chúng ta không được đưa mặt ra trước bất cứ cái gì được xem như sang trọng, lịch sự cho đến tuần tới. Hai quý ông đã nhắc mũ chào chúng ta và chào chúng ta và linh hồn của em bay vút lên cao cho dù một trong hai người nhìn giống như quỷ dữ. Dường như là một tên quỷ sứ đẹp trai. Dĩ nhiên là chị không cần phải chờ đợi tuần tới. Chị thật là may mắn. Quý Ngài Kersey đang mời chị vào sáng ngày mai đấy !

- Ừ ! – Jennifer ra khỏi giấc mộng của nàng. Lời nhắn đến suốt sáng nay rằng Lionel đã quay trở lại thành phố và sáng ngày mai anh ta đề nghị được gặp cha nàng và nàng.

Đôi lúc thật khó khăn khi nhớ mình là một quý cô hai mươi tuổi và có phẩm cách. Đôi khi cũng thật khó khăn để mà kìm chế một người đang xoay vòng cây dù với một tốc độ cao không được hò reo ra ngoài vì sự vui thích với thiên nhiên xung quanh. Ngày mai nàng sẽ gặp lại Lionel. Ngày mai – có lẽ nàng sẽ chính thức đính hôn với anh.

Ngày mai. Ôi, ngày mai có đến không nhỉ ?

CHƯƠNG 2 (người dịch vtttuyen3110)

Quý bà Brill, dì Agatha của Jennifer và Samantha, đơn giản chỉ là góa phụ của một nam tước, là con gái và em ruột của một Bá tước, nhưng sự hiện diện của bà có thể làm cho bất cứ một nữ Công tước nào cũng phải ganh tỵ và bản thân bà luôn có được sự tự tin trong suốt những năm tháng bà sống ở London. Không có một người may trang phục phụ nữ có lòng tự

trọng nào mà có thể không hoàn thành và không giao cho bà các trang phục, không bao giờ chỉ là một cái mặc ngoài riêng lẻ, trong vòng hai mươi bốn tiếng đồng hồ kể từ nhận được sự yêu cầu đầu tiên của bà với tư cách là một khách hàng. Và lúc này, nhờ có sự phỉnh phờ của quý bà Brill, ngay buổi sáng ngày hôm sau, sau cái ngày mà bà Sophie đi dạo vài giờ ở quảng trường Berkeley với hai tiểu thư danh giá Jennifer Winwood và Samamtha Newman, một cái áo dài buổi sáng viền màu xanh lá cây được gửi đến trước bởi người phụ tá tài năng của bà và người phụ tá này cam đoan là chiếc áo hoàn hảo trước khi cô rời đi.

Jennifer trông thật thời trang và sang trọng khi đón tiếp chuyến viếng thăm chính thức đầu tiên tại thành phố của nàng bởi Tử tước Kersey.

Nàng phải làm ra vẻ thật nghiêm trang và quý phái, nàng tự nhủ với bản thân mình khi nàng khẽ vuốt đôi bàn tay lạnh và run rẩy của nàng trên nền vải của chiếc áo dài mới và làm mờ đi những nếp gấp của nó. Trái tim của nàng run rẩy vì bị kích động, nàng thở ra tựa như nàng vừa mới chạy xong một dặm đường dài dốc và không nghỉ. Samamtha vừa mới chạy vào phòng thay quần áo của nàng và thông báo là Bá Tước và nữ Bá Tước Rushford cùng với Tử tước Kersey đã đến.

- Chị trông thật là đẹp tuyệt ! – cô thốt lên – chỉ dừng lại khi đã vào trong phòng và nhìn chăm chú người chị họ của mình với một cái nhìn vừa ngưỡng mộ vừa ganh tỵ - Ôi, Jenny yêu quý, chị cảm thấy như thế nào ? Cảm giác khi đi xuống dưới và gặp người chồng tương lai của mình thì như thế nào nhỉ ?

Cảm giác giống như là đôi dép của nàng được đóng bằng chì. Dù sao đi chăng nữa nàng cũng cảm thấy hơi cáu gắt.

- Em có nghĩ là chị nên cắt tóc ? – nàng hỏi và nhìn chằm chằm vào hình ảnh của mình ở trong gương, ngạc nhiên vì nàng không thể suy nghĩ thêm được điều gì sâu sắc hơn để nói trong một sự kiện quan trọng như thế này – nó thật là dài, theo ý kiến của dì Agatha thì lúc này tóc ngắn đẹp hơn.

- Mái tóc của chị giống như những sợi tơ tằm nhả – Samamtha nói – và cũng thật đẹp với những đường quần dợn sóng. Em nghĩ là chị đã đi đến giới hạn của tình trạng bị kích động rồi !

- Làm sao mà chị có thể - Jennifer nói với vẻ rầu rĩ – khi mà chị không thể nhấc chân chị lên khỏi sàn nhà. Đã hơn một năm và thậm chí bọn chị còn chưa bao giờ ở với nhau một mình và không hề ở với nhau quá năm phút trong suốt thời gian đó. Điều gì sẽ xảy ra nếu như chàng thay đổi ý định của mình ? Điều gì xảy ra nếu không có gì thay đổi ? Điều gì xảy ra nếu chàng chưa bao giờ muốn cuộc hôn nhân này ? Nó được cha của hai bên sắp xếp những năm trước. Việc đính ước này thì luôn chấp nhận được đối với chị, nhưng liệu nó có chấp nhận được đối với chàng ? Sự hoảng loạn vồ lấy nàng.

Tiếng nói của Samantha nghe lục lục và cô ngước mắt nhìn lên trần nhà khi nói :

- Đàn ông không bị ép buộc trong hôn nhân đâu Jenny. Phụ nữ đôi khi bị vì chúng ta hiếm khi có được tiếng nói đối với sự xếp đặt cuộc đời mình của người khác. Than ôi, cuộc đời là vậy đấy ! Nhưng đàn ông thì không như vậy. Nếu Quý Ngài Kersey không thích cuộc hôn nhân này, anh ta đã nói nhiều năm trước rồi và chấm dứt việc hứa hôn. Chị chỉ suy nghĩ hão huyền thôi !

Em chưa bao giờ thấy chị biểu lộ những ngờ vực này trước đây cả !

Nàng đã ngờ vực. Nàng tưởng làm nàng đã chôn vùi thật sâu sự nghi ngờ này của mình đến nỗi chắc chắn không thể đánh thức chúng. Điều nàng sợ hãi là tất cả những giấc mơ của nàng sẽ không còn gì cả. Nàng không biết nàng sẽ làm gì nếu điều đó xảy ra. Đó có thể là một sự trống rỗng khủng khiếp trong cuộc đời nàng và là một sự mất mát làm tan nát trái tim nàng. Nhưng chàng đang ở đây, ở dưới nhà vào giây phút này.

- Nếu chị không được gọi xuống sớm – nàng nói trong khi xiết chặt hai bàn tay vào nhau và sau đó kéo căng những ngón tay – chị sẽ ngã xuống sàn nhà mất ! Có lẽ đây chỉ là một chuyến viếng thăm xã giao, em có nghĩ như vậy không Samantha ? Rốt cuộc thì bọn chị đã không hề gặp nhau hơn một năm qua, có thể là chàng sẽ có một vài cuộc viếng thăm xã giao trước khi chàng có thể đến để bàn về chuyện hôn ước, đúng không ? Chị đúng là không cần thiết phải ngốc như vậy ! Trong trường hợp đó, chị chắc chắn là quá diện và Bá Tước cùng Bá Tước phu nhân Rushford và con trai họ - Lionel sẽ cười nhạo sau lưng chị mất ! Cha mẹ chàng sẽ không đến với chàng nếu như chàng đến để cầu hôn đúng không ?

Samantha lại ngược mắt nhìn lên trần nhà lần nữa, nhưng trước khi cô có thể nói thêm gì nữa thì có tiếng gõ cửa sau lưng cô và người hầu thông báo là quý cô Winwood được yêu cầu có mặt trong phòng khách màu hồng.

Jennifer hít thở sâu và chậm rãi bằng mũi của nàng trước khi ôm chặt lấy người em họ của mình. Một phút sau, nàng đi xuống dưới nhà với một vẻ lâng lâng, chững chạc với trái tim đập điên cuồng trong lồng ngực.

Nàng sẽ thấy lại anh. Anh trông có giống như những gì nàng từng nhớ ? Anh có hài lòng về nàng không ? Liệu nàng có được đối xử như một thiếu nữ hai mươi tuổi trưởng thành không ?

Ba Quý ông đứng dậy khi nàng vào trong phòng. Một quý bà vẫn ngồi trên ghế. Jennifer khẽ nhún gối chào cha và sau đó là chào Bá Tước và Nữ Bá Tước Rushford khi cha nàng giới thiệu nàng với họ, Bá Tước trông cao lớn và có cái nhìn ngạo mạn như nàng nhớ. Samantha đã từng nhận xét ông chính là hình ảnh của người con trai khi anh bằng tuổi ông, nhưng Jennifer chưa bao giờ nhìn thấy sự giống nhau giữa hai người . Nữ Bá Tước thì thấp và trông có vẻ điềm tĩnh. Thật khó mà tin là bà có thể sinh được một người con điển trai như vậy.

Bá Tước nghiêng đầu về phía nàng và nhìn nàng với một cái nhìn còn hơn là khen ngợi từ đầu xuống chân, môi ông mím lại giống như nàng là một món hàng hóa mà ông đang xem xét trước khi mua, nhưng nàng trông có vẻ như là đã được chấp thuận trong mắt ông. Nữ Bá Tước mỉm cười trấn an nàng và thậm chí bà còn bước đến ôm nàng và áp má bà vào má nàng.

- Jennifer đáng mến ! – bà thốt lên – Nhìn con đáng yêu quá ! Thật là một cái áo đẹp !

Tử tước Kersey không chỉ đẹp trai và toa nhã. Anh trông hoàn hảo. Không có nét mặt nào trên khuôn mặt anh, và không có phần nào trên cơ thể anh có thể hoàn hảo hơn nữa. Bây giờ, Jennifer lại có cảm tưởng này khi nàng nhìn vào mái tóc vàng óng của anh, đôi mắt sâu màu xanh, nét mặt như được chạm trổ và cơ thể hoàn hảo bên dưới bộ trang phục hợp thời trang. Anh vẫn cao hơn nàng vài inche, nàng đã lo sợ là nàng sẽ phát triển và cao hơn anh, nhưng điều đó đã không xảy ra.

Anh cúi người chào nàng, đôi mắt của anh dừng lại nhìn nàng trong một lúc. Lạnh lùng là cái cách Samantha đã nói về chàng. Lo lắng là tất cả những gì Jennifer cảm thấy lúc này, khi anh nhìn nàng. Anh không cười mặc dù tất cả những gì anh nói đều theo đúng quy tắc thông thường và anh cùng tham gia vào cuộc nói chuyện sau đó khi mà tất cả mọi người đều đã ngồi xuống ghế. Nhưng sau đó nàng cũng không mỉm cười. Không còn nghi ngờ gì nữa là nàng tỏ ra lạnh lùng với anh. Thật là khó khăn để mỉm cười, để nhìn và cảm thấy thoải mái trong tình huống này. Nàng ngồi với vẻ cứng nhắc và thẳng lưng, tham gia một cách máy móc vào câu chuyện và nhận thức được sự không hài lòng của cha mẹ anh.

Rốt cuộc đây chỉ là một cuộc thăm viếng xã giao, nàng nghĩ vài phút sau đó. Nàng thật là ngu ngốc khi trông chờ một sự kiện có ý nghĩa quan trọng hơn khi họ đã không gặp nhau trong một thời gian dài. Nàng thật là lỗ bịch. Nàng đã hy vọng là sự xuất hiện của nàng cũng như dáng vẻ của nàng sẽ không làm cho họ nhận ra là nàng đã trông đợi nhiều hơn là một cuộc thăm viếng xã giao. Họ sẽ nghĩ là nàng quá quê mùa.

Và sau đó cha nàng đứng dậy.

- Tôi sẽ dẫn anh đi xem phần mới trong thư viện của tôi mà tôi đã đề cập với anh tuần trước ở Câu Lạc Bộ White, Rushford – cha nàng nói – nếu như anh quan tâm và muốn xem nó ngay bây giờ. Nó chỉ mất vài phút thôi !

- Tất nhiên rồi ! – Bá Tước đồng ý, đứng vậy và đi ngang qua căn phòng đến cánh cửa – Thư viện của tôi thật đáng tiếc là đã lỗi thời rồi, Tôi phải bảo người thư ký xem xét lại nó mới được.

Nữ Bá Tước theo sau ông

- Và tôi cũng phải đến gặp quý bà Brill trong khi tôi đang ở đây mới được – bà nói – thật là thích thú khi được gặp Agatha khi tôi ở trong thành phố. Jennifer yêu dấu, có lẽ con phải tiếp đãi con trai ta trong một thời gian ngắn rồi ! – Bà cười và gật đầu với cha nàng và Ngài Bá Tước.

Jennifer đã tự ru ngủ bản thân mình với sự chắc chắn là nàng đã sai lầm về mục đích của chuyến viếng thăm này. Cảm giác của nàng lúc này gần như là không có ý thức. Hoảng loạn. Nàng nhìn chằm chằm xuống đôi tay nàng được đặt ngay ngắn trong lòng, nàng cảm thấy bứt căng thẳng khi nhận thấy chúng không run rẩy và cũng không nhúc nhích.

Tử tước Kersey đứng dậy ngay khi cánh cửa đóng ngay sau lưng cha mẹ anh. Jennifer nhận thấy và giật mình vì đó là lần đầu tiên họ hoàn toàn ở một mình với nhau. Nàng ngược nhìn lên và nhận ra anh đang nhìn nàng chăm chú và nàng chợt mỉm cười.

- Nàng thật là đáng yêu ! – anh nói – Tôi tin là nàng rất yêu thích London !

- Cảm ơn anh ! – nàng đỏ mặt với vẻ thích thú vì lời khen ngợi của anh cho dù đó chỉ là cách nói chuyện thông thường – chúng tôi đến đây hai ngày trước đây và mới chỉ ra ngoài một lần để đi dạo công viên trưa hôm qua. Nhưng có lẽ là đúng, có thể là tôi sẽ ưa thích nó, thưa Ngài ! – Tâm trí của nàng nhận thức được là cái giây phút nàng trông đợi cuối cùng đã đến.

- Liệu đó có phải là một trở ngại đối với nàng ? – anh hỏi – Khi mà nàng bị bắt buộc hứa hôn

khi hoàn toàn còn quá trẻ để nhận thức được đầy đủ những gì có thể xảy ra với vai trò mà nàng đã được sắp xếp? Bản thân nàng bây giờ có ao ước thoát ra khỏi sự hứa hôn và chỉ ở đây vì Mùa Lễ Hội ? Nàng có mong muốn nhận được sự chú ý của những quý ông khác không ? Nàng có cảm thấy là mình bị mắc kẹt với tình trạng này không ?

- Không ! – Nàng cảm thấy mặt mình đỏ hơn – Tôi chưa bao giờ hối tiếc về nó, thưa Ngài ! Một phần là vì tôi tin tưởng vào sự xếp đặt của cha tôi về tương lai của tôi, tôi ! ...Đã yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên, nàng gần như đã nói lớn điều đó ... Thay vì vậy nàng chỉ nói - Tôi nhận ra là nó cũng thích hợp với sở thích của tôi khi tôi đồng ý với kế hoạch của cha tôi !

Anh nghiêng đầu và nói :

- Tôi phải hỏi nàng điều đó. Nàng mới chỉ mười lăm tuổi và tôi hai mươi tuổi khi chúng ta hứa hôn, và tình huống đó đối với tôi thì có một ít khác biệt.

Và khi đó nàng nhớ lại sự ngờ vực trước đây của mình. Anh chỉ hai mươi tuổi. Chỉ hai mươi. Bây giờ vào độ tuổi hai mươi lăm, anh hối tiếc với những gì anh đã đồng ý chẳng ? Hay là anh hy vọng là nàng sẽ trả lời theo một cách khác ? Hay là anh hy vọng là nàng sẽ cho anh một sự giải thoát ? Anh vẫn không hề mỉm cười.

- Nh Nhưng có lẽ - nàng nói – việc hứa hôn này là một điều phiền toái đối với ngài phải không, thưa Ngài ? Bây giờ không chỉ là đôi dép của nàng có cảm giác như được làm bằng chì mà là trái tim của nàng. Nó dường như đến thật đột ngột. Anh trông thật đẹp trai và hợp thời trang. Anh không hề biết gì về nàng. Anh đã không hề gặp nàng kể từ Giáng Sinh năm ngoái.

Trong một khoảnh khắc, anh nhìn ra cánh cửa mà cha mẹ anh vừa đi qua và cười nửa miệng. Sau đó anh bước vài bước đến gần nàng và nghiêng người xuống cầm lấy bàn tay phải của nàng.

- Tôi thật sự rất hài lòng khi lần đầu tiên được đề nghị - anh nói – khi nhận ra nàng là cô dâu của tôi, và đó cũng là sự hài lòng bây giờ của tôi. Tôi đã nóng lòng chờ đợi giây phút này. Sau đó chúng ta có thể thực hiện việc đính hôn theo đúng nghi thức chứ ? Liệu tôi có được vinh dự cưới nàng ?

Tất cả những nghi ngờ đã biến mất. Nàng nhìn vào đôi mắt của anh, đôi mắt màu xanh và nhận thức được giây phút đó đã đến khi những giấc mơ của nàng trở thành hiện thực. Lionel đang đứng ngay trước mặt nàng, cầm tay nàng, nhìn sâu vào đôi mắt nàng, yêu cầu nàng trở thành vợ của anh. Và sau đó anh mỉm cười, xua tan đi bất cứ nỗi khiếp sợ nào còn sót lại và cả vẻ lạnh lùng trong lời cầu hôn của chàng, làm lộ ra hàm răng trắng hoàn hảo. Nàng cảm nhận được niềm hạnh phúc trước kia của sự kích động và tình yêu.

- Vâng ! – Ôi, vâng, thưa Ngài ! – nàng đứng dậy, mặc dù là nàng không dự định làm như vậy, hoàn toàn không hiểu vì sao nàng lại làm như vậy.

- Vậy là nàng hoàn toàn vui sướng khi trở thành vợ của tôi năm năm về trước ! – Anh nói và hôn tay nàng.

Nàng đột nhiên nhận ra tại sao nàng lại đứng dậy. Họ đang đứng rất gần nhau. Lần đầu tiên họ được ở một mình với nhau. Anh vừa mới đề nghị được cưới nàng và nàng đã đồng ý. Nàng

muốn anh hôn môi nàng. Nàng đỏ mặt với sự nhận thức được là nàng đã mong ước một điều hoàn toàn không phải phép. Nàng hy vọng là anh không đoán được.

Anh cư xử hoàn toàn đúng đắn. Anh để tay nàng xuống và bước về chỗ cũ và nói :

- Nàng đã làm cho tôi trở thành người đàn ông hạnh phúc nhất, thưa quý cô Winwood !

Nàng muốn anh gọi nàng là Jennifer và ước gì nàng có thể nói điều đó với anh. Nhưng có lẽ còn quá sớm. Nàng muốn anh cho phép nàng được gọi tên của anh như nàng đã từng làm trong những giấc mơ của nàng trong suốt thời gian qua. Nhưng nàng chợt nhận ra là sự cứng nhắc và hình thức trong thái độ của anh có lẽ là kết quả của sự bối rối. Có thể là mất nhiều thời gian hơn đối với người đàn ông khi đưa ra điều đó so với thời gian mà một người phụ nữ chấp nhận nó. Vai trò của người phụ nữ là bị động trong khi người đàn ông ở vào thế chủ động. Nàng thử tưởng tượng trường hợp mà vai trò của họ được hoán đổi. Nàng thử tưởng tượng nàng sẽ cảm thấy như thế nào trong suốt buổi sáng chờ đợi anh đến nếu nàng biết là nàng phải giữ thế chủ động để nói ra những lời đề nghị. Nàng mỉm cười với anh, bày tỏ sự tán đồng.

- Và Ngài cũng làm cho tôi cảm thấy hạnh phúc, thưa Ngài ! – nàng nói – Tôi sẽ dành hết cuộc đời của tôi để làm cho ngài hạnh phúc !

Sự trở lại của cha mẹ chàng làm gián đoạn câu chuyện của họ và ngắm nhìn họ. Tất cả những gì sau đó là Jennifer giữ chặt lấy niềm hạnh phúc của nàng, để nhận thức được là bây giờ, sau một thời gian dài, nàng đã hứa hôn chính thức, không thể hủy bỏ, và hạnh phúc của nàng sẽ được chứng nhận và bảo đảm.

Họ sẽ tổ chức đám cưới vào cuối tháng Sáu. Trong thời gian chờ đợi, họ sẽ trải qua một tháng tham gia tất cả những hoạt động của Mùa Lễ Hội cùng với những người khác – hay là những người đứng đắn được cho phép – trước khi việc hứa hôn của họ được thông báo chính thức và được cử hành tại bữa tiệc lớn có khiêu vũ tại lâu đài của Bá Tước Rushford. Và một tháng sau đó hôn lễ sẽ được tổ chức.

Cuối tháng Sáu. Hai tháng. Sau hai tháng nữa nàng sẽ trở thành nữ Tử Tước Kersey. Cô dâu của Lionel. Và trong suốt hai tháng đó nàng sẽ được nhảy cùng anh tại các buổi khiêu vũ và dạ tiệc, ngồi với anh trong các buổi ăn tối và các buổi hòa nhạc, xuất hiện tại nhà hát và nhà hát kịch Opera với anh, đi xe ra ngoài với anh, đi chơi với anh. Để hiểu anh, để cảm thấy thoải mái với anh, để trở thành bạn của anh.

Và sau đó là trở thành vợ anh mãi mãi. Người đồng hành suốt cuộc đời của anh. Là mẹ của những đứa con của anh.

Nàng nghĩ điều đó còn hơn cả thiên đường nữa. Lướt ngang qua phòng cùng với anh trong khi cha họ đang trò chuyện, anh trở lại vẻ nghiêm nghị. Suốt hai tháng để có thể xua tan đi một ít lo lắng làm cho buổi sáng hôm nay trở nên không hoàn hảo. Nếu không có nó, mọi thứ sẽ hoàn hảo, nàng kiên quyết tự nhủ với bản thân mình. Họ chỉ vừa mới biết nhau mặc dù thật ra là họ dành cho nhau trong năm năm qua. Họ thậm chí không gặp nhau trong một năm qua. Và việc đề nghị cuộc hôn nhân này sẽ trở thành gượng ép thậm chí cả trong trường hợp đó là một ý kiến lý tưởng.

Mọi thứ thật là hoàn hảo, tuy sự hoàn mỹ này không phải là tuyệt đối, và nàng biết là mọi thứ khởi đầu vào sáng nay sẽ trở nên tốt hơn hai tháng sau đó và thậm chí sẽ trở nên hoàn hảo vào cuối tháng Sáu.

Nàng là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời, nàng tự nhủ với bản thân mình điều đó. Nàng đang yêu người đàn ông đẹp trai nhất trên thế giới và nàng được hứa hôn với anh – cuối cùng là sự hứa hôn chính thức. Anh cười với nàng và nói với nàng rằng nàng làm cho anh trở thành người đàn ông hạnh phúc nhất. Nàng sẽ làm điều đó và giữ cho nó thật sự tồn tại trong suốt cuộc đời còn lại của họ.

Anh hôn tay nàng lần nữa khi anh và cha mẹ anh chào từ biệt vài phút sau. Cả ngài Bá Tước cũng vậy. Nữ Bá Tước ôm hôn nàng lần nữa và rơm rớm nước mắt.

Jennifer, được cha nàng cho phép về phòng, không hề cảm thấy buồn nản và phiền muộn. Thật là buồn cười ! Nhưng làm sao nàng có thể tự nhiên khi mà nàng chỉ được gọi xuống, chỉ mới vừa thừa nhận và giây phút này không có ai để chia sẻ niềm vui quá lớn này với nàng. Nàng đã quên mất bản thân mình khi chạy hai bậc một lên cầu thang đến phòng thay quần áo của Samamtha.

Bá tước Thornhill thực hiện lời hứa hẹn cưới ngựa trong công viên vào giờ mà các quý bà, quý cô đi dạo trong viên nhiều nhất vào cái ngày ngay sau ngày mà chàng đã cưới ngựa vào lúc sớm ở đó. Chàng được Hầu Tước Albeit Boyle, như hôm trước, và người bạn thân thiết của họ là Huân Tước Francis Kneller hộ tống.

Vào thời gian này, công viên luôn luôn đông đúc trong một vài giờ trong suốt mùa xuân. Chàng nghĩ là chàng trông không hề bối rối bằng một nửa những gì mà người ta trông đợi được nhìn thấy ở chàng. Chàng nhìn thấy một vài quý ông, những người chàng đã gặp ngày hôm qua và sáng nay tại Câu Lạc Bộ White. Đàn ông thường thì không bị ảnh hưởng nhiều lắm khi có những vụ bê bối liên quan đến những người mà họ quen biết.

Nhiều quý bà trong công viên dường như không biết chàng, dù sao cũng chỉ là lúc này thôi. Đã một thời gian dài chàng mới trở lại London. Hầu hết những quý bà lớn tuổi nhìn chàng với vẻ ngạo mạn và tỏ vẻ phớt lờ thẳng thừng với chàng nếu chàng cho họ cơ hội, nhưng họ quá xa để mà có thể xảy ra cảnh tượng này.

Chàng nghĩ là tất cả mọi việc diễn ra khá tốt và chàng cảm thấy hài lòng vì đã quyết định quay trở lại thành phố trước khi về Chalcote. Lần tới khi chàng quay lại thành phố thì những đề tài về chàng đã trở thành xưa cũ và nhàm chán. Những vụ bê bối khác sẽ nhanh chóng thay thế cho vụ bê bối có liên quan đến chàng.

- Thật là xấu hổ - Hầu Tước Albert nói sau khi đã nhìn quanh đám đông trong công viên một cách kỹ lưỡng – Thậm chí không có một hình ảnh nào của nàng, của họ đấy Gabe ! Đó là cô gái tóc vàng nhỏ nhắn thú vị nhất mà cậu từng được nhìn thấy bằng mắt của cậu đấy Frank ! Và người bạn đồng hành của nàng có một đôi chân dài mà Gabi phải ngưỡng mộ và tưởng tượng chúng quăn quanh người chàng ta hoặc là tương tự thế. Nhưng họ không có ở đây !

Huân tước Francis cười sáng khoái.

- Tớ hi vọng là cậu không nói với nàng điều đó, Gabe ! – anh nói – đó có thể là một lời khen ngợi thông thường với một cô gái người Thụy Sĩ, nhưng một quý cô Người Anh sẽ ngất xỉu mười hai lần khi tưởng tượng điều đó và cha, tất cả anh em, anh em họ và chú của cô ấy sẽ thách đấu riêng lẻ với cậu ! Và cậu sẽ bận rộn gặp họ vào mọi buổi bình minh trong suốt một tháng trời cho mà xem !

- Tớ giữ ý tưởng đó cho riêng mình – Bá tước trả lời và cười toe toét – cho tới khi nào tớ đủ ngu ngốc kể điều đó cho Bertie ! Trưa nay, họ chắc là bận rộn làm việc khác rồi , Bertie ! Hoặc có thể là bây giờ họ chưa xuất hiện ! Điều này có thể giải thích cuộc dạo chơi một mình ngày hôm qua của họ !

Chàng nhìn quanh hi vọng tìm thấy họ - đặc biệt là mái tóc đỏ. Chàng thật sự rất kinh ngạc với chính bản thân mình vì đêm qua chàng đã mơ thấy nàng, nhưng than ôi, nàng đã nói là chàng nên quay về nhà, nơi chàng thuộc về.

Và sau đó, nụ cười của chàng biến mất và chàng hoàn toàn không nghe thấy những nhận xét dí dỏm của Huân Tước Francis đã làm cho Hầu Tước Albert bật cười. Đúng, chàng nghĩ, đúng thế !

Đó có thể là một lý do khác cho sự trở lại London của chàng. Chàng thừa nhận một cách miễn cưỡng với chính bản thân mình, và tốt hơn khi chàng trở về một mình. Nhưng đúng là chàng có một cảm giác gì đó thật lạ lẫm giống như là phần chần. Chàng đã trở về đúng thời điểm. Và chàng có thể có thời gian sắp xếp nó tốt hơn nếu chàng cố gắng.

Chàng biết là mình phải đương đầu với người tình trước kia của Catherine bằng cách này hay cách khác. Quan điểm theo kiểu Gothic với việc đưa ra những thử thách cho người đàn ông bằng việc đấu kiếm hay độ súng trong mắt chàng đã thành công trước đây lâu rồi. Nhưng bây giờ đã khác. Cha chàng đã mất. Bây giờ chàng là người gánh vác gia đình và nếu chàng làm như vậy thì thật bất kính. Và quan trọng hơn, chàng luôn yêu mến Catherine và đã ở bên cạnh bà trong suốt thời gian mang thai và sinh nở. Bà sẽ phải chịu đựng gánh nặng này một mình, và nhất là một phần của việc đó đã để lại một vết sẹo sâu trong trái tim bà. Và cho dù hiện tại bà rất sung sướng và tận tâm với cô con gái bé bỏng của bà, tuy nhiên tất cả những trách nhiệm và sự căng thẳng của việc nuôi dạy cô bé chỉ có mình bà chịu và kéo dài nhiều năm sau nữa.

Còn người cha, như bản tính tự nhiên, không phải chịu trách nhiệm gì cả nhưng đạt được sự thỏa mãn dục vọng của mình từ chuyện tình này.

Điều duy nhất chàng có thể làm, Bá Tước Thornhill đã quyết định trước đó – là ít nhất chàng cũng có thể nói cho người đàn ông đó là chàng đã biết. Catherine đã giữ kín về người đàn ông này trong một thời gian dài và chỉ nói điều đó với người con trai riêng của chồng bà.

Và bây giờ, người cha của đứa con của Catherine đang cưỡi ngựa trong công viên, cúi người xuống hôn lên bàn tay của một quý bà ngồi trên xe ngựa và phô bày nụ cười đẹp trai ngây thơ của anh ta với bà ta. Anh ta không hề để ý đến mọi thứ xung quanh. Trong giây lát, Bá Tước cảm thấy thích thú với bản thân mình với việc tưởng tượng sự xuất hiện đột ngột của chàng sẽ làm cho anh ta ngạc nhiên tột độ.

- Cậu đang làm tắc nghẽn con đường đấy Gabe ! – Huân Tước Francis nói.

- Cậu vừa nói cái gì cơ ? – Chàng hỏi lại - Ồ, xin lỗi ! – Người tình cũ của Catherine chạm nhẹ vào mũi để chào quý bà ngồi trong xe ngựa và cưỡi ngựa rời khỏi đám đông để tiến đến một khoảng trống rộng hơn trong công viên. – Làm phiền các cậu , tớ phải nói chuyện với một người !

Không đợi cho hai người bạn đồng hành kịp hỏi, chàng điều khiển con ngựa của mình xuyên qua các cỗ xe ngựa, khách bộ hành và những con ngựa khác cho đến khi chàng vượt qua được họ và đến gần kỵ sĩ kia.

- Kersey – chàng nói trong tầm nghe – rất vui được gặp cậu !

Tử tước Kersey đột ngột quay đầu lại, một cái nếp nhăn hiện ra giữa vầng trán đẹp trai của anh, và sau đó mỉm cười.

- À, Thornhill ! Cậu đã trở lại nước Anh rồi sao ? Để chịu đựng tất cả những lời chỉ trích và tất cả sao ? – anh cười – Thành thật xin lỗi về chuyện của cha cậu . Điều đó thật sự đau buồn đối với cậu !

- Ông đã bị ốm trong vài năm trước rồi ! – Bá tước trả lời – Con gái của cậu có mái tóc vàng giống như cậu mặc dù cô bé vẫn chưa có nhiều tóc lắm để nói vào lúc này. Cậu có biết là đó là một đứa con gái thay vì là một đứa con trai ! Tớ luôn nghĩ như vậy thì tốt hơn vì đứa trẻ sẽ không được biết đến như một người thừa kế.

Dường như có một bức màn phủ xuống phía sau đôi mắt màu xanh kia, chàng nhận thấy với sự thích thú.

- Cậu đang nói về cái quái gì vậy ? – Tử tước Kersey hỏi với giọng nói vừa lạnh lùng vừa ngạo mạn.

- Quý bà Thornhill bây giờ đã hoàn toàn thoải mái với cuộc sống bên Thụy Sĩ với con gái của bà – Bá tước trả lời – và đang đi trên một con đường đúng đắn để hồi phục lại tinh thần . Tôi không hy vọng là cậu sẽ vui thích nhiều khi nghe nhắc đến bà ấy, đúng không ?

- Tại sao tôi lại phải như vậy ? Tử tước Kersey giận dữ lại với chàng – Ngoài sự thật là tôi chỉ gặp nữ Bá Tước một hoặc hai lần trong khi tôi đang chăm sóc chú tôi với căn bệnh hiểm nghèo của ông. Tôi phần nào đã kết luận được cậu phải là người liên quan đến sự khỏe mạnh của bà ta đấy Thornhill !

Bá tước mỉm cười

- Tôi chẳng mong muốn kéo dài sự trao đổi lịch sự này ! – chàng nói - và tôi cũng không có ý định ném một chiếc găng tay vào mặt cậu. Chỉ cần nói với cậu rằng tôi biết sự thật và phần còn lại của cuộc đời cậu cậu sẽ biết là tôi biết. Nếu tôi có thể là một sự khó chịu nào đó đối với cậu, thì tôi sẽ rất vui lòng. Chúc một ngày tốt lành ! - Chàng chạm nhẹ chiếc roi ngựa lên đỉnh mũi để chào và quay lại thong thả cưỡi ngựa đi về hướng ngược lại với hướng đi của Kersey.

Chàng nghĩ là chàng cảm thấy hài lòng. Chàng đã hoàn thành những gì chàng dự định làm.

Có lẽ Kersey sẽ trải qua một vài sự khó chịu khi biết là bí mật của anh ta cuối cùng đã không còn là bí mật nữa.

Cho đến lúc này, chỉ điều đó thôi thì chưa đủ, Bá tước tự nhủ. Cha chàng bị phản bội, mẹ kế chàng bị mất danh dự và bản thân chàng mang tai tiếng. Một đứa trẻ không được nương tựa và không được thừa nhận bởi chính người cha của nó.

Vẫn chưa đủ.

Lần đầu tiên trong một thời gian dài, chàng có một thôi thúc mạnh mẽ muốn giết chết Kersey. Hẳn ta phải bị đau đớn, dù chỉ là một ít nếu so với những đau đớn mà hẳn đã gây ra cho người khác. Hẳn ta không thể bị vạch trần công khai mà không làm xôn xao dư luận một lần nữa vụ bê bối của Catherine. Thornhill sẽ không khơi lại vụ bê bối của Catherine cho dù là bà hiện đang ở rất xa. Không, chàng sẽ không thỏa mãn nếu chỉ ném bùn vào Kersey và nhìn hẳn ta tránh né.

Nhưng phải có một cách nào đó.

Bá tước quyết định là chàng sẽ quan sát. Nếu như chàng nhìn được bất cứ thứ gì có thể làm cho Kersey đau khổ, chàng sẽ thực hiện điều đó.

Mà không có sự day dứt nào.

CHƯƠNG 3 (người dịch ech_nhiet_doi83)

Mặc dù chàng đã làm tan băng, đã phá vỡ không khí gượng gạo, dè chừng ban đầu để đối mặt với xã hội thượng lưu kể từ ngày đầu tiên đánh dấu sự xuất hiện trở lại của Bá tước Thornhill bằng cuộc cưới ngựa dạo chơi trong công viên, tất cả cũng đã 2 tuần trôi qua. Chàng cân nhắc không lặp lại chuyện này 1 lần nữa, chàng đã đạt được thành công trong việc chứng tỏ mình trước xã hội thượng lưu và với bản thân mình. Chàng cũng đã giáp mặt với Kersey và nắm được tẩy của hẳn ta. Chàng rất thèm được rời bỏ Luân đôn và trở về nhà ở Chalcote, nhưng chàng cho rằng một khi đã bắt đầu cuộc chơi thì phải hoàn thành trọn vẹn nó cho đến cùng. Cưới ngựa dạo chơi trong công viên không ích lợi bằng việc thật sự tham gia vào Mùa hội.

Chàng quyết định tham dự 1 buổi vũ hội. Chàng thực sự đã nhận được rất nhiều lời mời để dễ dàng chọn lựa lấy 1 trong số chúng. Rõ ràng là địa vị và gia sản giàu có của chàng đủ quan trọng để đề bệch tiếng xấu chàng đã mang trên mình. Tất cả các bà chủ nhà trong suốt Mùa Lễ Hội đều mong muốn được vinh dự đón tiếp càng nhiều những quý ông có tước vị đến phòng khiêu vũ của mình càng tốt, và ra sức thuyết phục họ trong khả năng của mình. Những quý ông trẻ trung, hào hoa và chưa vợ còn được chú ý chăm sóc nhiều hơn, đặc biệt là nếu các nữ chủ nhân đó lại có con hay các cháu gái đang đến tuổi cập kê. Bá tước vùng Thornhill mới chỉ 26 tuổi, đáp ứng mọi tiêu chuẩn cần thiết nhất.

Chàng lựa chọn Vũ hội của Tử tước Nordal ở Quảng trường Berkeley chỉ bởi vì 1 lý do đơn giản là 2 người bạn của anh, Ngài Albert Boyle và Ngài Francis Kneller cũng tham dự. Ngài Nordal có 1 cô con gái và 1 cháu gái Ngài đã cho ra mắt gần đây, hay nói chính xác hơn là bà em gái của Ngài, Phu nhân Brill mới là người đứng ra tổ chức lễ ra mắt của 2 tiểu thư. Phu nhân Brill là

1 trong những bà rỗng già có địa vị trong xã hội thượng lưu. Nhưng Bá tước, khi đang ngồi trong xe ngựa trên đường đến đón bạn là Ngài Albert Boyle cùng đến vũ hội, lại nhún vai đôi vai. Anh trai của bà ta đã mời chàng, và nếu bà ta định tìm cách làm chàng mất mặt thì chàng sẽ khoác lớp giáp sắt ngạo mạn, lạnh lùng lên người và sẽ tự do thoải mái quan sát bọn họ bằng chiếc kính 1 mắt của mình.

Chàng không thật sự muốn tham dự buổi vũ hội này, nhưng có vẻ như đó 1 là lựa chọn khôn ngoan nên làm.

-"Những tiểu thư đó trông như thế nào?" chàng hỏi Ngài Albert khi cuối cùng họ cũng nhập hội với nhau trong cỗ xe ngựa. -" Hay là Nordal đang phải gánh trên vai 1 nhiệm vụ nặng nề?"

Ngài Albert nhún vai. -"Tớ chưa bao giờ trông thấy họ ." anh nói. -"Họ mới được triều kiến Nữ hoàng và ra mắt xã hội buổi tối ngày hôm nay thôi. Năm bảng cá rằng họ không phải là những người đẹp, Gabe ạ, và chắc cũng chẳng bao giờ đẹp được. Mọi cô hầu gái trong tầm ngắm của chúng ta tối nay đều có thể là những mỹ nhân tuyệt đẹp trong khi tất cả các quý cô quý bà đài các lại có nhan sắc của 1 con ngựa già thì sao, ai mà biết được?"

Bá tước cười khúc khích. -"Tàn nhẫn quá, Bertie" chàng nói. -"Biết đâu họ cũng chẳng ư gì bộ mã của chúng ta ?. Một người thường được đánh giá qua vẻ bên ngoài, nhưng còn tính cách ẩn sâu bên trong nữa mới đáng để quan tâm."

Ngài Albert phát ra 1 âm thanh thiếu tế nhị, nghe như là tiếng khịt mũi. -"Hoặc là ta nên quan tâm đến túi tiền của cha bọn họ." anh nói. -"Nếu nó đủ dày, thì nhan sắc của những cô gái không còn quan trọng nữa."

- " Trong thời gian tớ vắng mặt, cậu trở thành 1 anh chàng ư châm chọc rồi đấy." Bá tước nhận xét khi xe ngựa của họ dừng lại sau 1 hàng xe ngựa dài dàu trước quảng trường Berkeley. Phòng đại sảnh sáng rực rỡ khi họ bước vào, khắp phòng và cả trên cầu thang đều đông nghẹt khách, huyên náo và ồn ào. Hai quý ngài gia nhập vào hàng người đứng trên cầu thang. Bá tước thích thú nhận thấy một vài cặp ống nhòm ngay lập tức được giương lên, những tay chơi bài pô kê thì cau mày và thì thầm trao đổi bên dưới những lá bài, các bà thì được dịp tụ lại bàn tán ẩn sau những chiếc quạt lông về sự xuất hiện của chàng. Nhưng hoàn toàn không có bất cứ 1 sự thù địch ra mặt nào xảy ra.

Từ tước Nordal, đứng vị trí chủ nhà tiếp đón tỏ ra hết sức niềm nở, và thậm chí ngay cả Phu nhân Brill, đóng vai trò nữ chủ nhân cao quý bên cạnh anh trai, cũng gật đầu chào bọn họ 1 cách nhã nhặn trước khi giới thiệu những cô cháu gái của mình. Bá tước Thornhill bị gây ấn tượng mạnh mẽ bởi 2 tiểu thư trẻ tuổi vận áo váy màu trắng tinh khiết rực rỡ xuất hiện như chàng mong đợi. Chiếc váy dài trắng luôn luôn là đồng phục bắt buộc biểu tượng cho các tiểu thư trẻ tuổi chưa chồng.

Và rồi chàng nhận ra cô gái đứng bên cạnh Phu nhân Brill. Tiểu thư Samantha Newman. Nhìn giống 1 hiện thân hoàn hảo cho vẻ đẹp Anh quốc hơn bao giờ hết. Cô tuyệt đối tỏa sáng lấp lánh với màu tóc vàng óng và tỏ ra thích thú, háo hức hơn hẳn so với điệu bộ nghiêm trang, u buồn giả tạo mà các tiểu thư chưa chồng khác thường mang trong lễ ra mắt cốt tạo cho mình 1 vẻ chín chắn, trưởng thành hơn.

Bá tước Thornhill cúi chào cô và khẽ thì thầm vài lời xã giao thông thường trước khi quay sang chờ đợi đầy hi vọng để nhìn cô tiểu thư còn lại. Tiểu thư Jennifer Winwood cao quý.

Đúng,Ồ, đúng, quả là như vậy. Chàng đã tự tin quá mức vào trí nhớ của mình về nàng. Chàng có vóc người cao lớn, vậy mà đôi mắt nàng cũng đã ngang tầm với cằm chàng. Đôi mắt sẫm

tuyệt đẹp, nghiêng về màu hổ phách hơn là màu nâu. Và mái tóc đỏ thắm của nàng mà chàng mới chỉ nhìn thoáng qua trong công viên khuất dưới chiếc mũ bê rê , bây giờ đang đổ như một dòng thác rực rỡ với những lọn tóc quăn dài chảy óng ánh bao quanh thái dương và cổ nàng, buông xuống bờ vai. Vóc dáng nàng cân đối , đẹp như 1 giấc mơ, mặc dù chàng không rời mắt khỏi được gương mặt nàng để xác nhận lại cảm giác của mình. Màu tóc và dáng người của làm cho nàng trông thật chói sáng và tràn đầy sức sống như thể nàng đang khoác trên người một màu đỏ thắm, mỗi gam màu đều lôi cuốn, cám dỗ 1 cách lạ kì.

Chàng cúi chào nàng, thì thầm rằng vô cùng vui sướng được gặp nàng và nhìn thật sâu vào đôi mắt nàng để chắc rằng nàng cũng nhận ra chàng – (Sẽ thật là nhục nhã cho chàng nếu lỡ nàng không nhận ra!) và tiến vào phòng vũ hội.

-"Này , Bertie" chàng nói, dừng bước bên ngưỡng cửa và nhắc chiếc kính 1 tròng lên mắt để nhìn bao quát khung cảnh xung quanh.-"Cậu nợ tớ 5 bảng đấy, ông bạn già. Hội mùa cũng có ít nhất là hai người đẹp để mà chiêm ngưỡng."

-"Tớ đã nhận thấy sai lầm của mình rồi" Ngài Albert nói-"Họ hẳn phải là 1 giấc mơ trong trí tưởng tượng của chúng ta, Gabe. Trái tim tớ đã bị mê hoặc hoàn toàn rồi."

-"Bởi cô gái tóc vàng. Tớ đoán vậy ,phải không?" Bá tước Thornhill nhận xét. ecir"-"Tớ lại có ý định nhảy với cô gái còn lại cơ. Chúng ta sẽ thấy sau đây nếu tớ mời được nàng khiêu vũ với tư cách của một nhà quý tộc hay là sẽ bị buộc phải giữ 1 khoảng cách xa với 1 trong số những tiểu thư quý phái của Xã hội."

-"5 bảng cược rằng cậu sẽ được phép lại gần, Gabe ạ , và còn được khuyến khích để đứng lại gần mãi cho mà xem." Bạn anh nói-"Tớ sẽ thu hồi lại tiền của mình nhanh thôi."

-"Ah" Bá tước nói.-"Ông bạn Kneller đây rồi. Mặc màu hoa oải hương nữa chứ. Cậu trông nhìn tuyệt diệu như là mơ , Frank ạ. Cậu xuất hiện để đánh cắp trái tim phụ nữ hả, mà không phải chỉ 1 người, tớ biết mà, phải cả tá cho mà xem."

Thật là một buổi tối đầy kích động, hồi hộp và cũng thất bại trong suốt hai tuần lễ qua. Cảm xúc thật kích động vì họ đã chuẩn bị từ lâu cho buổi trình diễn ở phòng khách của nữ hoàng, đứng ngay tâm điểm sôi nổi, huyền ảo nhất và đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ. Điều kích động thứ 2 là có buổi vũ hội ra mắt của họ ngày hôm nay để mong chờ và ngay lập tức bị hoa mắt bởi số lượng thiệp mời quá lớn cần phải đọc và chọn lựa ra – mặc dù 1 số thường được dì Agatha tán thành nhanh chóng và 1 số khác họ buộc phải loại bỏ vì tìm thấy quá nhiều cám dỗ trong đó. Và họ cũng cần tự điều chỉnh để thích nghi với việc nhận và thử quá nhiều quần áo mới đến mức phải kêu lên .

Nhưng cũng là 1 sự thất bại. Sau cùng thì họ cũng được đến Luân đôn và khi Hội mùa đã bắt đầu, xã hội thượng lưu xung quanh họ càng trở nên sôi động và náo nhiệt vô cùng , còn họ thì buộc phải sống tách biệt, ẩn dật tận cho đến khi được trình diễn và chính thức ra mắt công chúng trong một buổi vũ hội. Tất cả cũng quá đủ để làm cho cô gái sôi động, vui vẻ nhất cũng phải trở nên chán nản , Samatha đã tuyên bố như vậy không chỉ một lần.

Theo 1 cách khác nó cũng là 1 sự thất bại cho Jennifer nữa. Tử tước Kersey đã tới dùng trà thêm 1 lần. Chỉ có 1 lần! Anh đã đến cùng với mẹ anh ,ngồi uống trà và trò chuyện trong vòng nửa giờ -với Jennifer, Samantha và cả dì Agatha nữa. Anh đã mỉm cười chỉ với Jennifer khi chuẩn bị ra về và đã hôn tay nàng.

Nhưng đó là tất cả những gì nàng nhận được từ người hứa hôn chính thức của nàng trong suốt 2 tuần đầu tiên. Quả vậy , đúng là 1 sự thất bại mặc dù dĩ nhiên chuyện này là hoàn toàn đúng mực. Mặc dù mọi chuyện khác lẽ ra cũng nên xảy ra khích động như vậy.

Nhưng cuối cùng thì buổi tối vũ hội đầy mong đợi cũng đã đến và Jennifer cảm thấy hầu như sắp ốm vì phấn khích. Nàng thật sự xấu hổ với bản thân vì nàng đã 20 và đáng lẽ phải qua tuổi phản ứng như 1 cô gái nhỏ từ rất lâu rồi ,ấy vậy mà nàng vẫn vô cùng khích động và hồi hộp , nhưng nàng không muốn giả vờ cư xử theo cách khác với cảm xúc hiện tại của mình.

Nàng đã không thể biết được lại có quá nhiều người khắp Luân đôn đến thế cho đến khi nhận thấy lượng người đi qua hàng tiếp đón để vào phòng dạ hội tiếp nối mãi tưởng chừng như 1 dòng chảy vô tận không bao giờ kết thúc. Tất cả các quý cô trẻ đều mặc váy trắng như nàng và Samantha, những phu nhân lớn tuổi hơn thì vận đồ sáng màu có giắt lông chim và khăn quàng. Những quý ông đứng tuổi thì luôn cúi chào kiểu cách và khen ngợi nàng không tiếc lời trong khi những quý ông trẻ tuổi lại chỉ thì thầm những lời nói đúng mực và nhìn nàng như thể đánh giá. Ôi , nàng nghĩ nàng có thể hiểu được tại sao tất cả mọi thứ lại giống hệt như 1 hội chợ hôn nhân vậy , và cảm thấy vui mừng vì nàng không phải là 1 phần trong đó. Ngài Kersey đã đến từ rất sớm và hiện đang trong phòng khiêu vũ. Anh đã xin được khiêu vũ với nàng suốt nhảy mở màn hoàn toàn đúng đắn và phù hợp với nghi thức thông thường.

Rất ít người Jennifer có thể nhận ra. 1 vài phu nhân và các quý cô nàng đã gặp khi diện kiến nữ hoàng. Một hay hai người bạn của cha nàng đã ghé thăm trong 2 tuần qua trước khi buổi vũ hội bắt đầu. Hai quý ông trẻ tuổi- Hai người đã cưới ngựa ngang qua họ và cúi chào họ trong công viên trong buổi chiều ngày hôm ấy.

Đúng , chàng trông quả thật giống như 1 tên ác quỷ, nàng nghĩ khi đôi mắt nàng rực sáng lên lúc nhìn vào quý ông trẻ tuổi vận đồ đen trước mặt. Nàng nhận ra chàng ngay lập tức. Chàng ngăm đen và rất cao và không hề giống như những người đàn ông khác , chàng vận áo khoác đen, gilê đen và quần ống túm. Áo sơ mi ,khăn quàng cổ và tất lại màu trắng trong một sự tương phản đến ngạc nhiên. Chàng là hiện thân hoàn hảo của Quý vương nếu so bên cạnh Lionel, nàng thầm nghĩ, nhớ lại lần trò chuyện với Samantha trong công viên.

Chàng là Bá tước vùng Thorhill. Một nhân vật hết sức quan trọng và có địa vị , thật vậy. Chàng nhìn nàng hết sức táo bạo và liêu lĩnh bằng cặp mắt đen của mình- và tất cả các lần khác cũng y như thế. Có lẽ 1 quý ông thuộc loại như chàng luôn được quyền tự do phóng túng hơn những người khác chăng?

Nàng cảm thấy dễ chịu gấp đôi với sự hiện diện của Ngài Kersey trong phòng khiêu vũ và bởi sự đính ước chính thức của họ. Bá tước Thorhill làm nàng cảm thấy.... bất an.

Quý ông còn lại bên cạnh chàng trong công viên- Ngài Albert Boyle ở ngay sau. Anh cúi chào và mỉm cười rồi bước vào phòng khiêu vũ, anh xử sự của giống như tất cả các quý ông khác đã làm.

Nhưng Jennifer nhanh chóng lãng quên ngay 2 quý ông trẻ duy nhất mà nàng biết. Hiện tại quá thật họ không phải là 2 người duy nhất. Còn có Tử tước Kersey, người chắc chắn là rạng rỡ hơn mọi quý ông lịch lãm khác trong phòng vũ hội đủ để làm cho tất cả những ngọn nến trên chũc đài dường như chỉ tập trung chiếu sáng cho mỗi 1 mình anh trong khi những người đàn ông còn lại đều chìm trong bóng tối.

Thật là một suy nghĩ kì lạ và buồn cười làm sao , nàng biết vậy. Nàng mỉm cười với ý nghĩ đó và mỉm cười với anh khi sau cùng thì anh cũng cúi chào nàng, đón lấy tay nàng dẫn tới sàn khiêu

vũ còn trống – như một dấu hiệu bắt đầu suất nhảy mở màn của buổi khiêu vũ. Ngài Graham, một người bạn trẻ tuổi hơn của cha nàng, cũng là người nhận được cái gật đầu tán thành của dì Agatha, dẫn Samantha tiếp bước sau nàng. Nàng biết vậy, nhưng nàng không chú ý vào bất kì 1 ai khác ngoại trừ chồng chưa cưới của nàng.

Anh vận đồ màu xanh lạnh, bạc và trắng. Và tóc anh vàng rực. Anh làm cho trái tim nàng đập loạn xạ và gấp gáp một cách không thoải mái. Nàng tận hưởng giây phút này với cả trái tim mình. Đây quả là khoảnh khắc nàng đã mong đợi từ rất lâu. Nàng sẽ ghi nhớ phút giây này cho đến tận cuối đời nàng, nàng quyết định dứt khoát như thế.

–“Em trông thật đáng yêu vô cùng trong buổi tối ngày hôm nay.” Anh thì thầm với nàng trong khi chờ đợi âm nhạc bắt đầu.

–“Cảm ơn, thưa Ngài.” Nàng mỉm cười, nhận ra là mình suýt nữa cũng thốt lên lời khen tương tự dành cho anh và đã kịp dừng lại vừa đúng lúc. Mặc dù nàng nghĩ là mình cũng nên nói điều gì tương tự với người chồng chưa cưới của mình. Nhưng nàng biết về anh quá ít, và hi vọng rằng họ sẽ trở nên quen thuộc với nhau hơn khi thời gian đến. Bây giờ thì nàng đã được ra mắt và có thể giao thiệp tự do hơn trong xã hội, rồi họ sẽ được ở bên nhau hàng ngày. Họ sẽ sớm cảm thấy thoải mái khi ở cùng nhau. Họ sẽ là 2 người bạn, nàng sẽ có thể bộc lộ những suy nghĩ của mình với anh mà không phải đột ngột dừng lại để tự hỏi liệu cư xử như vậy có hợp lẽ không?

Bây giờ, trong khoảnh khắc này, nàng cảm thấy sợ anh và xem thường bản thân vì nỗi sợ vô cớ đó. Nàng quá lúng túng và vụng về. Nàng cư xử hết như một thiếu nữ 17 tuổi mới ra trường vậy. Nàng đã cố gắng khoác trên mình vẻ nghiêm trang đúng mực nhưng bây giờ thì nàng đã quyết định sẽ tận hưởng khoảnh khắc này vì giá trị của nó. Mọi điều nàng đã đợi chờ rất lâu cuối cùng cũng sẽ tới khi thời gian đến. Nàng không được phép làm hỏng mọi thứ nếu quá hấp tấp không cho nó thời gian thích hợp.

Họ nhảy những bước đầu tiên của điệu nhảy truyền thống mở màn trong im lặng. Jennifer phần nào vui mừng vì điều đó mặc dù nàng đã tham dự rất nhiều những vũ hội ở quê nhà và thật sự là 1 người khiêu vũ hoàn hảo, tuy nhiên nàng chưa bao giờ được lướt đi trong một khung cảnh với những người xung quanh như thế này. Nàng cảm thấy mọi ánh mắt của đang đổ dồn vào nàng và Samantha như đã mong đợi điều hiển nhiên sẽ xảy ra trong vũ hội ra mắt của họ. Nàng cảm thấy vui mừng vì họ đã không trò chuyện để nàng có thể tập trung vào bước chân của mình. Và dĩ nhiên là những bước nhảy của điệu vũ này sao quá rắc rối, phức tạp đến nỗi việc duy trì cuộc nói chuyện là điều không thể được.

Khi nàng đã quen thuộc lại với các bước nhảy và đã thư giãn hơn 1 chút, đôi mắt của nàng đôi lúc lướt qua ranh giới của những bước chân nàng trong điệu vũ. À, những quý ông và quý bà phục sức lướt là đang tụ tập xung quanh trung tâm là nàng và Samantha. Đó là 1 suy nghĩ nóng này và nó cũng thật tuyệt vời. Ít nhất thì nàng cũng đang ở Luân đôn, đã được ra mắt và đang nhảy bên cạnh người hứa hôn chính thức của nàng. Việc hứa hôn của nàng đã được công bố rộng rãi trong 2 tuần lễ và 6 tuần sau đó nàng sẽ kết hôn.

Nàng đưa mắt nhìn trở lại vị thần tóc vàng lộng lẫy sẽ là vị hôn phu của mình. Tất cả những quý cô trẻ tuổi khác sẽ phải ghen tị với nàng.

Nàng tự hỏi không biết việc đính ước của nàng đã được biết đến rộng rãi như thế nào và đoán chắc rằng nó đã được lan truyền rất nhanh. Không một bí mật nào giữ kín được quá lâu ở xã hội Luân đôn, nàng đã nghe đồn như vậy. Và chuyện này không phải là việc nhỏ.

Và ở xa đằng sau vị hôn phu của nàng ánh mắt nàng bị thu hút một cách phi lý vào một điểm

trong phòng khiêu vũ, một hình dáng vận đồ đen- Bá tước Thornhill, người đang đứng một mình bên lề điệu vũ. Hai quý ông khác đứng bên cạnh chàng, kể cả Ngài Albert Boyle. Chàng đứng đó như chỉ có 1 mình vì chàng nhìn trông quá khác biệt so với mọi người xung quanh. Quá cao lớn và tằm tối. Nàng nhận ra chàng vẫn nhìn nàng đắm đắm. Nàng hấp tấp cụp mắt xuống và hướng sự chú ý trở lại vào điệu vũ.

Chàng hoàn toàn tương phản với Linonel. Điều này đặc biệt rõ rệt đến nỗi nàng thầm tự hỏi 1 cách ngốc nghếch tại sao không một ai kêu lên vì nó. *Ngày và Đêm. Mùa hạ và Mùa đông. Thiên thần và ác quỷ.* Nàng mỉm cười và 1 lần nữa ước gì nàng có thể thân thuộc với vị hôn phu của mình hơn nữa để chia sẻ với anh lời nói đùa này.

Kersey! Bá tước Thorhill đã nhận ra hấn ta một vài khoảnh khắc sau khi chàng vừa dứt lời trêu chọc Ngài Francis Kneller về bộ trang phục màu hoa oải hương và bạc trong buổi tối hôm nay. Chàng không hiểu tại sao mình lại không nhận ra hấn ta ngay tức khắc. Đôi mắt chàng neho lại trên người hấn và cảm thấy 1 niềm căm ghét cuộn dâng như sóng trào trong lòng. Có lẽ , chàng nghĩ, chàng tốt hơn cả nên rời Luân đôn về phương Bắc- trở về nhà sau tất cả mọi chuyện xảy ra. Có lẽ Luân đôn quá chật hẹp để chứa đựng cùng lúc cả 2 người. Nhưng chàng sẽ bị đầy xuống địa ngục trước khi chàng tự cho phép bản thân rút lui khỏi đây vì một kẻ như Kersey.

Chàng buộc mình không chú ý đến Kersey nữa và tiếp tục cuộc trò chuyện vui vẻ , đùa cợt với các bạn.

Nhưng sự chú ý của chàng không chịu bị ép buộc quá lâu.

-"Đồ quý dữ!" chàng thì thầm khi cuối cùng khách khứa cũng đã tập trung đầy đủ và các vị chủ nhà đã bước vào phòng khiêu vũ . Ban nhạc bắt đầu điều chỉnh nhạc cụ. Suốt nhảy đầu tiên sắp bắt đầu và 2 quý cô là tâm điểm của buổi vũ hội ra mắt ngày hôm nay sẽ được dẫn ra sàn nhảy đầu tiên với những người bạn nhảy của mình. Chàng thì thầm vài lời nguyên rủa khác bên dưới hơi thở của mình.

-"Tớ không đồng tình với cậu nhiều được , Gabe" Ngài Albert nói, vẻ giễu cợt trong giọng nói của anh.-"Graham sẽ hất cẳng và sẽ làm tan vỡ trái tim tớ. Nhưng nó cũng không gây đau khổ nữa cho cậu phải vậy không? Kersey cũng đã làm điều tương tự với cậu. Có lẽ chúng ta tốt hơn nên trở về nhà và tự bắn vài viên đạn vào đầu mình."

Tử tước Kersey đang dẫn cô gái tóc đỏ ngọt ngào – tiểu thư Jennifer Winwood ra sàn nhảy. Con quý dữ từ trong máu- nhìn lại giống như 1 thiên thần trong bộ dạng xanh xao tuyệt đẹp, cúi đầu xuống bên cô gái ngây thơ, thì thầm điều gì đó vào tai nàng. Bá tước Thorhill nhận thấy mình đang nghiến chặt răng. Chàng tự hỏi không biết Ngài Nordal sẽ làm gì nếu như biết được sự thật. Chắc chắn sẽ không làm gì cả. Nó đơn giản chỉ là 1 vũ điệu không hơn, thậm chí ngay cả khi Kersey được chọn làm bạn nhảy cho con gái của Nordal trong 1 điệu nhảy có lẽ là quan trọng nhất cuộc đời của nàng. Dù sao đi nữa, cũng không nhiều những gã đàn ông đáng bị kết tội nếu như hấn ta chỉ đơn giản là đi dạo ngoài trời cùng với vợ của một người khác. Có thể nói đó chỉ là 1 hành động bình thường không thể cường điệu hóa quá lên. Nhưng sự thật lại không bình thường chút nào nếu gã đàn ông đó làm cho vợ của người ta có mang. Hành động không thể tha thứ duy nhất là người vợ đó lại bị phát hiện với chính con trai thừa kế của chồng mình. Kersey khôn khéo được vô can trong trường hợp này, dẫu cho nếu Catherine không có

thai hay chẳng nữa. Quả thật càng không thể tha thứ được cho 1 kẻ lại “ đi dạo ngoài trời” với chính mẹ kế của mình. Và Kersey cũng chưa làm như vậy.

-“Họ nhìn như thể một cặp đôi rớt xuống từ trên thiên đường ấy nhỉ, phải vậy không?” Ngài Francis Kneller nói bên cạnh Bá tước. Anh đang gật đầu ám chỉ Kersey và Cô Winwood.-“ Tại sao chúng tôi, những kẻ tầm thường luôn phải hài lòng chấp nhận những gì còn sót lại? Một ý nghĩ tự hạ thấp bản thân chán ngán phải không, ê, Gabe? Mặc dù tớ phải thừa nhận rằng riêng với cậu thì chẳng có điều gì là tầm thường bao giờ. Quyết định lựa chọn màu đen trong buổi tối ngày hôm nay thật là ấn tượng đó, ông bạn già. Cậu trông ma quái như 1 tên quỷ sa tăng. Những quý cô sẽ nghĩ nó trông thật hấp dẫn và đầy tính chiếm hữu- không nghi ngờ gì cả là họ sẽ càng khao khát cậu hơn” Anh cười khúc khích.

-“Tớ chỉ băn khoăn một điều” Bá tước nói, đôi mắt chàng theo sát cặp đôi đang chuẩn bị khiêu vũ.-“Rằng Kersey đã khôn khéo lấy lòng Nordal như thế nào mà ông ta lại ban cho hân ân huệ đặc biệt kia. Ngoài vẻ đẹp mã ra ,tất nhiên.” Chàng không buồn che giấu sự khinh miệt trong giọng nói của mình. Thật sự không quá khó để hiểu tại sao Catherine, kết hôn với người cha ốm yếu , già cả của chàng, lại ngã lòng một cách bất cần với gã tử tước đó.

Ngài Francis cười vang một lần nữa.-“Cậu chưa nghe chuyện này hả?” ngài tiếp tục.-“ Thật là xấu hổ muốn khóc đi được, nếu cậu có ý định hỏi tớ, trong khi cô ấy lại là 1 trong những mỹ nhân đẹp nhất của Hội mùa. Nhưng mọi người nói như thế này” Anh thở dài và nâng chiếc kính 1mắt lên để ngắm nhìn tiểu thư Winwood khiêu vũ cho rõ hơn.

-“Mọi người nói như thế nào?” Bá tước hỏi.-“Đừng bao giờ nói với tớ cô ấy có bị đậu mùa hay cái gì tương tự thế nhé, Frank. Nếu vậy thì thật là phí phạm.”

-“Cô ấy là người hứa hôn của Kersey.” Ngài Francis nói rầu rĩ.-“ Sẽ kết hôn 1 thời gian sau khi Hội mùa kết thúc, những chuyện ngòi lê đôi mách đôi khi cũng có mặt đúng của nó. Lễ cưới diễn ra ở nhà thờ Thánh George và sẽ ngập tràn hoa của xã hội gửi đến. Tớ không nghi ngờ gì chuyện này. Dĩ nhiên , vẫn còn cô em họ của cô ấy, tiểu thư Newman ngon lành. Thậm chí còn ngon lành, thú vị hơn. Tớ luôn luôn có khẩu vị đặc biệt với những tiểu thư tóc vàng, 1 cô gái hấp dẫn phải không? Cô ta có một lượng của hồi môn đáng kể, theo tớ được biết. Cũng rất có thể chỉ là một mồi nhử, dĩ nhiên, và nó sẽ co rút lại nhanh chóng nếu như 1anh chàng nào bày tỏ sự theo đuổi nghiêm túc của mình.”

-“Đang nói về tiểu thư tóc vàng.”Ngài Albert nói.-“ Tớ biết cô ta - mặc dù lúc đầu chưa nhận ra ngay lập tức- là cô gái chúng ta gặp trong công viên 2 tuần trước đây phải không , Gabe? Cậu có nghĩ là tớ nên đập 1 chiếc găng tay vào mặt của Graham vào cuối suất nhảy không ?”

-“Tại sao phải đợi đến tận cuối suất nhảy nhỉ?” Ngài Francis hỏi và bạn anh cười khúc khích hưởng ứng một cách nồng nhiệt.

Bá tước Thorhill không nghe họ nói chuyện. Đính hôn! Cô gái tội nghiệp. Chàng thật sự cảm thấy rất tiếc cho nàng. Và trào lên một nỗi tức giận thay cho nàng , nàng xứng đáng được hơn thế nhiều ,hoặc có thể không. Chàng không biết gì về nàng và đều chỉ nhận được duy nhất một ấn tượng về sự kiêu kì của nàng, lần đầu tiên ở công viên và tối nay trong hàng người chào đón. Có lẽ việc có được địa vị , tài sản và vẻ đẹp trai của Kersey là đã đủ cho nàng rồi. Có lẽ nàng yêu hẳn ta. Chắc chắn là nàng yêu hẳn ta. Có 1 điều gì đó mách bảo chàng trong cách nàng nhìn hẳn. Và có lẽ hẳn ta cũng yêu nàng, bá tước bất nhẫn nghĩ, hoặc là yêu món của hồi môn đi theo cùng nàng. Nordal có tiếng là giàu có. Có lẽ Kersey cũng đã sẵn sàng để dẫn thân vào 1 đời sống cuộc hôn nhân trong sáng và buồn tẻ chẳng? Nó không có vẻ là quá khó khăn với cô gái có mái

tóc đỏ và cặp chân dài này , bá tước nghĩ, ngắm nhìn những nét đặc điểm nổi bật của nàng khi nàng khiêu vũ. Hình dáng cân đối và thanh mảnh, với những đường nét quyến rũ nổi bật trên nền lụa mềm mại viền đăng ten của chiếc váy dạ hội. Và chắc chắn sẽ không gặp khó khăn chút nào để hài lòng chung sống với 1 tạo vật đáng yêu và kêu gọi đến đường kia đến suốt đời.

Đúng, có lẽ như vậy là thích hợp, chàng nghĩ, khi tiếp tục nhìn ngắm họ khiêu vũ. Họ rất xứng hợp với nhau về sắc đẹp và về thái độ xa cách lạ lùng.

Và rồi khi đôi mắt chàng bắt gặp ánh mắt nàng nhìn lại qua căn phòng khi nàng nhảy. Nàng không ngay lập tức quay mặt đi và chàng được thông thả ngắm nhìn nàng cho đến khi nàng vẫn còn nhìn lại chàng. Lạy chúa, nàng thật là một phụ nữ đáng khao khát. Có một điều gì tương phản đến phi lý giữa mái tóc đỏ thắm của nàng, cơ thể kêu gọi, quyến rũ với màu trắng trinh bạch và sắc thái kiêu kì, lạnh lùng tỏa ra từ nàng. Tiểu thư Jennifer Winwood nhìn không giống một cô gái trong trắng cũng chẳng phải lạnh lùng. Ít nhất, cũng có thể nói, nàng nhìn không giống như nàng nên như vậy. Mái tóc nàng lẽ ra phải buông lơi và xõa tung trên gối, bộ ngực tuyệt đẹp nên phải được lộ trần và phơi bày trọn vẹn trên giường, kề sát vào lồng ngực của 1 người đàn ông.

Dĩ nhiên, nàng sẽ không còn là trinh nữ trong thời gian lâu nữa. Mái tóc đỏ sẽ sớm được xõa tung, bộ ngực đó sẽ được lộ trần và đôi chân kia sẽ sớm cuốn chặt quanh người của Kersey. Có điều gì đó thật khiêu dâm trong ý nghĩ này , và dứt khoát là không đứng đắn. Mặc dù tâm trí của chàng thường không vương vấn lâu trong phạm vi chiếc giường của 1 người đàn ông.

Chàng ước gì Kersey và Tiểu thư Winwood sẽ hạnh phúc trong cuộc hôn nhân sắp đặt này, chàng nghĩ, đôi mắt chàng nheo lại khi nhìn họ. Hoặc tốt hơn hết , theo cách ngược lại, nếu như chàng suy nghĩ công bằng cho bản thân nhiều hơn, chàng ước gì cuộc hôn nhân này sẽ bị đày xuống địa ngục. Niềm căm ghét dữ dội đột nhiên dâng trào trong lòng chàng khi ngắm nhìn họ khiêu vũ . Các bạn chàng vẫn cười khúc khích trước những câu nói dí dỏm họ đang cùng trao đổi với nhau.

Chàng sẽ rất vui thích được nhìn thấy Kersey cũng phải chịu đau khổ , dằn vặt như Catherine đã từng bị, Ngài Thorhill nghĩ. Hay thậm chí chỉ là 1 phần nhỏ trong nỗi đau khổ Catherine đã phải mang. Chàng muốn được nhìn thấy người con gái tóc đỏ này sẽ làm tan vỡ trái tim hắn ta hoặc ít nhất cũng làm cho cuộc sống của hắn ta trở nên tồi tệ. Mặc dù suy nghĩ đó có vẻ như quá là bất nhẫn với nàng. Đôi mắt chàng tập trung vào nàng một lần nữa. Chàng không biết gì về nàng và có lẽ nên giữ kín những lời khuyên của mình về sự thật đằng sau dáng vẻ bề ngoài của con người hắn, nhưng nàng quả thật là vô cùng tuyệt đẹp. Kersey không xứng đáng được hưởng hạnh phúc sở hữu một vẻ đẹp rực rỡ đến nhường này.

Bá tước ngắm nhìn cô gái trong suốt thời gian còn lại của suất nhảy, đôi mắt chàng nheo lại suy ngẫm. Chàng đã chắc chắn sẽ xin được nhảy với nàng trước khi buổi tối kết thúc nếu như chàng có thể sắp xếp được 1 cơ hội. Ý tưởng đã bắt đầu chấp nối trong 1 góc tâm trí chàng.

Đúng, chàng nghĩ, sự báo thù hắn sẽ rất ngọt ngào. Thậm chí chỉ là 1 sự trả thù nhỏ nhoi. Và chắc chắn phải có cách để thực hiện nó.

-“Hôm nay có phải là buổi tối thần tiên nhất chị đã từng trải qua không?” Samantha hỏi Jennifer 1 lúc khi họ vừa tìm được vài giây phút hiếm hoi để chuyện trò riêng với nhau trong cả buổi tối ngày hôm nay. -“4 suất nhảy với 4 người bạn nhảy khác nhau. Ngài Maxwell sẽ tiếp

tục khiêu vũ với em lần thứ 2 lúc tới đây. Anh ấy không phải là người đẹp trai nhất nhưng anh ấy biết cách làm cho em cười. Anh ấy kể những điều ác liệt nhất về tất cả mọi người xung quanh chúng ta.”

Cô bé thật là rục rỡ, Jennifer nhìn cô, và nhìn thậm chí còn đáng yêu hơn lúc bình thường nếu như điều này còn có thể xảy ra. Chỉ có những người hiểu rõ tính giản dị, khiêm nhường của Samantha mới có thể nghi ngờ việc cô sẽ tấn công xã hội thượng lưu ồn ào như lời đồn. Nhưng quả thật, không có một tiểu thư nào xuất hiện trong buổi tối ngày hôm nay có thể đo được với vẻ đáng yêu của cô.

“Ừ, và Ngài Kersey cũng thế.” Nàng nói với 1 tiếng thở dài. “Sẽ khiêu vũ lần 2 với chị trong ngày hôm nay. Chị ghét cái luật lệ một người chỉ được phép nhảy không quá 2 lần với cùng 1 bạn nhảy này quá. Đây là điệu vũ đầu tiên và chị quá lo lắng đến nỗi chỉ chú ý được vào mỗi bước chân của mình mà thôi. Chỉ cảm thấy như là mình chẳng có được chút thời gian nào bên anh ấy nữa.” Trong tưởng tượng, trong những giấc mơ của nàng, buổi tối ngày hôm nay phải diễn ra như thế này. Nàng sẽ khiêu vũ với Lionel trong suốt đêm, cả hai chỉ nhận ra được mỗi một mình người kia, ngoài ra không ai khác. Nó phải là một đêm say mê, quyến rũ như nàng hằng mơ ước. Nhưng dĩ nhiên nàng biết rằng những lễ nghi đúng đắn sẽ giữ họ ở cách xa nhau trong buổi tối hôm nay. Đôi lúc nàng gần như là chán ghét những lễ nghi đúng mực.

Tử tước Kersey đã khiêu vũ với Samantha và rồi biến mất, có lẽ là vào phòng chơi bài, nơi mà thường không ai sử dụng ngoại trừ những bà góa phụ và những quý ông đứng tuổi. Nhưng ngay cả thậm chí nếu anh còn lưu lại trong phòng khiêu vũ, anh cũng không thể nhảy với nàng một lần nữa. Và nếu như anh có làm, nàng sẽ không lại gì để trông đợi cho suốt phần còn lại của đêm nay.

Trong những giấc mơ của nàng, nàng đã mừng tượng họ chỉ có 2 người bên nhau. Dù chỉ là trong phút chốc. Chỉ trong giây lát thôi cũng được để họ có thể nhìn sâu vào trong mắt nhau, thật riêng tư và để trao vội cho nhau nụ hôn đầu tiên. Ôi, nó quả là một giấc mơ tuyệt vời- và cũng thật đại khờ, nàng nghĩ.

Nhưng có lẽ nó sắp xảy ra trong tối nay thôi. Có lẽ anh sẽ yêu cầu suất nhảy đặc biệt(*)- chắc chắn sẽ rất lạ lùng nếu như anh không yêu cầu, và suất nhảy tiếp theo chính là suất đặc biệt đó. Và có lẽ anh sẽ trì hoãn việc dẫn nàng ra khỏi phòng ăn sớm hơn một chút so với tất cả mọi người.

Nàng đã ngẩng nhìn miệng anh lúc họ cùng khiêu vũ. Nàng đã tưởng tượng đôi môi của anh chạm lên môi nàng và cảm giác được hơi nóng dâng lên khắp thân hình vì ý nghĩ đó. Thật là 1 suy nghĩ buồn cười. Ở tuổi 20 lẽ ra nàng ít nhất cũng phải biết đôi môi của 1 người đàn ông có vị như thế nào chứ.

Và rồi suy nghĩ của nàng đột nhiên bị ngắt quãng. Một quý ông đang cúi chào và bày tỏ mong muốn được khiêu vũ với nàng trong suất nhảy tiếp theo- suất nhảy đặc biệt. Quý ông cao lớn trong bộ đồ tương phản 2 màu đen trắng. Bá tước Thorhill. Jennifer nhìn xung quanh và giật mình. Dì của nàng đã giới thiệu tất cả những người bạn nhảy khác cho nàng. Nhưng Dì Agatha lại đang ở xa, và sự chú ý của bà lại đang tập trung hết vào câu chuyện với một quý bà lớn tuổi đồ sộ, và oai vệ trong bộ đầm màu tím.

Đây chính là suất nhảy đặc biệt. Lionel ở đâu rồi? Nàng đã mong đợi bằng cả trái tim được khiêu vũ với anh. Nhưng nàng lại không nhìn thấy anh ở đâu cả. Thật là xấu hổ!

“Cám ơn, thưa Ngài” nàng nói và khẽ nhún chào. “Sẽ là một hân hạnh cho tôi” Nàng ước gì có

thể từ chối, chắc hẳn phải có 1 cách nào đó chứ-nhưng nàng lại không biết một cách nào. Nàng không thích thú với vũ điệu. Chàng rất cao, cao hơn Lionel nhiều và có một vẻ gì đó ... đáng sợ. Không , không phải thế, nàng tự nhủ bản thân khi ý nghĩ đó mới chỉ lướt qua tâm trí nàng. Người gây bối rối có vẻ là một từ ngữ chính xác hơn. Chàng đã nhìn nàng luôn luôn, và đôi mắt đen của chàng không hiểu làm sao luôn ép buộc nàng phải nhìn lại trong một vài lúc giữa những điệu nhảy. Khi họ đối mặt với nhau, nàng nhận thấy mình đang nhìn chăm chăm vào đôi mắt chàng và cảm thấy bị bao vây bởi một cảm xúc không thể gọi tên. Chàng nói chậm rãi.

-“Tôi đã bắt đầu tin” chàng nói.-“ rằng tôi đã hình dung ra được hình bóng em.”

Chàng đang nhắc lại buổi chiều trong công viên ngày nọ , nàng nghĩ.

-“Cho đến tận đêm nay.” Nàng tiếp lời.-“Tôi vẫn chưa được ra ngoài và tham dự vào bất kì một bữa tiệc nào khác.”

-“Tôi nghe được rằng sau đêm nay.” Anh nói-“ Rằng em sẽ được nhìn thấy ở khắp mọi nơi. Tôi phải nói rõ ràng , rằng sau đó tôi cũng sẽ có mặt ở khắp mọi nơi nữa.”

Có lẽ nàng nên nói với chàng là nàng đã đính hôn, nàng nghĩ một cách không thoải mái, nhưng vội dừng ngay lại. Những lời nói của chàng rất lịch sự và ga lăng điển hình như nàng phải biết là chuyện thường tình ở Luân đôn. Chàng hẳn sẽ vui thích nếu nghĩ là nàng không hiểu được điều này.

-“Thật là dễ thương, thưa Ngài.” Nàng nói.

Chàng đột ngột mỉm cười, và nét nổi bật ma quái như quỷ vương của chàng không hiểu sao lại gây một ấn tượng hấp dẫn mãnh liệt không thể tin được.-“Tôi hầu như có thể biết được em sẽ nói những lời tương tự với một bác sĩ răng nào khác” chàng nói -“với cùng một tông giọng.”

Ý tưởng thật là vui nhộn biết bao và thật bất ngờ nàng lại cười.

-“Tôi sai rồi.” chàng nói dịu dàng.-“Tôi chỉ nghĩ là có lẽ em chưa từng được dạy để biết cười. Nhưng còn tốt hơn thế nữa , em biết cách cười vui.”

Nàng trấn tĩnh lại nhanh chóng. Chàng đang tán tỉnh nàng, nàng nghĩ. Và nàng nhận thấy chàng có đáng sợ một chút, mặc dù nàng không hiểu tại sao. Có lẽ bởi vì từ trong tận trái tim ,nàng còn vụng về thơ ngây như một cô nữ sinh và không biết cách đối xử với 1 quý ông từng trải và sành sỏi ở Luân đôn.

Nhanh chóng ngay sau khi họ bắt đầu khiêu vũ, nàng nhìn thấy Ngài Kersey, người vừa quay lại phòng khiêu vũ. Đôi mắt họ chạm nhau rất nhanh và nàng chột nhốt thời nghĩ , anh nhìn trông thật bức bối. Quả vậy, nghĩ như vậy còn là giảm nhẹ. Trong 1 khoảnh khắc, anh nhìn trông giận dữ vô vùng. Nhưng anh không có quyền như vậy. Anh đâu có hỏi nàng suất nhảy này và đã vào muện để yêu cầu nó.Chắc hẳn anh phải biết nàng đã chờ đợi lâu để được nhảy với anh.Ồ, chắc hẳn anh phải biết chứ. Nàng đã cố gắng nói với anh bằng mắt, nhưng anh lại quay đi.

Một vài khoảnh khắc sau đó nàng nhìn thấy anh đã nhảy với Samantha một lần nữa. Nàng có thể khóc vì vỡ mộng và thất vọng được. Và hoàn toàn vô lý nàng cảm thấy ghét quý ông đen tối này- Bá tước Thornhill- mặc dù chàng không thể biết được rằng nàng đã chờ đợi đầy hi vọng chỉ duy nhất suất nhảy đặc biệt này với người đính ước của mình.

Chàng dẫn nàng đến bàn ăn đêm khi suất nhảy kết thúc . Nàng đã hi vọng bằng cách nào đó chàng sẽ xin được thứ lỗi và Ngài Kersey sẽ tới và thế vào chỗ đó. Nhưng Lionel , dĩ nhiên , lại buộc phải có trách nhiệm dẫn Samantha, người đã nhảy với anh. Nàng có thể dậm chân vì cău kỉnh được, Jennifer nghĩ, nhưng may mắn thay hình ảnh ngốc nghếch của bản thân vừa chột

hiện ra trong óc đã phục hồi lại được tính hài hước của nàng làm nàng phải gắng sức không cười phá lên.

Bá tước Thorhill tìm cho nàng một chỗ ngồi bên bàn ăn trong góc phòng nơi trang hoàng đầy hoa. Đường như nơi đây không dành cho bất cứ một ai khác ngoại trừ bọn họ. Quả thật, dường như là chiếc bàn này không được dự định là nơi để nàng ngồi. Dĩ Agatha đã tính toán là nàng sẽ ngồi ở chiếc bàn trung tâm với Ngài Kersey, Samantha và người hộ tống của cô, Jennifer biết rõ như vậy, nhưng không hiểu tại sao, kế hoạch lại bị sụp đổ thế này. Dĩ của nàng đang cau mày với nàng, nhưng nàng có thể làm gì bây giờ? Nếu Dĩ Agatha theo sát đúng công việc của dĩ thì sự việc đã không xảy ra như vậy. Samantha và Ngài Kersey đang ngồi với nhau ở chiếc bàn trung tâm.

-"Tôi đoán là" Bá tước Thorhill nói-"Rằng việc diện kiến Nữ hoàng có lẽ là sự thử thách tồi tệ nhất trong đời một quý cô trẻ tuổi. Phải vậy không? Kể cho tôi nghe về buổi diện kiến của nàng đi."

Jennifer thở dài.-"Ồ, điều tức cười ở đây là những bộ váy áo." Nàng nói.-"Tôi sẽ không bao giờ có thể hiểu tại sao chúng tôi lại không được phép mặc những bộ váy áo chúng tôi thường bận cho một dịp như thế này, ví dụ là như vậy. Tất cả mọi sự chuẩn bị cầu kì và đắt tiền quá mức lại chỉ được dùng cho vài phút trong cả cuộc đời 1 người. Và nghi thức cúi chào nữa, phải luyện tập và tập đi tập lại đến cả tháng mà chỉ để trình diễn trong vài giây ngắn ngủi. Có lẽ đó không phải là sự thử thách tồi tệ nhất trong cuộc đời của tôi đâu, thưa Ngài. Là điều tức cười nhất thì đúng hơn."

Chàng nhìn trông rất thích thú.-"Có lẽ em sẽ tìm thấy bản thân mình bị nhốt trong 1 xà lim trên Tháp cấm mà chờ đợi ngày bị đưa ra xử hình nếu những quan điểm của em lại nói bên cạnh một cái tai không thích hợp cho mà xem." Anh nói.

Nàng cảm thấy mình đỏ mặt. Điều gì trên trái đất này đã ám ảnh nàng lại nói ngay những lời bộc trực như vậy.

-"Kể cho tôi nghe đi" anh nói.-"Tôi luôn muốn biết chuyện gì xảy ra trong những phòng tiếp khách đó, và tôi đoán chắc rằng mình sẽ luôn tạ ơn chúa vì may mắn sinh ra đã là một người đàn ông."

Nàng nói với chàng về chuyện đó và chàng kể cho nàng nghe chàng đã đi chu du khắp nơi trong suốt một năm qua và miêu tả lại cho nàng vẻ đẹp từng nơi ở Pháp và Thụy Sĩ. Không có nơi nào trên thế giới này lại đáng yêu hơn Đỉnh Alpơ, chàng nói với nàng như vậy, và nàng tin, lắng nghe những miêu tả của chàng.

Nàng đã không nhận ra nàng đang ăn gì hoặc thậm chí là chẳng ăn gì trong suốt bữa ăn. Và nàng cũng không nhận ra thời gian bao lâu đã trôi qua cho đến khi những người xung quanh họ bắt đầu rời bàn ăn và hướng tới lại phòng khiêu vũ.

Thật không công bằng, nàng nghĩ, khi Bá tước Thorhill dẫn nàng trở lại đó và rời hôn tay nàng trước khi rời khỏi nàng và rời khỏi phòng vũ hội. Thời gian và cuộc chuyện trò bên chàng thật thú vị tuyệt vời mặc dù lẽ ra cuộc chuyện trò ấy phải là rất vô vị vì người ở bên nàng không phải là Lionel. Và bây giờ, cơ hội ấy đã không diễn ra trong đêm nay được nữa. Ngài Kersey sẽ nhảy với nàng một lần nữa, nhưng sẽ không còn có dịp để họ chuyện trò bên nhau, để cười với nhau, và để thấu hiểu nhau hơn dù chỉ là chút ít.

Buổi tối ngày hôm nay đã bị hủy hoại. Bá tước Thorhill đã phá hỏng buổi tối của nàng, mặc dù đó là một sự kết tội không công bằng. Không phải là lỗi của chàng khi Dĩ Agatha bị trì hoãn bởi

Phu nhân trong bộ đồ tía và Ngài Kersey quay trở lại phòng khiêu vũ muộn màng. Và chàng đã cố gắng tỏ ra dễ thương với nàng. Dù bất cứ lý do nào khác, nàng cũng đã cảm thấy hài lòng bởi sự xuất hiện của chàng, bởi bản thân chàng mà không nghi ngờ gì nữa cũng đẹp trai như Lionel nhưng theo 1 cách khác biệt. Quý dũ và thiên thần. Không, thật không công bằng.Ồ, nhưng nàng đã chờ đợi quá lâu một cuộc trò chuyện 1 cách tự nhiên vui vẻ như thế này với Linonel. Anh đang tiến lại gần nàng với Dì Agatha. Nàng mỉm cười với anh và cảm thấy tim mình run rẩy đập.

CHƯƠNG 4 (người dịch ech_nhiet_doi83)

Làm sao nàng lại cảm thấy phiền muộn và thất vọng đến thế? Nàng không buồn, Jennifer tự nói chắc chắn với bản thân vào buổi sáng ngày hôm sau. Chẳng qua do nàng vẫn còn quá mệt mỏi đấy thôi. Phòng tiếp khách ở tầng dưới ngập tràn những hoa, một nửa là dành cho nàng và một nửa là của Samantha. Nhưng mặc dù tất cả những sôi động, kích thích đã xảy ra từ hôm qua, Sam vẫn sôi lên vì hào hứng và thích thú như cũ.

-"Jenny ơi, Chị xem bao nhiêu là hoa các quý ông gửi đến tặng chúng ta này!" cô nói, vòng tay cô trải rộng ra hết cỡ như thể cô đang xoay mình theo một điệu vũ ở trong khu vườn vậy.-"Em phải thú nhận là, một số trong đó em không tài nào nhớ nổi mặt nữa. Thật là tuyệt vời làm sao, cái cách mà những quý ngài thường gửi hoa đến cho chúng ta sau buổi ra mắt xã hội ấy! Nhưng ít nhất thì họ cũng nên đến để xác thực lại lòng ngưỡng mộ của mình chứ, phải vậy không chị?"

-"Ừ", phải" Jennifer chạm nhẹ ngón tay lên 1 chiếc lá trong lẵng hoa lớn nhất. Nàng cảm thấy dường như muốn khóc 1 chút và cũng chẳng thể hiểu nổi- hay là tha thứ cho bản thân mình. Nàng có đầy đủ mọi lý do để vui sướng, hạnh phúc một cách vẻ vang. Buổi tối thật là một thành công tuyệt vời cho cả hai người bọn họ. Dường như các suất nhảy không bao giờ đủ để họ có thể gạt đầu đáp ứng với tất cả các quý ông đã mời bọn họ.

-"Ví dụ như lẵng hoa này" Samantha cười.-"Ngài Kersey nhất định đã phải yêu cầu lẵng hoa lớn nhất mà cửa hàng hoa có thể cung cấp được. Chị hẳn phải thích mê ly. Hai người trông thật rực rỡ và xứng đôi vô cùng, chị Jenny. Tất cả mọi người đều nói như vậy, và ai ai cũng biết là chị đã đính hôn. Việc công bố hôn ước của chị chỉ còn là thủ tục nữa thôi."

-"Anh ấy trông đẹp trai một cách phi thường, phải vậy không em?" Jennifer hỏi một cách mơ màng, tâm trí lang thang trở lại nỗi thất vọng của nàng vào buổi tối hôm trước- mặc dù nàng không chịu thừa nhận một cách thẳng thắn có điều gì đáng thất vọng lúc đó. Như nàng đã mong đợi, Lionel đã khiêu vũ với nàng lần thứ 2 sau bữa tiệc đêm, nhưng họ hoàn toàn không có cơ hội để nói chuyện với nhau. Khiêu vũ không có ích cho một cuộc chuyện trò, ngoại trừ nếu đó là một điệu valse. Nhưng lại không có một điệu valse nào vào tối qua bởi vì nàng và Samantha cũng như rất nhiều tiểu thư trẻ tuổi khác không được phép nhảy điệu vũ đó. Không có một cơ hội nào cho bọn họ được những "nữ hoàng bảo trợ" (ý là các bà cô già) phê chuẩn. Một tiểu thư không được phép nhảy điệu valse cho đến khi được bọn họ gật đầu.

-"Và anh ấy cũng gửi cho em một bó hoa thơm nữa." Samantha nói, nhắc một bông lên và ngửi hương thơm ngào ngạt của nó.-"Anh ấy tử tế thật phải không chị, Em xin lỗi vì đã từng gọi anh ấy là người lạnh lùng. Em sẽ không bao giờ làm thế nữa. Một quý ông mà gửi tặng em một lẵng hoa thơm không thể nào là một người lạnh lùng được." Cô cười vang 1 lần nữa.-"Chị có cho

rằng chúng ta sẽ có 1 vị khách đến thăm chiều hôm nay không? Dì Aggy nói rằng chuyện đó có thể chấp nhận được. Em vẫn muốn chuyện đó xảy ra biết bao , nhưng rồi lại dừng ngay lại khi nghĩ nếu như việc này là không hợp lẽ.”

Jennifer chạm vào một trong những lẵng hoa thơm của mình nhưng không cầm nó lên. Những bông hồng. Những đóa hồng đỏ thắm. Chắc chắn thật không dễ kiếm ra những bông hồng vào mùa này trong năm.

Chàng đã không quay trở lại phòng khiêu vũ. Chàng chắc hẳn đã trở về nhà sau bữa tiệc đêm hay là đã ngồi cả buổi tối còn lại trong phòng đánh bài. Nàng vẫn còn cảm thấy bực bội vì thực tế là nửa giờ quý giá trong bữa tiệc đêm đáng lẽ ra nàng phải được ở bên Lionel thay vì là với chàng. Cuộc trò chuyện đó lẽ ra phải là giữa nàng và người đính ước của nàng chứ không phải là với Bá tước Thorhill. Nhưng, nếu như nàng có cùng với Lionel lúc đó, họ cũng buộc phải ngồi ở chiếc bàn trung tâm và cũng vẫn chẳng có cơ hội cho một cuộc nói chuyện riêng tư. Và Tử tước Kersey thì không chu du khắp Châu Âu vào năm ngoái và chắc sẽ không có khả năng làm nàng mê mẩn với những câu chuyện đó và lại càng không thể thỏa mãn những khao khát được tận mắt chứng kiến những chuyến du ngoạn và cảnh đẹp đó của nàng.

Đó không phải là lỗi của Bá tước. Nàng biết vậy. Nhưng dù sao chẳng nữa nàng vẫn bực bội với chàng. Nó thật thiếu công bằng, nhưng sự thật là đôi khi ta không thể hoàn toàn công bằng được trong những vấn đề mắc mớ với trái tim.(Câu này hay à nha , phải ghi số.) Nàng chạm nhẹ đầu ngón tay lên một cánh hoa hồng và nghiêng đầu để hít thở hương thơm dịu dàng của nó.

Ngay lúc này, nàng có một lý do xác thực để cảm thấy bực bội với với cả chàng và Dì Agatha nữa. Dì Agatha đã nói với nàng vào cuối buổi vũ hội rằng nàng lẽ ra không nên khiêu vũ với Bá tước Thornhill, và lại càng không nên cho phép chàng được dẫn nàng đến bàn ăn khi mà không có một ai cùng tham gia lúc đó với họ.

-"Ta không thể tượng tượng được tại sao anh trai của ta lại mời người đó." Phu nhân Brill nói.-"Anh ta là 1 Bá tước, dĩ nhiên, và vô cùng giàu có bên cạnh việc là chủ nhân của một trong những bất động sản phần vinh nhất nước Anh. Nhưng ngay cả như vậy , anh ta cũng không thích hợp làm khách mời cho một vũ hội có mặt những tiểu thư trẻ tuổi và ngây thơ. Ta nhất định sẽ dứt khoát ngăn cản anh ta nếu anh ta định mời cháu hay là Samantha một vũ điệu trong tầm tai của ta."

-"Cháu không biết , dì ạ" Jennifer nói.-"Anh ấy cư xử như một quý ông thanh lịch. Làm sao cháu có thể nói không?"

-"Anh ta mang một tiếng xấu khủng khiếp" Phu nhân Brill nói.-"Và sẽ may mắn cho cháu nếu anh ta tránh xa ra. Cháu không có chuyện gì để nói với anh ta đâu , Jennifer ạ. Nếu như cháu gặp anh ta lần nữa, cháu phải gạt đầu một cách lịch sự nhưng bằng cách đó tất cả những quý cô đều phải thể hiện sự từ chối lịch thiệp của mình là không muốn có bất kì một ước muốn làm quen xa hơn với anh ta. Nếu như anh ta vẫn khẳng khẳng, cháu buộc phải từ chối thẳng thừng." Bà không nói ra tiếng xấu kinh khủng Bá tước đang mang và có vẻ bị sốc khi Jennifer thậm chí còn có ý định hỏi rõ đó là chuyện gì.

Chàng lẽ ra không nên mời nàng khiêu vũ. Chàng không nên dẫn nàng lại đến một chiếc bàn đặc biệt như thế. Nhưng chuyện đó sẽ không xảy ra nữa. Nàng sẽ làm điều Dì Agatha dặn dò nếu chàng lại gần nàng một lần nữa. Không đầy 2 tuần nữa việc đính hôn của nàng sẽ được công bố và sau đó nàng sẽ được tuyệt đối an toàn trước những quý ông trẻ tuổi khác, tai tiếng

hay là không.

-"Hôm nay là một ngày đẹp trời." Samantha nói, đi lang thang bên khung cửa sổ và nhìn lên trời.-"Mặc dù mặt trời không ló rạng. Chị có nghĩ là chúng ta sẽ nhận được lời mời đi dạo trong công viên không Jenny? Nếu như bất kì 1 quý ông nào đề nghị. Ôi em hi vọng như vậy. Mời cả hai chúng ta! Dĩ nhiên là chị không cần phải lo lắng gì rồi. Ngài Kersey chắc chắn sẽ mời và anh ấy sẽ đưa chị đi dạo.Nhưng còn em thì phải ngồi nhà chờ đợi thôi."

Jennifer vòng cánh tay qua người em họ và cùng cô rời khỏi căn phòng.-"Trước khi em phàn nàn xa hơn nữa" nàng nói-"hãy nghĩ lại 1 tháng trước đây thôi, Sam, hay là 1, 2 năm trước. Niềm vui lớn nhất của chúng ta chỉ là nỗi mong đợi được dạo bước vào làng để thay và sắp xếp lại những đóa hoa trên bàn thờ chúa trong nhà thờ mà thôi."

-"Ôi , đúng rồi." Samantha đồng ý.-"Nhưng cũng không sao, nếu như chiều nay không có vị khách nào viếng thăm và không được dạo chơi ngoài trời thì còn có những buổi chiều mai, và dĩ nhiên, Vũ hội sắp tới của Nhà Chisley nữa."

Và Lionel chắc chắn sẽ đến, Jennifer nghĩ.

Chàng đã gửi đến nàng một lẵng hoa thơm buổi sáng ngày hôm nay.Không có gì là quá mức, đơn giản chỉ là chuyện một quý ông được mong đợi nên làm khi gửi đến nàng một lẵng hoa vào buổi sớm sau lễ hội ra mắt của nàng. Nhưng chàng đã gửi đến nàng những đóa hồng, quá đắt và rất hiếm trong thời gian này của năm, và chàng đã chủ tâm cầu thả khi không gửi tặng tiểu thư tóc vàng nhỏ nhắn kia một lẵng hoa như phép xã giao thông thường.

Chàng sẽ không viếng thăm ngôi nhà trên quảng trường Berkeley trong buổi chiều nay, mặc dầu chàng đã cân nhắc đến ý tưởng đó và nó càng trở nên cám dỗ chàng hơn khi phát hiện ngài Albert cũng dự định đến đó. Tham dự một vũ hội lẫn giữa hàng trăm vị khách mời với bước vào một phòng khách chỉ có 12 người là một sự khác biệt ghê gớm. Chàng chắc hẳn sẽ không được chào đón trong phòng khách đó đâu. Ít nhất thì chàng cũng sẽ bị đông đá bởi bà rỗng già người được gọi là dì của cô gái cho mà xem. Bà ta chắc hẳn sẽ bài binh bố trận cả một đội cận vệ xung quanh nàng chỉ sau khi chứng kiến một vài khoảnh khắc ngắn ngủi chàng đã tận dụng được trong buổi tối hôm qua.

Không , chàng sẽ không viếng thăm Quảng trường Berkeley.Nhưng chàng sẽ đi dạo trong công viên vào giờ thích hợp hi vọng được gặp nàng ở đó.Nàng chắc chắn sẽ có mặt ở công viên vào ngày hôm sau lễ ra mắt của mình. Đó sẽ là việc hợp lý nhất để làm và không nghi ngờ gì nữa Kersey sẽ hộ tống nàng . Kế hoạch tuyệt hảo.

Chàng sẽ thực hiện nó từ từ, Ngài Thorhill quyết định chắc chắn lại 1 lần nữa vào buổi sáng như lúc ý tưởng mới nảy ra trong óc vào đêm dạ hội hôm qua. Cô gái đó kín đáo và dè dặt càng không hề khờ dại và ngốc nghếch.Quả thật , chàng đã bị quyến rũ bởi trí tuệ sắc sảo của nàng khi nàng miêu tả phòng tiếp khách của Nữ hoàng. Chàng đoán rằng nàng già dặn hơn lứa tuổi một cô gái trẻ cho lần đầu ra mắt của mình. Nàng dường như già dặn hơn.Nàng không có vẻ là dễ bị lừa dối lạc lối. Đặc biệt là với Kersey. Thậm chí ngay cả những quý bà biết phải trái và khôn ngoan cũng dễ phải lòng Kersey, chàng đoán. Catherine đã từng bị như vậy và cô thì đối với chàng luôn là một người phụ nữ nhạy cảm và có lý trí.

Nhưng chàng thì có thể làm cho nàng lầm đường lạc lối, cô gái có mái tóc đỏ và đôi chân dài khêu gợi. Thực tế là không dễ dàng gì để khiến cho thử thách này được thuận lợi hơn. Nàng đã được đính ước mặc dù chưa tuyên bố chính thức.Nhưng chắc việc này cũng xảy ra sớm thôi.

Phù hợp với thông lệ, đám cưới sẽ diễn ra sau khi Mùa Lễ Hội chấm dứt. Nó sẽ hay hơn, nếu như việc đính hôn đã được công bố rộng rãi. Một vụ scandal âm ỉ, một hôn ước bị phá vỡ ngay giữa Mùa Lễ Hội - nó sẽ là 1 sự nhục nhã kinh tởm dành cho Kersey. Nó chưa hẳn một mạng phải đền một mạng nhưng nó cũng đủ làm thỏa mãn rồi.

Sự báo thù- thậm chí chỉ 1 phần nhỏ của nó – hẳn cũng rất ngọt ngào. Và khao khát được trả thù trong khoảnh khắc đó đã ám ảnh hoàn toàn con người chàng, át đi tiếng nói của lương tri.

Tử tước Kersey đã đến viếng thăm Quảng trường Berkeley, nhưng kéo theo cả một phái đoàn lớn những quý ông và một vài quý bà. Điều đó thật dễ chịu, đặc biệt làm hài lòng Samantha, người chưa từng được học để biết sắc đẹp và sự sôi nổi, nhiệt tình của mình có thể cuốn hút các quý ông như những chú ong đổ xô đến với 1 bông hoa đẹp như thế nào. Jennifer cảm thấy rất mừng cho cô. Nàng cũng cảm thấy hài lòng và ...thất bại với bản thân mình. Vui lòng vì nhiều quý ông đã cố tình chọn để được ngồi cạnh và trò chuyện với nàng, còn thất bại bởi vì Linonel lại đứng lùi về đằng sau và để những quý ông khác giữ độc quyền chú ý đối với nàng.

Nhưng anh cũng đã mời nàng đi dạo công viên với anh bằng xe song mã 1 lúc ngay sau khi anh vừa đến nhà. Suốt 1 giờ sau đó khi phòng khách của cha nàng luôn đông đúc khách khứa viếng thăm, nàng vẫn có thể tự an ủi bằng việc được nhìn ngắm anh, vẫn tuyệt diệu và thanh lịch như với bộ trang phục bằng lụa và đăng ten giống như buổi tối ngày hôm qua. Nàng được an ủi, ít nhất cũng biết rằng, sau 1 giờ nữa cuối cùng họ cũng được ở bên nhau, đi dạo trong bầu không khí mát mẻ và tươi đẹp của công viên Hyde Park.

Thật là một ước muốn ngây thơ. Nàng biết vậy vì vẫn còn quá sớm cho cuộc đi dạo ngoài trời. Công viên Hyde Park vào lúc 5h chiều không phải là nơi một người có thể hi vọng được thoải mái chuyện trò riêng tư với 1 ai đó. Rotten Row (*).còn tỏ ra là một nơi đông đúc hơn nhiều so với phòng vũ hội của cha nàng tối hôm qua. Tất cả xã hội thượng lưu sẽ tụ tập lại đây, cưỡi ngựa hay dạo chơi trên những cỗ xe thời trang đủ kiểu.

Tuy nhiên, nó cũng vẫn thật tuyệt diệu, được dạo chơi bên cạnh Linonel, gần như là vai kề vai với anh, để được thiên hạ nhìn ngắm, để khẳng định mối quan hệ gắn bó giữa 2 người bọn họ trước mọi người.

-“Thật là kinh ngạc” nàng nói.-“Samantha và em đã dạo chơi với nhau ở đây 1 tuần trước vào lúc chiều sớm mà chẳng gặp 1 ai” Ngoại trừ 2 quý ông cưỡi ngựa, 1 trong số đó có đôi mắt đen và thật táo bạo.

-“Đây là thời gian thích hợp để đi dạo và hít thở không khí trong lành.” Tử tước Kersey nói.-“Thường không có lý do gì để xuất hiện tại nơi đây trong những thời điểm khác của 1 ngày.”

-“Ngoại trừ thật sự muốn tận hưởng không khí trong lành hay là tập thể dục.” nàng nói, mỉm cười và xoay xoay chiếc dù trong tay.

Anh nhìn nàng vẻ không tài nào hiểu nổi và nàng cảm thấy thật ngốc nghếch. Người ta thường luôn cảm thấy thật ngốc nghếch khi nói đùa 1 chuyện mà người nghe không thể hiểu. Nhưng phải thú nhận rằng nó cũng không hoàn toàn là 1 lời nói đùa.

-“Anh có bao giờ nghĩ đến việc vào cuối Hội mùa ồn ào anh sẽ trở lại thôn quê để ngắm nhìn và tận hưởng thiên nhiên mà không bị quấy rầy và sao nhãng không?” nàng hỏi.(nghe là biết 2

“nhân” này ông nói gà bà nói vịt)

-“Anh ưa thích cuộc sống văn minh hơn” anh nói.

Đó hầu như là tất cả phạm vi cuộc trò chuyện của họ. Khi đến Hyde Park, Jennifer đã sớm nhận ra mọi người ở đây không đến để cưỡi ngựa , dạo chơi hay là đi bộ , mà là để cúi chào , vẫy tay, mỉm cười hay trò chuyện với những câu chuyện ngồi lê đôi mách. Thật là đáng ngạc nhiên,nhận ra 1 thực tế là nàng mới chính thức ra mắt trong vòng 24 giờ qua thôi , mà có biết bao nhiêu người nàng biết đã dừng lại để gặp và trao đổi những câu bông đùa với nàng và Ngài Kersey.

Anh được phụ nữ vô cùng mến chuộng, dĩ nhiên phải vậy rồi. Nàng nhận thấy rõ ràng 1 cách hết sức nhanh chóng là những người dừng lại chủ yếu là để nhìn ngắm và trò chuyện với anh hơn hẳn là với nàng.Nhưng khám phá đó làm nàng vui thích hơn là bức mình. Nàng cảm thấy một niềm vui sở hữu ấm áp trào lên trong lòng, biết rằng anh là của nàng, biết rằng tất cả mọi phụ nữ khác phải xanh mặt vì ghen tị bởi vì anh đã chọn nàng làm cô dâu của anh.

Và nếu như những quý bà quý cô khác dừng lại để nói chuyện vì anh , thì vài quý ông lịch lãm lại dừng lại vì nàng. Điều đó làm tôn lên giá trị của nàng vì nàng biết mình cũng có sức lôi cuốn mãnh liệt với đàn ông cho dù nàng đã được biết đến là 1 tiểu thư đã đính ước. Không giống như Samantha, nàng không phải băn khoăn tự hỏi từng ngày về tương lai những tháng hay cả 1 năm sắp tới sẽ ra sao khi là 1 người phụ nữ quyến rũ với đàn ông. Nàng chỉ quan tâm tới mỗi chuyện có là người hấp dẫn với Ngài Kersey hay không mà thôi. Nàng đã cho rằng không một người đàn ông nào sẽ có thể liếc nhìn nàng đến lần thứ 2 vì biết rằng nàng không bao giờ là 1 phần của Hội chợ tình yêu lớn đó.

Bá tước Thorhill đang thông thả trên lưng ngựa trong công viên, nhìn trông ít ma quái hơn buổi tối hôm qua trong chiếc áo khoác đi ngựa màu xanh da trời và quần ống chèn màu vàng sẫm. Nhưng chàng có một dáng vẻ thật mạnh mẽ, uy quyền. Thậm chí khi ở giữa 1 đám đông người quý phái ăn mặc sang trọng nàng vẫn nhận ra chàng từ đằng xa.Và nàng hi vọng chàng sẽ không lại gần để nàng không phải sử dụng đến vẻ lịch sự lạnh lùng để tiếp đón chàng như Dì Agatha đã chỉ dẫn.Nàng ước gì biết được tại sao chàng lại phải mang tai tiếng kinh khủng đó, cho dù thật là không ra dáng tiểu thư chút nào khi muốn biết tỏ tường một chuyện không hay như thế.

Tâm trí nàng bị sao lãng bởi Ngài Graham, bạn khiêu vũ đầu tiên của Samantha trong buổi vũ hội ngày hôm qua, và một vài quý ông khác, những người đang dừng lại để bày tỏ lòng ngưỡng mộ nàng. Khi họ đi đến, Jennifer nhận thấy Bá tước đã tới rất gần và nhìn thẳng vào nàng đăm đăm-như chàng vẫn luôn làm vậy đêm qua. Nàng nghiêng đầu chào và hi vọng rằng chàng sẽ mau chóng vượt qua.

Chàng dừng lại, đưa tay chạm mũ chào

-“Cô Winwood, Kersey” chàng nói.-“Chúc một ngày tốt lành.”

-“Thorhill” Tử tước nói cứng nhắc và làm 1 điệu bộ muốn đánh xe đi tiếp. Nhưng Bá tước đã đặt một cánh tay bất cần lên khung cửa chỗ nàng ngồi.

-“Tôi tin là em đã nghỉ ngơi thoải mái sau thành công rực rỡ của buổi tối hôm qua.” Anh nói, nhìn thẳng vào đôi mắt nàng , phớt lờ ngài tử tước bên cạnh.

-“Vâng , Cảm ơn Ngài” Làm sao 1 người có thể duy trì vẻ băng giá thích hợp được khi một đôi mắt như vậy đang nhìn đăm đăm vào nàng. Nhất là khi đôi mắt ấy lại thuộc loại có sức mê hoặc không cho người khác có 1 cơ hội để quay đi ?(Công nhận ech phải search nát internet mãi

mới ra được cái hình 1 anh tóc đen, mắt đen ôm nang tóc đỏ, đeo mặt nạ trông ngẫu ngẫu giống như trong truyện này làm cái biển quán.he he he . Mình chít đứ đừ đôi mắt này mất rồi ta oi.)

-“Cám ơn Ngài vì lắng hoa.” nàng buột miệng nói mặc dù không có ý định đề cập đến nó.-“Chắc hẳn phải rất khó tìm những đóa hồng vào thời điểm này trong năm. Chúng thật đáng yêu.”

-“Thật không?” Chàng đã làm điều gì đó với đôi mắt của mình mà chúng dường như đang mỉm cười trong khi những phần khác trên gương mặt lại không. Jennifer nhận thấy điều đó thật gây bối rối biết bao.

-“Vâng” nàng nói ngượng ngùng, và tự hỏi mình có đang đỏ mặt không. Nàng hi vọng là không mặc dù đôi má của nàng đang nóng bừng.

Chàng rút tay mình ra khỏi cổ xe và ngồi thẳng lại trên lưng ngựa. Jennifer thầm bắn khoăn một cách ngẩn ngơ liệu có phải con ngựa chàng cười to lớn hơn hẳn ngựa của những người khác hay là bởi vì chiều cao vượt trội của chàng dường như làm cho chàng cao vượt lên trên tất cả mọi người trong công viên.

-“Nhưng chúng không thể đáng yêu bằng người nhận chúng được” chàng nói, giọng chàng nói gây nên cảm giác như là chỉ có riêng bọn họ đang ở bên nhau, và chàng nghiêng đầu , đặt tay lên vành mũ một lần nữa, không thèm nhìn sang Ngài Kersey 1 lần nào.

Chuyện đó xảy ra trong 1 vài giây. Một vài người khác đang đi gần cỗ xe của họ. Và bây giờ nàng cảm thấy mất bình tĩnh, bối rối và bị chú ý. Nàng cảm thấy tất cả mọi người đều đang nhìn nàng chăm chăm tự hỏi không hiểu tại sao Bá tước Thorhill lại bày tỏ mối quan tâm đặc biệt với nàng trong khi nàng đã hứa hôn với Tử tước Kersey. Nàng thật khờ dại, nàng biết vậy. Nàng xoay chiếc dù trong tay và nhìn xung quanh mình. Samantha, đang đi bên cạnh ngài Maxwell trong chiếc xe song mã của ngài, cười vui vẻ với vì điều gì đó bộ ba những kị sĩ khác đang nói. Ngài Maxwell cũng cười vang.

-“Tôi không tin việc này là khôn ngoan.” Ngài tử tước nói bên cạnh nàng, giọng anh căng thẳng , hàm chứa điều gì như là giận dữ.-“khi cho phép Bá tước Thorhill trò chuyện suồng sã với nàng, thưa Tiểu thư Winwood.”

-“Cái gì cơ?” nàng đột ngột quay đầu lại nhìn anh.-“ suồng sã ư, thưa Ngài?” Nàng nổi giận hỏi.

-“Tôi đã rất ngạc nhiên và hầu như là bức bối không hiểu sao cha nàng lại nghĩ anh ta thích hợp để được mời trong lễ hội ra mắt đầu tiên của nàng tối hôm qua.” Anh nói.-“Tôi thậm chí còn bức mình hơn khi dì của nàng lại cho phép nàng khiêu vũ cùng anh ta và để cho anh ta hộ tống nàng đến bàn tiệc khuya.”

-“Dì Agatha đã không chú ý đến” nàng nói-“Bà còn đang bận rộn chuyện khác lúc anh ấy mời em. Em không tìm được lý do để từ chối. Dù sao, anh ấy cũng được mời làm khách trong nhà của Cha em.”

-“Em cần phải biết .” anh nói-“ Là anh sẽ đến thỉnh cầu em cho suất nhảy đặc biệt đó.”

-“Làm sao em biết được?” nàng hỏi.-“Anh đã không hề đề cập đến chuyện này. Và anh thì lại không có mặt trong phòng khiêu vũ khi suất nhảy bắt đầu. Đó cũng là điều em đã hi vọng, nhưng anh lại không có ở đó. Và thật là bất lịch sự nếu từ chối lời mời của Bá tước Thorhill hay bất cứ ai hỏi em vào chính thời điểm đó.’

-“Bây giờ thì em sẽ biết anh ta là một người không đứng đắn.” anh nói tiếp.-“ Tốt hơn hết , trong tương lai em nên tránh gặp anh ta.Theo ý kiến của anh thì anh ta không được chấp nhận ở bất cứ chỗ nào có mặt những người đáng kính . Anh đặc biệt không thích anh ta làm bạn với

vị hôn thê của anh.'

Ghen tuông. Nỗi bức mình Jennifer đang cảm thấy trong lòng vụt tan biến. Anh đang ghen tuông và muốn chiếm hữu nàng. Anh không muốn nàng bộc lộ quá nhiều trước 1 người có thể lợc mà anh cảm thấy là thiếu đứng đắn. Hay là chú ý đến một quý ông lịch lãm khác mà hiển nhiên là rất đẹp trai. Nàng nhìn anh chăm chú và ước gì anh quay lại nhìn nàng, cầm tay nàng trong tay và bày tỏ một dấu hiệu nào đó cảm xúc của anh với nàng.

Và rồi anh làm cả hai việc đó, và mỉm cười với nàng. - "Em thật là một cô gái ngây thơ biết bao." Anh nói.

Nàng thầm co rúm lại trong lòng. Nàng đã 20 tuổi và không muốn bị đối xử như thể nàng vẫn còn là một cô bé. Nhưng nàng cũng không muốn phản đối sự khẩn khoản của anh. Đôi mắt nàng lướt dọc xuống miệng anh. Họ đã đi xa khỏi đám đông trên đường Rotten Row và hoàn toàn được riêng tư với nhau - một khoảnh khắc thật hiếm hoi. Liệu anh có biết rằng đây là một cơ hội để hôn nàng thay cho buổi tối ngày hôm qua không? Nàng tự hỏi. Anh thật sự có ý định muốn nhảy suất đặc biệt với nàng. Chắc chắn lúc đó sẽ có cơ hội - nếu như họ chậm trễ tụt lại phía sau mọi người trên đường đến phòng ăn hay là họ vượt lên trước mọi người trong 1 vài khoảnh khắc.

- "Anh ấy đã làm điều gì để mọi người xa lánh và kì thị như vậy?" nàng hỏi. Nàng không quá ngây thơ đến mức không biết những mưu toan khá phổ biến của những quý ông chưa vợ - và một vài quý ông đã có vợ - thường kết bạn và tán tỉnh phụ nữ thuộc những loại nhất định. Có lẽ thậm chí ngay cả với Lionel - nhưng Không, nàng không thể nghĩ về anh như vậy. Nàng không thể. Anh là một quý ông quá đứng đắn, lịch thiệp. Nhưng nàng cũng không thể tin sự việc chỉ đơn giản như vậy với Bá tước Thorhill. Chắc phải là một chuyện gì đó không bình thường, một điều gì đó khủng khiếp hơn thế nhiều - nếu như thật sự có điều gì khủng khiếp đã xảy ra.

Anh nhìn xuống nàng và cau mày. - "Có vẻ như em không nên biết chuyện này thì hơn." anh nói. - "Đủ để nói rằng anh ta đã phạm một trong những lỗi lầm ghê tởm nhất mà một người đàn ông có thể mắc phải. Anh ta nên lưu lại Lục địa thay vì làm ô uế bờ biển của chúng ta vì sự trở lại của anh ta."

Người bị đi đày ư? Hẳn phải có 1 sự trục xuất ở đây, và rồi, điều gì khiến cho Bá tước Thorhill quay trở lại nước Anh sau gần 2 năm phiêu du ở nước ngoài? Và 1 trong những lỗi lầm ghê tởm nhất chàng mắc phải là chuyện gì? Lỗi lầm là từ Ngài Kersey đã dùng chứ không phải là tội ác. Chàng đã làm gì? Có vẻ như đó là 1 điều nàng không nên biết. Nhưng sự tò mò lại gặm nhấm lòng nàng.

Tử tước đưa nàng xuống xe khi họ quay trở lại ngôi nhà trên Quảng trường Berkeley Square, tay anh đặt trên thắt lưng nàng. Trong một khoảnh khắc đôi bàn tay anh chần chừ, nấn ná và lúc đó Jennifer nhìn lên mặt anh, nàng nghĩ anh sắp sửa hôn nàng. Trong quang cảnh rõ ràng trước ngôi nhà, bên kia đường, nơi có người phục vụ đang mở rộng cánh cửa cho nàng. Nhưng thay vào đó anh chỉ đưa nàng xuống và nâng tay nàng lên môi hôn.

- "Hẹn em buổi tối ngày mai" anh nói. - "Em sẽ dành cho anh suất nhảy mở đầu ở vũ hội nhà Chisleys chứ?"

- "Vâng, dĩ nhiên rồi." nàng trả lời.

- "Và suất nhảy đặc biệt nữa?" Nụ cười của anh thật không đúng lúc, nó làm cho nàng cảm thấy bối rối trong lòng.

Nàng mỉm cười lại với anh. - "Vâng, cả suất nhảy đặc biệt nữa, thưa Ngài."

Nàng vẫn còn mỉm cười khi bước vào nhà một mình và chạy thật nhẹ nhàng lên phòng mình ở trên lầu. Đêm mai. Đêm mai anh sẽ hôn nàng. Mọi điều trong cách anh nhìn và mỉm cười với nàng đều nói lên như vậy. Nàng cảm thấy một cơn sóng của niềm hạnh phúc lại trở lại trong lòng. Nàng chắc chắn không thể nào đợi được cho đến tận đêm mai.

Hoàn toàn chỉ là một sự ngẫu nhiên khi Bá tước Thorhill nhìn thấy Jennifer bước vào thư viện với người em họ của mình và một người hầu gái trong buổi sáng muộn ngày hôm sau. Chàng đang bận cùng với 2 người quen nhưng vội vã cáo lỗi với họ và theo chân 2 tiểu thư bước vào trong. Thật là một may mắn quá bất ngờ không thể bỏ lỡ.

Một vài người đang đọc báo. Một số người nhìn lên để xem ai là người mới vào. Một số khác lại đang tìm kiếm trên các kệ sách. Tiểu thư Winwood nằm trong số đó, đứng bên 1 kệ sách khác so với cô em họ. Người hầu đứng yên lặng bên cánh cửa, chờ đợi để mang những quyển sách đã được lựa chọn.

Bá tước chờ đợi cho đến khi Jennifer bước đến 1 góc phòng và dừng lại để nhìn lên một kệ sách, một vị trí thuận tiện che giấu nàng khỏi tầm mắt của mọi người.

-“À” chàng nói dịu dàng, tiến đến sau lưng nàng -“Một tiểu thư mê sách.”

Chàng làm nàng giật mình. Nàng xoay phắt người lại để đối mặt với chàng, lưng nàng dựa vào kệ sách. Chàng rất mừng là mình đang đứng thật gần với nàng. Thậm chí ở giữa bóng tối lờ mờ của những giá sách và những cuốn sách bụi bặm nàng trông vẫn yêu kiều, xinh đẹp một cách đáng ngạc nhiên. Chàng vẫn không thỏa mãn với bản thân khi chưa thể xác định được rõ màu của đôi mắt nàng. Nhưng nàng có đôi mắt to và tuyệt đẹp.

-“Chúc buổi sáng tốt lành, thưa Ngài” nàng nói, -“Tôi đang mượn 1 quyển sách.”

Chàng mỉm cười và đợi cho đến khi nàng nhận ra sự vô lý trong từ ngữ nàng dùng và phải mỉm cười lại một cách miễn cưỡng với chàng –chàng đoán đó là một nụ cười miễn cưỡng. Chàng cũng đoán chắc nàng đã được cảnh báo về chàng. Nàng nhìn trông có vẻ phạm lỗi và hầu như là hoảng sợ khi lần đầu tiên quay lại. Chàng băn khoăn không hiểu họ đã nói gì với nàng về chàng. Một cách đặc biệt, chàng rất muốn biết Kersey đã nói gì với nàng.

-“Tôi nhìn thấy rồi.” Chàng cầm lấy quyển sách nàng đang kẹp dưới tay và nhướn mày lên. -“Alexander Pope(*) ư? Em thích những vần thơ của ông ấy à?”

-“Tôi chưa biết” nàng nói -“Nhưng tôi đang định thử đọc.”

-“Em thích thơ ca ư?” Chàng hỏi -“Em đã thử đọc Wordsworth hay Coleridge chưa ?”(**) -“Cả hai” nàng trả lời. -“Và tôi thích cả hai. Nhưng Ngài Pope lại hoàn toàn khác biệt, tôi đã nghe nói như thế. Có lẽ tôi cũng sẽ yêu những vần thơ của ông ấy. Tôi không tin lắm chuyện nếu người ta đã thích 1 thể loại văn thơ thì sẽ không bao giờ có thể yêu mến một thể loại nào khác nữa. Ngài có nghĩ vậy không? Việc đó sẽ làm thu hẹp tầm hiểu biết và sở thích của mình đi rất nhiều.”

-“Tôi hoàn toàn đồng ý với em” chàng nói. -“Em có thích đọc tiểu thuyết không? Richardson chẳng hạn?”

Nàng mỉm cười lần nữa. -“Tôi thích Pamela cho đến khi được đọc Joseph Andrews của Ngài Fielding” nàng nói -“và khám phá ra làm sao ông ấy lại có thể chỉ ra những điều hài hước đến thế trong những quyển sách khác, và ông ấy đã đúng đắn vô cùng. Tôi xấu hổ vì mình đã không tự nhận ra Pamela là 1 người đạo đức giả như thế nào” (chú giải mệt quá ,đại khái là 2 “vị” này đối ẩm thơ văn với nhau , hạp nhau ...)

-“Nhưng đó cũng là 1 trong những mục đích của văn chương” chàng tiếp lời-“Để giúp chúng ta nhận biết những mặt khác của thế giới mà chúng ta không tự mình thấu hiểu được.Để mở rộng kiến thức và tầm hiểu biết của chúng ta. Làm cho chúng ta biết cách nhận thức không hẹp hòi và cách tự phê phán trong suy nghĩ hơn.”

-“Vâng”nàng nói-“Ngài đúng” và rồi nàng chột đỏ mặt , nhìn xung quanh và cắn môi mình . Chàng đoán rằng nàng vừa chột nhớ ra nàng không được phép nói chuyện với chàng.

-“Tôi không thường tấn công những tiểu thư trẻ tuổi trong góc tối của thư viện đâu.” Chàng nói-“Nhưng tôi hiểu , đã đến lúc em phải đi”

-“Vâng” nàng nói, nhìn chàng một cách thận trọng. Chàng vẫn không lùi lại để chừa lối ra cho nàng.

-“Em sẽ có mặt ở Vũ hội nhà Chisley vào tối nay chứ?” chàng hỏi.

Nàng gật đầu.

-“Em dành cho tôi một điệu nhảy được không?” chàng hỏi-“Suất nhảy thứ 2, có lẽ vậy? Tôi không nghi ngờ gì em sẽ nhảy vũ điệu đầu tiên với người đính ước của em.”

-“Ngài biết ư?” nàng thì thầm.

-“Có lẽ em chưa ở thành phố lâu để biết thật là khó khăn để giữ kín1 bí mật ở nơi này.” Chàng trả lời-“Và tôi cũng không tin việc đính ước của em là một bí mật nghiêm trọng, phải vậy không?”

-“Không” nàng nói.

-“Em nhảy với tôi điệu vũ thứ 2 chứ?”

Nàng lưỡng lự ,nuốt xuống.

-“Cảm ơn Ngài” nàng nói.-“Thật là vinh hạnh cho tôi”

-“Tôi cũng thế” chàng đồng ý với nàng-“Nhưng tôi chỉ ước gì em đừng nhìn tôi khi trả lời như thế tôi là 1 tên đao phủ với mũ đen trùm đầu và lưỡi rìu trên vai”

Chàng giữ ánh mắt nàng trong mắt mình cho đến khi nàng mỉm cười lại với chàng.

-“Hẹn gặp lại em tối nay” chàng nói, sau cùng cũng bước lùi lại.-“Cho đến tận lúc đó , mỗi một phút đối với tôi sẽ dài như 1 giờ , và 1 giờ thì dài bằng cả 1 đêm”

-“Thật là nực cười, thưa ngài” nàng nói

-“Đúng là điều nực cười nhất” chàng đồng ý với nàng.

Nàng ngập ngừng rồi lướt nhanh qua chàng.

-“Quyển sách của em” chàng nói.

Nàng nhìn lại chàng, xấu hổ, rồi đưa tay với lấy quyển sách.Chàng đặt nó vào tay nàng sao cho tay chàng chạm nhẹ lên những ngón tay nàng, rồi để nàng đi.

Thật là một cuộc gặp gỡ may mắn làm sao, chàng nghĩ. Thần hộ mệnh đã mỉm cười với chàng. Chàng không nghi ngờ việc này sẽ phải làm cho Kersey ngơ ngác khi chứng kiến chàng khiêu vũ cùng tiểu thư Winwood trong buổi tối ngày hôm nay. Thật vô cùng dễ chịu khi chọc tức Kersey.

Chàng chỉ ước muốn, Bá tước nghĩ sau khi rời thư viện 5 phút sau đó, khi những tiểu thư đã đi khỏi – nàng là một quý cô khác biệt. Chàng không thoải mái với ý nghĩ bên dưới vẻ đẹp chói sáng và một cơ thể đáng khao khát kia còn tồn tại một con người đáng yêu khác nữa. Một cô gái thông minh , nhạy cảm và hài hước. Một người mà trong trường hợp khác chàng sẽ rất vui lòng được kết làm bạn.

Nhưng chàng vội đóng chặt lại suy nghĩ của lương tâm. Chàng không muốn đi chệch khỏi mục

đích của mình. Viễn cảnh biển Kersey thành 1 thẳng góc thật quá cảm dỗ vào lúc này .

(*)Một trong những nhà thơ vĩ đại nhất của Anh thế kỉ 18, nổi tiếng với thể thơ trào phúng và những bản chuyển dịch Homer. Thường được trích dẫn tiêu biểu cho vẻ đẹp ngôn ngữ Anh sau Shakespeare và Tennyson.

(**)Hai nhà thơ có công lớn cho việc mở đầu thời kì lãng mạn trong văn học Anh . Tên tuổi thường đi liền với nhau trong những xuất bản của mình, hai ông nổi tiếng với những vần thơ trữ tình, lãng mạn khác hẳn với Pope.

CHƯƠNG 5 : (người dịch vttuyen3110)

Ban ngày thì ấm áp trái mùa. Ban đêm thì lạnh hơn, nhưng ở trong nhà vẫn giữ được hơi ấm của ban ngày. Những cánh cửa sổ kiểu Pháp dọc theo chiều dài của phòng khiêu vũ nhà Chisley được mở ra để cho càng nhiều không khí có thể vào phòng và cho phép những vị khách đang khiêu vũ hoặc đi dạo trên ban công rộng hoặc thậm chí là đi dạo xuống dưới khu vườn được chiếu sáng bằng đèn lồng nếu họ thích.

Đó là một sự kiện lớn được tổ chức cho lễ ra mắt của cô con gái giữa gia đình Chisley. Bà tước Thornhill cúi đầu chào cô gái tại hành lang đón khách sau khi đi ngang qua mẹ cô, người rõ ràng là có thái độ lạnh lùng. Hoàn toàn không thể bác được là quyền thế của chàng rất được quan tâm và làm tăng thêm sự lúng lẫm của buổi khiêu vũ của bà ta. Điều bộ của bà ta đã nói lên điều đó. Nhưng đừng trông đợi chàng nhảy với quý cô Horatia Chisley. Không phải tối nay hoặc là bất cứ tối nào khác của Mùa Lễ Hội.

- Thế đấy, tớ đang khiêu vũ ! – Huân tước Francis Kneller nói khi họ nhìn vào trong phòng khiêu vũ – cậu biết đấy, tớ đã hứa với chị tớ là tớ sẽ nhảy điệu cuối với Rosalie Ogden , cô gái trẻ, người bạn gái đặc biệt của chị ấy. Cô gái không được ưa thích lắm ! – anh nhăn nhó – không có của hồi hôn và cũng không có cả vẻ bề ngoài !

- Thật là đáng ngưỡng mộ vì cậu sẵn lòng làm một công dân có trách nhiệm đấy Frank – chàng nói, trong khi đưa cái kính của chàng lên. Đúng là các cô gái đã đến, nhưng gần như bị trông chừng bởi quý bà Brill. Chàng tự hỏi khi nào thì chàng có thể vượt qua được người đi kèm trông nom các cô gái đáng kính này. Liệu nàng có đồng ý giữ lời hứa tại thư viện sáng nay với chàng ? – Tình hình của cậu như thế nào Bertie ? Không phải là cậu đến đây với ý định biểu diễn những điệu vũ à ?

- Không lâu nữa đâu ! – Hầu tước Albert trả lời – Một người thì không có chủ ý bị nhìn thấy như là đang quan tâm đến hội chợ hôn nhân này, Gabe. Người kia thì ước ao mình không phải là một món hàng đang được đem ra bán. Tình huống này làm cho tớ cảm thấy bồn chồn quá ! Frank này, cậu để đấy, tớ sẽ nhảy với quý cô Ogden. Thật ra thì tớ thích chị cậu ! Quý cô Newman đã hứa với tớ một điệu vũ khi tớ mời vào trưa hôm qua ở quảng trường Berkeley ! Tốt hơn là tớ nên nhắc lại điều này sớm với nàng. Nàng sắp sửa bị bao vây rồi !

- Còn cậu, Gabe ? – Frank hỏi Gabe khi người bạn của họ bước đến gia nhập vào nhóm

những chàng trai trẻ tuổi bắt đầu kéo đến xung quanh cô gái tóc vàng nhỏ nhắn xinh đẹp.

- Tí nữa đã ! Bá tước trả lời. Buổi khiêu vũ sắp bắt đầu. Quý cô Horatia Chisley được dẫn ra sàn nhảy đầu tiên bởi một quý ông trẻ mặc áo sơ mi xếp nếp, qua nhãn cầu của anh ta nhìn như anh ta sắp sửa đương đầu với một nguy hiểm thật sự, và điệu vũ sắp sửa bắt đầu – Tớ dự định đứng đây và liếc mắt đưa tình với các quý cô !

Huân Tước Francis lặng lẽ cười và bước đi.

Nàng vẫn mặc màu trắng, dĩ nhiên . Nàng đã mặc màu trắng suốt cả mùa xuân. Và cho đến bây giờ nàng có một cái cách làm cho màu trắng trở thành màu sắc sống động nhất. Cái áo dài tối nay của nàng phần nào thấp hơn phía trước ngực và sâu hơn ở dưới đường viền. Nó lung linh với những dải đăng ten trên nền vải satin mịn màng. Nàng đang khiêu vũ với Kersey, hẳn ta trông thật là bánh chọe với màu bạc và màu hồng. Bá tước quan sát Tử tước qua cái kính của mình với vẻ không ưa. Màu hồng à , rõ ràng là màu này trông quá nữ tính. Nó còn tệ hơn là màu hoa oải hương của Frank tại vũ hội nhà Nordal. Và Kersey thì luôn có vẻ nữ tính lạ lùng như trước đây.

Jennifer Winwood chẳng nhìn thấy ai khác nữa trong mắt nàng. Nàng mỉm cười với vẻ ầm áp không thể chấp nhận được với người chồng chưa cưới của nàng. Bất chấp sự thông minh, khôn ngoan, hóm hỉnh mà Thornhill đã nhìn thấy ở nàng, dường như nàng vẫn không cưỡng lại được vẻ đẹp trai và sự mê hoặc của Kersey. Nàng hầu như chắc chắn là mình đã yêu hẳn ta. Chàng hy vọng là không phải vậy. Không phải là vì chàng sẽ gặp nhiều khó khăn nếu nàng yêu hẳn. Chàng chỉ hi vọng là nàng không yêu hẳn.

Chàng chỉ hi vọng như vậy. Chàng quyết định với một ít sự căm thù là chàng không dự định làm một kẻ thứ ba, cho dù chỉ là vô tình.

Thật ra thì nó sẽ tốt hơn cho sự vô tình cá biệt này theo nhiều cách khác hơn nếu như cảm giác của nàng không phải là đã dính hôn sâu sắc. Sự kiên trì tìm hiểu của chàng những ngày qua đã giúp chàng phát hiện ra Kersey có hai cô nhân tình, gần đây nhất là một cô vũ công, người còn lại là cô thợ may trước kia đã sinh cho hẳn ta hai đứa con.

Hẳn ta cũng được biết đến là thường xuyên đến một nhà chứa nhiều hơn bất cứ người đàn ông nào đã có những ả nhân tình để thỏa mãn ham muốn của mình.

Dường như không thể tin được hẳn ta lại đột nhiên trở thành người đàn ông của hôn nhân. Nó sẽ không hại gì nếu quý cô Winwood , như những bà vợ khác và không thể trông đợi sự chung thủy, sự tận tâm của họ. Đó là một sự bất hạnh cho nàng nếu như nàng yêu Kersey.

Mặc dù đó là vấn đề của nàng, không phải của chàng, tử tước dứt khoát nghĩ, đưa kính lên nhìn nàng trong một lát trước khi hạ nó xuống. Nhưng nếu là một quý ngài thật sự, làm thế nào mà bất cứ người đàn ông nào có thể dính hôn với một người phụ nữ như vậy, hưởng thụ cuộc hôn nhân với nàng lại cần đến người đàn bà khác vài tháng sau đó ? Làm sao mà một người đàn ông nào sau khi kết hôn với nàng lại có đủ năng lượng hay sức lực để quan hệ với người phụ nữ khác ?

Bá tước Thornhill chờ đợi với sự sốt ruột và một ít lo lắng cho điệu vũ cuối cùng và bước đi thứ hai của chàng. Quý cô Newman đang nhảy những bước nhảy rộn rã của một vũ điệu đồng quê sôi nổi ngay trước mắt chàng, và có điều gì đó đang xảy ra làm cho cô những bước nhảy sau đó của cô trở thành vụng về lóng ngóng. Ngay sau đó, trước khi vũ điệu đồng quê kết thúc, cô rời khỏi phòng kiêu vũ với quý bà Brill, rõ ràng là để sang phòng nghỉ ngơi của các quý bà, nơi mà họ có thể nhanh chóng sửa soạn lại vẻ ngoài của mình bởi những người hầu và các cô thợ may.

Bá tước nghĩ là thần may mắn đang ở bên cạnh chàng. Còn Kersey thì khi nhận thức được là người đi kèm với vị hôn thê của hắn ta đã đi khỏi, vẫn còn ở bên cạnh nàng như một quý ông và như một con chó trông chừng. Thật là hoàn hảo !

Jennifer không thể hứng thú với điệu vũ mở đầu mặc dù là nàng đã nhảy điệu vũ đó với Quý Ngài Kersey và anh đã mỉm cười với nàng, khen ngợi vẻ bề ngoài của nàng và nhắc nhở nàng dành điệu vũ sau buổi ăn tối cho anh. Và mặc dù như thường lệ anh luôn cực kỳ đẹp trai trong màu nhạt làm nổi bật mái tóc vàng óng của anh.

Nàng không thể làm cho đầu óc nàng không nghĩ đến lời hứa ngu ngốc mà nàng đã hứa ngày hôm qua ở thư viện. Nàng đã được cả dì Agatha và Quý Ngài Kersey cảnh báo về Bá Tước Thornhill. Lionel đã nói là chàng đã phạm phải một số tội lỗi tồi tệ. Và bản năng của nàng cũng cảnh báo nàng phải tránh xa chàng. Nàng không thích cái cách chàng nhìn thẳng vào mắt nàng và thật táo bạo với đôi mắt màu đen của chàng. Nàng cũng không thích cái vẻ bề ngoài của chàng, không thể chối cãi được là chàng thật đẹp trai. Chàng nhìn quá khác biệt nếu so sánh với Lionel. Hơn nữa, nàng không thể chú ý đến bất cứ người đàn ông nào khác ngoài vị hôn phu của nàng.

Và vào lúc ấy, làm sao nàng cho phép bản thân mình bị lôi kéo vào sự thỏa thuận với chàng ở trong thư viện, cho phép bản thân mình cười với chàng. Dù bằng cách này hay cách khác thì dường như là không đúng đắn khi nàng mỉm cười với người đàn ông khác mà lại là một nụ cười gần như thân mật. Và tệ hơn cả là một câu chuyện thật lý thú với chàng. Nàng tin là nàng đã đồng ý nhảy điệu vũ thứ hai với chàng tại buổi dạ vũ của nhà Chisley.

Nàng cảm thấy thật nặng nề kể từ khi nhận thức được sự đại dột của mình. Và càng làm tồi tệ thêm sự ngu ngốc của mình, nàng đã chẳng hề nói điều đó với ai, kể cả Samantha, người mà nàng có thể dễ dàng tâm sự kể từ khi nàng thấy chàng ở thư viện và đã chỉ trích về sự có mặt của chàng ở đó. Nàng không nói gì cả với dì Agatha và Quý Ngài Kersey. Nàng thật sự kính sợ cái giây phút chàng xuất hiện để nhắc nàng về điệu vũ của chàng. Nếu dì Agatha cố gắng đuổi chàng tránh xa họ, thì sau đó nàng sẽ phải thừa nhận là nàng đã hứa dành điệu vũ cho chàng trong khi cho đến tận bây giờ dường như buổi gặp gỡ trong thư viện vẫn còn là bí mật.

Tại sao, tại sao nàng không về nhà và bắt đầu kể lại về việc làm cách nào mà nàng đã xoay sở với sự chấp nhận, hoặc làm cách nào mà nàng có thể từ chối mà không tỏ ra khiếm nhã, hoặc là nàng đã mong đợi được nhảy với Tử Tước và rõ ràng là để nói với anh là nàng mong muốn được biết nhiều hơn về anh. Tại sao nàng không làm như vậy ? Bây giờ thì quá trễ rồi.

Điệu vũ đồng quê bắt đầu thật sôi nổi. Jennifer cảm thấy nóng và nín thở khi nó kết thúc và Tử tước đi theo hộ tống nàng đến nơi dì Agatha đang đợi. Nàng đã cố gắng vô ích làm dịu lại đôi gò má và bình tĩnh lại. Ai đó nói với nàng là dì Agatha đã đi vào phòng dành cho các quý bà vì đường viền áo của Samantha đã bị bung ra. Đó chỉ là một sự cố nhỏ, nhưng Tử tước Kersey vẫn nấn ná, không rời đi.

- Mẹ anh cũng không có ở đây – anh nói – Và anh rất hân hạnh được ở lại bên cạnh em , thưa cô Winwood !

Nàng biết là điều đó sẽ xảy ra. Bá tước Thornhill ở đây và đang tiến về phía nàng. Chàng đã không nhảy điệu vũ mở đầu, đứng ở ngoài với chiếc kính trên tay. Nàng biết, cho dù là nàng thậm chí không hề nhìn chàng lần nào, nàng vẫn biết là chàng ngấm nhìn nàng từ đầu đến cuối trong khi nàng khiêu vũ. Nàng cảm nhận được chàng với tất cả những bộ phận trên cơ thể nàng, và bức tức điều đó khi mà điều nàng muốn là nàng sẽ không nhìn thấy ai khác ngoài Lionel.

Nhưng đó là lỗi của nàng. Nàng phải học để cư xử không quá bất nhã.

Bá tước Thornhill đến và nhắc lại điệu nhảy nàng dành cho chàng trong khi Tử tước vẫn đang ở bên cạnh nàng. Nàng cảm thấy có cử động bên dưới cánh tay và khuỷu tay nàng bị giữ lại.

- Quý cô Winwood đã dành điệu vũ này cho người khác ! – Tử tước nói với vẻ lạnh nhạt và ngạo mạn khi Bá Tước cúi người mời nàng.

- Thật vậy à ! – Lông mày của Bá Tước hằn lên với một vẻ ngạo mạn không kém – Tôi nghĩ là điệu vũ này đã được hứa là sẽ dành cho tôi ! - Đôi mắt của chàng nhìn và dừng lại ở Jennifer. – ngay sau sự vui thích của cuộc thảo luận ngắn về cuốn sách tại thư viện sáng nay !

Nàng thầm trách bản thân mình một lần nữa vì đã không nói với ai về cuộc gặp gỡ ở thư viện sáng nay. Trông có vẻ như là cuộc gặp gỡ này có gì đó để mà giấu mọi người. Nhưng chàng cũng không cần phải đề cập đến nó. Nó giống như là chàng thật sự vui thích khi làm cho nàng lúng túng.

- Sao ! Vâng ! – Nàng kêu lên, vẻ ngạc nhiên, giống như là nàng vừa mới nhớ ra một điều gì đó không quan trọng mà nàng đã quên. – Vâng, nó đây , thưa ngài ! Xin Cảm ơn !

Nhưng thật khó mà tập trung sự ngạc nhiên trong giọng nói khi nàng quên mất mình cũng phải tỏ vẻ lạnh lùng trong giọng nói. Nàng không che dấu tốt lắm. Tại sao nàng lại phải dấu giếm ? Tại sao nàng lại nên cảm thấy giống như là nàng vừa mới bị bắt đi trong một sự hư hỏng kinh khủng ? Nàng hết sức bức bối khi đưa ra những luận điểm này. Nàng tất nhiên sẽ làm ra vẻ giống như điều này sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

Tử tước Kersey thả khuỷu tay nàng ra và cứng nhắc cúi chào trước khi rời đi mà không nói lời nào.

- Anh không trách gì anh ta đâu ! – Bá tước Thornhill nói – Nếu em là của anh, hoặc sẽ sớm là của anh thôi . Anh cũng sẽ không sẵn lòng để cho một người đàn ông khác chõ mũi vào khi em đang đứng cạnh anh đâu ! Nhưng anh ta phải nhận ra là thật không hay khi anh ta vẫn làm

như vậy với em mọi buổi tối.

- Tử tước Kersey hoàn toàn nhận biết được những gì đúng với quy tắc xã hội ! – Nàng nói và lại tự trách bản thân mình và hy vọng âm nhạc nổi lên và điệu vũ sẽ lại bắt đầu trước khi dì Agatha trở lại.

- Điệu vũ sẽ làm cho em còn hơn cả nóng đấy ! – chàng nói – và phòng khiêu vũ thì bắt đầu trở nên ngọt ngào rồi ! Hãy đi dạo ngoài ban công với anh cho đến khi điệu vũ được bắt đầu. Ở ngoài đó thì mát hơn trong này ! - Chàng đưa cánh tay của chàng ra để nàng vịn vào, cánh tay áo màu vàng nhạt.

Nàng nghĩ là chàng nhìn thật nổi bật với màu vàng, màu nâu và màu trắng như khi chàng mặc màu đen. Có lẽ là do chiều cao, sự vạm vỡ hoặc là màu da của chàng khiến cho chàng hoàn toàn nổi bật trong một đám đông như Lionel. Nhưng chàng cao hơn Lionel.

- Cảm ơn anh ! – Nàng đặt tay mình dọc theo cánh tay của chàng.

Không khí trong lành ngoài ban công quá hấp dẫn để mà nàng có thể từ chối và cũng với mong muốn thoát ra khỏi tầm nhìn của dì nàng cho đến khi điệu nhảy bắt đầu. Mặc dù là sau đó tất nhiên nàng vẫn phải đối diện với điều đó. Không còn nghi ngờ gì về việc nàng sẽ bị trách mắng. Còn Lionel thì sao ? Anh sẽ nói gì với nàng tại điệu nhảy sau bữa ăn tối ? Bất cứ cái gì ư ? Chẳng có gì là không đúng cả khi nàng nhảy với một quý ông khác. Sự thật là chẳng có gì sai trái cả. Nhưng anh đã đặc biệt cảnh báo nàng phải tránh xa Bá tước Thornhill. Và bây giờ thì anh biết là nàng đã trò chuyện với Bá Tước Thornhill tại thư viện sáng nay.

- Thế nào ? – Bá Tước hỏi nàng khi họ đi qua cánh cửa sổ kiểu Pháp và cảm nhận được không khí mát mẻ và yên tĩnh ngoài ban công. – nàng có thích Mr.Pope không ?

- Ồ ! – Nàng trả lời với một tiếng cười – Tôi thậm chí còn chưa có thời gian để mở cuốn sách ra nữa. Tôi đã bận quá !

- Hãy sẵn sàng cho điệu vũ với anh ! – chàng nói – Và mỗi phút anh có được thì thật là đáng giá !

Chàng nhìn xuống nàng. Nàng nhận thức rõ ràng sự ấm áp trong đôi mắt chàng, và nàng nhận thức rõ cái cổ áo khoét sâu của nàng, điều mà nàng đã cực kỳ phản đối và cho là nó không thích hợp với nàng nhưng dì Agatha lại tán thành và gọi đó là thời trang. Dĩ nhiên là nàng sẽ mặc một thứ gì đó mềm mại nhưng kín đáo hơn tại buổi dạ vũ ra mắt của nàng. Nhưng không phải đêm nay. Jennifer hoàn toàn nhận thức được là nàng có một bộ ngực đầy đặn hơn những phụ nữ khác. Đó là một phần trên cơ thể làm nàng cảm thấy không thoải mái.

- Cảm ơn anh ! – nàng nói

- Anh cho là – chàng nói – hầu hết thời gian mỗi ngày trong thời gian này thì mọi người luôn bận rộn với những hoạt động phù phiếm ! Em có thích Mùa Lễ Hội đầu tiên của mình không ?

- Nó chỉ mới bắt đầu thôi mà ! – nàng trả lời – Nhưng dĩ nhiên là em thích rồi ! Em đã đợi nó quá lâu ! Hai năm trước khi cha em dự định để cho em ra mắt thì sau đó lại phải thay đổi dự định vì khi đó quý ngài Kersey đang chăm sóc người chú bị ốm của anh ấy ở Miền Bắc nước

Anh. Chắc anh đã biết là em và quý ngài Kersey đã đính ước trong năm năm. Còn năm ngoái thì em không thể ra mắt vì bà nội em vừa mất !

- Anh xin lỗi ! Em có gần gũi với bà lắm không ?

- Vâng ! Mẹ em và bà ngoại đã mất khi em còn rất nhỏ. Bà nội giống như một người mẹ của em. Bà đã xin lỗi em khi bà đang hấp hối. – Kỷ ức này vẫn làm nàng rớm lệ - Bà biết là bà sẽ làm hỏng lễ ra mắt của em, và nó đã bị hoãn, cũng vì vậy mà sự hứa hôn chính thức của em bị hoãn lại.

- Anh thấy em là người La Mã cổ đại ! – chàng nói với một nụ cười.

- Em mới hai mươi tuổi – Nàng bác lại và chột nhó là một quý cô không bao giờ tiết lộ tuổi thật của mình.

- Nhưng cuối cùng em cũng đã hoàn thành ước mơ của mình. Em đang có được một Mùa Lễ Hội.

- Vâng, và cùng với Samamtha ! Ít nhất thì nó cũng diễn ra một cách tốt đẹp. Cô ấy nhỏ hơn em hai tuổi. – Thật ra thì nàng cũng không thích Mùa Lễ Hội lắm mặc dù nó có nghĩa là Lionel, một sự hứa hôn chính thức, kết hôn. Nàng lại nói với chàng - Những hoạt động phù phiếm không phải lúc nào cũng hay cả, em không tin là em sẽ thích lối sống này !

Hầu hết những cặp khác đang đi dạo trên ban công đã trở vào trong phòng khiêu vũ. Âm nhạc đã bắt đầu cho điệu vũ thứ hai, Bá tước Thornhill không có một cử động nào cho thấy là sẽ dẫn nàng vào lại bên trong phòng khiêu vũ, và Jennifer thì bị cảm dỗ bởi sự mát mẻ ngoài ban công và việc thoát khỏi tình trạng bị đè nén trong phòng khiêu vũ bởi những vị khách.

- À ! – Chàng nói – Bản tính tự nhiên của em chẳng phù phiếm tí nào cả ? Em đã trải qua cuộc sống của mình cho đến lúc này như thế nào ? Em đã dự định sẽ sống như thế nào sau đám cưới chưa ?

- Em hy vọng là sẽ sống ở nông thôn ! – nàng trả lời – đó là nơi đáng sống thật sự ! Em đã trông nom một ngôi nhà của cha em trong vài năm kể từ khi bà nội của em quá ốm yếu để mà có thể tự quản lý nó. Em thích đi thăm viếng mọi người và tự làm những gì mà em có thể thực hiện để làm cho cuộc sống của họ dễ chịu hơn. Em thích là một người hữu ích. Em được sinh ra trong sự giàu có, có nhiều đặc ân và trách nhiệm. Em đang mong đợi sẽ được quản lý ngôi nhà của chồng em và thật sự rất sung sướng vì đã có một vài kinh nghiệm trước đây !

Họ đi dạo dọc ban công và quay ngược trở lại. Chàng dẫn nàng đến ngồi tại một cái ghế dài và nàng biết là chàng không có ý định trở lại với điệu vũ. Nàng cũng không có ý định trở vào trong, mặc dù nàng đang tự hỏi là liệu sự vắng mặt của nàng có bị chú ý. Tuy nhiên, họ không phải chỉ có một mình. Cũng có một vài cặp khác vẫn còn thích trò chuyện ngoài không khí trong lành hơn là khiêu vũ.

Cánh tay của Jennifer không còn vịn vào cánh tay chàng nữa khi họ ngồi xuống và nàng đặt hai bàn tay trên lòng nàng. Chàng không nói gì trong một lát. Họ lắng nghe âm nhạc và âm

thanh của những giọng nói phía bên kia cánh cửa sổ kiểu Pháp.

- Anh làm gì – nàng hỏi – khi mà anh không ở London hoặc là trở về Continent ? Nó đã quá trễ khi nàng ước gì nàng đã không hỏi điều đó. Nàng không muốn nghe những điều không đúng dẫn gây sững sốt.

- Cuộc sống của anh hiện nay phần nào không hề có mục đích ! – Trong nhiều năm anh đã để cho bản thân mình cuốn theo những việc mà anh đã tưởng đó là ước mơ của mình, ngỡ là mình đang thực sự sống và thật sự thương hại những người có cuộc sống ổn định. Ai cũng gọi đó là chời bởi trác táng. Lối sống đó đã kết thúc đột ngột vài năm trước đây, và có lẽ như là điều đó đã cứu cuộc sống của anh thoát khỏi sự vô nghĩa. Cha của anh đã mất vài năm trước đây và đã để lại cho anh tước vị hiện nay của anh và tất cả những gì đi kèm với nó. Di sản của anh ở miền Bắc nước Anh, anh đã không trở về đó kể từ khi anh trở về từ Châu Âu. Thế nhưng anh tin là ở đó có đủ những trách nhiệm đợi anh ở đó để làm cho cuộc đời còn lại của anh ổn định và không thể chê vào đâu được.

Chơi bởi trác táng. Một trong những kiểu chơi bởi còn tệ hơn là sự chơi bởi không kín đáo của một người đàn ông trẻ tuổi, nếu như Lionel đã tin là như vậy. Nhưng phải chăng chàng đã thay đổi ? Cái chết của cha chàng và những trách nhiệm mà nó mang lại là nguyên nhân làm cho chàng thay đổi cách sống để trở thành người tốt hơn. Nhưng nàng biết là những lời chỉ trích thì vẫn không thể buông tha chàng cho dù chàng đã thay đổi. Nàng tự hỏi tại sao chàng lại ở lại London trong khi chàng nên về thẳng nhà để bắt đầu cuộc đời mới của chàng, nếu đó là những gì mà chàng đã nghiêm túc nói.

- Tại sao anh lại ở đây thay vì trở về nhà sau một thời gian dài vắng mặt ? – nàng hỏi – và có quá nhiều việc phải làm ở nhà ?

- Anh phải xác nhận vài điều ! Anh sẽ không nói là anh lo ngại khi đưa mặt ra cho mọi người nhòm ngó đâu !

À! Vậy là thật sự có thứ gì đó bên dưới sự bình thường của chàng. Nàng nhìn xuống tay mình.

- Và với hoàn cảnh này, anh rất vui mừng vì mình đã ở đây !

Giọng nói của chàng thật nhẹ nhàng. Chàng không hề giải thích chàng muốn nói điều gì. Điều chàng muốn ám chỉ thì hiện ra rõ ràng trong âm điệu của giọng nói của chàng và sự im lặng sau đó. Nhưng nàng đã hứa hôn. Chàng biết điều đó. Có lẽ chàng chỉ đơn giản là nói với một sự tán tỉnh vô nghĩa. Có lẽ chàng nghĩ là nàng thích được người khác khen ngợi. Và thật ra thì có chắc chắn là nàng có một sự thích thú với những từ không thể nói của chàng.

- Tiếng nhạc ồn quá ! – nàng nói những từ đầu tiên mà nàng có thể nghĩ được để phá vỡ sự im lặng giữa họ.

Chàng đứng dậy và một lần nữa đưa cánh tay ra cho nàng vịn và nói

- Và nó đây !

Nàng cho là chàng định đi dạo dọc ban công với nàng một lần nữa khi nàng đứng dậy và

khoác tay chàng. Thay vì vậy chàng bước xuống khu vườn và dẫn nàng xuống đó. Nàng không hề phản đối và biết là nàng đang để bản thân mình bị lôi kéo một lần nữa, biết rằng nàng nên kiên quyết đòi quay trở lại và yêu cầu được đưa trở lại phòng khiêu vũ. Thậm chí là sự vắng mặt trên ban công của nàng sẽ được xem như là một hành động không thận trọng. Đặc biệt là khi xét đến vẻ bề ngoài của người bạn đồng hành của nàng và những tội lỗi tột cùng trước đây của chàng mà mọi người đều tránh xa, còn nàng thì dường như không để ý đến.

Nhưng nàng đi cùng chàng với một sự bằng lòng. Thật khó mà dừng lại khi mà không biết chính xác người khác dự định làm gì. Khu vườn được thắp sáng bởi những chiếc đèn lồng, những chiếc đèn lồng này dành cho những vị khách suốt buổi tối. Và khu vườn hoàn toàn không vắng vẻ. Có một đôi đã ngồi ở cái ghế được làm bằng kim loại ở một bên khu vườn. Bà tước dẫn nàng đi dạo ở phía bên kia.

- Có một điều gì đó thật đặc biệt về nước Anh và những khu vườn ở nước Anh ! – chàng nói – đó là một cái gì đó hoàn toàn đặc biệt và hoàn toàn không thể so sánh được. Em có thể thấy những khu vườn sáng hơn, rực rỡ hơn, và hoa thì lớn hơn ở Ý, Thụy Sĩ. Nhưng không có nơi nào giống như nước Anh cả !

- Thật ra thì anh đâu có ở quá xa để mà không thể trở về đâu ! – Nàng hỏi và nhận ra mình đang tò mò. Và phần nào e ngại chàng sẽ trả lời những câu hỏi mà nàng không thể hỏi.

-Ồ, vâng ! – chàng mỉm cười với nàng – “Đó hoàn toàn là sự chọn lựa của anh ! Đôi khi có nhiều điều quan trọng hơn ta phải làm hơn là chiêm ngưỡng những bông hoa. Và những môi trường mới, những kinh nghiệm mới thì luôn được yêu thích. Anh trở về đây ngay khi anh nhận ra là ở đây chẳng có lí do nào nữa để anh phải xa nhà !”

- Em hiểu – nàng nói trong khi nhìn vào những vệt sáng và tối của chiếc đèn lồng trên bãi cỏ ngay phía trước chân nàng.

- Thật sao ? – chàng cười dịu dàng – Trong sự phỏng đoán của em à ? Anh sẽ nói chúng là những chi tiết khủng khiếp không thích hợp cho đôi tai của một thiếu nữ ngây thơ như em, nhưng một cách gián tiếp chúng là những tội lỗi xấu xa và thật chua xót cho một kẻ sống tha hương.

Nàng mong là bóng tối có thể che giấu cho nàng. Chàng hoàn toàn đúng. Nhưng nàng cảm thấy mình ngu ngốc, trẻ con và vụng về. Nàng cảm thấy giống như là nàng đang bị chàng bắt gặp khi nàng đang lục lọi phòng chàng, đọc lén lá thư của chàng hay là làm một điều gì đó tội lỗi tương tự.

- Cuộc sống của Ngài chẳng hề liên quan gì đến em, Thưa Ngài ! – nàng nói.

Chàng lại mỉm cười.

- Nhưng em được cảnh báo là phải tránh xa Ngài ! Cha em và dì của em sẽ đổ trách em vì em đã đồng ý dành cho anh điệu vũ này. Thậm chí sẽ có thêm nhiều người cảm thấy bị phạt ý khi em chấp nhận để anh đưa em ra khỏi phòng khiêu vũ. Kersey cũng sẽ tức giận, đúng không ? Em biết là em sẽ phải chấp nhận sự trách mắng này lặp đi lặp lại bởi nhiều người khác nhau, em sẽ gặp phải những rắc rối nghiêm trọng khi em cho phép anh làm điều đó !

Anh nói những điều mà nàng đã từng nghĩ đến, và cho nàng một cơ hội mà nàng cần. Nàng có nên đồng ý với chàng, nói là chàng đúng, và điều này thật là khôi hài, nhưng thật ra thì nàng không nên nhảy với chàng hay lại trò chuyện cùng với chàng. Nhưng những lời nói của chàng làm cho nàng cảm thấy mình là một đứa trẻ chứ không phải là một thiếu nữ hai mươi tuổi. Giống như nàng không được phép làm bất cứ điều gì nếu không được sự cho phép của người khác vậy. Chàng đã làm điều gì đó hết sức tồi tệ, nhưng kể từ khi cha chàng mất và chàng đã trưởng thành và thay đổi. Chàng không thể quay trở lại và thay đổi lỗi lầm của mình. Nhưng rõ ràng là chàng sẽ được chấp nhận có một cơ hội để mù quáng khi mà không có lý do nào được đưa ra để hạn chế quyền tự do của nàng.

- Em đã hai mươi tuổi rồi, thưa Ngài ! – không có gì là không thích hợp khi em khiêu vũ với ngài cũng như đi dạo với ngài. – Ít nhất nàng không nghĩ là nó sai trái. Tuy vậy nàng vẫn cảm thấy không thoải mái khi những người khác không đồng ý, như Dì Agatha và Lionel chẳng hạn.

- Nàng thật là tử tế ! - Bàn tay của chàng chạm nhẹ vào tay nàng khi bàn tay chàng đặt tay lên cánh tay và gần tay nàng. Nàng nhìn xuống và nhận thấy những ngón tay của chàng dài và tao nhã, và bàn tay chàng nhìn thật mạnh mẽ và uy quyền. Nàng cưỡng lại hành động rút tay nàng ra, vì nếu làm như vậy nàng sẽ trông giống như một đứa trẻ hoảng sợ.

Chàng nói một cách dịu dàng.

- Em đã từng bao giờ mong muốn một ai đó trên thế giới này nhiều đến nỗi điều đó làm cho cơ thể em đau đớn chưa ?

- Không ! – Nàng suy nghĩ và trả lời – Đôi lúc em thêm muốn có được vẻ bề ngoài và cách cư xử của một vài người, nhưng chưa bao giờ đến mức độ đó. Em hạnh phúc với con người và cuộc sống hiện tại của em ! – Điều đó là sự thật, nàng nghĩ. Trong những năm qua, kể từ khi nàng mười lăm tuổi, nàng đã cảm thấy sung sướng, và bây giờ nàng đang cực kỳ vui sướng. Hoặc hầu như là như vậy. Mới chỉ có vài tuần kể từ khi nàng được Lionel hộ tống và biết về chàng nhiều hơn. Và sau đó là lễ cưới của họ và họ sẽ sống với nhau suốt cuộc đời còn lại. Niềm hạnh phúc của nàng chẳng bao lâu nữa sẽ trở thành điều hạnh phúc nhất. Nàng đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Phải chăng cuộc đời không thể nào kỳ diệu và êm ả như vậy được ?

- Vậy đấy ! – Bá tước Thornhill nói một cách dịu dàng – Anh đã cảm thấy ghen tị, bây giờ anh rất ghen tị. Anh chưa bao giờ đổ kị với bất cứ một người đàn ông nào nhiều như sự đổ kị hiện giờ với Kersey!

- Không ! – Nàng nhìn chàng với một cái nhìn đau khổ, môi nàng tạo ra từ đó đúng hơn là nói to ra điều đó – Điều này thật là ngu ngốc !

- Thật sao ? – Bàn tay của chàng nhích lại gần nàng hơn.

Nhưng cuối cùng nàng cũng rút bàn tay nàng ra để xoay sang hướng bên kia của khu vườn và quay trở lại hướng ban công. Nàng mắc phải một sai lầm khi xoay người hướng về phía chàng. Và đang nhìn vào mắt chàng. Và dừng lại. Và có gì đó thật dịu dàng và thật đau đớn trong đôi mắt chàng.

Chàng hôn nàng.

Chỉ là môi chàng đặt trên môi nàng. Bàn tay chàng không hề chạm vào nàng. Nó thật là dễ chịu. Nhưng nàng đứng yên một chỗ trong một lúc với cảm giác môi chàng đang đặt trên môi nàng. Môi nàng hé mở. Ấm áp, ẩm ướt.

Chàng ngừng hôn nàng và nàng nhận ra những gì đã xảy ra. Nàng được một người đàn ông hôn. Lần đầu tiên.

Không phải bởi Lionel.

Mà là Bá tước Thornhill.

Và nàng thậm chí không ngăn cản chàng hoặc quay đầu nàng đi.

Nàng cũng không hề bạt tai chàng.

- Đi nào ! – Giọng nói của chàng thật dịu dàng – điệu vũ chắc đã kết thúc, anh sẽ hộ tống em quay trở lại phòng khiêu vũ.

Nàng đặt bàn tay của mình lên cánh tay chàng và đi bên cạnh chàng như chưa từng có gì xảy ra. Nàng không hề phản đối hay trách mắng. Chàng cũng không hề biện minh hay xin lỗi.

Nụ hôn chỉ là một phần thông thường của một cuộc tán bộ giữa một người đàn ông và một người đàn bà thay vì là khiêu vũ cùng nhau.

Có lẽ là như vậy. Có lẽ là nàng ngờ nghệch hơn là nàng nhận thấy.

Nhưng dĩ nhiên là không phải vậy. Nụ hôn là một điều gì đó mà một người đàn ông và một người đàn bà chia sẻ khi họ chuẩn bị cưới nhau. Thậm chí có lẽ chỉ xảy ra khi họ đã hoàn toàn cưới nhau.

Nàng sắp sửa kết hôn với Tử tước Kersey. Nàng đã từng trông đợi một cách thiết tha là anh sẽ là người đầu tiên hôn nàng. Anh sẽ là người đầu tiên, và là người duy nhất làm điều đó.

Và bây giờ mọi thứ đều hỏng cả.

Bá tước nghĩ là thời gian mà họ quay lại phòng khiêu vũ thì thật tuyệt. Âm nhạc vừa dừng lại khi chàng dẫn nàng đi qua cánh cửa sổ kiểu Pháp để đến bên cạnh dì Agatha. Chàng cúi người chào và rời đi, và nàng thấy mình giống như một người đàn bà hư hỏng khi đứng bên cạnh dì nàng, và cảm thấy mọi người nhìn nàng với cái nhìn phản đối.

Mọi việc đã hỏng hết rồi !

Tử tước Kersey tìm thấy Bá tước Thornhill bên ngoài phòng khiêu vũ, ngay đầu cầu thang. Bá tước hình như là rời đi ngay khi vũ điệu mới bắt đầu.

- Thornhill ! – Tử tước gọi – Chỉ một lát thôi, làm ơn ! – và Tử tước cười nụ cười sáng chói của anh với quý bà Coombes, người đang khoác tay anh trai và anh đi tiếp xuống cầu thang đến chỗ Bá tước Thornhill.

- Vâng ! – bàn tay của Bá tước cầm quanh cái kính một mắt của anh.

Tử tước Kersey kiềm chế sự tức giận của mình, tỉnh táo nhận thức mọi thứ xung quanh anh.

- Đó không phải là một sự khôn ngoan lắm đâu ! Anh phải biết là vị hôn thê của tôi, chẳng bao lâu nữa là sẽ là vợ tôi, không bị trông thấy đi cùng với anh, nàng cũng không bị trông thấy là đi ra khỏi phòng khiêu vũ với anh !

- Thật vậy ư ? – đôi mắt của Bá tước mở to – có lẽ anh và quý cô Winwood nên có một cuộc chuyện trò đầy Kersey, có thể là anh có một vài ảnh hưởng với nàng cũng nên !

- Nàng vô tội ! – lỗ mũi của Tử tước nở rộng, nhưng chàng nhận thức được là thực tế họ đang bị tất cả mọi người ở trên và dưới cầu thang quan sát – Tôi biết trò chơi của anh là gì Thornhill, tôi biết ý định của anh. Tốt hơn là anh nên chấm dứt nó, nếu không nó sẽ trở thành điều tồi tệ nhất của anh !

- Thật là thú vị ! – Bá tước đeo kính lên mắt và quan sát từ đầu đến chân Tử tước với vẻ chậm rãi. – Ý của anh là sẽ có một sự thách đấu phải không ? Vũ khí sẽ do tôi chọn đúng không ? Tôi có một vài kỹ năng với cả kiếm và súng ngắn. Hay là anh sẽ phá hoại danh tiếng của tôi ? Không thể làm được điều đó đâu, anh bạn thân mến ! Danh tiếng của tôi chẳng còn gì để mà phá hủy nữa. Tôi bị cho là đã quyến rũ mẹ kế của mình, làm cho bà có con, và bỏ trốn với bà, để cho cha tôi chết với một trái tim tan nát. Những điều đó không đủ tàn ác, vì sau đó tôi còn bỏ rơi bà tại nước ngoài một mình giữa những người xa lạ. Và bây giờ tôi ở đây, như một vị khách được mời trong một sự kiện đình đám ở London. Không đâu Kersey, tôi không tin là anh có thể phá hủy danh tiếng của tôi thêm nữa khi mà thật sự anh đã làm xong rồi !

- Rồi anh sẽ thấy ! – Tử tước đột ngột quay lại, đi lên cầu thang lại – Hai người chúng ta có thể chơi trò chơi của anh, Thornhill. Thật là thú vị khi khám phá ra ai là người trong hai chúng

ta có những kĩ năng vượt trội hơn.

- Thật là hấp dẫn ! – Bá tước tỏ vẻ đồng tình – Tôi bắt đầu cảm thấy thích Mùa Lễ Hội nhiều hơn rồi đấy ! – Chàng lịch sự cúi chào và sau đó tiếp tục đi xuống cầu thang.

CHƯƠNG 6 (người dịch vtttuyen3110)

Thật là khó khăn để loại bỏ cảm giác là mọi thứ đã bị hỏng hết cả rồi ra khỏi đầu óc nàng. Chỉ bởi vì Bá tước Thornhill đã hôn nàng, nàng tự nhủ với bản thân mình, và nàng cố gắng giảm đến mức tối thiểu tầm quan trọng của những gì đã xảy ra. Tất cả những gì chàng đã làm chỉ là chạm môi chàng vào môi nàng trong vài giây. Điều đó thật sự chẳng có ý nghĩa gì cả.

Nhưng nó lại là tất cả. Và nó đã phá hủy tất cả mọi thứ mà nàng đã xây dựng trong năm năm qua, làm đảo lộn mọi kế hoạch của nàng và những người xung quanh nàng.

Dì Agatha đã trách mắng nàng tại buổi khiêu vũ một cách kín đáo và không hề tỏ thái độ trên mặt, vì vậy mà không một ai, kể cả người đứng cách nàng vài bước chân có thể biết được là nàng đang bị quở trách. Nhưng nàng nhận thức rõ ràng là nếu nàng chỉ khiêu vũ với Bá tước Thornhill thì cũng không đến nỗi nghiêm trọng khiến cho cả tầng lớp thượng lưu phải phán xét nàng. Nhưng rời khỏi phòng khiêu vũ với chàng, vắng mặt với chàng trong gần một giờ đồng hồ đủ để phá hoại danh tiếng của nàng. Thật vậy, nàng thật may mắn nếu sự vắng mặt của nàng không bị đặc biệt chú ý và không trở thành những lời đồn đại tại những phòng khách lịch sự vào sáng hôm sau.

Nàng không có cách nào phủ nhận điều đó vì khi đấy cả ban công và khu vườn thì đều sáng và có một vài cặp ở đấy nhìn thấy nàng. Nàng đã được dặn là cả ban công và khu vườn đều không thích hợp với một tiểu thư trẻ không có người đi kèm khi đi ra đấy với một người đàn ông không phải là chồng hoặc là hôn phu, đặc biệt lại là một kẻ phóng đảng chơi bời.

Bây giờ Jennifer đã thật sự tin chàng là một kẻ phóng đảng. Thật không thể tha thứ cho hành động hôn trộm của chàng. Và cũng không thể tha thứ cho bản thân nàng vì đã chấp nhận, không phản kháng lại sự đụng chạm và xúc phạm đó. Nàng không thể tranh luận hơn nữa với dì Agatha hay để cho bản thân nàng cảm thấy là nàng đã làm đúng. Nàng cảm thấy mình đã làm một việc sai lầm khủng khiếp.

Tử tước Kersey nhảy với nàng điệu vũ trước bữa ăn tối và dẫn nàng đến bàn ăn, nhưng thái độ của anh thật lạnh lùng. Lạnh đạm. Anh không nói gì cả và điều này thật là tệ. Và bản thân nàng cũng không thể đưa ra một chủ đề nào để trò chuyện cùng anh. Nó nhắc cho nàng nhớ đến sự đánh giá của Samantha về anh. Nhưng nàng không thể trách thái độ lạnh lùng của anh vào lúc này, mặc dù là nàng thích bị anh dẫn ra ngoài và thăng thần khiến trách nàng hơn. Nàng cảm thấy giống như là nàng đã phản bội anh. Nàng không xứng đáng với anh. Nàng đã hôn một người đàn ông khác trong khi đã đính hôn với Tử tước Kersey.

Và cho đến bây giờ Lionel là người đàn ông duy nhất nàng muốn sẽ hôn nàng. Nàng đã trông đợi vào điệu vũ và cả nửa tiếng của bữa ăn tối với anh. Nhưng nó hoàn toàn bị phá hỏng,

hoàn toàn là do lỗi của nàng.

Sau bữa ăn tối, anh đưa nàng trở lại ở cạnh dì Agatha và mời Samantha nhảy với anh điệu vũ kế tiếp. Anh dẫn cô ấy ra ngoài ban công và ở ngoài đó với cô ấy. Nàng tưởng như đó là một sự trừng phạt đối với nàng. Và khi điệu vũ bắt đầu, nàng cảm thấy thật đau đớn khi biết là anh ở ngoài đó, mặc dù là với Samantha. Nàng nhảy với Henry Chisley, nói huyền thuyên với anh và nhận thức rõ ràng suốt thời gian đó sự vắng mặt của Lionel.

Đó là một sự trừng phạt thích đáng. Nàng đáng bị trừng phạt vì nàng đã làm cho anh đau khổ khi nàng đi ra ngoài với Bá tước Thornhill. Và nàng đã cho phép chàng hôn nàng.

Nàng về đến nhà và lên giường vào rạng sáng, mệt lử và nhận ra là nàng không thể ngủ được. Nàng cố gắng trấn an bản thân mình bằng cảm giác hồ hởi của ý nghĩ là chỉ còn một ít thời gian nữa là đến bữa tiệc của Bá tước Rushford và hôn ước của nàng sẽ được thông báo. Và sau đó mọi thứ sẽ tốt đẹp. Nàng sẽ ở bên cạnh Lionel nhiều hơn và sẽ hiểu chàng hơn. Khi đó anh sẽ hôn nàng. Mọi thứ sẽ trở nên thật kích động khi lễ cưới của họ đến gần. Nàng tưởng tượng hình ảnh đẹp trai của anh vào tối hôm đó, điều đó làm cho cổ họng nàng đau nhức. Anh là của nàng, người đàn ông nàng yêu và sẽ cưới.

Và lúc đó, trí óc nàng lại nhớ đến đôi mắt đen, cuốn hút, và những ngón tay dài, thanh nhã. Nàng nhớ lại cảm giác môi chàng đặt trên môi nàng và nàng đã ngạc nhiên như thế nào khi khám phá ra rằng môi chàng mỏng đến độ nàng có thể cảm nhận được sự ướt át bên trong miệng chàng. Nàng nhớ lại cảm giác bị khuấy động đi cùng với nụ hôn. Hai vú nàng đột nhiên căng cứng lại, và một sự đau đớn kỳ lạ giữa hai chân nàng.

Nàng nhớ lại cảm giác khi nàng nói và lắng nghe chàng. Nàng đã tiết lộ với chàng nhiều hơn những gì mà nàng đã nói với Lionel, và biết về chàng nhiều hơn là người chồng chưa cưới của nàng. Chàng cam đoan với nàng những gì đã qua là quá khứ, bây giờ chàng đang thay đổi và chuẩn bị cho một cuộc sống có trách nhiệm. Rồi sau đó chàng hôn nàng.

Nàng cảm thấy tội lỗi và hư hỏng. Và miễn cưỡng bị những hồi ức mê hoặc.

Buổi sáng vẫn không làm cho nàng cảm thấy đỡ hơn. Mệt mỏi và chán nản, nàng đi lang thang vào phòng của Samantha và nhìn thấy cô em họ đang ngồi yên lặng bên cửa sổ với đôi mắt nặng trĩu đau buồn.

- Em đã khóc phải không ? – Nàng hỏi với sự hoảng hốt vì Samantha không bao giờ khóc.

- Không đâu ! – Samantha trả lời, một nụ cười thoáng qua – Sau tối qua em chỉ cảm thấy mệt thôi ! Chúng ta đã được cảnh báo là sẽ mệt lử trong Mùa Lễ Hội mà, Jenny. Và nó hoàn toàn tuyệt vời phải không ? Mùa Lễ Hội chỉ vừa mới bắt đầu và đã thật tuyệt vời ngay từ đầu !

Jennifer ngồi xuống bên cạnh cô em họ và hỏi :

- Em có thích vũ hội tối qua không ? Mỗi điệu vũ em đều có bạn nhảy cơ mà. Em còn nhảy đến hai lần với vài người nữa chứ ! – Lionel chẳng hạn , nàng nghĩ trong đầu.

- Em rất thích chị ơi ! – Samantha rảo bước – Chị em mình xuống nhà ăn sáng nhé ! Và có lẽ

sau đó, chị em mình sẽ ra công viên đi dạo cho thoải mái ! Eo ôi, em có thể cảm thấy sự mệt mỏi khắp người em !

Nàng chưa bao giờ thấy Samantha hồ hởi như hôm nay. Jennifer cũng hi vọng bản thân mình cũng được hồ hởi như vậy. Nàng thiết tha trông mong Samantha sẽ nói về tối qua, thảo luận về những người bạn nhảy của cô ấy, nói với nàng người nào cô ấy ưa thích. Nhưng dường như Samantha không muốn nói gì về tối qua. Jennifer cảm thấy tinh thần mệt mỏi hơn nữa.

- Sam này ! Chị nghĩ là em đang cố gắng làm cho chị phấn chấn. Chị tin em đã biết là tối qua chị bị chỉ trích !

- Vâng ! – Samantha mím môi – Em nghĩ là anh ta thích chị đấy, Jenny. Anh ta chẳng hề thử khiêu vũ với em, nhưng anh ta đã nhảy với chị hai lần. Em thật sự nghĩ anh ta là quý sứ. Anh ta phải biết là chị đã hứa hôn chứ ! Lionel đã rất đau khổ !

- Lionel ư ? – Jenny nhăn mặt.

Samantha đỏ mặt.

- Quý Ngài Kersey ! – cô sửa lại – Chị đã làm cho anh ấy đau khổ, Jenny. Chị không nên đi ra ngoài với Bá tước Thornhill như vậy !

- Bây giờ em cũng khiển trách chị nữa đúng không ? – Jennifer hỏi lại một cách bình thản.

- Đúng vậy, thật sự là không đúng đắn, chị phải thừa nhận điều đó ! – Samantha nói – Chị có một người đàn ông rồi Jenny, và chị phải yêu anh ta mãi mãi. Thật không đúng khi chị đi ra ngoài với Bá tước. Người nào trong hai người đã quyết định đi ra ngoài như thế ?

Họ đã đi xuống được một nửa cầu thang. Nhưng Samantha đã dừng lại và nhìn thẳng vào nàng với vẻ buộc tội. Rồi sau đó, dưới cái nhìn hoảng hốt của Jennifer, cô mím môi lại, đầy nước mắt và quay người chạy lại lên trên lầu mà không nói lời nào.

- Sam ! – Jennifer gọi với theo, nhưng nàng chỉ còn lại một mình ở giữa cầu thang, cảm thấy thật khổ sở phải xuống ăn sáng giống như nàng đang đi vào hang cọp.

Vào lúc này, đó thật sự đâu phải là một tội lỗi khủng khiếp lắm đâu ? Tại sao những cánh cửa kiểu Pháp lại mở và cả ban công và khu vườn lại được chiếu sáng bởi đèn lồng nếu không để cho khách khứa đi dạo ngoài đấy ?

Nhưng cảm giác tội lỗi đã ngăn cản nàng cảm thấy phần nộ với những gì mà mọi người lên án nàng, kể cả Sam. Nhưng rõ ràng nàng đã bất cẩn. Họ đã đúng và nàng sai. Nàng đã cho phép một người đàn ông không phải là chồng chưa cưới hôn nàng ở ngoài vườn.

Samantha ném mình lên giường, hai bàn tay ôm mặt và úp xuống gối khóc nức nở. Nàng đã phải mất một lúc lâu mới xóa được dấu vết của những giọt nước mắt đêm qua. Và bây giờ nàng lại bắt đầu khóc sau khi đã cố gắng ngừng khóc.

Nàng cảm thấy thật khổ sở và đã làm những điều tồi tệ khác nữa. Nàng không nên nói như vậy.

Ngay từ đầu buổi khiêu vũ nàng đã có khá nhiều người hâm mộ. Nàng kiên quyết bắt mình không được khóc nữa và nghiêng đầu qua một bên để thở. Nàng bắt đầu nhớ lại hình ảnh của những người hâm mộ nàng. Hầu tước Albert Boyle – một người bình thường, tử tế. Huân Tước Graham – một chàng trai trẻ và sôi nổi. Ngài Maxell – người đã làm cho nàng cười, và Huân Tước Richard Parkes và Ngài Chisley. Tất cả họ đều đáng được nàng lưu tâm. Có lẽ sẽ có một vài người trong số những bạn nhảy tối qua của nàng sẽ ưa thích nàng lâu hơn và sẽ trở thành những người ngưỡng mộ nàng. Có thể không lâu nữa một hay hai người ngưỡng mộ nàng sẽ bắt đầu tán tỉnh nàng. Có lẽ chẳng bao lâu nữa nàng sẽ trải qua thời gian tìm hiểu với một người nào đó. Có lẽ Jenny sẽ không phải là người duy nhất kết hôn vào cuối mùa hè.

Nhưng những suy nghĩ về Jennifer đã làm đầu óc nàng điên đảo.

Anh đã thật sự rất buồn, rất giận dữ. Nàng đã cảm thấy điều đó ngay khi anh mời nàng khiêu vũ cùng anh sau bữa ăn tối. Nàng đã rất khó chịu, tự hỏi tại sao nàng phải nhảy với anh, cười với anh, và trải qua nửa tiếng đồng hồ hộ tống của anh khi mà ánh mắt của anh thật lạnh lẽo, đôi môi mím chặt và rõ ràng là mất trí. Nàng có thể nhảy với những quý ông khác, những người hoàn toàn chỉ nhìn thấy nàng và cảm kích vì nàng đã đồng ý khiêu vũ.

Nàng thậm chí còn phẫn nộ hơn khi quý ngài Kersey rõ ràng là không dự định nhảy cùng nàng và yêu cầu nàng đi ra ngoài ban công với anh.

- Em không chắc đâu, thưa ngài ! – nàng nói với anh – Thật là không hay khi em rời khỏi phòng khiêu vũ mà không có người đi kèm. Nàng nghi ngờ là anh làm điều đó để trừng phạt Jenny. Nàng không muốn mình đứng giữa sự cãi vã của hai người đang yêu nhau. Nếu như nàng dự định đi dạo trên ban công thay vì khiêu vũ thì nàng thích làm điều đó với một trong những người hâm mộ nàng hơn.

- Hoàn toàn thích hợp ! – anh quả quyết với nàng – Em là em họ của vị hôn thê của tôi !

Và nàng phải chấp nhận việc nàng bị dẫn đi ra ngoài và bước xuống khi vườn bên dưới, nơi mà anh dẫn nàng đến ngồi trên một cái ghế ngoài tầm nhìn trên ban công và phòng khiêu vũ.

- Thật khốn khiếp ! – chàng nói – Đồ khốn khiếp !

Nàng thật sự bất ngờ vì những lời nói của chàng mà nàng nghe được khi nàng nhắc bàn tay mình ra khỏi cánh tay chàng nhưng bị chàng giữ lại. Nàng cảm thấy đặc biệt không thoải mái và vẫn còn giận dữ khi bị lôi kéo vào một chuyện rõ ràng chẳng liên quan gì đến nàng.

- Nàng có yêu tôi không ? – Chàng đột ngột hỏi – Em có biết không ? Nàng có thổ lộ với em không ?

- Dĩ nhiên là chị ấy yêu anh ! – Nàng trả lời, vẫn còn bất ngờ - Chị ấy là vợ chưa cưới của anh đúng không?

- Đúng ! – chàng nói – bị bắt buộc năm năm trước đây khi cô ấy không hơn gì là một đứa trẻ, còn anh không hơn gì là một cậu bé. Nàng dường như đặc biệt quan tâm đến Thornhill !

- Chị ấy khiêu vũ với anh ta một lần tại buổi vũ hội của chúng em và một lần ở đây ! – nàng nói, cố gắng không bị lôi kéo và sự cãi vã hay là bất cứ thứ gì giữa chị họ của nàng và chồng

chưa cưới của chị ấy. Nàng vẫn còn giận dữ vì đã bị mất đi nửa tiếng đồng hồ khiêu vũ.

- Không kể là họ không khiêu vũ ở đây ! – anh nói.

- Họ đi ra đây ! Hay có lẽ chỉ ở trên ban công thôi, đó không phải là một tội lỗi ghê gớm lắm. Chúng ta đang ra đây. Chúng ta đang trong tình trạng không phải phép đẩy thôi !

- Không ! – anh trả lời – Không có sự khác nhau nhiều lắm của sự không đúng đắn của các đôi bên ngoài cánh cửa suốt vũ hội mà không có người đi kèm đúng không ?

Và để chứng mình cho hàm ý rõ ràng trong những lời nói châm chọc của anh, anh dịch chuyển cánh tay phía dưới tay nàng, vòng qua vai nàng, kéo cầm nàng lên với cánh tay còn lại và hôn nàng.

Samantha quá bất ngờ trong giây phút đó đến nỗi nàng cảm giác như mình bị dính chặt vào chỗ ngồi của nàng. Rồi sau đó nàng nỗ lực để thoát ra. Nàng đẩy vai anh ra, bàn tay nàng rất muốn vả vào mặt anh. Nàng thật sự giận dữ.

Nhưng anh không để cho nàng thoát ra. Anh dùng sức lực giữ tay nàng đặt trên ngực anh và kéo nàng lại gần anh hơn bằng cả hai cánh tay. Đầu của anh thoải mái áp vào nàng và hôn nàng lần nữa với nụ hôn mãnh liệt hơn.

(sao mà muốn đâm vào mặt thằng cha này mấy cái quá)

Nàng đã không còn chống cự nữa. Sau đó nàng không còn bị động nữa. Nàng hôn lại anh. Và không biết từ lúc nào một bàn tay nàng không còn bị cầm tù nữa và ôm cổ anh. Trong giây lát nàng say mê với nụ hôn đầu tiên của nàng.

Anh im lặng nhìn xuống nàng, đôi mắt anh lấp lánh dưới ánh trăng, khi anh nhấc đầu lên và nàng chăm chú nhìn lại, dần dần nhận thức được những gì đã xảy ra với người mà nàng đã hôn nụ hôn đầu. Dần dần nhận thức được nàng chưa bao giờ thích anh, rằng nàng luôn nghĩ anh lạnh lùng.

- Thưa ngài ! – nàng ngập ngừng nói. Nàng muốn tức giận lần nữa, nhưng sự giận dữ lúc này dường như không thích hợp sau những giây phút nàng đầu hàng sự quyến rũ của anh.

- Lionel ! Anh thì thầm

- Lionel ! – nàng chống một tay lên ngực chàng, không thể nghĩ được gì để nói với anh

- Em thấy đấy ! – anh nói – đó là lý do tại sao những người đi kèm là những điều không muốn nhưng ta phải chấp nhận.

Nàng im lặng. Anh chỉ đơn thuần giải thích những gì có thể xảy ra giữa Jenny và Bá tước Thornhill thôi, hay là ý gì khác nữa ? Nhưng lúc này, đầu óc nàng không thể hoàn toàn suy nghĩ một cách rõ ràng được.

- Samantha ! – Anh vuốt má nàng và nói – Anh ước gì em đến sống với cậu em sớm hơn một hoặc hai năm. Có lẽ cậu em và cha anh đã chọn cho anh một cô dâu khác. Một người thích hợp với ý muốn của anh hơn.

- Em nghĩ là anh nên đưa em vào bên trong ! – nàng nói và đột nhiên cảm thấy không được khỏe.

- Vâng ! Ồ, đúng ! Quả thật là anh nên đưa em vào trong nhà !

Nhưng anh không làm điều đó ngay lập tức. Anh hạ đầu anh xuống và hôn nàng lần nữa. Và trong sự ngượng ngùng, nàng chấp nhận cái hôn này mặc dù nàng đã tự biện hộ cái hôn trước là do nàng quá bất ngờ.

Họ bước lên ban công tản bộ tại đó trong sự im lặng của phần còn lại của điệu vũ. Nhưng bàn tay của anh luôn nắm chặt bàn tay nàng được đặt trên cánh tay anh.

Suốt cả đêm Samantha tự hỏi không biết điều gì đã xảy ra. Mặc dù là anh không yêu Jenny và hối tiếc vì những lời hứa đã ràng buộc với sự hứa hôn và chẳng bao lâu nữa sẽ được thông báo rộng rãi. Nàng không biết tình cảm của anh đối với nàng như thế nào thậm chí ngay cả sau những gì anh đã làm với nàng tối qua.

Cả đêm nàng dằn vặt bản thân mình trong tội lỗi. Nàng đã cho phép chồng chưa cưới của Jenny hôn nàng hai lần. Tệ hơn cả là anh là người đàn ông mà Jenny yêu điên cuồng trong suốt năm năm. Và Jenny, không chỉ là chị họ mà còn là người bạn thân thiết nhất của nàng.

Có lẽ những nụ hôn chẳng có ý nghĩa gì với anh. Chắc chắn là không có gì.

Samantha ước gì với bản thân nàng, nó cũng không có ý nghĩa gì cả. Nếu nó không có ý nghĩa gì, nếu nàng có thể quên hết, thì có lẽ nàng chỉ đơn giản giận dữ và thất vọng với sự thật là chồng chưa cưới của Jenny không yêu chị ấy.

Nhưng những nụ hôn lại có một điều gì đó. Nàng đã tự dối gạt bản thân mình suốt đêm qua, và khóc rất nhiều vì điều đó, sợ hãi là nàng đã yêu Tử tước Kersey, Lionel. Rằng có lẽ là nàng đã tự bảo vệ bản thân mình trước những điều dường như có thể gây rắc rối và sự say mê không đúng lúc bằng cách tìm kiếm những khuyết điểm của chàng.

Nhưng cũng có thể không phải như vậy. Có lẽ nàng chỉ bị tác động trong sự choáng váng và không thể dự đoán trước khi yêu người đàn ông đầu tiên hôn nàng. Như thể nụ hôn và tình yêu đi chung với nhau vậy. Đúng, chỉ có thể như vậy. Nàng không yêu anh cũng không thích anh. Nàng luôn cảm thấy tức giận vì những gì anh đã cư xử với nàng tối qua. Những gì anh đã làm là không thể tha thứ được.

- Lionel ! – nàng thì thầm, nhắm mắt và ghì chặt cái gối vào ngực – Ôi, Lionel, sao mà nàng ghét anh thế.

Bá tước Thornhill phần nào ước ao là chàng đã không trò chuyện với quý cô Jennifer Winwood tại vũ hội nhà Chisley. Nàng thật là xinh đẹp và là một người phụ nữ đáng khát khao. Chàng muốn biết tất cả mọi thứ về nàng. Chàng chưa bao giờ cảm thấy là mình đáng bị khiển trách vì bất cứ người phụ nữ nào mà chàng đã dùng để thỏa mãn dục vọng của mình hay là bất cứ cô nhân tình nào khác mà anh đã có trước đây. Với những người phụ nữ khác, chàng chỉ bị lôi cuốn bởi vẻ bề ngoài xinh đẹp và không có gì khác ngoài sự thỏa mãn của bản thân chàng.

Dĩ nhiên là chàng không hề có ý định, thậm chí chưa từng cố gắng để biến quý cô Winwood thành nhân tình của chàng. Chàng hoàn toàn không phải là một con người hèn hạ đến nỗi để cho khát khao trả thù ám ảnh chàng. Nhưng chàng dự định dẫn nàng đi một con đường khác, đúng đắn hơn, dàn xếp với nàng, và là nguyên nhân để nàng hủy hôn, hoặc nếu không thì cũng là nguyên nhân để cho Kersey hủy hôn. Cho dù bằng cách nào đi chăng nữa thì kết quả của vụ bê bối và sự bề mặt của Kersey cũng phần nào làm cho chàng thỏa mãn.

Và còn tốt hơn nhiều nếu sau tất cả những sự kiện đó, nàng vẫn còn dành cho chàng. Chàng đã mơ tưởng đến cặp chân dài quyến rũ và mái tóc đỏ của nàng kể từ lần đầu tiên chàng thấy nàng, trước cả khi chàng biết được mối quan hệ giữa nàng và Kersey. Và đầu óc chàng thì không thể nhận biết được cặp chân dài quyến rũ hay mái tóc đỏ của nàng lôi cuốn chàng nhiều hơn.

Thật là ngu ngốc khi chàng chấp nhận để cho nàng trở thành một người gần gũi với chàng. Nàng nghĩ là cuộc sống của nàng là một đặc ân của tạo hóa. Nàng cảm thấy là nàng mắc nợ và phải trả lại. Nàng nghĩ là nàng có trách nhiệm với người cha đã nuôi dưỡng nàng và người chồng mà nàng sẽ cưới. Nàng thích ở nông thôn hơn thành phố. Nàng cảm nhận là chỉ có cuộc sống ở nông thôn mới là cuộc sống thật sự. Nàng không hề ghen tị với những người khác. Nàng nghĩ nàng là một người hạnh phúc.

Chết tiệt ! Chàng không hề muốn biết những điều đó.

Chàng tưởng là chàng có thể dùng điều này để làm cho lương tâm chàng đỡ cắn rứt. Chàng tự thuyết phục bản thân mình là chàng làm tất cả những điều này với nàng với thiện ý. Nàng xứng đáng với những người tốt đẹp hơn Kersey. Có thể là sau vụ bê bối của việc hôn ước bị hủy nàng sẽ gặp được một người nào đó tốt hơn.

Sự phản ứng của nàng với vụ hôn của chàng làm cho chàng ngạc nhiên. Thật ra đó chỉ là chàng chạm môi chàng vào môi nàng trong vài giây và chàng đã thận trọng không để cả đôi tay và thân thể chàng đụng chạm vào nàng. Tuy vậy chàng vẫn ngạc nhiên vì nàng đã không tránh vụ hôn của chàng cũng như không trách mắng chàng sau đó và cũng không khóc. Nàng chấp nhận vụ hôn của chàng, thậm chí còn đặt môi nàng lên môi chàng trong những phút giây ngắn ngủi đó. Và sau đó nàng xử sự giống như là chưa hề có điều gì thân mật đã xảy ra giữa họ.

Điều đó làm cho chàng hài lòng và dễ dàng để tiến xa hơn nữa.

Chàng chỉ mong muốn làm cho nàng dịu đi, khiến cho nàng cảm thấy thoải mái với chàng và với những lời tán tỉnh mà chàng không dự định nói trong những cuộc chuyện trò với nàng. Chàng ước gì chàng không biết là nàng đọc thơ Pope chỉ vì nàng muốn mở rộng sở thích đọc sách của nàng.

Chàng gặp lại nàng tại nhà hát và cúi người chào nàng tại dãy cửa chàng sau đêm khiêu vũ ở nhà Chisley khi mắt họ gặp nhau. Chàng có ấn tượng là nàng biết chàng có mặt ở đó từ lâu nhưng thận trọng lẩn tránh ánh mắt của chàng. Chàng cũng không có ý định ghé qua dãy cửa nhà Rushford, nơi nàng ngồi cùng nhóm của nàng.

Chàng lại gặp nàng vào buổi trưa ngày hôm sau tại công viên khi nàng đi dạo cùng với Kersey, quý cô Newman và Henry Chisley. Chàng chạm vào mũ để chào nàng mà không hề

chào hoặc nhìn đến những người còn lại. Và chàng lại gặp nàng tối hôm đó tại buổi hòa nhạc của Bà Hobb. Chàng ngồi đối diện với nàng, Kersey và Bá tước Rushford và nhìn nàng suốt buổi tối mặc dù chàng không hề tìm cách lại gần nàng kể cả trong thời gian giải lao.

Nhưng tại Richmond vào trưa ngày hôm sau, tại bữa tiệc ngoài vườn của quý bà Bromley, chàng quyết định là chàng đã để cho nàng ở một mình đủ lâu rồi. Chàng tự nhủ là chàng thật may mắn khi được mời đến bữa tiệc chọn lọc này. Quý bà Bromley là bà ngoại của Catherine và bà ta biết là chàng không phải là cha của đứa trẻ, mặc dù rõ ràng là bà không biết người đó là ai, và Kersey có lẽ sẽ không được mời.

Quý bà Bromley khoác tay chàng và đi dạo dọc xuống bờ sông, ranh giới khu vườn của bà. Bà đi rất chậm, nhưng chàng hoàn toàn cảm thấy hài lòng với những bước đi của bà. Bầu trời quang đãng, không hề có một gợn mây, và bằng cách này hay cách khác, chàng dự định tìm gặp lại quý cô Winwood một mình trước khi kết thúc buổi trưa, để bước thêm một bước nữa hoàn tất ý muốn trả thù của chàng, để là người chiến thắng trong trò chơi của Kersey.

- Ngày hôm qua bà đã nhận được một lá thư của Catherine ! – Bà Bromley nói – Đứa bé khỏe và cô ấy cũng khỏe. Khí hậu ở đó hình như thích hợp với cô ấy. Dường như cô ấy rất tốt ở đó phải không Thornhill ?

- Dì ấy dường như hoàn toàn thoải mái khi cháu rời đi hai tháng trước, thưa bà ! – Chàng thành thực đảm bảo với bà – Thật vậy, cháu nghĩ là dì ấy đã tìm được nơi mà dì ấy thuộc về trên thế giới này !

- Tại một miền quê ở nước ngoài sao ? – bà nói với một cái chép miệng – Vì một lý do nào đó bà cảm thấy điều đó dường như không đúng. Nhưng bà rất sung sướng. Nó chưa bao giờ hạnh phúc ở đây cả. Cháu thứ lỗi cho bà, Thornhill, con rể của ta, một kẻ ngu ngốc túng quẫn, không bao giờ nên gả một đứa con gái quá trẻ như nó cho một người đàn ông đáng tuổi cha nó cả !

Đúng vậy, Bá tước nghĩ. Catherine chỉ nhỏ hơn chàng bốn tháng tuổi, và đã trở thành vợ của cha chàng hơn sáu năm trước khi rời khỏi Continent với chàng. Đúng, việc đó giống như vô đạo đức, đặc biệt là cha chàng đã ốm yếu trong suốt thời gian của cuộc hôn nhân.

- German Court là ai vậy ? – Bà hỏi

- German Court à ? – Lòng mảy của Bá tước nhướng lên với vẻ ngạc nhiên.

- Một cái tên khó đọc và thật khó phát âm, được nhắc đến hai lần trong lá thư của nó ! – Bà nói

- Cháu không nghĩ là cháu đã từng gặp anh ta ! – Bá tước trả lời với một nụ cười – Chỉ là vấn đề thời gian để có một người đàn ông nào đó thật sự quan tâm đến Catherine. Dì ấy là một người phụ nữ rất quyến rũ.

- Hừm ! – bà nói – chỉ bởi vì cha con đã để lại cho cô ấy và cả đứa trẻ một ít của hồi môn.

- Bởi vì dì ấy đáng yêu và duyên dáng !

Quý bà Bromley nhìn có vẻ hài lòng mặc dù bà không nói gì thêm nữa. Họ đã đến bờ sông,

và có ba chiếc thuyền trên mặt nước. Ba quý ông đang chèo thuyền trong khi các quý cô ngồi thoải mái trên thuyền ngắm khung cảnh xung quanh. Jennifer Winwood ở trên một chiếc thuyền với Kersey, một tay đang nghịch nước còn tay kia thì cầm chiếc ô.

- Một cặp trông thật đẹp đôi ! – Quý bà Bromley nhìn theo hướng nhìn chăm chú của chàng và nói – bà vừa được nghe là mới hứa hôn và lễ cưới sẽ được tổ chức tại Nhà Thờ thánh George trước khi Mùa Lễ Hội kết thúc.

- Vâng ! – Bá Tước trả lời – Cháu có nghe, thật sự là rất đẹp đôi !

Kersey đẩy thuyền vào bờ vài phút sau đó và cầm tay đưa quý cô lên bờ. Bá tước nghĩ là trưa nay, nàng trông trẻ hơn tuổi hai mươi của nàng với cái áo dài thêu musulin trang nhã và cái nón rơm màu xanh hoa bắp và chiếc ô màu xanh đi kèm.

- Quý cô Newman ! – Tử tước mỉm cười với cô em họ của vị hôn thê, cô gái nhỏ nhắn tóc vàng đang đứng gần đó với những người trẻ tuổi khác – Đến lượt em rồi , có thể ban cho anh vinh dự này không ?

Bá tước nghĩ quý cô Newman hình như không thích vinh dự này lắm. Cô gái đáng thương. Nhưng cô vẫn bước tới và đặt tay cô vào bàn tay của Kersey, hầu như cùng lúc Colonel và quý bà Morris đến trò chuyện với bà Bromley. Bá tước Thornhill thấy mình rất thuận lợi và dường như hứa hẹn là chàng sẽ có một buổi chiều thú vị.

- Tiểu thư Winwood ! – chàng nói trước khi nàng rời khỏi bờ sông để tham gia vào nhóm người mà cô em họ của nàng chuyện trò trước đó. Chàng giữ lấy cánh tay nàng – Anh có thể hộ tống em lên trên kia không ? Anh tin là đồ uống giải khát được phục vụ ở đó !

Không thể nào hoàn hảo hơn nữa. Chỉ có một vài người quan sát họ, kể cả Kersey cũng không thể làm gì được nữa.

Và nàng dường như không thể cư xử bất nhã bằng cách từ chối chàng. Chàng không ngờ nàng nhìn đáng yêu như vậy.

Nàng ngập ngừng trong giây lát trước khi khoác tay chàng . Nhưng dĩ nhiên nàng là một quý cô được giáo dục chu đáo và hoàn toàn thiếu kinh nghiệm trong những tình huống như thế này. Nàng không có sự lựa chọn nào khác.

- Cảm ơn ngài ! Một cốc nước chanh thì thật là tuyệt, thưa ngài !

Bá tước Thornhill nhìn xuống nàng với vẻ tán thưởng, tự hỏi sẽ thích thú như thế nào nếu trưa nay chàng chơi trò chơi này một mình. Liệu Kersey có nhìn thấy chàng đứng ở bờ sông với bà Bromley không ? Nếu có, tại sao anh ta không giữ quý cô Winwood lâu hơn ? Nếu không, tại sao anh ta không nhường chiếc thuyền cho người khác và giữ vị hôn thê bên cạnh anh ta ?

Dường như là Kersey đã nhận thua trong trò chơi này.

Nếu không, vì lý do gì anh ta không có hành động thái nào khác.

Thật là lôi cuốn ! Một trò chơi thật hấp dẫn !

Nhưng chàng tự hỏi, trò chơi ở đây chính xác là gì ?

CHƯƠNG 7 (người dịch ech_nhiet_doi83)

Nàng đã nhận ra chàng đang đứng bên bờ sông và đã ước muốn chàng sẽ bỏ đi vào lúc Tử tước Kersey đưa nàng ra từ thuyền , nếu không thì hi vọng chàng cũng tiếp tục trò chuyện với Phu nhân Bromley. Nhưng nàng nhìn thấy Ngài đại tá và Bà Morris đang đi lên bờ , tới chỗ bọn họ và nàng nhớ lại khi Linonel sau khi dẫn nàng lên, anh đã ân cần đề nghị đưa Samantha xuống thuyền tiếp, mặc dầu Sam phản đối một cách lạ lùng rằng cô không thích nước. Sam rõ ràng rất thích bơi lội, việc cô thường xuyên làm trong suốt mùa hè hồi còn ở nhà.

Jennifer biết rằng dù mọi việc có tiến triển như thế nào, nàng vẫn cảm thấy hầu như mọi hành động của họ đều là những màn găng kết chặt chẽ trong những vở kịch nàng đã từng xem, và trong đó tất cả mọi người xung quanh đều là những diễn viên. Nàng hoàn toàn bất lực để thay đổi một điều gì. Nàng chỉ có thể giữ ánh mắt mình không nhìn Ngài Thorhill và hi vọng sẽ nhanh chóng hòa vào nhóm người và bắt chuyện được với người Samantha đã chuyện trò lúc trước.

Nhưng dĩ nhiên, sự tham gia của ngài Đại tá và phu nhân đã giúp anh có cơ hội thoát khỏi nhóm bạn bè của nữ chủ nhân và anh liền bước tới trước trong khi Ngài Kersey đang nắm tay dẫn Samantha xuống thuyền.

-"Tiểu thư Winwood" anh nói.-"Tôi có thể hộ tống em đến nhà hóng gió được không? Tôi tin rằng ở đó có phục vụ đồ uống lạnh."

Nàng không thể cứng rắn từ chối mà không đưa ra 1 lý do hợp lý nào. Giọng của chàng rất lịch sự và chàng đang chìa tay trước mặt nàng. Nhưng điều làm nàng hoảng sợ lại chính là sự thật sâu thẳm trong lòng , nàng không muốn chối từ chàng. Nàng đã luôn cảm nhận được chàng kể từ đêm vũ hội nhà Chisley- và thậm chí từ trước đó- luôn luôn nhận biết được sự hiện diện của chàng bằng giác quan thứ sáu cùng lúc với niềm hân hoan lặng lẽ dâng lên trong lòng. Nàng luôn luôn nhận biết chàng vào mọi thời điểm mặc dầu nàng hiếm khi quay lại nhìn chàng, và thậm chí còn luôn tỏ thái độ không vui lòng , miễn cưỡng.

Nàng không muốn luôn cảm nhận được chàng như thế. Nàng không thích, và thậm chí còn căm ghét chàng. Nàng muốn tất cả bản thân mình đều tập trung hướng về Lionel và những tuần cuối cùng trước khi chính thức trở thành vợ anh. Quả là một thời gian khó khăn. Mặc dù họ đã dành nhiều và nhiều hơn thời gian bên nhau, họ vẫn chưa thể thoải mái đủ để nói chuyện với nhau thật tự nhiên. Nó xảy ra như vậy bởi vì họ đã hứa hôn và mọi người đều biết điều đó , nhưng dù sao vẫn chưa phải là tuyên bố chính thức, nàng tự nói với bản thân mình như vậy. Sau bữa tiệc trưa tại nhà Bá tước Rushford vào tuần tới, mọi thứ sẽ thay đổi và sẽ diễn tiến theo chiều hướng tuyệt diệu nàng đã từng hình dung.

Nàng không cần và không mong muốn bị làm sao nhãng bởi Bá tước Thorhill. Và nàng vô cùng , vô cùng oán giận thực tế chàng mới là người đã hôn nàng trong khi Lionel lại không. Và ngay lúc này chàng lại hiện diện như 1 thói nam châm hút chặt ánh mắt và mọi giác quan của nàng. Thậm chí ngay cả khi nàng không thể thấy chàng , nàng cũng nghĩ về chàng hầu như mọi lúc.

Bây giờ, buộc phải trò chuyện với chàng một lần nữa, nàng cảm thấy được an ủi, khuây khỏa hoàn toàn. Có lẽ, nếu như nàng nắm lấy bàn tay chàng và cùng chàng lên nhà hóng gió, uống một cốc nước chanh, mọi hồi ức dễ sợ đêm Vũ hội nhà Chisley sẽ tan biến vàsự lôi cuốn mãnh liệt kinh khủng không mong muốn kia cũng chấm dứt chẳng? Nàng chưa từng bao giờ sử

dụng từ ngữ đó nhưng sự thật là như vậy- sự lồi cuồn- nàng run sợ nghĩ. Nàng đang bị Bá tước Thorhill hấp dẫn mạnh mẽ.

-“Cảm ơn ngài.” Nàng nói thật điềm tĩnh hết mức nàng có thể, cầm lấy tay chàng.-“Một cốc nước chanh lạnh sẽ rất dễ chịu, thưa Ngài.”

Chạm vào chàng lần nữa, đứng gần sát bên cạnh chàng lần nữa và sống lại những hồi ức chói lọi ,rực rỡ của đêm đó. Nàng cảm thấy một nỗi hoảng sợ tự nhiên dâng lên trong lòng khi nhận ra nàng hoàn toàn không biết phải xử lý thế nào.

Nàng vẫn có thể đi và chuyện trò, nàng quyết định vậy. Hôm nay là 1 ngày nắng đẹp. Bãi cỏ xanh , cây cối và những bông hoa ngào ngạt hương thật đáng để say mê và bầu trời xanh trong lồng lộng trên đầu. Chỉ khi đang đi nàng mới chợt nhận ra mình không quay lại 1 lần nào để nhìn Lionel. Anh nhìn trông đẹp trai và rất hùng dũng khi chèo thuyền đưa nàng trên sông. Nàng tập trung tâm trí nghĩ về tình yêu dành cho anh.

-“Tôi đang nợ em 1 lời xin lỗi phải không?” Bá tước Thorhill hỏi nàng?

-“Một lời xin lỗi” Nàng nhìn lên chàng, giật mình. Đôi mắt đen của chàng đang nhìn thẳng vô cùng chăm chú vào mắt nàng.

-“Vì đã hôn em” chàng nói.-“Đừng nói với tôi 1 chuyện như thế này lại không có ý nghĩa nào để em lãng quên ngay nhé.” chàng mỉm cười.

Nàng cảm thấy mình đang đỏ mặt và lần đầu tiên trong đời nàng không biết phải nói sao.

-“Tôi không quên được.” chàng nói.-“hoặc là tự tha thứ cho bản thân vì đã làm như vậy. Tôi đã vận dụng đến sự tĩnh lặng của khu vườn và ánh trăng sáng để tự bào chữa cho mình, nhưng sự thật chính tôi đã dẫn em tới đó và đáng lẽ phải nhận ra sự nguy hiểm mà thậm trọng giữ gìn cho em. Tôi vô cùng xin lỗi cho mỗi hiểm nguy tôi đã đẩy em vào đêm nợ.”

Nàng không thể hiểu sai ý của chàng. Cho dù chàng đã mắc lỗi lầm nào trong quá khứ, chàng cũng không thể là 1 người đàn ông không có danh dự và lương tâm. Chàng là 1 quý ông tử tế. Nàng cảm thấy mừng vì điều đó . Nàng đã cảm thấy thật chán nản và buồn rầu vì bị vỡ mộng. Và ngay bây giờ nàng lại cảm thấy....thất vọng nữa. Nàng có 1 cảm giác không thoải mái, nói chung nàng sẽ cảm thấy yên tâm hơn nếu như chàng thực sự là kẻ phóng đảng vô luân coi việc hôn hít chỉ là 1 phản xạ bình thường. Nàng dễ dàng đối phó với 1 kẻ phóng đảng hơn nhiều.

-“Cảm ơn ngài” nàng nói. Chuyện đó có gây cho tôi đôi chút buồn khổ. Tôi là người đã hứa hôn và chỉ dự định để vị hôn phu của mình có quyền ...để ..để..”

-“Phải” chàng khẽ chạm những ngón tay lên mu bàn tay nàng.-“Nếu như lời xin lỗi của tôi đã được chấp thuận, chúng ta có nên thay đổi chủ đề không? Nói cho tôi biết em nghĩ gì về những vần thơ của Pope?”

-“Tôi ngưỡng mộ chúng” nàng nói.-“ Nó được viết nên thật tao nhã và thanh lịch biết bao”

Chàng cười khúc khích.-“Nếu như tôi là Pope đang được nghe em nói.” Chàng nói.-“Có lẽ tôi sẽ tự bắn vào đầu mình.”

Nàng nhìn chàng , cười vang và xoay xoay chiếc dù trong tay.-“Tôi chỉ định diễn tả chính xác điều tôi nghĩ.”nàng nói với chàng.-“Có thể nói, tôi không cảm thấy những xúc động quá mãnh liệt khi đọc những vần thơ của ông ấy như đã đọc Wordsworth. Nhưng tôi cảm nhận được những xúc cảm suy tư trong đó. Nhưng không có nghĩa là tôi ít thích nó hơn , những vần thơ đó đơn giản là rất khác biệt.”

-“Em đã đọc ‘The Rape of the Lock’ chưa”

-“Tôi rất thích nó” nàng trả lời.-“ Nó thật hài hước, tài tình và thậttức cười.”

-“Nó làm cho người ta cảm thấy bức bối khi ở trong 1 xã hội phù phiếm chưa từng chấp nhận 1 cái gì tương tự thế, phải vậy không?” chàng nói.-“ Em thích sự hài hước và châm biếm trong văn thơ không?”

-“ Tôi thích ‘She Stoops to Conquer’ bởi nét hài hước , hóm hỉnh của nó và ‘Gulliver du kí’ cho sự châm biếm , trào phúng.” Nàng nói.-“ Và tôi thấy cả hai đều hay. Rất xúc động và đa cảm. Tôi phải thú nhận rằng, tuy vậy những quý ông nhìn trông có vẻ thật trịnh thượng và lịch thiệp chiếu cố khi 1 phụ nữ được cho hưởng quá nhiều quyền lợi.

Bá tước Thorhill ngả đầu ra đằng sau và cười vang.-“ Tôi không dám liều lĩnh làm 1 chuyện như vậy vào lúc này đâu.” Chàng nói.-“ Giọng của em như thể em sẽ sẵn sàng ném 1 chiếc găng tay vào mặt và thách đấu với tôi lắm.Bên cạnh đó, tôi được biết đến là 1 người đã nhỏ những giọt nước mắt lén lút cho kết cục bi thảm của Romeo và Juliet. Thế nên, tôi sẽ không dám phản đối suy nghĩ của em ngay cả khi bị kéo căng người trên những bánh xe quay đâu.”

-“Nhưng ngài vừa làm rồi đấy thôi” Nàng cười vang.

Họ nói chuyện về văn chương trong suốt quãng đường đi từ bãi cỏ đến nhà hóng gió và về những chú cún khi họ uống những cốc nước chanh mát lạnh. Jennifer không nhớ là họ đã thay đổi sang chủ đề sau như thế nào, nhưng nàng chợt thấy mình đang kể với Bá tước về chú cún giống Ecốt của mình . Chú cún rất thích ăn bánh ngọt mà nàng thường lén mang cho và là kẻ thường chạy vòng quanh, sủa không ngừng và thể hiện một vài hành động hoang dã , hăng hái 1 cách thái quá cho đến khi yêu cầu của chủ ta là muốn ra ngoài chơi được đáp ứng.

-“Tôi nhớ nó” Nàng kết thúc câu chuyện không ra đâu vào đâu.-“ Nhưng cuộc sống thành thị không hợp với nó , nó không quen việc bị xích mỗi khi ra ngoài.”

-“Đi nào.” Chàng nói, và nhắc chiếc cốc không khỏi tay nàng và chìa tay với nàng 1 lần nữa sau khi đặt chiếc cốc lên bàn.-“Chúng ta hay đi dạo trong vườn quả. Vào mùa này trong năm thì không có trái cây nào để nhìn và chúng ta lại tới quá trễ để thưởng thức những đóa hoa nở, nhưng chúng ta sẽ tránh được cái nóng của mặt trời cho đến khi bày tiệc trà.

Jennifer không có 1 khái niệm nào về việc bao nhiêu thời gian đã trôi qua từ khi họ gặp gỡ bên bờ sông. Có thể là 10 phút nhưng cũng có thể là 1giờ. Nhưng lần đầu tiên nàng nhận ra cho dù có bao nhiêu thời gian đã trôi qua đi nữa, cũng còn những người khác ở xung quanh , đi theo từng cặp hay nhóm, trên nhà hóng gió hay một nhóm lớn hơn đang dạo bước trên bãi cỏ. Một nhóm đang chơi Crikê trong khi những người khác đang đứng xem. Lionel và Samantha không thể nhìn thấy ở đâu trong tầm mắt. Họ chưa quay trở lại, chắc hẳn vẫn đang ở trên thuyền hoặc đứng bên bờ sông.

Nàng nên trở xuống đó gặp họ, nàng cảm thấy mất phương hướng trong 1 khoảnh khắc, nhận thức được mình đã say mê , thu hút vào cuộc trò chuyện với Bá tước như thế nào. Nàng nên phải ở bên Lionel. Nàng muốn ở bên anh. Nàng đã mong đợi buổi chiều hôm nay, đặc biệt là khi thức dậy và thấy thời tiết hôm nay đẹp như thế nào. Có lẽ, sẽ có 1 cơ hội đi lang thang 1 mình cùng anh, nàng đã nghĩ vậy, như là nàng đang đi lang thang với Bá tước Thorhill ngay lúc này đây. Chuyện đó nghe có vẻ giống một cơ hội thật tuyệt vời. Lionel sẽ hộ tống nàng và Samantha đến bữa tiệc trong vườn. Dì Agatha và Nữ bá tước Rushford đều đang mắc bận chuyện khác.

-“Có lẽ” nàng nói.-“ Ngài nên đưa tôi trở lại bờ sông, Thưa ngài. Tôi tin rằng em họ tôi và Ngài Kersey phải có mặt ở đó rồi.”

-“Nếu em muốn vậy” Chàng mỉm cười.-“ Mặc dù ý tưởng được yên tĩnh trong bóng râm 1 vài

phút rõ ràng là thật quyến rũ , phải vậy không ?”

Quả là như vậy. Và cũng nguy hiểm thay – sự cám dỗ của việc được bầu bạn với chàng thêm 1 vài phút nữa .

Quả là như vậy. Và cũng nguy hiểm thay – sự cám dỗ của việc được bầu bạn với chàng thêm 1 vài phút nữa . Việc ở cùng với Lionel không thoải mái bằng những giây phút này. Có quá nhiều sự căng thẳng xung quanh thực tế việc hứa hôn của họ ,sự tuyên bố chính thức và đám cưới đang treo lơ lửng trên đầu. Theo thời gian , họ sẽ trở nên thoải mái với nhau , nhưng chưa phải là bây giờ.

“Nghe tuyệt vời quá” nàng nói, mỉm cười bí ẩn với chàng.-“ Những chiếc dù làm ra chỉ để ngắm cho đẹp mà thôi , chứ để sử dụng thì không hiệu quả chút nào.”

“Tôi cũng luôn ngờ là như vậy.” Chàng cười toe toét với nàng.-“ Nhưng Trời đã cấm rằng phụ nữ phải chấp nhận chuyện này và trên thực tế nó đã diễn ra đúng như vậy. “

Nàng khoác tay chàng và chấp thuận để chàng đưa tới vườn quả. -“Ngài có tin rằng phụ nữ chỉ là món đồ trang hoàng làm rạng rỡ cho cuộc đời 1 người đàn ông không?” nàng hỏi-“Ngoài ra không là gì khác?”

“ Tôi chỉ định loại bỏ chữ “chỉ” mà thôi.” Chàng nói.-“ Tất cả đàn ông- và phụ nữ cũng vậy-đều thích được vây quanh bởi những đồ trang sức xinh đẹp. Nó làm cho cuộc sống thêm dễ chịu và thanh lịch hơn. Nhưng cuộc sống sẽ trở nên chán ngắt không thể chấp nhận được và thật cô đơn nếu không còn gì khác tồn tại ngoại trừ những đồ trang sức. Chúng sẽ nhanh chóng mất đi sức quyến rũ của mình và sẽ chẳng còn phù hợp với 1 ai nữa chỉ còn lại sự tàn phai . 1 người phụ nữ cũng sẽ mất đi sự quyến rũ của mình , bất kể nàng ta có đẹp và long lanh giống 1 món đồ trang sức đến thế nào, nếu như ngoại trừ vẻ đẹp ,nàng ta không còn gì khác để dâng hiến.”

“Ồ” nàng nói.-“ Và sẵn sàng nổ tung trong một cơn ghen điên cuồng chẳng?”

Chàng cười khúc khích.-“ Đó là nguyên nhân cho sự thất bại của nhiều cuộc hôn nhân.” Chàng nói.-“Quá nhiều cặp đôi bị mắc bẫy suốt đời trong 1 cuộc hôn nhân buồn tẻ , thậm chí là đau khổ. Em có nhận ra không? Và thường thường họ nghĩ những gì thỏa mãn con mắt cũng làm cho tâm hồn và cảm xúc cũng được thỏa mãn trong suốt cả cuộc đời.”

“Vậy ngài không muốn tìm kiếm 1 cô dâu tương lai xinh đẹp cho riêng mình ư?” nàng hỏi.

Chàng lại cười vang lần nữa.-“Tôi thậm chí còn chưa biết mình muốn tìm kiếm điều gì.”chàng nói tiếp-“ Tôi vẫn chưa muốn tìm kiếm 1 cô dâu cho riêng mình. Nhưng em đang xuyên tạc lời của tôi. Những đồ trang sức đáng yêu là cần thiết cho cuộc sống. Cần phải có khiếu thẩm mỹ để hoàn thiện nó. Nhưng cũng cần cái gì hơn thế nữa, nhiều hơn nữa . Tôi tin là như vậy.”

Người vợ mà Bá tước Thorhill chọn lựa chắc chắn sẽ phải là 1 người phụ nữ vô cùng may mắn, Jennifer nghĩ. Cô ta chắc phải là 1 con người đặc biệt.

Quả là mát mẻ và bình yên vô cùng đứng giữa những tán cây trong vườn quả. Những nhánh cây không hoàn toàn che kín hết ánh mặt trời nhưng nó tán xạ những tia nắng và tạo ra một bầu không khí khác lạ ở những góc khuất trong râm, mặc dù trên bãi cỏ và bên bữa tiệc ngoài trời , những vị khách vẫn tụ tập gần kề. Không khí đó gần giống như là ở thôn quê, Jennifer nghĩ và nhắm mắt lại 1 thoáng trước cảm giác nhớ miền quê yên bình của nàng chợt buốt nhói như bị dao đâm.

“Còn em thì sao?” Bá tước Thorhill hỏi.-“ Hôn lễ sắp tới của em cũng là 1 cuộc hôn nhân sắp đặt vậy. Em có tiếng nói nào trong sự chọn lựa này không?”

“Không” nàng trả lời.-“Cha và Bá tước Rushford là bạn và đã quyết định từ nhiều năm rồi rằng

cuộc hôn nhân giữa những người con của họ là 1 chuyện đáng mong ước.”

-“Và em thì không đấu tranh chống lại quyết định đó bằng hàm răng hay những chiếc móng tay của mình sao?” chàng hỏi và mỉm cười.

-“Không” nàng nói.-“Sao tôi lại phải làm thế? Tôi tin tưởng vào sự khôn ngoan , từng trải của cha mình và bằng lòng với lựa chọn của ông.”

-“Bây giờ vẫn vậy?” chàng hỏi.

-“Vâng”

-“Bởi vì anh ta đẹp trai ư?” chàng hỏi lại.-“ Anh ta không nghi ngờ gì nữa sẽ là 1 đồ trang sức tuyệt diệu cho em nhìn ngắm trong suốt quãng đời còn lại.”

Nàng biết lẽ ra nàng nên cảm thấy khó chịu bởi chàng đã lăng mạ Lionel. Nhưng có những ánh trêu chọc tinh nghịch đang lấp lánh trong đôi mắt chàng khi nàng nhìn lên. Nàng suy nghĩ về quan điểm của chàng về hôn nhân. Cần phải có nhiều hơn là vẻ đẹp để 1 cuộc hôn nhân có thể được hi vọng là mang đến niềm vui , tình bạn và 1 hạnh phúc lâu dài. Thật vậy, Lionel đẹp trai và chính vẻ đẹp của anh làm nàng phải lòng anh 1 cách hấp tấp và liều lĩnh đến thế. Nhưng nhất định phải còn điều gì hơn thế nữa. (mỗi tội tìm hoài chả ra...) Có vẻ lịch thiệp lãnh đạm của anh và những quan niệm về chuẩn mực đạo đức. Còn có....ồ, còn có toàn bộ tính cách của anh để cho nàng khám phá trong những tuần và năm tháng sắp tới. Rồi họ sẽ hạnh phúc tuyệt vời. Nàng đã chờ đợi mất 5 năm cho kết cục hạnh phúc mà cả 2 đều đã sớm biết từ trước.

-“Em có yêu anh ta không?” chàng hỏi khẽ.

Nhưng cuộc chuyện trò đã vượt quá xa mức thông thường. Nàng còn chưa nói với Lionel là nàng yêu anh. Anh cũng chưa nói anh yêu nàng. Nàng không sẵn sàng để thảo luận về cảm giác của nàng lúc này với 1 người khác.

-“Tôi nghĩ.” Nàng trả lời.-“Chúng ta nên quay lại nói chuyện về những vần thơ”

Chàng cười khúc khích và chạm nhẹ lên cánh tay nàng.-“Đúng rồi.” chàng nói.-“Thật là 1 câu hỏi không đúng chỗ kinh khủng . Thứ lỗi cho tôi. Chỉ một thời gian ngắn quen biết em , tôi đã nghĩ về em như 1 người bạn thật sự. Bạn bè thì trò chuyện với nhau ngay cả những chủ đề riêng tư nhất. Nhưng bạn bè cũng tranh luận với nhau về thơ ca nữa. Nếu không , chắc hẳn phải có 1 rào chắn đang ngăn cản tình bạn phát triển, tôi cho rằng , trừ khi họ chia sẻ mỗi quan tâm thân ái lẫn nhau. Tôi vẫn chưa quen với việc có 1 người phụ nữ là bạn của mình.”

Họ là bạn bè chẳng? Nàng chỉ mới biết chàng. Và lúc này nàng cảm thấy đặc biệt dễ dàng chuyện trò với chàng . Lionel không thích chuyện này và dì Agatha đã vài lần cảnh báo nàng tránh xa chàng. Rằng chàng không hoàn toàn đáng tin, và còn vài điều nơi chàng khiến nàng không thể hoàn toàn thoải mái với chàng. Những điều như làSự hấp dẫn. Lại là... từ đó nữa.

-“Tôi cũng chưa bao giờ làm bạn với 1 quý ông” nàng nói.-“ Và tôi không nghĩ chuyện này là có thể, Thưa ngài, ý tôi là tình bạn giữa ngài và tôi.” Nàng ngạc nhiên cảm thấy một nỗi tiếc nuối , buồn vô hạn. Và ngạc nhiên cộng với 1 chút không thoải mái khi nhận ra họ đã dừng lại. Và không hiểu làm sao nàng thấy nàng đang đứng dựa lưng vào 1 gốc cây trong khi chàng đang đứng kế bên nàng, 1 tay chống lên thân cây sát bên đầu nàng.

-“Tôi sắp kết hôn”

-“Phải” Chàng mỉm cười với nàng.-“ Thật là 1 suy nghĩ bốc đồng và ngốc nghếch, chuyện chúng ta có thể trở thành bạn bè ấy , phải vậy không? Tuy nhiên , trong buổi chiều hôm nay , điều đó lại rất thật. Em cũng cảm thấy như vậy, phải không em? Chúng ta là bạn. Hay tôi đã sai lầm ?”

Nàng lắc đầu. Và rồi tự hỏi nếu mình gật đầu thì sao? Và nàng không hoàn toàn đồng ý với

những điều nàng còn chưa rõ ràng trong câu hỏi của chàng.

-“Và , hơn thế nữa.” chàng nói tiếp.-“Tôi đã được em tha thứ cho hành động vô ý của mình vào đêm trước rồi chẳng ?”

Nàng gật đầu.-“Đó chủ yếu là lỗi của tôi hơn là của ngài.” Nàng trả lời gần như là thì thầm.

Nàng tự hỏi, tại sao nàng lại từng tán thành suy nghĩ của Samantha khi so sánh chàng giống Quý vương được, khi nhìn gương mặt tươi cười và ánh mắt ấm áp tình bạn của chàng. Chắc chỉ duy nhất nàng có cảm nghĩ đó? Nàng không thể nhớ được. Nhưng đó là bởi vì mái tóc chàng đen trong khi tóc Lionel lại vàng làm cho nàng nghĩ vậy. Còn bây giờ ,khi nàng đã hiểu chàng hơn 1 chút, nàng nhận ra chàng chính là mẫu đàn ông nàng ưa thích. Nàng hối tiếc khi họ không thể là bạn thực sự của nhau.

-“Không” chàng nói.-“Tôi có nhiều kinh nghiệm trong những chuyện này hơn em . Lẽ ra tôi phải cẩn thận hơn em, Jennifer.”

Mất 1 khoảnh khắc để nàng kịp hiểu - tại sao nàng chợt cảm thấy 1 sự gần gũi , thân mật luôn nảy sinh giữa họ- gần giống như nụ hôn họ đã chia sẻ với nhau trong vườn nhà Chisley. Và bây giờ nàng đã nhận ra, bởi vì chàng luôn gọi tên nàng -Jennifer- trong khi Lionel thì chưa từng làm như vậy. Nàng mở miệng định khiển trách chàng và rồi lại im lặng. Dù sao chẳng nữa , trong ngày hôm nay , chàng là bạn của nàng.

-“À” chàng nói-“Lại một hành động vô ý của tôi nữa rồi. Thứ lỗi cho tôi. Phải , em nói đúng. Thật và bất khả thi cho 2 người thuộc hai giới tính khác nhau trở thành bạn tốt. Ngoài ra chưa kể đến những cảm xúc khác chực xen vào sự thuần khiết của tình bạn.(ý Mr này là U're a woman , I'm a man , What should we do tonight? He he he) Lạy chúa. Tôi không bao giờ có thể trở thành bạn của em, Jennifer Winwood. Không phải chỉ bởi vì hoàn cảnh hiện tại.”

Nàng thấy tay mình, như thể chịu sự điều khiển của 1 người nào khác, đang đưa lên mặt chàng. Cả hai đều nhận thấy những ngón tay của nàng đang chạm khẽ lên má chàng. Và rồi nàng hạ tay xuống một cách vội vàng để rồi đặt nó tựa lên lớp vỏ xù xì của thân cây. Nàng cắn môi.

Sự căng thẳng lan tỏa như sóng vỗ giữa 2 người bọn họ. Nhưng dấu tâm trí nàng có nhận thức mọi chuyện rõ ràng và biết được đâu mới là nơi dẫn dắt nàng đến, những phần còn lại trong con người nàng lại dường như bất lực không thể thoát ra khỏi vòng cương tỏa đó. Hay có lẽ đó không phải là điều nàng thực sự muốn. Nàng muốn - nàng cần- mong ước được cảm thấy miệng chàng áp lên môi nàng một lần nữa, thân thể chàng ép lên nàng. Đầu óc nàng hiểu rõ nàng không đợi chờ một chuyện như vậy xảy ra , nhưng thân thể và cảm xúc của nàng lại bác bỏ lý trí.

-“Em chỉ vừa mới tha thứ cho tôi.” Chàng nói dịu dàng, miệng chàng chỉ cách đôi môi nàng có vài in-sơ.-“ em vừa tha thứ cho tôi một tội mà tôi rất rất muốn tái phạm. Và tôi biết chắc là sẽ muốn làm lại như thế nếu tôi bắt được em ở một mình và không được canh chừng một lần nữa. Không có 1 khả năng nào dù là nhỏ nhất tồn tại tình bạn giữa 2 ta, và bất kì một dạng quan hệ nào khác cũng không. Em đã đính hôn- với người đàn ông mà em yêu. Tôi chỉ tìm thấy em sau 5 năm quá trễ, Jennifer Winwood. Phải vậy không, và tôi sẽ chiến đấu với anh ta vì em- cho đến cùng. Có lẽ tôi thậm chí sẽ thắng. Chàng bước 1 bước lùi lại và rút tay mình về từ thân cây.

-“Ngài có thể có bất cứ người con gái nào ngài muốn.” nàng nói, vẫn nhìn chàng đăm đăm. Ngẩng nhìn đường nét đẹp trai tằm tối của chàng và vóc người cao lớn lực lưỡng. Nàng không quan tâm những gì chàng đã làm. Bất cứ 1 người phụ nữ nào cũng sẽ yêu chàng chỉ cần hiểu chàng dù chỉ là 1 chút. Bất cứ một người phụ nữ nào mà trái tim còn được tự do....

Chàng cười khúc khích và nhìn trông vui thích thực sự trong khoảnh khắc đó-“Ồ không, điều này thì em sai rồi” chàng nói tiếp.-“Ít nhất cũng có 1 người tôi không thể có được. Để tôi đưa em trở lại nhà hóng gió. Hẳn bây giờ đã là lúc dùng trà và có lẽ tất cả mọi người đều đã tụ tập đông đủ từ bờ sông.”

-“Vâng” Nàng chợt cảm thấy thất vọng. Nàng lẽ ra phải cảm thấy đỡ căng thẳng và hài lòng- đỡ căng thẳng vì được giải phóng khỏi cảm giác phản bội, hài lòng bởi nàng đã chế ngự được bản thân và xúc cảm của mình rất tốt. Nhưng nàng lại cảm thấy thật buồn. Buồn cho chàng bởi vì chàng dường như rất quan tâm đến nàng nhưng lại không thể làm gì hơn để gây cho nàng niềm yêu mến. Bởi vì nàng đã đính hôn. Và nàng cũng buồn cho bản thân mình nữa, bởi nàng đã từng mơ ước những cuộc hẹn hò như thế này với Lionel , trong khi sự thật lại với Bá tước Thorhill. Thật là tuyệt vời làm sao- Cuộc sống sẽ hoàn hảo làm sao nếu như người hôn nàng trong buổi khiêu vũ hôm đó và gần như sắp sửa hôn nàng trong vườn quả là Lionel . Và nếu như với anh nàng cũng trò chuyện được thoải mái tự nhiên đến thế về mọi chủ đề khác nhau- chuyện nghiêm túc hay là tầm phào. Nếu như đó là anh, người nàng rất vui lòng được làm bạn...

Nàng yêu Lionel , rất , rất tha thiết. Nhưng nàng biết được ngay chính lúc này , không tồn tại một tình yêu như trong cổ tích giữa 2 người bọn họ. Đó là 1 mối quan hệ thực tế trong cuộc sống mà họ chưa tìm ra cách để tiếp cận dễ dàng. Họ mới chỉ đồng tình với nhau là đều mong muốn cuộc hôn nhân này và nàng tin rằng cả hai đều yêu nhau. Nhưng để xây dựng 1mối quan hệ và tình bạn bền vững hẳn phải là điều cả hai cùng cố gắng. Có lẽ nó sẽ dễ dàng hơn nhiều một khi họ cùng chia sẻ những mối quan hệ thân mật của hôn nhân , một khi họ đã sống cùng nhau và cùng chia sẻ những trách nhiệm. Nhưng giấc mơ về cuộc gặp gỡ ở Luân đôn ,tiếp tục phát triển mối quan hệ từ khoảnh khắc đó cho đến khi kết hôn và sống hạnh phúc suốt đời đã không diễn ra như nàng mong đợi. Nàng phải thừa nhận với bản thân mình ngay lúc này.

Chuyện đó hẳn sẽ không quá khó khăn nếu như họ có những tính cách tương đồng với nhau hơn. Nàng biết nàng có thể trở nên thoải mái với một người đàn ông và nhận ra thật dễ dàng để nghe , nói và đồng cảm với chàng. Nhưng Lionel lại không phải là người đàn ông đó...

Nàng yêu anh nhưng anh vẫn chưa phải là bạn của nàng , mà có lẽ lúc này anh đã là, nàng nghĩ. Làm cho anh trở thành bạn là nàng đã đạt được thành công trước khi hôn lễ của nàng bắt đầu. Người ta luôn luôn cần những mục tiêu để phấn đấu trong cuộc sống.

Tử tước Kersey đã đứng ở nhà hóng gió với Samantha cùng 1nhóm người khác.Họ dường như đều hướng cả về Jennifer khi 2 người đang băng qua bãi cỏ từ vườn quả về. Và đối với nàng , đã quá trễ, sau tất cả mọi chuyện , thật là bất cần khi đi thẳng về đây cùng với chàng.

Bá tước Thorhill không chậm trễ đưa nàng trả về bên cạnh Lionel. Nhưng chàng chỉ rời đi sau khi đã làm cho nàng vô cùng bối rối, mặc dù nàng chắc chắn chàng không hề có cảm giác như vậy. Chàng nắm bàn tay phải của nàng trong cả hai tay, nhìn nàng chăm chú, làm nàng nhớ lại những gì chàng đã làm buổi chiều trong công viên. Chàng nói khẽ , nhưng cũng đủ to để tất cả mọi người xung quanh có thể nghe thấy từ khi họ đều đang im lặng theo dõi 2 người tiến lại gần.

-“Xin cảm ơn, Cô Winwood.” Chàng nói.-“Cho niềm vinh hạnh được bầu bạn với cô.”

Những từ ngữ hoàn toàn vô hại, chúng thực sự có nghĩa như vậy. Nó chỉ đơn giản là lời khen tặng lịch thiệp , điều mà bất kì một quý ông nào cũng có thể nói để làm đẹp lòng 1 quý cô sau 1 điệu nhảy hoặc một cuộc dạo chơi với nàng ấy. Và cũng trong 1 vài trường hợp cho là những cuộc gặp gỡ riêng tư đáng e ngại. Hay có lẽ chỉ là do nàng cảm thấy tội lỗi bởi những chuyện đã

suýt xảy ra một lần nữa, Jennifer nghĩ, bởi những lời chàng nói lại được nghe bằng những đôi tai tội lỗi và thành kiến chẳng? Điều chàng nói gây ra cảm giác như họ đã ở -riêng- bên- nhau và rất thoải mái với sự thân mật đó. Nàng phải kiểm mình không vội vàng quay lại giải thích cho đám người tụ tập việc những lời của chàng là không chủ tâm mang thông điệp đó. Và để rồi làm cho mọi chuyện tồi tệ hơn chẳng?-mặc dù đó chỉ là những cử chỉ, hành động vô hại như lời nói vậy.Chàng đưa tay nàng lên môi hôn. Nàng ước gì chàng đừng có nhìn nàng mãi như thế. Nàng ước chàng đừng có giữ mãi tay nàng đến vài giây như vậy. Chắc chàng không có ý gì khác, nhưng- Ôi, nhưng nàng e sợ hành động này là quá hiển nhiên, rõ ràng cho những người đang chứng kiến, đặc biệt là Lionel.

Bá tước quay đi không nói 1 lời với Ngài Kersey hay Samantha hay bất kì 1 người nào khác. Nàng cảm thấy thật thiếu lịch sự, và bất ngờ về chuyện này cũng như thất vọng về chàng. Nàng không nhìn theo chàng đang rời khỏi. Nàng mỉm cười với vị hôn phu của mình và cảm thấy bất an khủng khiếp.

-"Chị hẳn phải rất dũng cảm khi đi dạo với Bá tước Thorhill, Chị Winwood ạ" Cô Simons nói, mắt tròn xoe.-" Người hầu gái của tôi nói, mà những lời của cô ta thì rất đáng tin, rằng anh ta bị buộc phải rời khỏi Châu lục với mẹ kế của mình khi cha họ phát hiện ra họ ở cùng nhau trong một tình huống đáng ngờ."

-"Claudia" Giọng của anh trai cô ta vang lên như roi quất, đến mức cô ta phải đỏ mặt một cách duyên dáng thậm chí ngay cả khi đang cười rúc rích.

-"Dù sao, đó cũng là sự thật" cô ta thì thầm.

-"Em nhìn thấy tiệc trà đã được dọn ra rồi." Samantha nói một cách hoan hỉ.-"Em đang đói chết đi được. Chúng mình đi tới đó đi, Jenny. Em không xấu hổ phải thừa nhận đâu." Cô cười khi vòng tay quanh cánh tay người chị họ và dẫn chị cô đến chỗ những chiếc bàn, nơi 1 hàng dài những người phục vụ đang đặt những chiếc đĩa chất đầy những món ăn ngon lành.

CHƯƠNG 8 (người dịch vtttuyen3110)

- Quý cô Simons muốn nói gì vậy? – Jennifer hỏi và hạ thấp giọng xuống, còn đôi mắt nàng thì nhìn theo hướng thăm cỏ phía trước chân họ - khi cô ấy nói là anh ấy đã bỏ trốn đến Continent sau khi bị bắt gặp trong một tình huống đáng ngờ với mẹ kế của anh ấy? – nàng đỏ mặt vì những lời nói của nàng, nhưng Lionel đã cắt đứt lời nói của nàng và bắt đầu cuộc tán bộ của riêng hai người khi mà họ chỉ vừa mới bắt đầu tiệc trà. Anh lạnh lùng nói với nàng là anh cực kỳ không hài lòng vì cách cư xử của nàng.

- Đó là một câu hỏi không phải phép – Tử tước Kersey nói – của một quý cô trẻ được trông đợi là giáo dục tốt mà anh hộ tống. Nhưng anh tin là những lời nói của quý cô Simons đã chứng minh điều đó!

Nàng im lặng trong một chốc, cố gắng hiểu những lời nói của anh, cảm giác giận dữ và tội lỗi giằng xé bên trong nàng. Làm sao mà anh dám trách mắng nàng như thế nàng là một đứa bé, một phần lý trí của nàng nghĩ như vậy. Và làm sao mà anh dám ám chỉ với một giọng nói lạnh lùng là nàng thiếu giáo dục. Và rồi một phần lý trí khác lại nhắc nhở nàng là nàng đã một lần để cho Bá tước Thornhill hôn nàng và có lẽ là nàng lại cho phép chàng hôn nàng lần nữa nếu như chàng thử làm điều đó với nàng trưa nay. Và một phần khác trong người nàng muốn khóc.

Mùa xuân thật sự không đẹp như những gì nàng trông đợi.

- Nhưng anh ấy đã mang bà ấy theo đến Continent với anh ấy phải không ? – Nàng không thể không hỏi. Nàng biết như vậy. Và cuối cùng nhận thức được là nàng không thể giải thoát bản thân nàng khỏi sự quyến rũ không cưỡng lại được của Bá tước. Không thể nói như vậy được. Làm sao mà nàng có thể cảm thấy bị chàng cuốn hút khi mà nàng đã dành tất cả tình yêu của nàng cho Lionel ? – Anh ấy đã mang mẹ kế của mình đi đúng không ? Mà không có cha anh ấy ? Hay là nó chỉ xảy ra sau cái chết của cha anh ấy ?

- Điều đó xảy ra trước cái chết của ông ta ! – Tử tước Kersey nói với những lời nói rõ ràng – Điều đó rất có thể là nguyên nhân cái chết của ông ta ! Hẳn ta bỏ trốn với nữ Bá tước bởi vì bà ta bị những người đứng đắn của đất nước này nhìn thấy là đang mang thai. Ngay tại nhà của cha hẳn ta. Em đã thỏa mãn chưa ?

Đầu nàng cảm thấy ù ù và mũi nàng lạnh toát. Không. Nàng không thể tin điều đó. Chắc chắn là nàng đã hiểu lầm những gì Lionel nói. Bá tước đã làm ... chuyện đó với mẹ kế của chàng ư ? Chàng là cha của đứa trẻ ư ? Và đã mang bà ấy đi xa để sinh nở sao ? Và ... sau đó thì sao ?

- Bây giờ bà ấy đang ở đâu ? – giọng nói của nàng chỉ còn là tiếng thì thầm.

Anh cười. Nhưng khi nhìn anh nàng thấy anh có vẻ giấu cợt, một biểu hiện làm mất đi hình ảnh đẹp trai của anh. Nàng cau mày và nhìn ra chỗ khác.

- Dĩ nhiên là bị bỏ rơi ! – anh nói – Hẳn ta đã chán bà ấy và quay trở về đây một mình !

- Ôi !

Nàng nhận ra là họ đi dạo dọc theo bờ sông. Có một đôi đang chèo thuyền trên sông, không nghi ngờ gì đó là một niềm vui phải trả giá đắt để được ở bên cạnh nhau trong khi mọi người đang dùng trà. Không có ai khác ở bờ sông nữa cả.

- Em cũng nhận ra là tại sao bị nhìn thấy với một người đàn ông là sai lầm tệ hại nhất không thể sửa đổi được với tiết hạnh của một quý cô. Và đó cũng là lý do anh ngăn cấm em không bao giờ được nói chuyện với hẳn ta nữa !

Jennifer chậm chậm xoay chiếc ô trên đầu nàng và trong khi nhìn về phía chiếc thuyền trên sông. Nàng nói một cách bình tĩnh.

- Thưa Ngài ! Em đã hai mươi tuổi. Và không một ai có thể tiếp tục cư xử với em như thể em là một đứa trẻ và nói với em những gì em được phép và không được phép làm !

- Em còn quá trẻ và ngây thơ !

- Em không còn là một quý cô ngây thơ trong vòng một tháng nữa ! – nàng nói và quay sang đối diện với anh.

- Em sẽ là vợ anh ! – những cơ nơi quai hàm anh co giật.

À, đúng. Nàng có nghĩa vụ vâng lời anh giống như bây giờ nàng có nghĩa vụ phải vâng lời cha nàng, và vâng lời dì Agatha vì dì đã làm nhiệm vụ đó thay cho cha nàng trong suốt thời gian ra mắt của nàng. Đó là số mệnh của phụ nữ. Chỉ có tình yêu mới có thể làm cho sự cay đắng này

bớt đẳng đi một ít. Và nàng và Lionel yêu nhau. Hay là không ?

- Tôi nghĩ là ít nhất tôi cũng nên có một lý do chứ ? – nàng hỏi – Nếu Ngài phải ra lệnh cho tôi, thưa ngài, thì tôi nên biết tại sao mệnh lệnh này lại được đưa ra đến nỗi mà tôi phải tuân lệnh trong khi sự lựa chọn của tôi thì hoàn toàn đúng mực giống như những mệnh lệnh vậy ? Tôi đã được cảnh báo vài lần là phải tránh xa, không được đi cùng với Bá tước Thornhill, nhưng cho tới bây giờ tôi không có lý do gì để làm như vậy cả. Tôi là một người cư xử theo lý lẽ mặc dù tôi chỉ là một người phụ nữ !

Anh nhìn nàng chăm chăm, khuôn mặt đẹp trai của anh không cử động với những biểu hiện mà nàng không thể hiểu được.

Nàng nghĩ là anh không hiểu. Nàng cảm thấy nhói đau, băn khoăn về tương lai của nàng, về cuộc đời còn lại của nàng. Anh không hiểu nàng cũng là một con người, rằng phụ nữ cũng có trí tuệ như đàn ông.

Nàng yêu anh. Nàng dành toàn tâm toàn ý yêu anh một cách say đắm trong năm năm qua. Nhưng đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy hoang mang, nàng ước gì nàng có thể thỏa mãn với một tình yêu mù quáng, không lý lẽ. Nàng đã nghĩ tình yêu là tất cả đối với nàng. Nàng đã sống với ý nghĩ đó trong suốt mùa xuân, hôn ước và hôn nhân của nàng. Tình yêu có là tất cả không ?

- Dĩ nhiên là em có trí tuệ ! – anh nói – Nếu em thông minh thì em phải nhận ra là em nên sáng suốt làm theo những ý kiến khôn ngoan và sự từng trải của người đàn ông có trách nhiệm với em và của những phụ nữ lớn tuổi hơn em. Anh hy vọng là em không định làm cho mọi việc trở nên khó khăn !

Những lời nói của anh giống như một cái tát vào mặt nàng. Nàng cảm thấy choáng váng như thể anh vừa làm vậy và nó giống như một sự lãng nhục.

- Khó khăn ư ? Ngài muốn một người vợ dễ sai bảo và điềm tĩnh sao, thưa Ngài ?

- Tất nhiên là anh trông đợi một người vợ biết được vị trí của mình và thuộc về anh ! Anh sẽ làm ngơ với sự giáo dục của em vì sự thật là em lớn lên ở nông thôn, rằng em là người thích hợp với anh ! Cha và mẹ anh cũng vậy !

Và nàng thì không ư ? Bởi vì nàng đã khiêu vũ với Bá tước Thornhill và đi dạo cùng chàng trong khi không một ai nghĩ là cần thiết phải giải thích với nàng lý do tại sao nàng không nên làm như vậy ? Nàng nghĩ, những suy nghĩ làm nàng hoang mang vì nó hoàn toàn mới mẻ và lạ lẫm, có lẽ Tử tước Kersey không phải là người thích hợp với nàng.

Nàng chăm chăm nhìn anh. Nhìn vào khuôn mặt đẹp đẽ của Lionel. Người đàn ông mà nàng đã ngày đêm mơ tưởng quá nhiều đến nỗi dường như là nàng phải yêu anh và đã mơ về anh suốt cả cuộc đời. Có điều gì sai lầm đã xảy ra với Mùa Lễ Hội của nàng thế này ?

- Dường như em không hài lòng ! – anh nói – dường như em đã hối tiếc vì đã chấp nhận lời cầu hôn của anh ba tuần trước đây. Có lẽ bây giờ em muốn thay đổi câu trả lời của em trước khi việc hứa hôn được thông báo chính thức !

- Không ! – câu trả lời và sự hốt hoảng vì đã kích động anh hoàn toàn chỉ là bản năng, nhưng

nó đã cứu nguy cho nàng và hoàn toàn lấn át sự ngờ vực lạ lẫm của nàng. – Không, Lionel, em yêu anh !

Và rồi nàng cảm thấy ghê sợ âm thanh trong những lời nói của nàng thậm chí ngay cả khi nàng nhìn chăm chăm vào đôi mắt thật xanh mà nhìn trông giống như màu đen. Nàng đã gọi tên anh trước khi anh cho phép nàng làm điều đó. Nàng đã nói là nàng yêu anh trước khi anh nói những lời đó với nàng. Nàng thật sự lúng túng. Nàng nghĩ là nàng đã nói sự thật. Nàng cắn chặt vào môi nàng nhưng không hạ thấp mắt nàng xuống.

- Anh hiểu ! – anh nói – Tốt ! Chúng ta không cần phải cãi vã nữa đúng không ?

Họ đang gây gổ ư ? Nàng tin là như vậy. Đó là một cảm giác nhẹ nhõm. Những người yêu nhau cãi vã là chuyện bình thường. Không, chính xác họ không phải là những người yêu nhau, dù thế nào đi chăng nữa cũng không phải. Nhưng họ đã hứa hôn. Đó là chuyện bình thường. Anh đã ghen và khó chịu, còn nàng thì đang tự bảo vệ mình. Bây giờ sự cãi vã đã chấm dứt. Bây giờ là lúc để làm lành, nàng nghĩ giống như là họ sẽ làm hàng tá hay hàng trăm lần trong suốt cuộc đời còn lại của họ. Đây là cuộc đời thật trái ngược với cuộc đời hoàn mỹ mà nàng từng mơ. Không có gì phải lo lắng cả.

- Em thậm chí còn không thích anh ta ! – nàng nói – Anh ta thật liều lĩnh, và ... v...à không lịch sự. Em khiêu vũ với anh ta tại vũ hội của cha và của nhà Chisley chỉ bởi vì em không thể từ chối mà không có vẻ thô lỗ. Và em đi dạo với anh ta trưa nay cũng với cùng lý do đó. Em thật sự thích ở bên cạnh anh hơn, nhưng anh đã hứa sẽ chèo thuyền với Samamtha. Em không thích anh ta, và bây giờ em đã biết những gì anh ta đã làm, tất nhiên em sẽ không bao giờ nói chuyện với anh ta nữa !

- Anh rất sung sướng nghe em nói như vậy ! – anh nói.

Nàng xoay cái ô, cảm thấy nhẹ nhõm và nhịp đập hỗn loạn trong tim nàng đã không còn cùng với sự kết thúc cuộc cãi vã giữa hai người. Nàng mỉm cười.

- Đừng trông giống như anh vẫn còn bức mình với em ! – nàng nói – hãy cười với em. Thật là một khung cảnh xinh đẹp cho một bữa tiệc ngoài vườn, và em đã trông đợi được đến đây, với anh !

Nàng đỏ mặt vì sự táo bạo của nàng, nhưng trái tim nàng vẫn tràn ngập tình yêu với anh. Anh đã ghen và nàng đã khiêu khích anh, dù cho nàng chưa bao giờ làm điều gì để cho anh phải như vậy cả.

- Và anh ở đây với em ! – Giọng nói của anh có phần nào cứng nhắc.

Nhưng sau đó anh mỉm cười và trái tim Jennifer lại đập loạn xạ như những lần trước. Nàng đưa tay nàng cho chàng, nhận ra rằng nàng làm điều đó chỉ khi anh nắm tay nàng và đưa nó lên môi anh. Nàng ước gì, ôi, nàng ước gì họ đang ở một nơi nào đó không có ai nhìn thấy, vườn cây chẳng hạn, như vậy anh có thể hôn môi nàng. Đó dường như là giây phút hoàn hảo cho nụ hôn đầu của họ. Sự ấm áp, giây phút thoải mái mà họ vừa có với nhau.

- Tại Almack tối mai ! – nàng nói – Và vũ hội hóa trang tại nhà Velgard tối tiếp theo. Và sau đó là bữa tối của cha anh và buổi khiêu vũ hai đêm sau đó ! – nàng vẫn mỉm cười với anh.

Anh siết nhẹ tay nàng.

- Anh có thể đợi ! - anh nói và hôn tay nàng lần nữa.

Jennifer nghĩ là trước đây nàng đã nghe thấy là cái vã sẽ tốt cho cả hai người. Rằng cái vã sẽ luôn làm cho mọi thứ rõ ràng hơn và làm cho mối quan hệ trở nên tốt đẹp hơn. Điều đó thật là đúng. Nàng cảm nhận được sự ấm áp của anh qua ống tay áo khi họ đi tản bộ theo bãi cỏ, đi về hướng ngôi nhà. Nàng cảm thấy thật hạnh phúc. Tất cả đã qua rồi, sự buồn tẻ, gượng gạo lúc đầu của hôn ước giữa họ. Và cả sự ngờ vực những phút qua đã không còn nữa.

Nàng sẽ kiên quyết tránh xa Bá tước Thornhill suốt thời gian còn lại của Mùa Lễ Hội. Bây giờ nàng cảm thấy xấu hổ vì sự thoải mái với sự bầu bạn của chàng trưa này và cảm giác mà nàng đã chắc chắn là có một chút ít nào đó tình bạn giữa họ. Nàng cảm thấy bức bối hơn bao giờ hết với sự thật là nàng đã cho phép chàng hôn nàng tại vũ hội nhà Chisley. Nghĩ là nàng đã hiểu rõ về chàng, nàng nhận ra là hoàn toàn không khó khăn lắm để mà cư xử hoàn toàn lạnh nhạt với chàng nếu cần thiết. Mẹ kế của chàng ! Chàng đã làm việc đó với vợ của cha chàng.

Nàng hoàn toàn kiên quyết khép chặt trí nhớ của mình lại với sự đau đớn về sự thật xấu xa là nàng đã không còn thừa nhận khả năng là chàng đã hoàn thành việc gieo những hạt giống hoang dại của chàng và bây giờ đang nhận lấy những kết quả. Có vài chuyện không thể tha thứ được. Hơn nữa, chàng đã bỏ rơi mẹ kế của chàng cùng đứa trẻ của họ và để họ lại một mình tại một vùng đất xa lạ. Chàng đã không phải trả giá cho tất cả. Chàng là một kẻ đáng khinh. Hoàn toàn đáng ghét.

- Và cậu đã nhận ra ! – Hầu tước Albert Boyle nói khi đã dùng xong bữa ăn trưa với bạn anh, Bá tước Thornhill tại câu lạc bộ White – tớ đã bị tóm rồi, cổ vẻ như là thì quá khứ, thậm chí không phải là hiện tại và chắc chắn là không phải ở tương lai !

Bá tước nhìn bạn chàng với một cái nhìn sắc sảo.

- Nhưng cậu vẫn chưa tuyên bố điều gì chứ ? – chàng hỏi.

- Trời đất, chưa ! – Hầu tước Albert rầu rĩ nhìn chằm chằm vào ly rượu của chàng trong một lúc trước khi uống – Tớ nói là nó sẽ xảy ra, Gabe ! Xuất hiện với một người quá nhiều lần tại các buổi khiêu vũ và nhảy với một người quá nhiều bản, và người nào đó sẽ nói với cô ấy là tớ đang đi mua hàng, trong khi sự thật là tớ chỉ xem lướt qua thôi ! Là Rosalie Ogden !

- Vậy mà tớ lại cho rằng năm nay ai đó mà có thể khuất phục được cậu thì đó chỉ có thể quý cô Newman thôi cơ đấy ! – Bá tước nói.

- À ! – Bạn chàng trả lời – Cô gái tóc vàng thú vị. Người phụ nữ quyến rũ mà mọi người đàn ông đều mơ ước được ôm trong tay ! – anh nhìn xuống vào cái cốc của anh – Và quý cô Ogden đơn điệu, bình thường và ngu ngốc là người mà tớ đã nhảy cùng và đi dạo bằng xe ngựa vì

Frank đã nói là nàng không được lôi cuốn lắm, cô gái đáng thương !

- Và cô ta đang trông đợi một lời tuyên bố ? Và mẹ cô ta cũng vậy ư ? – Bá tước lo lắng – Cậu không cần phải làm điều đó đâu, Bertie. Cậu không thể dàn xếp với cô gái ư ?

- Chúa ơi, không ! – Hầu tước Albert nói – nàng không phải là loại con gái mà cậu có thể giấu giếm đâu đó, Gabe ! Thậm chí tớ còn định ngày mai đến nhà nàng, trước khi dũng khí của tớ tiêu tan hết !

Bá tước Thornhill chấm nhẹ khăn ăn trên miệng chàng và đặt nó xuống bên cạnh cái đĩa trống. Chàng tự hỏi chàng đã bỏ qua điểm nào. Chàng và Bertie là những người bạn thân thiết những năm qua, kể từ khi mà họ còn đi học.

- Tại sao ? – chàng hỏi – Cậu không tình cờ yêu cô gái đó đấy chứ ? – chàng không thể tưởng tượng bất cứ người đàn ông nào có thể yêu quý cô Rosalie Ogden, dù cho ý nghĩ đó thì quá tàn nhẫn. Cô ấy dường như hoàn toàn không có một nét đặc biệt nào mà một người đàn ông có thể nhận thấy là lôi cuốn. Bertie, thì ngược lại, trẻ, đẹp trai, giàu có, thông minh và được tất cả những quý cô mà anh quan tâm yêu mến.

Hầu tước Albert thở phà phà và thổi không khí bên ngoài miệng anh.

- Hình như là vậy đấy, Gabe ! – anh nói – anh nhảy với một cô gái vì cảm thấy thương hại cô ta, và tưởng tượng ra nỗi buồn và sự bẽ mặt mà cô ấy cảm thấy lúc trở về nhà và nằm trên giường khi thấy mình không có bạn nhảy trong suốt buổi tối trong khi những cô gái xinh đẹp khác thì khiêu vũ. Và rồi anh đi dạo bằng xe ngựa cùng cô ấy với cùng một lý do, đi tản bộ và chèo thuyền với cô ấy tại bữa tiệc ngoài trời, và tối qua lại khiêu vũ với cô ấy tại Almack. Và sau đó anh nhận ra là có một con người khác ẩn giấu bên dưới vẻ giản dị, trầm lặng và cả sự .. sự ngu dốt nữa. Một con người khác ngọt ngào theo một cách nào đó và là một con người thật sâu sắc, người sẵn sàng hy sinh cả bản thân nàng nếu điều đó là cần thiết. Người phụ nữ yêu những con mèo con để khuây khỏa nỗi buồn và khóc vì những cậu bé phải trèo lên lau ống khói, và bỏ qua những lỗi lầm của chị cô ấy và ưa thích đến phòng trẻ để nô đùa với cháu trai và cháu gái cô ấy thay vì đến những phòng khách lắng nghe những cuộc chuyện trò của người lớn. Và rồi anh nhận ra cô ấy không hoàn toàn đơn giản, trầm lặng hay ngu ngốc như anh ta tưởng.

- Cậu yêu cô ấy mất rồi ! Bá tước ngạc nhiên.

- Hay lắm ! Tớ không thấy ngôi sao nào ở trên đầu tớ cả ! – Hầu tước Albert nói – Không thể như vậy, đúng không, Gabe ? Chỉ là tớ, .., thôi được, chỉ là tớ có một tí tình cảm với nàng, tớ cho là vậy ! Điều này phần nào làm cho cậu khiếp hãi. Cậu không chú ý đến nó và đặc biệt không muốn nó, và không thích thú cho lắm khi khám phá ra điều đó. Nhưng tình cảm là thật, và nó tồn tại. Và hình như là chỉ có một điều duy nhất có thể làm với nó. Không, tớ cho là hai. Ngày mai tớ có thể rời London, đến thăm dì tớ ở Brighton, hoặc là một việc gì khác đại loại như vậy. Nhưng tớ sẽ luôn chờ đợi tin nàng lấy một gã đàn ông nào đó và sẽ luôn tự hỏi điều gì sẽ xảy ra nếu hẳn ta để cho một cậu bé trèo lên lau ống khói hay là quảng những con mèo ra khỏi nhà hoặc hẳn ta đem đến cho nàng những đứa trẻ cho phòng trẻ con của nàng. Gabe, tớ nghĩ là chắc tớ đã đụng phải mặt trời rồi. Nó mới nóng gần đây thôi phải không ? Tớ biết nàng chưa được

một tuần nữa. Tớ thậm chí còn không thể nói chính xác điều gì đã xảy đến với tớ nữa. Mọi thứ phải tiến triển một cách từ từ chứ. Đẳng này nó đến quá nhanh !

- Cậu yêu cô ấy rồi ! – Bá tước lặp lại lần nữa.

- Được rồi ! – Hầu tước Albert nói – Cậu có thể gọi nó bằng bất cứ cái tên nào mà cậu muốn. Nhưng tớ nghĩ tớ sẽ bắt đầu từ ngày mai. Brigham là chú của nàng và là người giám hộ. Tớ sẽ phải có vài lời với ông ta trước. Và cả với mẹ nàng nữa. Tớ sẽ làm tất cả theo đúng thủ tục. Chắc chắn là tớ thậm chí còn quỳ xuống nữa nếu cần thiết – anh cau mày ngượng ngùng – Cậu có nghĩ là tớ sẽ làm điều gì đó lãng mạ nàng không, Gabe ?

Bá tước cười lục khục.

- Sẽ không có của hồi môn – Hầu tước Albert nói tiếp – Hoặc là Frank đã nói như vậy, và cậu ấy biết điều đó từ chị mình, là bạn gái của chị nàng. Tớ không thể là một kẻ hấp tấp, vội vàng hay là tham lam bị của cải của nàng thu hút, phải không ? Hơn nữa, sẽ hay hơn nếu túi tiền của tớ đủ để chứng tỏ là tớ không quan tâm đến của hồi môn của nàng.

- Sẽ không có ai nghĩ khác đi những gì thật sự xảy ra đâu ! – Bá tước nói – một cuộc hôn nhân vì tình yêu của Bertie.

Bạn chàng nhăn nhó và uống cạn ly rượu.

- Tớ phải đi rồi ! – Hầu tước nói – tớ sẽ đưa nàng và mẹ nàng đến Tower chiều nay. Tớ sẽ thật sự hiểu rõ những cảm giác của tớ sau đó. Có lẽ tớ sẽ thay đổi ý kiến của mình và được cứu vớt. Cậu có nghĩ vậy không Gabe ?

Bá tước chỉ cười.

- Cậu có đi không ? - Hầu tước Albert đứng dậy.

- Không ! – Bá tước trả lời – Tớ nghĩ là tớ sẽ ngồi đây và uống thêm một ly nữa, Bertie. Tớ sẽ uống cho hạnh phúc và sức khỏe của cậu. Hãy đi đi và làm cho cậu trở nên đẹp đẽ với tình yêu của cậu !

Hầu tước Albert nhăn mặt một lần nữa và rời đi. Bá tước Thornhill không uống thêm một ly rượu nào khác, nhưng chàng ngồi một mình trong một lúc lâu, lơ đãng xoay cái ly bằng những ngón tay. Điệu bộ trầm ngâm của chàng làm cho những người quen từ bỏ ý định ngồi cùng bàn với chàng và cả những người hầu muốn dọn bàn.

“và rồi cậu bắt đầu nhận ra có một con người khác ẩn giấu ... một người phụ nữ có thể hy sinh bản thân nàng ... nó phần nào làm cho cậu hoảng sợ”

Chàng nghĩ là đó chỉ là vấn đề giữa chàng và Kersey. Chàng đã nhìn thấy mặt xấu xa của Kersey, và đã phải chứng kiến Catherine phải gánh chịu hậu quả của nó. Và bây giờ chàng nhìn thấy cơ hội trả thù và nhận ra bản thân chàng nắm lấy cơ hội đó với ước muốn hoàn thành việc trả thù. Kersey biết điều đó và đã đưa ra lời thách thức của hắn ta. Đó chỉ là việc giữa hai người họ.

Ngoại trừ một vấn đề là Jennifer Winwood bị mắc kẹt vào giữa. Nàng là con tốt mà chàng sẽ

sử dụng để đảo lộn cuộc đời của Kersey, để tạo ra một vụ bê bối bôi nhọ tên tuổi của hắn ta. Phải công khai. Sẽ không có một đấu trường nào tốt hơn cho việc trả thù hơn là London trong Mùa Lễ Hội.

Jennifer Winwood không quan trọng. Nàng sẽ tìm thấy một người nào khác xứng đáng hơn Kersey. Thật ra, chàng đã tự nhủ bản thân chàng trước đây là chàng đang làm mọi việc với nàng với thiện ý. Nếu như chàng có thể chấm dứt hôn ước của nàng, thì chàng cũng làm điều đó vì quý mến nàng thậm chí nếu nàng không nhận ra điều đó. Nó hoàn toàn không có ý nghĩa gì cả. Sự trả thù Kersey còn quan trọng hơn.

Ngoại trừ là

... *“một người phụ nữ có thể hy sinh bản thân nàng”*. Khi chàng tạ lỗi vì đã hôn nàng tại khu vườn nhà Chisley, nàng đã thừa nhận là nó làm cho nàng lúng túng, nó là nguyên nhân của vài sự lo lắng của nàng, nàng đã nói như vậy.

“...và rồi cậu bắt đầu nhận ra có một con người khác ẩn giấu ...” Nàng thích thú với sự xúc động và những tình cảm ủy mị trong văn chương cũng không kém gì với sự hài hước và trào phúng. Nàng đã mất một con chó giống Ecốt. Một người dám cãi lại và là điển hình của sự hoang sơ và sự hăng hái vụng về khi cuộc tản bộ mới bắt đầu. Nàng chưa bao giờ có một quý ông làm bạn cả. Nàng đã đưa tay lên chạm vào má chàng khi chàng giả vờ buồn rầu với sự thật là sự hứa hôn của nàng có thể làm cho họ mãi mãi không thể trở thành bạn bè.

“...một người phụ nữ có thể hy sinh bản thân nàng ...”

Chết tiệt ! Chàng không muốn làm nàng tổn thương. Không hề muốn chút nào. Và không muốn lừa dối nàng. Và cho đến bây giờ chàng vẫn chưa hề làm gì nhưng đã lừa dối nàng, giả vờ thân thiện và thậm chí là cảm giác đau đớn trong khi chàng không hề cảm thấy gì.

Ngoại trừ là ...

“ ... điều này phần nào làm cho cậu khiếp hãi. Cậu không chú ý đến nó và đặc biệt không muốn nó ...”

Bá tước Thornhill bất ngờ đứng dậy và vội vàng với tay giữ cho chiếc cửa chàng không bị đổ ra phía sau. Chàng cần không gian và một vài bài tập luyện.

Chàng cần phải cứng rắn tại vũ hội hóa trang của quý bà Vel-gard tối nay. Chàng cần phải nhắc nhở bản thân chàng là ý muốn trả thù đã ám ảnh chàng như thế nào kể từ khi chàng nhìn thấy Kersey.

- Em có nghĩ là sẽ có vài điệu valse tối nay không ? – Jennifer hỏi. Mặc dù hôm nay là một ngày ấm áp, nàng vẫn ngồi trên sàn nhà phòng khách với Samamtha, lưng quay vào lò sưởi, hong khô tóc. Cánh tay nàng ôm chặt lấy đầu gối. Nàng có một vẻ đẹp mà Samamtha luôn ghen tỵ. Nàng có thể là nữ chiến binh Amazon hay là nữ thần Hy Lạp hoặc là Nữ Hoàng Elizabeth I. Nàng dự định hóa trang thành nữ hoàng Elizabeth I tại vũ hội hóa trang tối nay. Samamtha,

mặt khác lại trông còn quá trẻ và ngây thơ khi cô nhìn mình trong gương, và cô đã quyết định là tối nay sẽ hóa trang thành nữ chúa các vị tiên.

- Em tin là chắc chắn sẽ có ! – Samamtha trả lời – Em đã được nghe là thường thì như vậy, ngoại trừ trường hợp đôi lúc nó là buổi vũ hội ra mắt của ai đó !

- Chị cũng mong vậy ! – Jennifer tựa má lên đầu gối – Sam này, thật là quá tuyệt, không thể tin được khi được cho phép nhảy một điệu valsse tại Almack tối qua. Đó là giây phút hạnh phúc nhất đời chị, quá tuyệt, hay là một trong số những khoảnh khắc tuyệt vời nhất mà chị đã có.

- Và em thì bắt buộc phải khiêu vũ với Ngài Piper ! – Samamtha nói – Ông ta vụng về quá sức tưởng tượng đấy Jenny !

Chị họ của nàng cười. Và nhìn có vẻ cực kỳ hạnh phúc giống như vài ngày gần đây. Vai trò của họ hình như đã đảo ngược. Jenny là mặt trời, gần như luôn luôn mỉm cười. Samamtha, mặt khác, đang phải ép buộc tâm trạng của mình cố gắng nghe theo những người khác là Mùa lễ Hội đầu tiên của nàng thật tuyệt vời giống như những gì mà nàng mong đợi.

- Thật là đáng tiếc ! – Jennifer thừa nhận – Ai là người mà em thích nhảy cùng điệu valse, Samamtha, nếu em được quyền lựa chọn bất cứ quý ông nào ?

Lionel, Samamtha không tin được là nàng lại nghĩ đến cái tên đó và ngay lập tức dập tắt ý nghĩ đó. Trên sông tại bữa tiệc ngoài trời của quý bà Bromley, Lionel – tử tước Kersey – đã xin lỗi vì những gì đã xảy ra tại vũ hội nhà Chisley. Chàng đã mất bình tĩnh, chàng quả quyết, và chàng đã quên rằng chàng là một quý ông. Và sau đó chàng chèo thuyền trong im lặng trên sông, đôi mắt chàng thỉnh thoảng bắt gặp đôi mắt nàng. Khi mà chàng cầm tay nàng, dẫn nàng lên bờ, chàng đã giữ tay nàng lâu hơn mức cần thiết và siết chặt nó đến nỗi nàng gần như bật khóc vì đau và hấp tấp thì thầm và dữ dội vào tai nàng .

- Anh ước gì ! – chàng nói – anh có thể một lần nữa lại quên mất mình là một quý ông, Samamtha, anh ước gì ... ! Nhưng giọng nói của chàng kéo dài và đôi mắt chàng nhìn nàng chăm chú với vẻ ăn năn và nhút nhát.

-Ồ, em không biết ! – nàng nói với Jenny kèm theo một cái nhún vai – có thể là Hầu tước Albert Boyle, hay là Ngài Maxwell, hoặc là ngài Simons. Một ai đó nhảy đúng với điệu nhạc – nàng cười nhẹ nhàng.

Đôi mắt Jennifer đăm đăm nhìn Sam.

- Không có ai đặc biệt sao Sam ? – nàng hỏi – thật là lạ. Đôi lúc chị tưởng là em đang yêu điên cuồng một quý ông đẹp trai mà không có ít hơn bốn mươi ngàn bảng mỗi năm sau buổi vũ hội đầu tiên của chúng ta. Em có rất nhiều người hâm mộ. Sự thật là con số đó dường như tăng lên mỗi ngày. Nhưng em dường như là không quan tâm đặc biệt đến ai cả !

- Hãy cho em thời gian ! – Samamtha nhẹ nhàng nói – Em định là sẽ không chọn một quý ông nào xấu trai hơn Li – Tử tước Kersey đâu !

- Hoặc là Bá tước Thornhill ! – Jennifer xúc động, và quay đầu để tựa má nàng lên đầu gối bên kia – ý của chị là một ai đó đẹp trai như anh ấy !

Nếu Bá tước không bị tai tiếng khủng khiếp, Samamtha nghĩ, không tin được là những suy nghĩ về sự tự do lại quay trở lại. Và nếu không có sự hứa hôn. Anh ta dường như thích Jenny và chị ấy ... Lạ thật, chị ấy đã hai lần ở một mình với anh ta. Giá như ... giá như Lionel được tự do. Nhưng nàng đột ngột bắt suy nghĩ của nàng phải quay trở về hiện thực.

- Anh ấy không có mặt tại Almack tối qua ! – nàng nói – em tự hỏi anh ta có tham dự vũ hội tối nay không !

- Chị mong là không ! – Jennifer nói – Em có biết là những điều ngớ ngẩn mà Claudia Simons đã nói về anh ta tại bữa tiệc ngoài trời là thật không ? Anh ta đã chạy trốn với mẹ kế của mình. Bà ấy đang mang thai, Samamtha. Và sau đó anh ta bỏ rơi bà ta và đưa trẻ để quay về đây một mình !

- Vợ của cha anh ta ư ? – Samamtha thật sự cảm thấy kinh hoàng – Ôi, Jenny, chúng ta đã nhận xét đúng về anh ta ngay từ cái nhìn đầu tiên. Lucifer. Ác quỷ. Anh ta thật sự làm điều đó sao ?

- Ngoại trừ một điều là anh ta không có vẻ gì là ác quỷ khi trò chuyện cả ! – Jennifer nói – Anh có vẻ như ấm áp và thân thiện. Nhưng chị tin rằng đó là bản chất của ác quỷ đúng không ? Ôi, nhưng chị không muốn nói về anh ta đâu, Sam. Chị mong là tối nay sẽ có vài điệu valse. Chị muốn nhảy điệu valse với Kersey một lần nữa và cảm nhận bàn tay anh đặt ngay eo lưng chị. Chị muốn chỉ nhảy với mỗi mình anh trong nửa giờ - Samamtha nhìn thấy Jenny nhắm mắt – Chị không thể đợi được !

Samamtha cảm thấy mất tinh thần giống như là có hàng ngàn quả cân bằng chì đang đè nặng lên tâm hồn nàng. Lionel, nàng nghĩ. Ôi, Lionel. Nàng cũng mong ước mãnh liệt được nhảy điệu valse với chàng tối nay... Ôi, đó là một ý nghĩ vô vọng.

Nàng đột nhiên cảm thấy ghét chị họ nàng. Và sau đó nàng xoay qua căm ghét bản thân nàng. Căm ghét Lionel. Nếu chàng đã nhen nhóm những tình cảm này của nàng, và nàng chắc là chàng đã làm như vậy, làm sao mà chàng có thể kết hôn với Jenny ? Nhưng chàng đã mắc kẹt vào một thỏa thuận không thành văn năm năm trước, khi mà chàng mới chỉ hai mươi tuổi.

Chỉ có Jenny mới có thể hủy hôn. Nó sẽ trở thành một vụ tai tiếng khủng khiếp thậm chí cả khi chị ấy làm điều đó, nhưng chàng không thể làm vậy. Một quý ông danh giá thậm chí còn không hủy bỏ một lời hứa. Nhưng Jenny không có lý do gì để hủy hôn cả. Chị ấy sẽ không bao giờ làm điều đó, trừ khi, trừ khi chị ấy biết được là chàng yêu người khác.

Samamtha cố gắng dứt ra khỏi suy nghĩ này.

- Ôi, Sam ! – Jennifer nói, ôm chặt đầu gối và vẫn nhắm mắt – Em phải sớm tìm một ai đó thôi, em phải biết được cảm giác hạnh phúc là như thế nào !

Samamtha tựa đầu nàng vào lưng ghế nàng đang ngồi và nhắm mắt lại. Nàng đột nhiên cảm thấy chóng mặt và buồn nôn.

Nàng đeo một cái mặt nạ màu vàng, nhưng nó không thể giấu hoàn toàn khuôn mặt của nàng. Chiếc mặt nạ của nàng không có tác dụng nào khác ngoài việc chỉ là một hình thức để tham dự Vũ Hội Hóa Trang. Nàng cải trang thành Nữ Hoàng Elizabeth I với trang phục toàn bộ đều có màu vàng và màu trắng. Chiếc áo dài của nàng trông thật lộng lẫy với màu vàng đậm và được thêu kim tuyến màu trắng. Cổ áo của nàng được dựng lên sau đầu đem lại cho nàng dáng vẻ của một nữ hoàng. Mái tóc đỏ của nàng được búi đơn giản và những lọn tóc xoăn ôm lấy khuôn mặt nàng.

Nàng sẽ thu hút mọi sự chú ý nếu nàng thậm chí chỉ đứng một mình. Nhưng nàng lại đứng cạnh một vị cận thần của Elizabeth, một người tương xứng với sự lộng lẫy và trang phục của nàng. Mái tóc vàng nổi bật trên chiếc mặt nạ màu vàng của anh.

Họ là đôi cuốn hút nhất của Vũ Hội Hóa Trang.

Bá tước Thornhill nhìn họ sau khi vị cận thần, nữ hoàng, cùng với cô em họ và người dì đến Vũ Hội Hóa Trang của quý bà Velgard, tỏ ra bối rối vì trang phục của họ nổi bật, đặc sắc và cuốn hút hơn tất cả những người khác. Và bản thân anh ta tỏ ra rất tiếc là họ đã dễ dàng nhận ra điều này.

- Bertie không tham dự vũ hội tối nay ! – Huân tước Francis Kneller nói và hích nhẹ Bá Tước – Cậu có biết tại sao không Gabe ? – giọng nói của anh có vẻ như anh cũng không ngạc nhiên lắm nếu bạn anh thậm chí không biết.

Bá tước nghĩ nàng thật là rực rỡ và nhìn chăm chăm ngang qua căn phòng giống như nhiều người khác. Miệng chàng cong lên với một nụ cười. Một điều gì đó từ cái đầu và dáng người của nàng cho thấy là nàng rất hạnh phúc và sung sướng. Hạnh phúc với người bạn đồng hành, yêu anh ta ư ? Chết tiệt !

- Tại sao ? – Chàng hỏi.

- Bởi vì mẹ của Rosalie Ogden nghĩ là vũ hội hóa trang thì không đứng đắn lắm nên không cho con gái mình tham dự ! – Huân tước Francis trả lời và nhấn mạnh tên cô gái – Rosalie Ogden đẩy Gabe ! Bertie không tham dự vũ hội này vì cô gái đó không có ở đây.

- Tớ tin là cậu ta đã dẫn cô ấy đi ngắm cảnh tại Tower trưa nay ! – Bá tước nói.

- Trời đất ! – Huân tước Francis thốt lên – Trời ơi, Gabe, tớ nghĩ là cậu ấy điên mới lên đấy !

- Tớ tin vậy ! – Bá tước trả lời, cuối cùng cũng nhìn bạn mình và nhảu nhở cười – Đó gọi là tình yêu đấy Frank !

- Tốt thôi ! – Huân tước dường như không nói được gì hơn nữa.

- Tớ cho là – Bá tước nói tiếp – rất tự nhiên là chúng ta cảm thấy sự cảnh báo khó chịu khi một người trong chúng ta thay đổi quan điểm về hôn nhân, Frank. Nó nhắc nhở chúng ta là chúng ta đã quá già nên có trách nhiệm và cần có những đứa trẻ. Đã đến lúc cần phải mở to

mất ra tìm kiếm rồi !

- Cái quái quỷ gì vậy ? – Huân tước Francis thốt lên – Chúng ta chưa tới ba mươi tuổi mà, Gabe, hoặc chỉ là gần tới thôi. Nhưng đây là Rosalie Ogden, cậu ấy có điên mới nghĩ đến chuyện lấy cô ta !

- Tớ nghĩ cậu ấy đã lựa chọn thật tuyệt đấy chứ ! – Bá tước trả lời – Đó là một cô gái ngọt ngào ẩn dấu dưới vẻ ngoài giản dị và trầm lặng.

- Tốt nhất là như lời cậu nói ! Cô ấy thậm chí không có của hồi môn. À, một điệu valse đây rồi ! Không nên lãng phí cơ hội được ôm trong vòng tay của mình một vòng eo thon thả. Gabe, tớ hy vọng là cậu chú ý, một nữ hoàng của các tiên nữ, đúng không ? Không nàng đã bị che khuất bởi những người tán tỉnh như thường lệ. Cleopatra phải không ? Tớ đã được giới thiệu với nàng tại Almack tối qua. vì vậy tớ cứ việc tiến lên và hỏi thôi ! – Anh bước đi với không một chút khó khăn nào với cái áo choàng thời La Mã để thỉnh cầu một điệu vũ với cô gái mà anh đã chọn.

Bá tước Thornhill vẫn đứng chỗ cũ, quan sát và chắc chắn là có một vài vị khách gần đó nhìn chàng với vẻ chế giễu, khiếp sợ và dò đoán xem chàng có mang bên dưới bộ trang phục của mình một khẩu súng hay không. Chàng hóa trang thành một kẻ cướp đường với trang phục toàn màu đen, kể cả mặt nạ của chàng. Chàng đội một bộ tóc giả được tết thành bím, buộc một cái khăn quanh cổ và một cái mũ ba sừng trên đầu.

À, Chàng nghĩ, cứ cho là nàng được phép nhảy điệu valse. Nàng đang nhảy điệu valse với Kersey và mỉm cười với hắn, tất cả mọi sự chú ý của nàng chỉ dành cho hắn. Và trời ơi, nàng thật đẹp. Mỗi khi nhìn nàng, chàng lại thấy nàng có một vẻ đẹp mới, giống như là chàng đã quên mất nó kể từ lần cuối cùng gặp nàng vậy. Chàng rất vui vẻ vì nàng đã nhảy điệu valse với Kersey trước. Vì nếu một người đã nhảy ngay từ đầu vũ hội, thì sẽ phải có nhiều dự định khác cho phần còn lại của buổi tối.

Chàng dự định nhảy một điệu valse với quý cô Jennifer Winwood. Nhưng không dễ dàng thực hiện điều này với sự phòng thủ của quý bà Brill và Kersey. Còn có cả sự có mặt của Nữ Bá tước Rushford để giám sát con trai và con dâu tương lai của bà. Nhưng bằng cách nào đó chàng sẽ làm được điều đó. Chàng không hề lo sợ là chàng không làm được.

Jennifer nghĩ, nếu hiện tại Lionel đã là một quý ông đẹp trai, thì khi hóa trang thành một quý ông thời Elizabeth anh còn đẹp hơn, không có lời nào có thể diễn tả được vẻ đẹp trai của anh. Anh thật là đẹp. Nàng khiêu vũ với anh và cảm thấy dường như chân nàng chỉ chạm sàn nhà. Nàng dám chắc đó là điệu valse tuyệt vời nhất và thân mật nhất mà nàng từng nhảy. Đôi mắt của anh giống như nam châm hút lấy nàng. Nàng nhận thức dường như anh muốn nhắc cho nàng nhớ anh là chồng chưa cưới của nàng bằng ánh mắt anh nhìn nàng khi anh nhảy cùng nàng.

Chàng có ở đây. Bá tước Thornhill. Lúc đầu nàng đã nghĩ là chàng không tham dự Vũ Hội Hóa Trang này. Hầu hết những vị khách khác đều dễ nhận ra mặc dù đã hóa trang rất tài tình và đeo mặt nạ. Nhưng không dễ dàng nhận ra chàng mặc dù là với chiều cao đáng chú ý của

chàng. Mái tóc của chàng dài, trắng và được tết lại bên dưới cái mũ. Nàng nghĩ chàng là một tên cướp đường quấy rối đáng ngại. Nàng chắc chắn đó là chàng khi thấy dáng đứng trẻ nãi của chàng thay vì nhảy điệu vũ đầu tiên và khi nàng nhận ra chàng quan sát nàng trong suốt thời gian đó. Nàng nhận thấy chàng đội một bộ tóc giả và mặc trang phục cổ xưa với chiếc mũ ba sừng, chiếc áo choàng và đôi giày ống.

Nàng ước gì chàng đừng tham dự vũ hội này. Mặc dù là nàng không nhìn thẳng chàng, tuy vậy nàng vẫn liên tục liếc nhìn chàng và mỗi phút giây nàng đều nhận thức được sự có mặt của chàng như trước đây. Và cho đến tận bây giờ nàng vẫn cảm nhận được vẻ bề ngoài của chàng có nét gì đó ma mẫn, và nàng nghĩ là bây giờ nàng đã biết sự thật về chàng. Mẹ kế của chàng ! Chàng là một người cha. Chàng có một đứa trẻ bị bỏ rơi đầu đó ở Continent với mẹ của nó. Nàng tự hỏi làm sao mà chàng có thể bỏ rơi họ hoàn toàn trong sự túng quẫn hoặc ít nhất chàng cũng phải chu cấp cho họ chứ.

Và nàng cố gắng không nghĩ về chàng nữa.

Tránh xa chàng thật dễ dàng. Lionel mặc dù đã nhảy cùng nàng một lần vẫn lớn vồn bên cạnh nàng giữa những điệu vũ, và dì Agatha thì giám sát cẩn thận sự lựa chọn bạn nhảy của nàng và Samantha. Bà không giống như những phụ nữ đi kèm khác là đi tìm một chỗ ngồi thoải mái tại một góc và ngồi lê đôi mách trong suốt thời gian đó với những quý bà khác. Và mẹ của Lionel thì dàn xếp những cuộc chuyện trò với nàng giữa những điệu vũ. Jennifer nghĩ trong sự khuây khỏa là nàng đang có một đội hộ vệ bên cạnh và nàng sẽ không gặp phải với tình trạng lúng túng khi từ chối nhảy với chàng.

Nhưng cho đến bây giờ chàng vẫn không hề di chuyển về phía nàng.

Nàng tự nhủ với bản thân mình là nàng thực sự cảm thấy thoải mái, cố tình không thừa nhận một cảm giác chán nản đang len lỏi.

Và rồi, vào cuối buổi vũ hội, mọi thứ dường như trở nên thật xa lạ và Jennifer đã không còn cảm giác lo sợ, trơ trọi và nàng không hề hoảng sợ chút nào. Bá tước Thornhill đang tiến về phía nàng. Nàng cảm nhận được điều đó mà không cần nhìn về phía chàng. Nhưng Lionel đã nhìn ra hướng mà nàng biết là Bá tước đang đứng ở đó dù cho anh không nói điều gì. Nàng nghĩ với sự hài lòng là anh sẽ canh chừng nàng cẩn thận hơn. Nhưng thay vì vậy, anh xoay qua mỉm cười với dì Agatha và mẹ anh, bình luận về sự nóng nực của phòng khiêu vũ và đề nghị họ nên đến phòng ăn để uống gì đó. Và anh rất là vinh dự đảm nhận trách nhiệm của họ trong khi họ đi sang phòng ăn.

Và rồi dì Agatha và mẹ anh đi sang phòng ăn.

Samantha đang ở gần đó, như thường lệ bị bao quanh bởi những người hâm mộ. Jennifer đang trò chuyện với một vài người trong số họ khi Tử tước Kersey tiếp tục đi lại gần Samantha hơn. Nhưng đột ngột anh rời đi mà không hề có một lời hay có một cái nhìn nào ra hiệu với nàng, mỉm cười ầm áp với Samantha và dẫn cô ấy ra sàn khiêu vũ để bắt đầu nhảy điệu valse.

Không có quý ông nào mời Jennifer khiêu vũ, và dường như đều tỏ ra thất vọng khi

Samantha bị người khác cướp đi ngay trước mũi họ. Trong một khoảnh khắc, Jennifer nghĩ là một người trong số họ sẽ quay lại và khẩn khoản mời nàng. Lionel chắc là đã nghĩ rằng một người trong số họ chắc chắn sẽ làm điều đó. Chắc anh nghĩ là an toàn khi để nàng lại đây, mặc dù mẹ anh và dì Agatha đã rời phòng khiêu vũ.

Nhưng giây phút này, nàng chỉ có một mình, bối rối, trơ trọi và hoảng sợ.

Và giây phút ấy, thật sự có một quý ông bước đến, cúi người và đưa tay ra mời nàng. Một tên cướp đường cao, đeo mặt nạ màu đen trong trang phục của những thế kỷ trước với mái tóc dài, khô, và cái mũ ba sừng làm cho chàng thật cuốn hút với vẻ ngang tàng.

- Thưa Hoàng Hậu ! – Bá tước Thornhill hỏi – Có thể ban cho hạ thần vinh dự này không ?

Jennifer nghĩ là thật dễ dàng khi nói với một người nào đó là nàng sẽ hếch cằm lên thật lạnh lùng hơn là thật sự làm như vậy. Và như vậy, đó chính là lý do mà nàng được bảo vệ kỹ càng suốt cả buổi tối. Nàng nhận ra nàng không thể nhìn vào mắt chàng và nói lời từ chối.

- Tôi ... tôi ! nàng ngập ngừng.

Chàng mỉm cười với nàng. Bàn tay chàng vẫn rộng mở, chờ đợi. Nàng cảm thấy giống như đôi mắt chàng đang nhìn nàng chăm chú nhưng không hề hy vọng được nàng nhìn lại. Nàng cảm thấy trơ trọi và bối rối gấp đôi. Nàng đã hứa với Lionel rồi. Nhưng nó chỉ là một điệu nhảy thôi mà. Một điệu valse. Nếu nàng từ chối Bá tước Thornhill, nàng sẽ không thể được nhảy điệu valse với bất kì quý ông nào khác nữa.

- Cảm ơn Ngài ! – Nàng đặt bàn tay nàng lên bàn tay chàng, đồng ý nhảy cùng chàng.

Nhưng nàng sẽ không rời khỏi phòng khiêu vũ với chàng. Những cánh cửa sổ kiểu Pháp đang mở như buổi vũ hội nhà Chisley. Và phòng khiêu vũ cũng rất nóng nực. Nhưng nàng sẽ không đặt dù chỉ một ngón chân ra ngoài ban công.

Nàng nghĩ đến sự thân mật của điệu valse khi nàng nhảy cùng Lionel. Và dường như còn thân mật hơn khi nàng nhảy với Bá tước. Nàng nghĩ có thể là do chiều cao của chàng. Và bàn tay chàng ấm áp, mạnh mẽ đặt ngay eo lưng nàng giữ nàng gần hơn cả Lionel từng làm, gần hơn cả những bạn nhảy khác của nàng. Chàng giữ nàng quá gần chàng. Chỉ cần nàng dịch nhẹ người về phía chàng một chút trong quá trình nhảy, ngực nàng sẽ chạm vào người chàng mất.

Nàng nghĩ là nàng không nên nói gì cả, bây giờ thì đã quá muộn. Một sự chắc chắn và lạnh lùng là sẽ không nói gì cả. Nàng ngước lên nhìn vào mắt chàng. Chúng thật là đen giống như nàng đã nghĩ. Chúng nhìn còn đen hơn và hấp dẫn hơn bên dưới chiếc mặt nạ của chàng. Nàng đột ngột nhìn xuống.

- Anh nghĩ chúng ta hầu như đã là những người bạn ! – chàng nói với vẻ bình thản.

- Không ! – nàng cố gắng thở để nói thêm điều gì nữa, nhưng chỉ nói được một từ đó.

- Bọn họ lại cảnh báo em phải tránh xa anh lần nữa – chàng nói – và anh không nên đưa em ra vườn cây mát mẻ hẻo lánh nữa, phải không ? Anh ta có giận dữ với em lắm không ? Nó có ích gì không nếu anh giải thích cho anh ta hiểu là chẳng có gì không phải phép đã xảy ra cả ?

- Điều đó có đúng không ? – nàng hỏi, đỏ mặt và muốn biết những câu trả lời – Anh có bỏ trốn đến Continent với mẹ kế của anh không ?

- À ! – chàng trả lời – Họ thật sự rất bận rộn! Anh sẽ không dùng từ bỏ trốn đâu! Nó đem lại ấn tượng vội vã và tội lỗi. Nhưng đúng là anh đi cùng với Nữ Bá tước Thornhill, người vợ thứ hai của cha anh đến Continent ! – Chàng thích thú ngắm nhìn nàng khi nàng liếc nhìn lên chàng lần nữa. Đầu của chàng hạ xuống gần nàng hơn.

Mọi người đang nhìn họ. Nàng có thể cảm thấy mọi người đang nhìn họ.

- Cô ấy có con với anh ? – Nàng hỏi. Nàng không hiểu làm cách nào mà miệng nàng có thể nói những lời đó. Nàng thậm chí còn không biết vì sao nàng muốn nói chúng nữa.

- Cô ấy sinh một bé gái ở Thụy Sĩ !

- Và anh bỏ rơi họ ở đó ? – nàng hỗn hển, giọng nói của nàng có vẻ buộc tội. Ôi, nàng ước gì nàng không nói như vậy. Tại sao Lionel lại sơ suất sau khi đã bảo vệ nàng cả buổi tối và sau khi đã nói với mẹ anh và dì nàng là anh sẽ trông nom nàng ?

- Anh để họ lại với ngôi nhà mới của họ ! – chàng trả lời – Và anh trở về nhà của anh.

Một vài cặp nháy gần họ và cánh tay chàng siết nàng chặt hơn, kéo nàng gần chàng hơn. Chàng thậm chí không thả lỏng ra sau khi những cặp này đã nháy xa chỗ họ.

- Em còn câu hỏi nào khác không ? – Chàng hỏi.

- Không ! – Nàng dường như bị mê mẩn giống như cảm giác của nàng khi mà anh hôn nàng tại khu vườn nhà Chilsey. Một thời điểm hoàn toàn không thích hợp, khi chàng tự nhận ... - Làm ơn đừng giữ em chặt như vậy ! Không đứng đắn chút nào !

Nàng miễn cưỡng ngược mắt lên nhìn chàng khi chàng nói lỏng vòng tay một ít. Và nhận ra rằng nàng không thể rời khỏi đôi mắt chàng được nữa.

- Anh không nên mời em nháy ! – nàng nói – không phải là lần đầu tiên và kể cả sau này cũng vậy. Điều đó không đúng đắn. Anh nên tránh xa em !

- Tại sao ? – giọng nói của chàng thật dịu dàng, giống như một bàn tay chàng đang vuốt ve lưng nàng – Bởi vì anh không đứng đắn ? Hay là vì em không thể từ chối anh ?

- Anh tự nhận – nàng mím môi

- Không ! – chàng nói – Đó là một sự lựa chọn từ ngữ nghèo nàn. Anh chỉ đem đến cho em một vài sự thật. Những kẻ ngồi lê đôi mách thích bóp méo sự thật, thêm bớt những yếu tố giật gân cho đến khi gần như không còn nhận ra sự thật nữa !

- Nhưng anh không thể phủ nhận sự thật ! – nàng nói

- Không ! – chàng mỉm cười.

- Anh đã nói như vậy ! Rằng sự thật không giống như những gì xảy ra ư ?

- Anh không nói như vậy ! – chàng trả lời – Anh sẽ nói cho em sự thật và giải thích những sự

thật rằng Kersey và những người khác trong gia đình em hoặc là sự hiểu biết sơ sài của họ đã làm cho họ không phân biệt được những điều mà họ nghe được. Nhưng em đã mẫn anh đúng không ? Chúng ta gần như là những người bạn tại bữa tiệc ngoài vườn phải không ?

Mắt chàng giữ chặt lấy nàng và giọng nói của chàng trấn an nàng. Nàng muốn tin là chàng vô tội. Khi nàng ở cùng chàng, nàng không tin chàng là một kẻ đồi bại như mọi người nghĩ và thậm chí nàng còn đồng tình với chàng. Khi nàng ở cùng chàng, chàng là bạn nàng. Và một cái gì khác nữa, hơn thế. Nhưng nàng lo ngại những gì nàng nghe được sẽ làm tiêu tan tình bạn của họ.

- Hãy nói với em – nàng tha thiết nhìn chàng – rằng anh vô tội với tất cả những gì mà mọi người nói về anh !

- Vợ của cha anh chưa bao giờ là nhân tình của anh ! Đứa trẻ không phải là con anh. Anh để dì ấy ở lại Thụy Sĩ thoải mái và an toàn vì anh không cần thiết phải ở lại đó hơn nữa với dì ấy ! Em có tin anh không, Jennifer ?

Nàng lại nhận ra một tiếng thì thào đau khổ trong âm điệu trên môi anh khi anh gọi tên nàng. Và nàng xoay người lại gần anh cho đến khi đầu vú nàng chạm vào chiếc áo choàng của anh làm cho nàng choáng váng nhận ra nàng đang ở đâu. Nhưng họ đang ở gần một cánh cửa kiểu Pháp và anh đưa nàng nhảy valse qua khỏi cánh cửa trước khi nàng có thể trông thấy nó. Nàng cảm thấy choáng váng, giống như bị thôi miên hơn. Nàng đã quên mất khái niệm thời gian, rằng nàng đang nhảy với anh trong một phòng khiêu vũ đầy người và ở đó mọi điều họ nói, điệu bộ, cử chỉ của họ đều bị quan sát.

Nàng cảm thấy thật dễ chịu vì sau tất cả những điều đó là sự yên tĩnh, riêng tư và mát mẻ của ban công.

- Vâng em tin ! Em tin anh !

- Gabriel ! chàng thì thầm, đầu chàng cúi xuống gần nàng hơn – đó là tên anh.

- Gabriel ! – nàng nhìn chàng và giật mình. Gabriel ư ? Nàng điên khờ nghĩ anh là thiên thần Gabriel. Không phải là Lionel, mà là người đàn ông mà nàng và Samantha đã gọi là ác quỷ Lucifer.

- Trên môi em – anh dịu dàng – âm điệu của tên anh giống như là sự âu yếm ! Anh xóa bỏ khoảng cách giữa miệng họ và chạm vào môi nàng bằng môi chàng trong một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Đó không phải là một nụ hôn. Thậm chí còn nhanh hơn cả nụ hôn trước đây. Chàng vẫn tiếp tục khiêu vũ ngoài ban công và bây giờ họ đã lại gần một cánh cửa khác và chàng dìu nàng nhảy lại vào phòng khiêu vũ. Nhưng trong khi chàng hầu như dự định là nụ hôn của họ sẽ chỉ ở ngoài ban công thì nó thực tế diễn ra quá chậm và xảy ra ngay cửa ra vào, dưới con mắt của hàng trăm người.

Jennifer cứng người, sợ hãi quay đầu nàng sang phải hoặc sang trái, hoảng sợ tránh không nhìn vào mắt chàng.

Mắt chàng vẫn không rời khỏi nàng.

- Nếu như em đủ can đảm nhìn thẳng vào trái tim em, và nhận ra là nó đã thay đổi kể từ lần cuối cùng em đối diện với nó. Bây giờ vẫn chưa quá muộn đâu. Nhưng không còn nhiều thời gian nữa đâu ! – chàng nói.

Mắt nàng mở to với những lời chàng vừa nói với nàng.

- Không có gì thay đổi cả ! – nàng nói – Chẳng có gì cả. Em sẽ kết hôn vào giờ này tháng sau. Mọi thứ đã được sắp xếp. Em yêu anh ấy !

Chàng mỉm cười với một chút luyến tiếc.

- Em không thừa nhận điều đó vào lần cuối cùng chúng ta nói chuyện với nhau ! – chàng nói – Đến giờ, điều này còn đúng nữa không ? Tất cả những gì anh cảm nhận kể từ lần cuối gặp em, những gì anh đang cảm thấy, chẳng lẽ chỉ có mỗi mình anh cảm thấy điều đó thôi sao ?

Nàng lại mím môi.

- Anh không nên nói như vậy ! – nàng khẩn khoản – Làm ơn. Anh nói là chúng ta chỉ là bạn và bây giờ anh đang làm cho em bối rối. Anh đang cố gắng làm cho em nghi ngờ trong khi em không có chút nghi ngờ nào. Anh đang cố gắng làm cho em thú nhận là em !

- Không ! – anh nói dịu dàng – Không nếu nó làm em bối rối, Jennifer ! Không nếu nó làm cho em bị tổn thương, tình yêu của anh !

Tựa như sâu thẳm trong người nàng cảm thấy thật sự đau đớn trong giây phút nàng nhắm mắt. Nhưng âm nhạc đã gần hết. Điệu nhảy tuyệt vời với chàng sắp chấm dứt.

Ôi, thật tuyệt vời.

“Tình yêu của anh. Tình yêu của anh.”

Chàng nâng tay nàng lên môi hôn khi chàng đưa nàng trở lại chỗ của nàng với dì Agatha một bên và Nữ Bá Tước Rushford một bên.

Dì Agatha mỉm cười với tất cả và nữ Bá tước cũng mỉm cười khoác tay nàng. Lionel vẫn chưa quay lại cùng với Samantha.

- Ở trong này nóng quá, con yêu ! – Nữ bá tước nói - Đến đây, đi dạo với ta ngoài ban công. Chúng ta sẽ trò chuyện cùng nhau. Đôi lúc, ta biết là những chuyện này xảy ra, và nó luôn luôn không phải là lỗi của những cô gái trẻ tuổi. Hãy cười lên nào ! Chúng ta sẽ quên những chuyện không vui này !

Jennifer nhận thấy cánh tay bà không thoải mái như lời nói của bà. Nàng cũng nhận ra nụ cười giận dữ của người mẹ chồng tương lai.

Jennifer mỉm cười. Và nhìn quanh và thấy mọi người trong phòng đang nhìn vào nàng khi nàng và bà Bá tước đi về hướng những cánh cửa kiểu Pháp. Mọi người nhìn nàng. Thật là một sự cứng nhắc quá mức.

- Một ít không khí trong lành thật là tốt ! – nàng nói và mỉm cười .

“Tình yêu của anh. Tình yêu của anh”. Âm vang những lời nói của Bá tước Thornhill vang vọng mãi trong đầu nàng.

- Thế nào, nữ hoàng tiên nữ của anh ! – đôi mắt màu xanh của chàng mỉm cười với nàng qua chiếc mặt nạ màu vàng – Em chấp nhận lời khen của anh chứ ?

Samamtha thận trọng nhìn chàng. Mặc dù nàng tán gẫu với một vài quý ông khi điệu vũ kết thúc, thế nhưng nàng vẫn cảm nhận được sự hiện diện của Lionel khi họ ở trong cùng một căn phòng vì nàng yêu anh. Nàng đã nhìn thấy anh đuổi dì Agatha và mẹ chàng đi sang phòng bên cạnh và nghe được những gì anh nói với họ. Nàng ngẫm nghĩ sau vài phút và nhận ra chàng đã đuổi họ đi sang phòng bên cạnh để chàng có thể mời nàng khiêu vũ. Nhưng thật ra chàng không cần thiết phải làm như vậy chỉ để có thể khiêu vũ với nàng. Chàng hoàn toàn toàn có thể mời nàng nhảy ngay trước mặt dì nàng và mẹ chàng, chẳng có gì là không phải phép ở đây cả. Và bây giờ, khi nhảy với nàng, anh đã để Jennifer đứng một mình. Nhưng chỉ trong chốc lát. Chị ấy đang khiêu vũ với Bá tước Thornhill.

Hay là Lionel không nhìn thấy sự nguy hiểm này ? Chẳng phải bốn phận của chàng là bảo vệ Jennifer khỏi sự quyến rũ của anh ta sao ?

- Jenny đang khiêu vũ với Thornhill ! – nàng nói với chàng – Chị ấy không thể làm khác được . Thật khó khi phải từ chối mà không tỏ ra khiếm nhã !

- Đúng vậy ! – chàng liếc nhanh qua vai chàng – cô ấy khó mà từ chối !

Chàng không hề tỏ ra ngạc nhiên hay khó chịu, Samamtha nghĩ giống như là chàng đã sắp xếp việc đó. Nhưng không thể có chuyện đó. Chàng đã cảnh báo Jenny phải tránh xa Bá tước cơ mà. Chàng đã bắt chị ấy phải hứa là sẽ không bao giờ nói chuyện với anh ta nữa.

- Chắc là anh đang mong đợi đến tối ngày kia ?

- Vậy sao ? – đôi mắt chàng nhìn nàng và mỉm cười với vẻ cực kỳ thân mật. Chàng đang khiêu vũ cùng nàng với một khoảng cách đúng mực. Không một ai có thể nhìn chàng mà nhận ra ánh mắt đặc biệt chàng dành cho nàng, ánh mắt đã theo đuổi nàng trong suốt chuyến đi dạo bằng thuyền của họ.

- Đừng ! – Samamtha khấn khoản – Đừng nhìn em như thế !

- Anh có thể làm được gì ? – chàng nói – Nhưng anh xin lỗi !

Samamtha cảm thấy không thoải mái. Nàng thật sự chưa sẵn sàng để tỏ ra yêu chàng. Và chàng dường như cũng như vậy. Nhưng thật không đúng. Chàng đã cầu hôn Jenny và đã được chấp thuận. Có lẽ là chàng ít hay nhiều bị bắt buộc, nhưng chàng đã làm điều đó. Và bây giờ chàng phải chấp nhận sống với nó thôi. Cái cách mà chàng nhìn nàng hay nói với nàng thật không thích hợp tí nào. Nó không đúng đắn với cả nàng và Jenny.

Hai ngày vừa qua, nàng nhận ra Lionel là một người thiếu nghị lực, thậm chí có lẽ là một người đàn ông không đáng kính trọng. Điều này làm cho nàng bị tổn thương và bối rối vì nàng

yêu chàng. Nhưng nàng quyết định là sẽ giữ kín tình yêu này trong trái tim nàng suốt cuộc đời. Nàng không thể chia sẻ tình yêu với chàng ngay sau lưng Jenny.

Nàng không thể làm như vậy.

- Anh làm cho em cảm thấy không hạnh phúc ư ? – chàng hỏi.

- Đúng vậy ! – nàng nhìn thẳng vào mắt chàng – Jenny là chị họ và là người bạn thân thiết nhất của em. Chị ấy như chị ruột của em, và em muốn chị ấy được hạnh phúc.

- Anh cũng vậy ! – chàng trả lời – Anh sẽ chăm sóc cho cô ấy, nhưng đôi lúc ! Chàng lảng tránh đôi mắt nàng và trong một lúc họ khiêu vũ trong im lặng, sau đó chàng nói tiếp – Đôi lúc chúng ta trở nên tàn nhẫn thay vì là tử tế. Đôi khi việc cố gắng bảo vệ một ai đó không bị tổn thương lại chính là đang làm cho nó sâu sắc và đau đớn hơn nhiều !

Nàng không biết chàng đang nói về điều gì. Mặc dù là bản thân nàng cảm thấy một tia hy vọng và sự khởi đầu của sự đáp lại của chàng, nhưng nàng vẫn hoàn toàn kiên quyết tránh xa nó kể cả tối nay và mãi mãi.

Chàng nhìn thẳng vào mặt nàng, vẫn mỉm cười và khiêu vũ, và nói :

- Nếu anh và em bảo vệ cô ấy cho cô ấy khỏi sự đau khổ bây giờ, em có tin là chúng ta có thể che giấu cô ấy sự thật suốt cuộc đời còn lại ? Em có tin là cô ấy sẽ không đau khổ hơn trong tương lai, khi mà đã quá trễ để có thể làm bất cứ điều gì ?

Samamtha có cảm giác sắp ngất.

- Sự thật ư ? – nàng hỏi – sự thật gì cơ chứ ?

Chàng nhìn nàng và xoay nàng quanh sàn khiêu vũ, không nói gì, nhưng ánh mắt chàng đã nói lên tất cả.

- Nhưng chúng ta không thể nói với chị ấy ! – nàng nói.

- Anh không thể ! – nụ cười của chàng nhạt dần trong khoảnh khắc chàng nhìn chăm chú và mắt nàng – Anh là một quý ông, Samamtha. Một quý ông thì không thể làm được gì thậm chí là để ngăn cản sự bất hạnh cho cả ba người !

- Anh muốn em! – Chàng muốn nàng nói với Jenny là nàng yêu Lionel và chàng yêu nàng. Chỉ có Jenny và sự hứa hôn chưa được loan báo của họ sẽ chấm dứt và hạnh phúc.Ồ, không, không. – Không ! – nàng nói – Không, em không thể. Điều này không đúng, hoàn toàn không đúng chút nào !

Một phần trong nàng cảm thấy vừa khiếp sợ vừa kích động. Một phần cảm thấy khó chịu. Khó chịu với chàng, với phản ứng đáp lại của nàng. Chắc chắn là nàng không thể yêu chàng. Chàng không phải là một quý ông. Thật ra không phải là một quý ông. Một quý ông sẽ không bao giờ trông đợi một việc như vậy, thậm chí là không được ngay cả khi phải lấy một người phụ nữ họ không yêu.

Jenny. Ôi, Jenny đáng thương. Chị ấy đã mất trí mới yêu Lionel. Chị ấy xứng đáng được hạnh phúc. Loại người giả dối và xảo trá này không xứng đáng với chị ấy.

- Tôi sẽ không làm điều đó ! – nàng nói một cách kiên quyết – Tôi không thể. Nhưng vì lợi ích của Jenny, nếu anh cảm thấy không thể hoàn toàn trung thành với chị ấy, thậm chí điều này còn không có trong tim anh, thì anh phải tự mình nói với chị ấy. Một quý ông đúng nghĩa sẽ làm như vậy. Một quý ông đúng nghĩa sẽ không trông chờ tôi làm điều đó thay cho anh ta !

- Cho chúng ta chứ ! – chàng nói – Nhưng không quan trọng. Anh nghĩ là anh đã yêu cầu em quá nhiều, và em đã đúng. Đó là một đề nghị không lịch sự và không danh giá chút nào. Anh rất xấu hổ vì trái tim anh đã xúi giục anh làm những điều không phải.

Samantha đột nhiên nhận thức được sự non dại của mình. Nàng chỉ mới mười tám tuổi. Nàng bực bội vì mọi người gọi nàng non nớt, ngây thơ và ngờ nghệch. Và nàng cảm thấy điều đó ngay lúc này. Nàng đã nghĩ là nàng đã trưởng thành dựa trên kinh nghiệm và sự thông minh của nàng. Nàng đã phải lòng Lionel vì anh đẹp trai, và vì anh đã hôn nàng. Đó có phải là tất cả những gì mà nàng nhận thấy nếu nàng thật lòng thừa nhận với bản thân nàng ? Và anh phải lòng nàng vì ? Anh có yêu nàng thật không ? Tại sao ? Tại sao quá đột ngột ? Liệu tình cảm của anh có đủ sâu sắc đến nỗi anh sẵn lòng đánh đổi dự định của năm năm đối diện với một vụ bê bối như vậy ?

Nàng cảm thấy bối rối và hoảng sợ.

- Em sẽ vui lòng nếu chúng ta thay đổi chủ đề, thưa Ngài ! – nàng nói với vẻ bình thản và buồn rầu.

- À ! Vâng ! Dĩ nhiên ! – chàng nói.

Và họ bắt đầu trao đổi nhận xét về những vị khách khác xung quanh họ.

CHƯƠNG 10 (người dịch vtttuyen3110)

Hầu tước Albert Boyle tìm thấy Bá tước Thornhill tại nhà Bá tước vào xế chiều ngày hôm sau đang say xỉn tại căn phòng trên lầu.

Đó không phải là nơi thích hợp cũng không phải là giờ uống rượu. Và Bá tước Thornhill cũng không phải là loại người cho phép bản thân mình buông thả như vậy. Đặc biệt lại ở nhà một mình suốt ngày. Chàng trông có vẻ không say lắm. Ngoại trừ quần áo nhàu nhĩ, tóc tai bù xù, dáng ngồi thườn thượt, hai chai rượu rỗng trong phòng, một chai ở trên bàn, một chai ở dưới chân và một ly rượu gần như rỗng đang treo đu đưa trên ngón tay chàng thì chàng trông hoàn toàn ổn. Chàng không hề nhảy múa trên bàn hay la hét ầm ĩ một bản ballat nào đó.

Hầu tước Albert một tay lơ đãng xoay cái ghế, một tay đỡ lấy cái ly trên tay Bá tước thì hiểu rất rõ bạn mình. Bá tước đã say rồi.

- Cậu thấy sao ? – Bá tước nói với giọng không hề có vẻ lú lẩn của người say – Chẳng phải là

một chiến công sao, Bertie ? Cậu đến đây để ăn mừng à ? Gọi người hầu mang lên đây một chai nữa, bạn thân mến , những cái chai này hết nhẵn rồi !

- Nàng đã chấp nhận tớ ! – Hầu tước Albert nói. Anh không có ý định nhấn chuông gọi người hầu mang rượu lên. Anh nhìn bạn mình với vẻ cảnh giác.

- Tất nhiên ! - Bá tước tự kiểm chế không nói thêm là cô gái đó quả là ngọc nếu từ chối – Lời chúc mừng của tớ, Bertie. Tớ nghĩ là cậu đang chìm ngập trong hạnh phúc !

- Nàng đã khóc trong suốt thời gian tớ cầu hôn nàng ! – Hầu tước Albert vừa nói vừa đưa tay lên vò rối mái tóc hợp thời trang của anh – Và nàng đưa môi cho tớ hôn trong khi tớ chỉ định hôn tay nàng. Nàng hôn thật là duyên dáng ! – anh xúc động.

Bá tước nhìn bạn chăm chú qua một ít rượu brandy còn sót lại trong ly của chàng.

- À, một tình yêu đích thực ! Vì vậy mà cậu làm nô lệ cho cuộc đời , Bertie! Điều này thật là dễ chịu với cậu đấy !

Hầu tước Albert đi ngang qua phòng, đến bên cửa sổ, nhìn chằm chằm ra bên ngoài và nói :

- Tớ cảm thấy sợ hãi, Gabe ! Nước mắt, vẻ mặt từ ngạc nhiên đến hy vọng, rồi sau đó là hạnh phúc và sung sướng, chừng đó đủ làm cho cái đầu của bất cứ anh chàng cầu hôn nào quay vòng vòng. Như vậy cũng đã đủ làm cho tớ cảm thấy tự hào trong đời !

- Nhưng cậu đã sợ hãi ! – Bá tước cười lặng lẽ.

- Đó là một trách nhiệm lớn lao ! Điều gì sẽ xảy ra nếu tớ không làm cho nàng hạnh phúc ? Điều gì xảy ra nếu tớ chỉ cho nàng một khoản trợ cấp vì nàng thật dễ chinh phục ? Điều gì xảy ra nếu nàng chấp nhận tớ chỉ bởi vì nàng không thể trông đợi những cơ hội khác ? Nếu như ?

Bá tước chửi thề, sử dụng những từ ngữ thô tục mà không nghi ngờ gì là chàng đang rất say mới thốt lên.

- Bertie ! – chàng nói, trở lại là một người Anh tao nhã – Nếu cậu không thể thấy những vì sao đang tụ hợp lại trên đầu cậu, ông tướng ời, hai mắt cậu phải là đui mù rồi !

- Đó chỉ là trách nhiệm thôi ! – Hầu tước Albert lại khẳng định – đôi khi chúng ta có quyền hạn trên cuộc đời của người khác đấy Gabe !

- Vậy à ? – Bá tước cười – Tớ nên chúc cậu hạnh phúc hay là tớ nên thương hại cậu đây, Bertie ?

- Chúc tớ hạnh phúc nếu cậu sẵn lòng ! – Hầu tước trả lời, xoay người lại nhìn vào Bá tước – Cậu nghĩ sao về một buổi liên hoan riêng tư, Gabe ?

Bá tước lại cười và nâng cốc lên :

- Cậu sẽ bận rộn ngày hôm nay đấy ! Cậu không biết gì à ?

Hầu tước Albert cau mày.

- Tớ đã đến Câu Lạc Bộ White và đến đây khi biết cậu không có ở đây. Đúng, tớ đã biết. Cậu trông đợi mọi người tóm lấy bất cứ một cơ hội nào để tuyệt giao lại với cậu phải không Gabe, khi mà tai tiếng của cậu đang mờ dần đi ? Đó có phải là hình ảnh khủng khiếp không ? Không vấn đề gì ! Không cần phải để ý đến nó ! Những lời ác ý của xã hội thượng lưu chú gì ?

- Điều lạ lùng là ! – Bá tước ngừng lại để uống hết chỗ rượu brandy còn lại trong ly – Điều kinh ngạc là quý cô Winwood có thể không để ý đến nó !

- Thế đấy ! Vấn đề là ở chỗ đó ! – Hầu tước ngồi lại vào chiếc ghế - Và thật đáng tiếc là hôn ước giữa cô ấy và Kersey gần như là được thông báo không chính thức, đó là chưa tính đến một vài người hay một ít người hầu, vài người giữ ngựa chưa biết. Gabe, thực tế cậu không hề hôn cô ấy tại vũ hội nhà Velgard tối qua phải không ? Sự thật đã bị bóp méo sau những lời ngồi lê đôi mách đúng không ?

- Đúng, tớ đã hôn nàng ! – Bá tước cười lặng lẽ - ngay tại cửa ra vào của ban công, tớ tưởng là không bị nhìn thấy ở đó và xa mọi người hơn là nếu như tớ hôn nàng ngay giữa sàn khiêu vũ.

- Sau đó cậu có xin lỗi cô ấy không ? – Hầu tước Albert nói với vẻ lo lắng. Anh đã bênh vực bạn mình phản đối những lời buộc tội của một nhóm đông người ở Câu Lạc Bộ White, những người đã khẳng khẳng cho là nó đã xảy ra và còn xảy ra trước đó nữa vì họ đã nhìn thấy cái cách mà trong mắt hai người họ chỉ nhìn nhau, nháy quá gần nhau trong điệu valse và biến mất ra ban công với mục đích rõ ràng là để có thể thân mật với nhau hơn. Nó đã trở thành trò đùa cợt tại Câu Lạc Bộ White và là câu chuyện trong ngày của những kẻ ngồi lê đôi mách. Hầu tước chỉ biết là điều gì sẽ xảy ra với danh tiếng của cô gái đáng thương tại những phòng khách của London, nơi mà những quý bà sẽ vui sướng với câu chuyện xấu xa, tai tiếng này.

- Tớ ư ? – Bá tước nheo mắt qua cái ly của chàng trước khi ném nó vào trong lò sưởi và nhìn với vẻ thỏa mãn khi nó vỡ tan tành – Tớ nghĩ là không, Bertie ! Chính xác là nàng còn không bạt tai tớ. Ngoài ra, đó chỉ là một nụ hôn, thậm chí còn tệ hơn, một sự gặp gỡ thoáng qua của môi tớ và môi nàng thôi !

- Trước cái nhìn của hàng trăm người sao ? – Hầu tước hỏi.

- Cuộc sống thật là buồn tẻ khi Mùa Lễ Hội mới chỉ diễn ra được vài tuần ! – Bá tước Thornhill nói với giọng lạnh lùng và giễu cợt – Giới thượng lưu cần vài câu chuyện giật gân để ngồi lê đôi mách, quý cô Winwood và tớ đã giúp đỡ cho họ !

- Nhưng điều này tồi tệ với cô ấy nhiều hơn là với cậu, Gabe ! – Hầu tước Albert phẫn nộ với thái độ vô cảm của bạn mình với tất cả những gì đã xảy ra và đang diễn ra. Nhưng anh biết là không thể nói lý lẽ với một người đàn ông đang say mặc dù trông bình thường và ăn nói lưu loát – Tớ biết là cậu bị nàng lôi cuốn ngay lần đầu gặp mặt, nhưng nàng đã hứa hôn. Có rất nhiều người đẹp khác mà cậu có thể tán tỉnh nếu như cậu thích. Cô gái tóc vàng, quý cô Newman là một ví dụ !

- Không ai có thể đem lại cảm giác thích thú như cô gái tóc đỏ đâu ! – Bá tước nói – Ngày hôm nay tớ và nàng sẽ bị cả xã hội thượng lưu đàm tiếu. Hôm nay, sự hứa hôn của nàng sẽ bị

lung lay, hôm nay ít nhất Kersey sẽ cảm thấy hân hạ ta ngu ngốc. Tớ rất hài lòng ! – Giọng nói của chàng gần như có vẻ hân hạ.

- Trời ơi, Gabe ! – Hầu tước đột ngột đứng bật dậy – Không phải là cậu đang cố gắng kết thúc sự hứa hôn của cô gái đó chứ ? Cậu thật sự điên cuồng vì nàng ư ? Cậu sẽ hủy hoại cô ấy, đó là tất cả những gì cậu sẽ làm phải không ? Sau đó cậu sẽ tự hào vì đã làm điều đó sao ?

- Ngồi xuống đi Bertie ! Cậu làm cho mắt tớ đau khi phải nhìn lên cậu rồi đấy ! Nhưng hãy gọi một chai rượu lên đây trước khi cậu ngồi xuống. Tớ rất là khát nếu cậu không khát !

- Cậu đúng là hết thuốc chữa rồi ! – Hầu tước nói và nhìn chàng giận dữ.

- Tớ cũng cảm thấy như vậy đấy ! – Bá tước đồng ý – Nhưng gần như chưa đến nỗi bệnh nặng đâu , tớ vẫn còn cảm nhận mọi thứ xung quanh mà !

- Nếu cậu không say – Hầu tước Albert mới – tớ sẽ đánh cho cậu một trận. Tớ nói nghiêm túc và thề là tớ sẽ làm vậy đấy ! Nếu cậu không say thì cậu sẽ không nói những lời nói điên cuồng, mất trí này ! Do cậu đã bị nàng lôi cuốn mà lại không thể có được nàng, nên cậu đã làm một vài hành động ngu ngốc tối qua, không còn hơn là vài hành động. Sự ngu ngốc của cậu có thể được thu xếp miễn là Kersey hay Bá tước Rushford không đến nỗi đánh mất lý trí của họ. Hãy xin lỗi tất cả bọn họ đi, Gabe, hay ít nhất thì cũng tránh xa họ ra. Cậu hãy rời London đi. Đó là điều đúng đắn nhất mà cậu nên làm !

- Nhưng ! Bá tước Thornhill nheo mắt và bình thản nói với âm điệu hầu như có vẻ đe dọa – Tớ không cho rằng mình là một người tử tế. Nếu tớ có thể dụ dỗ mẹ kế của tớ, thì tớ có khả năng làm bất cứ chuyện xấu xa, đồi bại nào !

Hầu tước Albert nhìn chăm chăm bạn anh.

- Không nói gì với cậu trong tình trạng hiện tại được ! Nếu tớ là cậu, Gabe, tớ sẽ gọi người hầu mang lên một bình cà phê đậm đặc, hoặc nhấn đầu cậu xuống một thau nước thật lạnh ! Tớ sẽ để lại những lời chỉ dẫn cho người hầu khi tớ ra về ! Chào cậu !

Hầu tước xoay người, bước đi.

Bá tước vẫn còn nằm dài ra trên ghế, nói với bạn :

- Quý cô Rosalie Qgden là một quý cô may mắn , Bertie ! Cô ta chắc đang được con gà mái mẹ canh chừng cẩn mật trong những ngày còn lại đấy !

Với cái lưng cứng lại vì giận dữ, Hầu tước Albert rời khỏi phòng.

Bá tước Thornhill tựa đầu chàng trên lưng ghế và nhìn chăm chăm lên trần nhà. Nhắm mắt lại không phải là một kinh nghiệm dễ chịu. Chàng không thể tập trung đủ sức lực để nhấn chuông gọi người hầu mang lên một chai brady nữa. Ngoài ra, chàng cảm thấy là chàng đã uống quá nhiều.

Chàng khám phá ra một điều kỳ lạ vào trưa hôm nay. Ghê tởm bản thân mình là một liều thuốc hoàn hảo hiệu quả cho một kẻ đang say bí tỉ như chàng. Mặc dù đã uống hết hai chai brandy chàng vẫn không thể làm cho bản thân mình quên hết mọi chuyện. Thể xác của chàng thì chua mùi rượu còn hơn là bị ngâm dấm, nhưng trí óc của chàng thì vẫn tỉnh táo, hoàn toàn tỉnh táo.

Chàng thậm chí không thể ném găng tay vào mặt Kersey để có thể bắn vào giữa trán hắn ta hay là đâm mũi kiếm vào tim hắn.Ồ, không, cả hai cách đó đều không được, thật quá dễ dàng và lịch sự đối với hắn. Và chàng không thể nào thay đổi được vụ tai tiếng của Catherine cũng như hồi phục lại thanh danh của dì ấy được.

Không, không, chàng đủ khéo léo và cư xử đủ lươn lẹo để làm xáo trộn cuộc sống của một người đàn ông, làm cho hắn ta trở thành trò hề của xã hội thượng lưu. Chứng minh cho mọi người thấy là Kersey, dù cho có tước vị, tương lai, giàu có và vẻ bề ngoài đẹp trai vẫn không thể giữ được người phụ nữ xinh đẹp đó. Làm cho hắn ta trở thành trò cười của sự bê bối vì sự hứa hôn không thành.

Và chàng với tư cách là một người chính trực, chân thành, danh giá gián tiếp giải quyết rắc rối này, tiếp tục tác động đến hôn nhân của Kersey, và như vậy ít nhất nàng cũng đồng ý với bản thân nàng là Kersey sẽ cảm thấy biết ơn khi phá vỡ hôn ước, hay tốt nhất là nàng vui mừng vì nàng không phải kết hôn với hắn ta. Dù bằng cách nào đi chăng nữa thì Kersey cũng sẽ lúng túng và bị bẽ mặt.

Thật là một sự trả thù hoàn hảo ! Một kế hoạch khả quan và tuyệt vời !

“Vâng, em tin anh” , nàng đã nói với chàng tối qua. *“Vâng, em tin”* chàng có thể nhìn thấy điều đó trong đôi mắt nàng, cái nhìn tha thiết, tin cậy qua chiếc mặt nạ màu vàng khi chàng nhảy điệu valse với nàng qua cánh cửa kiểu Pháp, ngoan ngoãn tuân theo sự dẫn dắt của chàng. Và sau đó, với sự thúc giục của chàng, nàng đã gọi tên chàng.

Chàng ước gì chàng có thể quên được âm điệu giọng nói và những lời nàng đã nói. Chàng ước gì chàng có thể nhắm mắt và không nhìn thấy hình ảnh của nàng nữa. Nhưng căn phòng dường như xoay vòng trước mắt chàng và chàng vẫn nhìn thấy đôi mắt nàng.

“Em yêu anh ấy”, nàng đã nói *“em yêu anh ấy” “em yêu anh ấy” “em yêu anh ấy”*

Không nghi ngờ gì là hôm nay nàng sẽ gặp rắc rối với gia đình nàng, với Kersey và Bá tước Rushford. Hôm nay, nàng sẽ là chủ đề cho mọi câu chuyện ngồi lê đôi mách tại London. Không nghi ngờ gì ngày hôm nay nàng sẽ cực kỳ đau khổ.

“Vâng, em tin anh”

“Gabriel”

“Em yêu anh ấy”

Bá tước quay đầu, úp mặt vào lưng ghế, nhưng chàng chỉ thành công trong việc làm cho bản thân chàng choáng váng và buồn nôn. Chàng không thể làm mất đi âm điệu dịu dàng, tha thiết

trong giọng nói của nàng.

Chàng ước gì nàng chỉ là một cơn bão, nếu chàng chạy thật xa thì chàng có thể xua cơn bão đi.

“quyền hạn chúng ta có đối với cuộc sống của người khác”, Bertie đã nói như vậy. Trong một lúc, giọng nói của Bertie thay thế giọng nói của nàng trong đầu chàng. Mãi cho đến khi trong đầu chàng vang lên những lời nói của Bertie, và chúng lặp đi lặp lại giống như những lời nói của nàng đã lặp đi lặp lại trong đầu chàng cả ngày hôm nay. *“quyền hạn chúng ta có đối với cuộc sống của người khác”*. Kế hoạch của chàng vẫn đang diễn ra một cách hoàn hảo. Thậm chí còn tốt hơn những gì mà chàng hy vọng. Và nó đã sẵn sàng để kết thúc vào tối mai. Chắc chắn buổi dạ hội của vợ chồng Bá tước Rushford là dịp để con trai họ thông báo chính thức hôn ước của hắn. Và mặc dù là chàng không được mời đến bữa ăn tối trước khi vũ hội bắt đầu, chàng đột nhiên được họ mời đến tham dự vũ hội.

Chàng dự định, tại vũ hội nhà Rushford chàng sẽ tấn công quyết liệt quý cô Winwood. Thật hoàn hảo ! Chàng sẽ làm hỏng vũ hội, loại trừ những kẻ ngồi lê đôi mách, phá hỏng hôn ước của Kersey, và có thể làm bẽ mặt hắn ta trước giới thượng lưu. Thật ra thì đồng thời chàng cũng hủy hoại luôn danh tiếng của chàng và tất cả những thứ khác mà chàng dường như không xem trọng. Chàng thật sự không quan tâm đến điều đó.

Nhưng quý cô Winwood là người đứng ở giữa. Nàng sẽ người duy nhất chắc chắn chịu nhiều đau khổ nhất. Không, nàng là sẽ là người chịu đau khổ nhiều nhất. Người vô tội. Người duy nhất bị dụ dỗ vì nàng dễ dàng tin những người khác đều là người tốt. Vì nàng muốn tin chàng là người tử tế. Bởi vì nàng muốn là một người bạn của chàng.

“Vâng, em tin anh” “Vâng, em tin”. Nếu chàng không say, chắc chắn Bá tước Thornhill sẽ bịt tai lại để không phải nghe thấy giọng nói của nàng. Nhưng chàng quá say rồi.

“Gabriel”

Chàng đã nói với nàng tên của chàng trên môi nàng được thốt ra giống như sự âu yếm. Sự thật duy nhất không được tính toán trước mà chàng đã nói với nàng. Bây giờ, giọng nói đó không còn giống như sự âu yếm nữa, nó giống như một lời nguyện rửa đến thẳng từ địa ngục.

Không, chàng không thể tiếp tục. Có lẽ bây giờ đã quá trễ để lương tâm chàng trỗi dậy. Nhưng trễ còn hơn không. Có thể những tội lỗi tối qua sẽ trôi qua êm thấm. Hình như quý bà Rushford đã mỉm cười, có vẻ không quan tâm và đi ra ngoài với nàng suốt điệu vũ ngay sau đó. Mụ phù thủy ! Làm như vậy thì tốt hơn nhiều là có một vụ tai tiếng ở trong nhà bà ta.

Có lẽ với sự hậu thuẫn của mẹ Kersey, bữa ăn tối trang trọng và vũ hội trước đó, cùng với việc thông báo chính thức hôn ước, thì vụ bê bối hôm nay, ngày mai sẽ trở thành nhạt nhẽo và những kẻ ngồi lê đôi mách sẽ nhanh chóng lãng quên.

Nếu chàng tránh xa nàng.

Nếu chàng rời khỏi thành phố và tránh xa thời gian còn lại của Mùa Lễ Hội. Nếu chàng để cho bản thân mình bước ra khỏi cuộc đời nàng và khỏi tầm mắt của xã hội thượng lưu.

Chàng quyết định là chàng sẽ ra lệnh cho người hầu đóng gói đồ đạc và gửi thẳng đến Chalcote và bắt đầu sắp xếp cho chuyến đi. Chàng sẽ rời khỏi đây trong vòng ba hay bốn ngày, có thể còn sớm hơn. Trong khi đó, chàng sẽ chỉ ở trong nhà.

Bá tước Thornhill đứng dậy, cảm thấy đỡ căng thẳng vì bây giờ chàng đã quyết định những gì chàng sẽ làm, bây giờ chàng phải kéo bản thân mình ra khỏi địa ngục trước khi quá trễ. Nhưng sự thay đổi quan điểm và sự ghê tởm chính bản thân mình là quá sức chịu đựng của chàng. Chàng bước đi loạng choạng và khụy xuống, cảm thấy dường như căn phòng đang quay vòng vòng xung quanh chàng đến chóng mặt.

Chàng đã quá say rồi !

Cửa phòng đột ngột mở và một người hầu mang vào cho chàng một bình cà phê lớn.

Bertie trời đánh, một con gà mái mẹ thông minh.

Jennifer ngồi trên một chiếc xe ngựa bốn bánh dạo chơi công viên. Nàng ngồi bên cạnh Tử tước Kersey, Nữ Bá tước Rushford ngồi đối diện nàng, và dì Agatha ngồi bên cạnh bà Bá tước. Jennifer mặc một chiếc áo dài ban ngày màu trắng bằng musulin, được may theo kiểu mới nhất và được dì Agatha cẩn thận lựa chọn. Nàng đội trên đầu một cái mũ rom. Nàng mỉm cười rạng rỡ, điềm tĩnh nhìn vào mắt của những người tò mò nhìn nàng, và nàng truyện trò với những người bạn đồng hành cùng với tất cả những người mà nàng gặp. Bàn tay trái của nàng đặt trên ống tay áo của Lionel, bàn tay trái của anh thì phủ trên bàn tay nàng.

Đó là tất cả những gì phải làm. Nữ Bá Tước đã nói một cách mạnh mẽ và hoàn toàn kiên quyết khi bà đến Quảng Trường Berkeley sáng sớm nay cùng với Kersey. Đó là một cách cư xử hết sức vô lý cứ như thể là có một điều gì đó xấu xa lắm chỉ bởi vì Bá tước Thornhill, người mà tên tuổi và địa vị bị ghét bỏ, tự lựa chọn cho chàng cách cư xử tồi tệ vậy. Nàng tự thanh minh là Bá tước Rushford đã chứng minh điều đó rõ ràng qua hành động mời chàng đến dự vũ hội của nhà Rushford vào tối mai, nhưng chàng sẽ không được hoan nghênh ở đó.

Lionel hoàn toàn đứng sau lưng ghế mẹ anh khi bà nói điều đó và Jennifer cố tình không nhìn anh ta. Nhưng cuối cùng nàng cũng có đủ dũng khí để hỏi Nữ Bá tước và dì Agatha, người đồng thời cũng có mặt ở đó, thay vì nàng có thể hỏi riêng Kersey.

Điều đó là cần thiết. Nàng cảm thấy như vậy khi cha nàng gọi nàng sáng nay và không cần úp mở đã quở trách nàng. Đó là một cách nhẹ nhàng để mô tả sự giận dữ của cha nàng. Và cha nàng bảo nàng chuẩn bị đi về thôn quê trong một thời gian dài nếu như Bá tước Rushford cho rằng nàng không xứng đáng với con trai ông ta. Cha nàng giải thích là ông và Bá tước đã cãi nhau về việc này, và ông sẽ bị đày xuống địa ngục trước khi ông để cho đứa con gái của mình có thêm bất cứ một hành động sai lầm nào nữa. Ông cảnh cáo nàng tốt nhất là nên thận trọng hơn. Dì Agatha thì mím môi và hoàn toàn kỳ lạ suốt ngày hôm nay. Samantha thì không bước chân ra khỏi phòng.

Jennifer kết luận là sự cố bất ngờ tối hôm qua, nộ hôn của Bá tước Thornhill ngay tại cánh cửa kiểu Pháp, đã bùng lên thành một vụ bê bối sáng nay. Nàng trở thành đề tài cho những kẻ

ngồi lê đôi mách sáng nay. Nàng đã vương phải một vụ bê bối. Mọi thứ tiêu tan. Lionel sẽ không còn muốn nàng nữa. Và cả những quý ông đáng kính trọng khác cũng vậy. Không phải là vì nàng muốn có những người đàn ông khác nên nghĩ vậy. Nếu nàng mất Lionel, nàng sẽ chết mất. Chỉ đơn giản như vậy thôi.

Thật kì lạ là nàng thậm chí còn không khiển trách Bá tước Thornhill. Thật ra là không. Chàng đã khẳng định sự vô tội của chàng và nàng tin chàng. Nụ hôn của chàng, gần như là một nụ hôn, được dành cho sự kín đáo của bóng tối ngoài ban công. Đó chỉ là một nụ hôn của tình bằng hữu, nếu không kể cái cách mà anh gọi tên nàng, Jennifer . Nàng đã cố gắng không nhớ đến cách mà chàng gọi tên nàng trong suốt một đêm không ngủ. Những lời nói của chàng cứ lặp đi lặp lại trong đầu nàng.

Chàng đã gọi nàng là *“tình yêu của anh”*

Đúng, nàng cần phải nói chuyện với Lionel. Nàng cảm thấy thật sự nhẹ nhõm khi khám phá ra là Nữ Bá tước đã không thay đổi ý kiến của bà kể từ tối qua và vẫn sẵn lòng đối diện với vụ bê bối làm sáng tỏ những gì đã xảy ra. Nhưng như vậy vẫn chưa đủ.

- Rất tốt ! – Nữ Bá tước nói và đứng dậy – Sau năm phút nữa, Kersey và tôi phải rời đi sớm để tất cả chúng ta có thể sẵn sàng có mặt tại công viên khi tất cả những người khác ở đó, Brill thân mến ! – Bà ra khỏi phòng cùng với dì Agatha.

Tử tước Kersey vẫn ngồi tại chỗ của anh và không nói gì.

Jennifer ép buộc bản thân mình phải nhìn chàng. Anh trông nhợt nhạt và rất đẹp trai.

- Chẳng có gì xảy ra cả ! – nàng nói – Anh ấy giải thích cho em là anh ấy không làm tất cả những điều kinh khủng mà tất cả mọi người tin là anh ấy đã làm. Và em tin anh ấy ! Tất cả chỉ có vậy !

Mắt anh cuối cùng cũng nhìn nàng, và nàng nhớ lại những gì Samantha đã nói về anh. Đột nhiên nàng rung mình.

- Anh ta đã nói những gì với em ? – Anh hỏi

- Mẹ kế chưa bao giờ là nhân tình của anh ấy ! – nàng nói với hai gò má ửng đỏ - Rằng anh ấy không phải là cha của đứa trẻ !

Anh im lặng chăm chăm nhìn nàng trong một lúc, rồi nói

- Và em tin anh ta ! Em thật là quá ngây thơ !

- Thừa Ngài ! – nàng hỏi, bình tĩnh đối diện với cơn ác mộng kinh khủng nhất của nàng – Ngài có muốn tiếp tục sự đính ước của chúng ta không ? Ngài có muốn tôi thay đổi câu trả lời của mình bây giờ không, trước khi bất cứ một thông báo nào được tuyên bố ?

Họ lại im lặng. Và Jenny cảm thấy một ít đau đớn ở trong lòng.

- Bây giờ đã quá trễ ! – anh nói – Thông báo chính thức chỉ còn là một thủ tục nữa thôi, tất cả mọi người đều đã biết hết rồi !

- Nhưng nếu nó không quá trễ - nàng tiếp tục - Ngài có vui lòng nếu tôi từ hôn ?

Nàng nghĩ là anh sẽ không bao giờ trả lời câu hỏi này. Một sự im lặng căng thẳng bao trùm lấy họ.

- Một câu hỏi không cần thiết ! - anh nói - Chúng ta đã hứa hôn, nếu em hủy hôn, em sẽ không có sự đồng ý của tôi. Mẹ tôi sẽ không chịu đựng được điều đó, cả cha tôi và cha em cũng vậy !

- Còn Ngài ? - nàng thì thầm

- Và cả tôi nữa ! - anh nói

Nàng dò xét đôi mắt anh. Nhưng chúng chỉ có màu đen. Lạnh lùng. Anh không yêu nàng. Anh sẽ hoàn toàn sung sướng nếu sự hứa hôn của họ kết thúc. Chỉ là anh cảm thấy quá trễ để làm điều đó. Cha mẹ của anh và cha nàng sẽ không thể chịu đựng được nếu họ hủy hôn.

Nhưng anh đã hy vọng điều đó. Nhưng không nói. Liệu nàng có chịu được nếu anh chấp nhận ? Liệu nàng có chịu được khi lấy anh, sợ hãi là bây giờ anh cưới nàng vì mục đích khác, vì danh dự của cha mẹ anh ? Cảm thấy sợ hãi vì bây giờ nàng nhận ra anh không yêu nàng.

Nhưng liệu nàng có chịu được nếu đánh mất anh ? Nàng có sẵn sàng từ bỏ anh, ngược lại với mong muốn của những người khác có liên quan ? Nàng có thể chỉ cho anh cách yêu nàng. Nàng có thể yêu anh đến nỗi làm cho anh phải yêu lại nàng. Nàng có thể chỉ cho anh điều đó bất chấp những việc đã xảy ra trong những ngày qua, những tuần qua với Bá tước Thornhill. Nàng sẽ là một người vợ trung thành, tin cậy và tận tâm. Thậm chí nàng sẽ không phải nỗ lực nhiều để đạt được điều đó. Đó là điều mong muốn hơn tất cả mọi thứ trên đời.

Không ai trong hai người có thể nói thêm điều gì nữa. Dì Agatha và Nữ Bá tước quay trở vào phòng và Nữ Bá Tước lại nói về những bốn phận mà họ phải làm trong tình huống này với vẻ nhiệt tình và điềm tĩnh. Jennifer khám phá ra là thái độ bình thản xung quanh nàng là một sự đối trá. Cả bốn người sẽ đi xe ngựa đến công viên và cho những kẻ ngồi lê đôi mách thấy là thật sự buồn cười khi bàn tán xung quanh chuyện hứa hôn của nàng suốt ngày hôm nay.

- Chúng ta sẽ làm cho những mục đàn bà lảm mồm lúng túng và thất vọng ! - Nữ Bá tước nói với một nụ cười - Ồ, các con, các con trông thật là đẹp. Vũ hội tối mai sẽ là một sự kiện quan trọng trong Mùa Lễ Hội. Sẽ thành công một cách ngoạn mục. Và ta sắp sửa trở thành bà mẹ hạnh phúc nhất trong thành phố !

Và họ đã trình diễn hơn một tiếng đồng hồ tại công viên. Jennifer nhận ra là nó cũng không khó khăn lắm. Không có một ai bất lịch sự để đến nỗi có một cái nhìn, một từ, hay một cử chỉ nào đả động đến những gì xảy ra tối qua. Nàng thật sự cảm thấy hạnh phúc. Nàng đã giải quyết được một vụ khủng hoảng của mình, cảm thấy biết ơn những lời khuyên của người mẹ chồng tương lai. Và Lionel, ngồi bên cạnh nàng mỉm cười với những người khác và mỉm cười với nàng. Và anh chạm vào tay nàng, thỉnh thoảng lại đưa môi hôn. Sự ấm áp đã trở lại trong đôi mắt anh.

Nàng cảm thấy nàng thật là ngu ngốc. Tất cả là lỗi của nàng. Nàng đúng như Lionel đã nói hết sức ngây thơ. Cuối cùng nàng đã học được một bài học. Kể từ bây giờ nàng chỉ có Lionel và

những gì nàng nợ anh. Nếu bây giờ anh đã thất vọng về nàng, thì nàng sẽ làm cho anh phải tự hào về nàng. Nếu bây giờ anh không yêu nàng, thì trong tương lai anh sẽ yêu nàng.

Nàng quay đầu và mỉm cười với anh, tình yêu của nàng ngay trong đôi mắt nàng. Anh mỉm cười lại với nàng, đôi mắt anh nhìn khắp khuôn mặt nàng và dừng lại trên môi nàng. Anh cúi người xuống gần nàng hơn rồi sau đó ngồi thẳng dậy vì mục đích cư xử cho phải phép, anh mỉm cười rầu rĩ.

Mẹ của anh, quan sát kỹ lưỡng từ chiếc ghế đối diện, gật đầu tán thành và quay sang cười với những người đi ngang qua họ.

Hết chương 10

CHƯƠNG 11 (người dịch ech_nhiet_doi83)

Bầu không khí vui vẻ và háo hức bao trùm lên khắp phòng vũ hội nhà Bá tước Rushford , tác động lên gần 40 vị khách đang ngồi bên những chiếc bàn. Tất cả mọi người đều biết trước lời công bố đính hôn sẽ được loan báo vào cuối buổi tiệc, nhưng không vì thế mà buổi dạ vũ mất đi sự nhiệt tình. Vụ tai tiếng mới xảy ra gần đây, lúc đầu gây xôn xao lớn trong vài giờ, nhưng cũng dần nhanh chóng lụi tàn như số phận chung của nhiều vụ tai tiếng khác. Đâu cần quá nhiều lời than van và nước mắt cho một lễ tang ? Người ta luôn luôn có những niềm vui mới để thay thế nó.

Samantha mỉm cười, giống như những người xung quanh ,nàng trò chuyện với Ngài Averleigh ngồi bên tay trái, và thậm chí còn tán tỉnh anh 1 chút nữa. Trong xã hội thượng lưu người ta học cách vui đùa ,tán tỉnh nhau thật nhanh chóng, học cách ẩn giấu sau nụ cười, sự đỏ mặt và những ánh mắt lấp lánh tất cả những xúc cảm tế nhị. Người ta phải biết cách đưa ra những lời khen ngợi , bày tỏ sự ngưỡng mộ và phải giữ làm sao cho những quý ông lịch thiệp luôn được ràng buộc bên cạnh mình ,tay khoắc trong tay. Ôi , không phải lúc nào những phương cách đó cũng hiệu quả. Nàng đã từ chối lời cầu hôn của Ngài Maxwell mới buổi sáng nay và cô đã áy náy vô cùng sợ đã làm tổn thương anh. Và Dì Aggy đã rất bối rối và cậu của cô thì tỏ ra bực mình bởi vì cả hai đều đã rất hài lòng với anh.

Samantha tiếp tục giữ cho mình mỉm cười- thật vậy, nàng đã phải cố gắng gấp đôi- khi thời khắc khủng khiếp cuối cùng cũng đến. Bá tước Rushford bước ra và chính thức công bố sự kiện tất cả mọi người đều mong đợi trong buổi tối hôm nay. Nàng thật sự không nghe rõ lời nói của ông. Nhưng có những âm thanh ngạc nhiên giả tạo nổ ra, những tiếng cười tán thưởng và tiếng vỗ tay nữa. Và rồi Lionel bước tới chỗ Jenny đưa tay với chị và hôn tay chị. Hai người bọn họ đều mỉm cười rạng rỡ với nhau , nhìn nhau như thể là kết cục hạnh phúc suốt đời mãi mãi là còn chưa miêu tả chính xác tương lai cuộc hôn nhân của họ.

Và rồi, Samantha nghĩ, cố gắng không nhìn họ nữa bằng cách giả vờ nâng cốc rượu lên môi. Lionel không yêu Jenny. Và Jenny- chắc là có yêu chàng, nhưng sao đồng thời chị ấy lại buồn đau quá mức trước những chuyện liên can tới Bá tước Thorhill. Còn Samantha , nàng thì sao? Những cảm xúc của nàng dù sao cũng là vụn vặt , ngoại trừ việc cô luôn cảm thấy thảm hại vô cùng và không tài nào tập trung nổi vào những gì đang xảy ra , đặc biệt là không thể nào thích

thú với quý ngài đang ngồi bên cạnh- 1 trong số đông những người ngưỡng mộ nàng. Và nàng cũng không chắc chắn Jenny có được hạnh phúc hay không. Bản thân nàng thì có thể chịu đựng nổi nỗi đau này, nếu như biết được dù chỉ là 1 chút rằng bọn họ thực sự yêu nhau. Nàng biết rõ những cảm xúc của mình là sai trái và nhất định phải giấu kín nó thật sâu trong lòng. Được thôi, nàng thầm nghĩ khi Phu nhân Rushford cuối cùng cũng bước lên , ra dấu hiệu với những quý bà khác rời phòng ăn, bữa ăn đã có thể kết thúc. Kết thúc thật sự. Bây giờ mọi chuyện chỉ còn là nghi thức và đã không thể nào thay đổi được nữa. Mọi hi vọng yếu ớt và xuẩn ngốc ở một nơi nào đó trong óc nàng- trông đợi sự việc có thể chần chừ thêm chút nữa – đã lùi xa và cuối cùng là tan vỡ vụn hẳn.

Dấu sao nàng cũng đã cảm thấy khuây khỏa hơn 1 chút , thật sự là như vậy.

Nàng bước tới gần người chị họ đang đứng trong phòng khách, việc này thật không dễ dàng gì ,vì rất nhiều những quý phú nhân và tiểu thư khác cũng đang cố gắng làm điều tương tự. Jennifer nhìn thấy nàng và quay nhìn nàng với đôi mắt sáng ngời , ôm nàng thật chặt.

-“Ôi Sam” chị ấy nói.-“Hãy chúc chị hạnh phúc đi” rồi cười.-“ Chúc chị niềm hạnh phúc mà hiện giờ chị đang quá thừa thãi đến nỗi chị tin là mình sẽ nổ tung vì nó mất đi ”

Samantha không thể nhớ nổi những gì nàng nói sau đó. Nhưng nàng đã chúc mừng , chúc Jenny tất cả mọi niềm vui hạnh phúc trên thế giới. Còn cảm xúc riêng của nàng thì quả thật không đáng bàn.

Đã tối muộn. Jennifer cảm thấy nóng nực , đỏ bừng mặt và đau chân. Nhưng nàng đang hạnh phúc hơn bao giờ hết . Ngay lúc này , đêm nay, giấc mơ nàng hằng chờ đợi suốt 5 năm trời cuối cùng cũng đã thành hiện thực.

Nàng hiện là tâm điểm của sự chú ý và ngưỡng mộ- nhưng nàng biết điều đó với nàng không quan trọng. Nhưng mọi người phụ nữ đều biết phải nên giữ kín 1 chút kiêu ngạo và những mối quan tâm thú vị khác cho riêng mình , ngay cả khi trái tim cô ta đã thuộc về 1 quý ngài nào khác. Bá tước Rushford nhảy với nàng tối nay và đã tỏ rõ sự hài lòng và ưu ái đối với nàng. Thậm chí ngay cả Cha nàng , theo một cách không thể tin được , cũng khiêu vũ cùng nàng một điệu nhảy.

Và Lionel- Ôi, Lionel đã nhảy với nàng 2 điệu nhảy, cả hai đều là những bản valse, và đã biểu lộ rõ niềm quan tâm của anh với nàng ở điệu vũ cuối cùng. Một người đàn ông nên được thứ lỗi cho việc phá phép tắc thông thường là khiêu vũ với vị hôn thê của mình 3 lần trong một buổi tối. Khi anh nói như vậy , đầu anh nghiêng sát lại gần nàng, mắt anh mỉm cười. Và nếu như cả xã hội thượng lưu mà không chịu đồng tình với việc này, thì họ đáng bị treo cổ.

Nàng cười vui thích với những lời nói táo bạo của anh.

Và tất cả mọi người đều đang ngắm nhìn họ. Không phải là chuyện đùa , việc này là thật. Tất cả mọi người đều chứng kiến , Lionel đang nhìn nàng đắm đuối như thể đang ngấu nghiến nàng từng phút. Và nàng thì không thêm quan tâm, cứ để cho họ biết là nàng ngưỡng mộ anh.

Tất cả nỗi nghi ngờ- nếu như chúng có thật- đều đã bị đẩy lùi vào tối nay. Ngày hôm qua ,anh đã tức giận và bị tổn thương, nhưng lúc này, đêm nay, anh đã gạt bỏ mọi sự giận dữ sang 1 bên mà bộc lộ cảm xúc thật của anh đối với nàng cho tất cả mọi người cùng thấy- thể hiện trên gương mặt và đôi mắt anh.

Chàng đã không đến buổi vũ hội. Không có gì phải ngạc nhiên – nàng đoán Lionel và cha anh đã

đảm bảo chắc chắn để chuyện này không xảy ra. Nhưng đó lại là 1 biện pháp ngăn ngừa hữu ích. Nàng sợ chết khiếp việc đối mặt với chàng 1 lần nữa. Rõ ràng thật tuyệt vời không phải gặp lại chàng đêm nay và mọi đêm kể về sau nữa. Đêm nay, nàng thậm chí còn không nghe thấy giọng nói của chàng vang vọng trong đầu nàng nữa. Đêm nay, nàng hoàn toàn được giải thoát khỏi chàng.

Bá tước Rushford bị gọi đi khỏi phòng dạ hội trong 1 lúc ngắn. Không phải Jennifer đặc biệt nhận ra điều đó, mà bởi vì sau đó Tử tước Kersey cũng cùng gia nhập với cha vào trong thư viện, và Lionel đã rời nàng đi sau khi nắm chặt tay nàng, mím một nụ cười tiếc nuối (kịch sĩ đại tài, pó hand với gã này lun)

Anh vắng mặt trong suốt cả suất nhảy tiếp theo, mà nàng đang nhảy với ngài Albert Boyle. Nàng thấy rất thú vị được bầu bạn với anh, kể từ khi anh trao cho nàng một nụ cười và nói rằng, nàng phải chúc anh hạnh phúc như anh đã chúc mừng nàng. Anh vừa mới hứa hôn với tiểu thư Rosalie Ogden. Nàng luôn cảm thấy một niềm quan tâm đặc biệt với ngài Albert vì anh là quý ông đầu tiên nàng và Sam đã gặp lần đầu tới Luân đôn. Nàng buộc tâm trí mình khép lại với hình bóng quý ngài còn lại đứng bên cạnh anh trong công viên chiều hôm đó.

Mặc cho sự vui vẻ khiêu vũ bên ngài Albert, nàng vẫn cảm thấy thất vọng vì sự vắng mặt lâu dài của vị hôn phu. Thậm chí nếu như họ không thể nhảy cùng nhau trong suốt buổi tối, ít nhất thì nàng cũng có thể nhìn thấy anh hầu hết thời gian. Anh đã vận bộ trang phục với những tông màu xanh lá khác nhau, cho phù hợp với chiếc áo dạ hội nàng mặc. Dì Agatha đã nói tông màu nhạt phù hợp cho những tiểu thư trẻ mới đính hôn chính thức. Jennifer tự mím cười bí ẩn với bản thân. Nàng muốn biết, nếu 5 năm hay 10 năm nữa, nàng có luôn bồn chồn mỗi khi Lionel cách xa khỏi tầm mắt nàng lâu hơn vài phút như thế này không.

Và rồi, anh xuất hiện trở lại, trong khung cửa, bên cạnh cha mình, gương mặt anh cũng nhợt nhạt như màu áo, nụ cười biến mất, biểu hiện trên gương mặt anh thật dữ dội. Chuyện gì đã xảy ra? Chắc chắn có chuyện lớn đã xảy ra. Tin xấu ư? Có phải đó là điều tại sao bá tước và anh lại bị gọi ra phòng vũ hội không? Cha anh, khi nàng liếc nhìn về phía ông ta, nhìn trông vô cùng dữ tợn. Suốt nhảy đã chấm dứt, nhưng nàng không thể vội vàng đến bên họ và hỏi chuyện gì đã xảy ra. Điều đó thật không phải phép. Nàng được ngài Albert hộ tống trở lại bên cạnh Dì Agatha và phải chờ đến lúc Lionel đến với nàng. Có chuyện gì xảy ra vậy? Ôi, Lionel tội nghiệp.

Dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, buổi tối cũng sắp kết thúc rồi. Chỉ còn không đầy 1 hoặc 2 suất nhảy nữa thôi.

Jennifer nhìn theo lo lắng, khẽ quạt gương mặt nóng bừng, và thấy bá tước Rushford, theo sau là con trai, đang tiến bước thẳng đến bậc đàn nhạc, trèo lên và đứng yên tại đó. Ông ta đang nắm trong tay một mảnh giấy. Lionel đứng bên cạnh ông ta, biểu hiện sắt đá, đôi mắt nhìn xuống.

Một sự im lặng bao trùm khắp phòng khiêu vũ, khi những vị khách nhận ra vị chủ nhà đang chờ đợi để thông báo với họ. Jennifer bước 1 bước lên phía trước nhưng dừng ngay lại.

-" Tôi rất lấy làm đau khổ khi phải đưa ra 1 tuyên bố phá hủy không khí của buổi tối ngày hôm nay và buộc phải đột ngột chấm dứt buổi tiệc sớm." Bá tước nói, giọng nghiêm khắc và rành rọt. -" Nhưng có một số chuyện phiền phức buộc tôi phải chú ý trong buổi tối nay, và sau khi đã tham khảo ý kiến của con trai tôi, và sau khi đã cân nhắc thận trọng. Tôi đã quyết định rằng mình không còn sự lựa chọn nào khác, ngoài việc thông báo công khai chuyện này và không thể chậm trễ."

Sự im lặng khắp phòng dạ vũ trở nên ồn ào. Jennifer, không hiểu nguyên do tại sao, cảm thấy trái tim nàng đập nhanh dữ dội. Nàng thập chí còn nghe được từng nhịp đập vang vọng bên tai. -“Bức thư được chuyển tới nhà chúng tôi chỉ 1 vài giờ trước.” Bá tước nói, giọng cao tờ giấy ông ta vẫn nắm trong tay lên. -“Và một trong những gia nhân của chúng tôi đã bị dụ dỗ mua chuộc để đưa nó đến taymột trong những vị khách đêm nay. Nhưng thật may mắn, gia nhân nhà tôi là những người trung thành. Nhưng bức thư và số tiền dùng để mua chuộc đã được đưa cho quản gia của chúng tôi và rồi đến tay tôi.”

Dù là chuyện gì đi chăng nữa, Jennifer nghĩ trong lúc những tiếng rì rầm đang vang lên, liệu có cần thiết phải loan báo công khai như vậy không? Nàng lại bắt đầu khẽ quặt, nhưng vội ngừng lại khi mọi người xung quanh nàng vẫn đang chăm chú lắng nghe.

-“Tôi sẽ đọc to bức thư” Bá tước nói, -“Nếu quý vị sẵn lòng lắng nghe trong vài phút.” Ông ta đưa mảnh giấy lên mặt và đọc .

-“Tình yêu của anh, sự chịu đựng gian khổ của em sắp chấm dứt, cái trò khôi hài mà em bị buộc phải tham gia tối nay cũng sắp kết thúc. Ngày mai ,anh sẽ sắp xếp để gặp được riêng em, như anh đã thành công trong rất nhiều lần trước. Anh sẽ ôm em , hôn em , và sẽ làm tình với em lần nữa. Và chúng ta sẽ lên kế hoạch lén trốn đi với nhau để có thể hôn và yêu nhau bất cứ khi nào chúng ta muốn. Thứ lỗi cho sự khinh suất của anh khi gửi thư cho em vào tối nay, nhưng anh biết em sẽ thất vọng khi không nhìn thấy anh ở đây. Anh đã được khuyên là nên vắng mặt sau sự bất cẩn của chúng ta hầu như làm bại lộ mọi chuyện vài ngày trước đó. Anh chắc rằng người đưa tin đã được mua chuộc bằng 1 khoản tiền lớn đủ đảm bảo lá thư được giao đến tận tay em. Chắc rồi nó sẽ được giữ kín bên trái tim em sau khi em đã đọc nó. Rồi anh cũng sẽ đến bên em . Hẹn gặp lại em ngày mai, tình yêu của anh . Thorhill”

Jennifer vẫn đứng bất động. Nàng không thể suy nghĩ được điều gì.

-“Gia nhân của tôi đã được mua chuộc” Bá tước Rushford nói,-“Để đưa bức thư này đến tận tay Tiểu thư Jennifer Winwood”

Nàng đã hóa thành một tượng đá , hoặc là một tượng băng giá lạnh. Tiếng ồn-những tiếng ồn bởi bị bất ngờ và sỉ nhục- lập tức loan ra xung quanh nàng. Âm thanh mà nàng tưởng như vắng vắng xung quanh nàng từ một cõi xa xăm nào đó.

-“Vừa mới tuần trước thôi” bá tước nói, giọng ông ta vang lên làm những người khách vội im lặng 1 lần nữa.-“Con trai tôi đã hơn 1 lần tha thứ cho những chuyện không hay mà nhìn bề ngoài tưởng chừng xảy ra chỉ do sự bất cẩn của tuổi trẻ và sự nông nổi ngây thơ. Như 1 người đàn ông có danh dự và nhạy cảm, con trai tôi đã đứng bên cạnh những sai lầm tội lỗi của tiểu thư Winwood và đã bảo vệ tên tuổi của cô ta khỏi bị gièm pha và ô danh. Những chuyện xảy ra vượt quá những con trai tôi đáng phải chịu đựng ,nó đã bị lừa gạt ,cũng như nữ bá tước và tôi vậy. Chúng tôi đã bị lừa dối trong suốt những năm tháng kết giao bạn bè của chúng tôi. Ngay bây giờ , tôi sẽ tuyên bố rõ ràng, sẽ không còn bất kì mối quan hệ nào nữa giữa gia đình tôi và cô Winwood, và sự tuyên bố đính hôn của buổi tối ngày hôm nay sẽ không còn tồn tại. Chúc quý vị 1 buổi tối tốt lành, thưa các quý phu nhân và các quý ngài. Các bạn sẽ tha thứ cho tôi, tôi chắc là như vậy, nếu như tôi cảm thấy không còn điều gì để ca tụng , đáng chúc mừng trong đêm nay nữa.”

Lionel vẫn đứng bên cạnh cha anh, nhìn nghiêm nghị và đường hoàng, và rất đẹp trai. Như thế 1 phần con người nàng đang tách rời khỏi cơ thể vẫn có quan sát được hầu hết mọi sự kiện xảy ra với 1 vẻ bình thản dửng dưng. Dường như là những điều vừa được nói, không hề liên quan

chút nào với nàng cả.

Bá tước Rushford vẫn đứng, chân dang ra trên bụi, nhìn những vị khác đang lần lượt tản ra về. Không ai tiến bước lại gần ông ta. Họ dường như quá bối rối để làm vậy. Hay có lẽ họ quá vội vàng để có thể ra ngoài kia mà kể lại một cách hân hoan những chuyện giật gân vừa mới xảy ra. Lionel cũng vẫn đứng yên đó, lưng uõn thẳng và nhợt nhạt, ánh mắt anh ta vẫn một mực nhìn xuống. Mọi người đều đang ra về. Tất cả mọi người đều nhìn nàng chăm chăm. Lại nữa rồi, dường như họ không thể dứt ra được khỏi sự kinh ngạc to lớn ấy.

Bỗng một ai đó nắm chặt tay cổ tay nàng đến phát đau- Dì Agatha- và một ai đó nữa kẹp chặt khuỷu tay nàng như một cái kiềm đang muốn nghiền nát xương nàng ra- Cha nàng. Và cùng nhau họ đẩy nàng ra khỏi căn phòng nhanh hơn chân nàng có thể bước rất nhiều. Bằng cách này hay cách khác, tất cả mọi người cũng đều rời khỏi, không ai cản trở bước đi của họ. Và tất cả đều dạt ra một bên, quay lưng lại với họ như thể họ đang mang trên mình 1 bệnh dịch.

Và rồi, nàng không thể hiểu tại sao lại mau chóng đến thế- nàng đã ở trong xe của cha, Cha nàng ngồi bên cạnh nàng, Dì Agatha ngồi phía đối diện, Samantha kế bên Dì Agatha, và chiếc xe bắt đầu lăn bánh.

-“Tao có một chiếc roi da để ở trong chuồng ngựa” cha nàng đang nói, giọng nói ông khê khàng đến mức nàng biết rằng ông còn hơn cả là đang giận dữ.-“Hãy chuẩn bị đi, thưa cô. Tao sẽ sử dụng nó ngay tức khắc khi về đến nhà.”

-“Ồi không, Cậu ời” Samantha rên rỉ.

-“Gerald” Dì Agatha nói.

-“Câm hết” ông nói

Họ đều im lặng ngồi trong suốt cuộc hành trình trở về nhà sau đó.

-“Tôi rất xin lỗi, thưa ông chủ”

Giọng của người đánh xe còn vang vọng đâu đó lẫn trong giấc mơ của chàng. Chàng đã cố gắng rời Luân đôn, nhưng dù chọn bất cứ con đường nào, xe ngựa của chàng cũng không thể nhích lên được. Chỗ nào cũng tắc nghẽn và đông nghẹt xe cộ với những người phàn nàn, la hét và hoa chân múa tay. Không một con đường nào có thể đi qua. Và rồi người đánh xe của chàng đứng mở cửa xe cho chàng với 1 dáng điệu trang trọng buồn rầu nhất. -“Tôi rất xin lỗi, thưa ông chủ”

-“Xin lỗi à, Mẹ kiếp. Biến đi khỏi đây ngay. Dậy mau, Gabe. Dậy ngay lập tức trước khi tó hắt một chậu nước lạnh vào mặt cậu.”

Bất chợt trong 1 khoảnh khắc, Bertie lại xuất hiện trước mặt chàng, bổ sung thêm vào sự hỗn loạn, huyên náo bằng cách cố điều khiển con ngựa hăng tiết vượt qua cổ xe của chàng. Và rồi Bá tước Thorhill tỉnh dậy.

-“Tôi xin lỗi, thưa ông chủ” giọng người đánh xe lại văng vẳng 1 lần nữa -“Tôi đã cố gắng hết sức...”

-“Dậy ngay, Gabe”

Bertie, chói lọi trong trang phục dạ hội, gạt bỏ hình ảnh mờ nhạt của gã đánh xe sang 1 bên, bạn anh túm lấy tấm chăn, quăng nó lên. Anh đang giận dữ khủng khiếp, bá tước nhận thấy rõ, lắc mạnh đầu cho tỉnh ngủ, cố gắng rũ bỏ những hình ảnh mộng mị ra khỏi đầu.

-“Quay trở lại giường ngủ đi” chàng nói với bạn.-“Lạy chúa, Bertie, cậu làm cái quỷ gì ở đây vào lúc này hả? Tiện thể, Mấy giờ rồi?” Chàng buông chân xuống giường, ngồi dậy, và lừa những

ngón tay vò mái tóc mình.

-“Dậy ngay!” Ngài Albert ra lệnh.-“ Nếu không tôi sẽ nện cho cậu 1 trận tã toi ngay bây giờ đây , Gabe”

Bá tước nhìn bạn một cách ngạc nhiên.-“Ở đây ư, Bertie?” chàng nói –“Ở nơi chật chội này hả? Còn nữa, cậu đâu có mang theo roi ngựa, ông bạn già. Ít nhất thì cậu cũng để cho tó mặc quần áo đã chứ, được không? Tó không muốn bị đánh, hay là trò chuyện ngay lúc này , trong khi còn đang trần trụi như thế này đâu.” Chàng nói và đứng dậy.

-“Cậu là đồ con hoang” Ngài Albert nói, giọng anh lạnh lùng khinh miệt.-“Tôi đã luôn biện hộ cho cậu trước mọi lời phỉ báng, Gabe. Nhưng bọn họ đã đúng và tôi đã sai lầm. Cậu chắc đã làm chuyện đó với mẹ kế của mình. Cậu là thằng con hoang!”

Bá tước quay phắt lại, vẫn còn chưa kịp bước vào phòng thay đồ.-“Cậu hãy cẩn thận, Bertie” chàng nói khẽ.-“Cậu đang nói về 1 quý bà đấy. Và là 1 người thân trong gia đình của tôi.”

-“Cậu làm tôi kinh tởm!” Người bạn thân thiết của chàng đang nói.-“Cậu là thằng đốn mạt”

-“Phải” Bá tước biến vào phòng thay đồ và quay trở lại ngay tức khắc, tay thắt dây lưng chiếc áo gấm thêu kim tuyến xung quanh người .-“Phải cậu đã nói điều này trước đó rồi, Bertie. Có phải là quá nhiều nếu tó hỏi nguyên nhân sự tức giận quá khích của cậu – vào giờ này trong đêm được không , dù giờ có là lúc quái nào đi nữa cũng thế?”

-“Món tiền mua chuộc của cậu cao quá nhỉ” Ngài Albert nói rất rõ ràng.-“Bức thư của cậu rơi nhằm vào tay kẻ khác rồi.”

Bá tước đợi 1 lúc, nhưng rõ ràng là Bertie đã nói xong.-“ Lần tới , nếu tôi có muốn mua chuộc 1 ai đó , tôi phải nhớ là tăng giá tiền lên gấp đôi mới được. Tiền hối lộ luôn đắt đỏ hơn thực tế cần thiết, phải vậy không?”

-“Lá thư của tó ư, Bertie? Thư nào mới được chứ? Tó viết khoảng 4, 5 lá trong mấy ngày gần đây.”

-“Đừng có giả vờ ngạc nhiên” Ngài Albert nói ngay.-“ Cô ấy không nghi ngờ gì nữa cũng đã phạm phải sai lầm, Gabe, gặp gỡ riêng cậu, thân mật với cậu. Nhưng cô ấy về bản chất là một cô gái ngây thơ, tôi tin , cũng giống như tiểu thư Ogden và hầu hết những tiểu thư trẻ tuổi khác mới lần đầu ra mắt mà thôi. Họ làm sao mà địch nổi với những kinh nghiệm của kẻ trác táng phóng đảng nhất quyết quyến rũ và cám dỗ họ cơ chứ. Chính là Bá tước Rushford đã bắt được bức thư đó, cậu chắc phải thú vị lắm được biết đấy nhỉ. Ông ta đã đọc to lá thư cho tất cả mọi người ở đấy cùng nghe. Cô ấy đã hoàn toàn bị hủy diệt rồi. Tôi hi vọng là cậu đã thỏa mãn.”

Bá tước Thorhill nhìn bạn im lặng trong 1lúc.-“Tó nghĩ tốt nhất chúng ta nên vào phòng khách nói chuyện, Bertie.” Cuối cùng chàng nói, quay đi dẫn đường, và thắp sáng một giá nến khi họ bước vào .-“Cậu tốt hơn hết nên kể lại cho tó chính xác chuyện gì đã xảy ra tối nay.”

-“Làm sao cậu dám!” Ngài Albert nói -“Nếu như cậu định quyến rũ một cô gái trinh tại sao không làm chuyện đó với một trong số vô vàn phụ nữ thuộc tầng lớp khác , những người rất sẵn sàng làm vừa lòng cậu chỉ để đổi lấy một vài món lợi tức thêm hả? Tại sao cậu phải điên rồ đến mức liều lĩnh bày cô ấy trước cả xã hội thượng lưu như vậy chứ? Cậu không chút lo sợ nào lá thư sẽ rơi vào tay kẻ khác hay sao?”

-“Bertie” Bá tước cắt ngang.-“ Hãy thư cho tó vài phút được không? nếu cậu không phiền. Tó chẳng hiểu chút gì những điều cậu nói cả. Hoặc là phải yêu cầu cậu kể lại chi tiết cho một người không biết gì như tó đây. Nói cho tó chuyện gì đã xảy ra. Bằng cách nào mà tó có thể hủy hoại Tiểu thư Winwood được? Tó bị buộc tội là đã hủy hoại cô ấy phải không?”

Ngài Albert không ngồi, nhưng anh rút cục cũng đã bình tĩnh lại đủ để thuật lại tóm tắt những gì đã xảy ra trong buổi khiêu vũ ở nhà Rushford một vài giờ đồng hồ trước.

-“Cậu có được xem bức thư không?” Bá tước hỏi bạn khi câu chuyện vừa chấm dứt.

-“Tất nhiên là không” Ngài Albert nói.-“Rushford vẫn cầm nó trong tay. Ông ta đọc nguyên văn nó từng từ. Mà tại sao tôi phải xem làm gì kia chứ?”

-“Cho 1 lý do rất quan trọng đấy.” bá tước nói.-“Vì cậu biết chữ viết tay của tôi, Bertie. Bức thư đó được không phải tuồng chữ của tôi.”

-“Cậu đang cố nói cho tôi biết là cậu không viết bức thư đó phải không?” bạn chàng hỏi, đầy ngờ vực.

-“Không cố gắng” Bá tước Thorhill nói cộc lốc.-“Mà là tớ khẳng định với cậu, Bertie. Lạy chúa , cậu nghĩ tớ cả gan dám làm thế hay sao?”

-“Cậu đã dám hôn cô gái trước mặt cả xã hội thượng lưu đấy thôi.” Ngài Albert nhắc nhở chàng. À, đúng thế. Sự phẫn nộ chính đáng đang bác bỏ chàng. Phải , chàng đã dám làm một vài chuyện. Thực tế là còn hơn thế nữa. Và mọi chuyện đã tiến triển tốt như trong mơ.

-“Gabe” bạn chàng đang nói, lông mày nhăn tít.-“Nếu như cậu không viết nó, thì ai vào đây mới được ? Thật vô lý.”

-“Một ai đó muốn gây khó khăn cho tớ” Bá tước nói.-“Hoặc 1 ai đó muốn hủy hoại Tiểu thư Winwood.”

-“Thật vô lý” Ngài Albert nhắc lại lần nữa.

-“ Rõ ràng là như vậy” bá tước nói, mỉm cười dứt khoát.-“Nó làm cho mọi chuyện trở nên vô cùng hợp lý, Bertie ạ. Tớ tin là tớ sẽ chơi khá hơn cho đến khi trò chơi này kết thúc, khi mà tớ nghĩ là mình đã hoàn toàn kiểm soát được nó rồi.”

Ngài Albert nhìn không hiểu gì cả.

-“Đến lúc cậu lên giường đi ngủ rồi đấy” Thorhill nói.-“Thức suốt đêm và để đèn rọi sáng liên tục sẽ làm hỏng vẻ ngoài và sức khỏe của cậu, cậu biết mà Bertie.”

-“Tớ có thể là 1 thằng ngốc và là 1 gã khờ dễ bịp, nhưng tớ tin vào sự phủ nhận của cậu” Ngài Albert nói.-“Tuy nhiên, nó cũng không thay đổi được sự thật là cô ấy đã bị hủy diệt , Gabe ạ. Cô ấy sẽ không bao giờ còn được mời đến 1 hội vũ nào nữa. Cô ấy sẽ không bao giờ còn có thể xuất hiện trước xã hội thêm 1 lần nào nữa. Tớ nghi ngờ việc cha cô ấy có thể kiếm cho cô được 1 tấm chồng thậm chí ở nơi vùng quê nào đó. Thật là hổ thẹn biết bao, tớ rất mến cô ấy. Và nếu như những gì cậu nói có thể tin được thì sự thực là cô ấy vô tội , cô ấy không làm gì sai trái để tự hủy diệt bản thân mình như thế.

-“Đôi lúc” bá tước nói, ra dấu về phía cửa bằng 1 tay,-“những chuyện như thế này thường xảy ra, Bertie ạ. Tớ muốn được tận hưởng nốt giấc ngủ của mình.”

-“Và cậu cũng có thể sẽ không bao giờ còn lộ mặt ra ở đây được nữa.” Ngài Albert nói, bước về phía cửa.

-“Ngay lúc này” bá tước nói khi cuối cùng bạn chàng cũng đi khỏi.-“Tớ không hi vọng ở điều gì được,Bertie ạ”

Mọi chuyện tất yếu phải vậy, chàng nghĩ dứt khoát, khi cuối cùng chỉ còn một mình. Chàng không màng đến việc quay trở lại giường. Chàng biết chàng sẽ không thể nào ngủ thêm được tối nay nữa.

Mọi chuyện sẽ phải như vậy.

Khi quản gia của ngài tử tước Nordal mở cửa thư viện buổi sáng ngày hôm sau , thông báo sự viếng thăm của Bá tước Thorhill, tử tước ngay lập tức từ chối gặp mặt và ra chỉ thị cho gia nhân ném chàng ra ngoài cửa. Tuy nhiên, chỉ không đầy 1 phút sau , người quản gia lại thông báo Ngài bá tước sẽ quyết định đứng yên ở sảnh chờ cho đến khi được yết kiến mới thôi, tử tước đành phải ra lệnh mời chàng vào.

Ông đang đứng đằng sau bàn giấy khi bá tước bước vào phòng.

-“Tôi không có chuyện gì để nói với anh , Thorhill.” ông nói.-“ Có lẽ tôi nên gửi đến anh 1 lời thách đấu vào sáng nay. Anh đã hủy hoại danh tiếng của tôi và cả gia đình tôi. Nhưng một trận đấu tay đôi với anh chỉ chứng tỏ là tôi đang cố bảo vệ thanh danh của con gái mình. Như là tôi hiểu , thì sự thật chả có chút thanh danh nào để mà bảo vệ cả.”

-“Tôi sẽ mua một giấy phép kết hôn đặc biệt ngay trong ngày hôm nay” Bá tước nói sảng, không mất thời gian thừa để đôi co.-“Và sẽ kết hôn với nàng ngày mai. Ông không cần phải lo lắng về của hồi môn đâu, tôi đủ giàu có để chăm sóc cho nàng suốt đời.”

Tử tước châm chọc.-“Không cần phải tỏ ra bị ép buộc thế” ông ta nói.-“Khi anh vẫn được tận hưởng mọi lạc thú có trên chiếc giường ngủ vợ chồng mà chẳng cần đến sự ban phép của cha xứ để được quyền làm vậy. Hay đó là chuyện mà anh quan tâm đủ để thực hiện những việc này chẳng, Thorhill?”

Bá tước Thorhill sải bước qua căn phòng và chống cả 2 tay thẳng lên mặt bàn trước khi vươn người đối diện với cha vợ tương lai.-“ Tôi sẽ làm sáng tỏ 1 điều” chàng gần từng tiếng.-“ Theo những gì tôi biết thì Tiểu thư Winwood vẫn trong trắng như từ ngày mẹ nàng sinh ra nàng. Và nếu như tôi cưới nàng , tôi sẽ thách thức tất cả những kẻ nào nói khác đi như vậy. Kể cả ông.”

Tử tước nổi giận.-“Cút ra ngoài” ông nói.

-“ Tên tuổi và thanh danh của con gái ông không có nghĩa lý gì với ông cả.” Bá tước tiếp tục nói.-“Trừ khi là nó có liên can tới chính bản thân ông. Tốt thôi, chuyện duy nhất sẽ tiến hành trong ngày hôm nay – Chuyện duy nhất – là cô ấy sẽ đính hôn với tôi và chúng tôi sẽ cưới nhau ngay lập tức. Với 1 lễ cưới đảm bảo và trang trọng, ông sẽ có thể lại được ngẩng cao đầu 1 lần nữa, Nordal. Và tất nhiên cả nàng cũng vậy” (So cool , Mr này khá !Xạc cha vợ te tua)

Tử tước Nordal nhìn chàng với 1 sự im lặng ghê tởm.

Bá tước nhấc tay khỏi mặt bàn và bước lùi lại 1 bước.-“Hằng còn quá sớm để 1 quý cô thức dậy và chuẩn bị xong trang phục sau 1 buổi khiêu vũ muộn như hôm qua.” Chàng tiếp tục.-“Nhưng tôi nghĩ là tiểu thư Winwood có quá nhiều phiền muộn để có thể ngủ được lâu.Tôi muốn gặp nàng ngay bây giờ, Nordal, trước khi tôi đi giải quyết 1 số việc. Chỉ 2 chúng tôi thôi, nếu ông không phiền.”

Tử tước Nordal với tay giật dây chuông đằng sau vai trái của mình.

-“Gọi con gái ta xuống phòng tiếp khách hồng” ông nói với người quản gia xuất hiện ngay tức thì.-“Trong lúc chờ đợi ,Thorhill, tôi tin rằng chúng ta có chút việc để thảo luận ngay bây giờ. Hãy ngồi xuống đi.”

Bá tước Thorhill ngồi xuống, tâm trạng và biểu hiện trên mặt chàng dữ tợn và không gì lay chuyển nổi

Chương 12 (người dịch ech_nhiet_doi83)

Jennifer thức dậy , ngạc nhiên rằng cuối cùng nàng cũng có thể ngủ được. Thực tế là, dường

như nàng đã ngủ 1 giấc thật sâu và không mộng mị. Nhưng nàng lại dậy thật sớm và không gặp chút ảo giác nào về những chuyện không vui của ngày hôm qua chỉ như là một giấc mộng thoáng qua. Có lẽ chỉ có cơn đau âm ỉ ở vùng lưng và mông mỗi khi nàng di chuyển là nhắc lại cho nàng nhớ điều đó. Những giọt nước mắt và sự van xin của Sam cũng như lời nhắc nhở , khuyên nhủ của Dì Agatha cũng tác động lên Cha nàng . Ông đã không dùng roi da trong chuồng ngựa .Thay vào đó ông dùng một chiếc can , bắt nàng nằm ngang qua bàn trong thư viện và quật nàng như trừng phạt một đứa trẻ hư.

Mọi chuyện đã kết thúc. Mọi điều làm cho cuộc sống của nàng có ý nghĩa đã kết thúc. Chấm dứt khi nàng chỉ mới vừa tròn 20 tuổi. Không còn gì có thể làm cho cuộc đời của nàng đáng sống nữa, và mãi mãi sẽ không. Thật lạ kì , trong buổi sáng hôm nay tâm trí nàng lại hoàn toàn tách rời với những chuyện khủng khiếp của đêm qua. Nàng biết chuyện gì đã xảy ra và nàng cũng biết rõ hậu quả phải đối mặt trong suốt những ngày sau. Nhưng chỉ là đầu óc nàng nhận thức được, những phần còn lại trong con người nàng không làm sao theo kịp được ý nghĩ.

Nàng thận trọng ngồi dậy, cho chân xuống giường. Anh ta đã làm chuyện đó vài lần với nàng trước kia, nhưng lần này thì hủy diệt nàng hoàn toàn. Nàng đã tin anh ta bất chấp những bằng chứng hiển nhiên và những lời cảnh báo của những người nhiều tuổi, kinh nghiệm và trải đời hơn nàng. Và anh ta đã nhấn tâm làm việc đó với nàng. Nàng đã mất Lionel. Sẽ không còn việc đính hôn nào nữa, không đám cưới, không Lễ hội Mùa.

Nàng chợt đột ngột nhận ra chuyện gì đã làm nàng chợt thức giấc quá sớm. Qua cánh cửa mở 1 nửa trong phòng trang điểm, nàng có thể nghe thấy tiếng người hầu của nàng và tiếng 1 ai đó đang di chuyển, mở và đóng cửa lại. Họ đang đóng gói rương hòm của nàng. Nàng sẽ phải rời khỏi đây trở lại điền trang ở quê . Nhưng nàng sẽ chỉ trở về nhà sau khi Cha nàng đã sắp xếp 1 nơi ở cho nàng với sự bầu bạn , kèm cặp của 1 quý bà nào đó. Sự kèm cặp của một bà trong nom ,chẳng khác nào 1 nhà tù giam hãm, nàng hiểu là như vậy.

Dù ông muốn xua đuổi nàng bằng cách nào ,nàng cũng sẽ phải sống hết quãng đời còn lại ở đó. Cô hầu của nàng đã chuẩn bị sẵn một chiếc váy dài mặc buổi sáng cho nàng , vắt lên chiếc ghế , một chậu và những bình nước sẵn để rửa mặt. Jennifer bước xuống giường, rửa mặt và thay trang phục. Nàng chải tóc và thắt nó lại bằng nơ bên cổ. Nàng không thể xuống dưới nhà ăn sáng được, nàng vừa mới nhớ ra. Nàng sẽ bị giam cầm trong phòng cho đến khi hành lý và xe ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nàng không có đến lấy 1 cơ hội để tự bảo vệ , biện hộ cho bản thân , nàng nhận thấy rõ điều đó. Nhưng dù sao cũng chẳng quan trọng nữa. Sự thật chẳng là cái gì trong một tình huống như thế này. Sự thật là vì một lý do nào đó, Bá tước Thorhill đã viết bức thư , và cha của Lionel đã đọc to nó lên, phơi bày , bóc trần nàng và cuối cùng là trừng phạt nàng công khai trước mọi người. Sự thực là nàng đã hoàn toàn bị hủy diệt không thể nào cứu vãn nổi . Không gì có thể thay đổi được nữa. Không có 1 điểm tựa nào nàng có thể bầu vùi để cố gắng thuyết phục mọi người nghe nàng.

Một tiếng gõ nhẹ lên cánh cửa phòng trang điểm, lời thì thầm của cô ta với 1 anh hầu . Có lẽ để mang lên cho nàng 1 chiếc khay ăn buổi sáng chẳng, nàng thầm nghĩ, tự hỏi liệu có phải chỉ có bánh mì và nước lã hay không? Hoặc có lẽ họ đã chuẩn bị sẵn sàng cho nàng. Cha nàng không nghi ngờ gì nữa là sẽ tống khứ nàng đi càng nhanh càng tốt.

-"Cô được mời xuống dưới nhà , thưa Tiểu thư." Cô hầu của nàng nói, xuất hiện bên ngưỡng cửa , vẻ bối rối. Tất cả gia nhân trong nhà không nghi ngờ gì nữa là đã biết hết câu chuyện. Gia

nhân thì luôn tò mò như vậy.-“Ở trong phòng tiếp khách hồng , không được chậm trễ thừa tiểu thư.”

Không phải là xe ngựa đã chuẩn bị xong. Và nàng cũng không bị gọi vào thư viện. Dĩ nhiên, nó cũng không chắc là nàng sẽ không bị đánh đòn bằng gậy 1 lần nữa. Có lẽ cuối cùng Cha nàng đã quyết định sử dụng 1 chiếc roi da chăng? Có lẽ nàng nên khóc ngay lúc nhìn nó và mỗi lần ông sử dụng đến nó. Ông đã nổi điên lên vào tối qua khi nàng vẫn một mực im lặng trong lúc ông đánh nàng. Chẳng phải bởi vì nàng không cảm thấy đau đớn , mà bởi vì nàng đã tê dại , chết lặng để có thể phản ứng lại điều gì .

Phòng khách trống rỗng. Nàng bước ngang qua căn phòng, đến bên cửa sổ và nhìn xuống quảng trường phía bên kia hàng rào. Nàng đã yêu mến Luân đôn. Thật là một nơi đầy sôi động , thú vị và náo nhiệt mà nàng chưa bao giờ từng cảm thấy ở thôn quê, mặc dù nàng nghĩ đã nghĩ trong suốt những năm thời thơ ấu , nàng yêu cuộc sống thanh bình ở làng quê hơn. Nàng cho rằng, bây giờ nàng cũng vẫn cảm thấy như vậy.

Nàng tự hỏi ,không biết Lionel đang làm gì ngay chính giây phút này.Tử tước Kersey. Nàng sẽ không bao giờ có quyền nghĩ về anh là Lionel được nữa.

Và rồi cửa mở và đóng lại ngay sau lưng nàng. Nàng không quay lại. Nàng vẫn không chắc nàng sẽ sẽ không quỳ xuống khi thực sự nhìn thấy một chiếc roi da hay không. Nàng vẫn còn đau đớn vì trận đòn bằng gậy ngày hôm qua.

-“Tiểu thư Winwood?” một giọng nói cất lên ngay sau lưng nàng.

Nàng quay phắt lại, mắt mở to, tất cả sự bất lực , tê liệt và thụ động những giờ đồng hồ qua vụt tan biến.-“Anh!” nàng nói.-“ Anh rút ra ngoài , rút đi ngay!”

Anh ta nhìn trông lạnh lùng và thanh lịch, chân đi ủng hơi dạng ra , hay chắp sau lưng mình. Nàng căm thù anh ta dữ dội đến mức có thể giết chết anh ta ngay lúc này , nếu như nàng cầm được một vũ khí nào đó trong tay.

-“Anh tới để cứu em thoát khỏi nỗi ô nhục ” anh ta nói.-“Chúng ta sẽ làm lễ cưới vào ngày mai.” Mắt nàng mở to hơn và tay nàng nắm chặt thành nắm đấm ở hai bên mình.-“Anh đến để hả hê chúng kiến phải không ” nàng bật ra.-“Anh đến để nhạo báng , nhục mạ tôi. Tốt thôi, bây giờ anh nhìn đã mắt rồi, thừa ngài. Tôi đã không nhìn ngắm mình trong gương sáng nay, nhưng tôi đoán chắc là mình trông không đẹp dễ gì. Đó là do những gì anh đã tặng cho tôi đấy. Thích thú tận hưởng đi rồi rút ngay khỏi đây.”

-“Em trông nhợt nhạt hơn bình thường rất nhiều” anh ta nói.-“Và có những quầng thâm dưới mắt. Đôi mắt em trông sầu muộn và hoang vắng, trống rỗng. Nhưng ngoài những cái đó ra, anh chỉ nhìn thấy vẫn một nhan sắc mà anh đã ngưỡng mộ ngay từ lúc đầu anh nhìn thấy em. Anh sẽ mua 1 giấy phép kết hôn ngay lập tức trong ngày hôm nay. Chúng ta sẽ làm lễ cưới vào ngày mai.”

Nàng cười.-“Phải , anh định như vậy.” nàng cười buồn.-“Dĩ nhiên rồi, đó là cách giải thích duy nhất. Cho những lý do anh đã quyết định là anh ham muốn tôi. Tôi sẽ không dùng được bởi vì đã đính ước. Nhưng điều đó đâu có làm anh chùn chân. Anh đã săn đuổi và rình rập và nuốt chửng tôi bởi sự ngây thơ , cả tin của mình, làm tổn thương tôi ngày càng nhiều hơn cho đến tận đêm qua với bức thư dối trá của anh. Lá thư anh đã dự định chắc chắn nó sẽ chuyển đến tay kẻ khác , theo đúng mưu đồ của anh. Anh là đồ độc ác , ma quỷ. Chúng tôi đã đúng khi gọi anh là Quỷ vương , con ác quỷ. Thật là mỉa mai tức cười làm sao khi anh lại mang tên một vị thiên thần.”

Anh ta nhìn nàng điềm tĩnh. Nàng thậm chí không suy suyển được chút nào sự bình tĩnh của anh ta. Nàng mong muốn được cào những móng tay của mình vào gương mặt kia.

-“Anh không viết cũng như không gửi đi bức thư đó.” Anh ta nói.

Nàng nhìn anh ta nghi ngờ và cười to.-“Ồ ,anh không ư?” nàng châm biếm.-“Vậy lá thư tự nó viết và tự nó gửi đi, tôi cho là như vậy. Và tôi cũng cho là anh đã không quyến rũ mẹ kế của mình, không phải là cha con gái của bà ấy, cũng nhưng không bỏ rơi hai mẹ con họ ở nước ngoài để quay trở lại đây săn đuổi một con mồi mới phải không?”

-“Không” anh ta nói.

Sự điềm tĩnh của anh ta làm nàng tức điên lên.-“Và tôi cũng cho rằng anh không chủ tâm giải thoát tôi khỏi việc đính ước của mình?” nàng nói tiếp.

Anh ta mở miệng định nói và rồi lại ngậm chặt lại.

-“Để tôi phải cưới anh .” Nàng nhìn anh ta khinh bỉ.-“ Chắc chuyện tôi kết hôn với người tôi mong muốn cũng chẳng quan trọng gì với anh phải không? Chắc anh tưởng tượng rằng tôi sẽ hờn hờ từ bỏ anh ấy để nhào đến với anh? Hay là tôi sẽ vui vẻ chấp nhận 1 sự thay thế tạm bợ nào cũng được? Anh tưởng rằng tôi sẽ làm bất cứ điều gì trừ việc căm thù anh phải không?”

-“Không” anh ta trả lời.

-“Nhưng nó cũng không quan trọng gì nữa.” nàng nói,-“ Trái tim của tôi có ra sao cũng chẳng liên quan gì tới anh. Chiếm được tôi là tất cả mục đích. Anh đã gần như đạt được mục đích rồi đó, Thừa đức ngài Grabiell.”

Đôi mắt anh ta nhìn xuống người nàng và rồi ngược lên. Nàng nhận thấy rất rõ bộ ngực lớn của mình và những đường cong đầy đặn trên người.

-“Phải, em đúng”

-“Tôi cho rằng anh chưa tính đến chuyện” nàng tiếp lời.-“cho dù việc mất ngài Kersey cũng như thanh danh của tôi tiêu tán thành từng mảnh nhỏ, tôi cũng vẫn từ chối anh.”

-“Chúng ta sẽ kết hôn vào sáng mai” anh ta nói. -“Và sẽ xuất hiện ở nhà hát vào buổi tối. Chúng ta sẽ đi dạo trong công viên buổi chiều ngày hôm sau và tham dự dạ vũ của Phu nhân Truscott . Chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt với dư luận trước khi tôi đưa em về điền trang của tôi ở miền Bắc.”

-“Anh hẳn bị điên rồi.” Nàng nói thì thào.-“Tất cả đều có mùi mất trí, điên rồ. Tôi sẽ không lấy anh. Anh phải điên cuồng mới nghĩ là tôi sẽ chấp nhận anh”

-“Em hãy cân nhắc sự lựa chọn.” Anh ta nói.

Sự lựa chọn là nàng sẽ bị giam cầm ở một nơi xa xôi nơi vùng quê hẻo lánh trong suốt quãng đời còn lại của mình. Tình trạng tê liệt tạm thời của nàng đã biến mất, viễn cảnh trước mắt nàng bày ra thật khủng khiếp.Chả nàng chắc chắn sẽ làm như vậy. Nàng không hề ảo tưởng gì về cha. Không tình cảm nào, không lời nói nào có thể thuyết phục được ông thay đổi lời phán quyết đưa nàng về giam tại thôn quê.

Trước khi nàng rời đi , ông sẽ cắt phẳng mái tóc của nàng. Nàng đột nhiên nhớ lại chi tiết tất cả mọi chuyện hôm qua. Ông đã nói như vậy sau trận đòn bằng gậy. Và chắc chắn là ông có ý định như vậy thật. Vì một vài nguyên nhân, nó trở thành nỗi khiếp sợ kinh khủng nhất nàng sẽ phải đối mặt lúc này.

-“Cha tôi sẽ cắt trụi mái tóc của tôi cho đến sát da đầu.” nàng nói to những lời đó lên. Nàng còn nghe rõ tiếng vang vọng lại của chúng. Và đôi mắt anh ta ngược lên nhìn mái tóc nàng.

-“Em sẽ không có ai để bầu bạn nữa” anh ta chỉ ra.-“Không có quần áo đẹp. Không hôn nhân.

Không được tự do trở về nhà có vẻ còn là những nỗi đau khổ chưa đáng kể đối với em. Nhưng có 1 chuyện này không ai có thể bất hạnh hơn em được. Sẽ không bao giờ em có những đứa con” (Mr này khá, điểm đúng huyết, buộc phải gặt đầu cái rụp thui ! he he gọi là ngọt ngào và man trá)

Nàng cố gắng chống lại nỗi đau đớn đang dội lên trong lòng , xiết chặt tay thành nắm đấm, cố gắng kiệt lực biến đổi nó thành nỗi giận dữ để chống lại anh ta 1 lần nữa.

-“Chúng ta sẽ làm lễ cưới vào ngày mai.” Anh ta nói.

Chuyện này là tồi tệ nhất, tồi tệ hơn gấp nghìn lần. Nàng nhìn anh ta ghê tởm, nhìn vóc dáng cao lớn, bờ vai rộng của anh ta , mái tóc đen cũng như đôi mắt và những nét quý tộc quý phái của anh ta. Nàng nhớ lại những hành động xấu xa tội lỗi của anh ta, những đeo đuổi ma quỷ anh ta đã nhằm vào nàng, và rồi hủy diệt nàng chỉ để cuối cùng nàng phải thuộc về anh ta. Và ngay lúc này nàng có thể nhìn thấy , nghe thấy , và cảm nhận được những lưỡi kéo sắc nhọn , lạnh toát bên đầu nàng , cắt phẳng mái tóc dày óng ả của nàng.

Nàng cắn chặt môi.

Đôi tay nàng bỗng nhiên nằm gọn trong tay anh ta, lạnh giá, mềm rũ và run rẩy trong đôi bàn tay ấm áp , mạnh mẽ và vững chắc kia. Và rồi anh ta quỳ xuống chân nàng. Nàng nhìn anh ta , sốc mạnh, và cảm thấy chết lặng một lần nữa.

-“Tiểu thư Winwood” anh ta nói.-“Em có ban cho tôi vinh dự trở thành vợ của tôi không?”

Anh ta nhìn lên nàng, nét mặt không thể nào dò đoán được. Nhìn trông hết sức đẹp trai ,lãng mạn và hoàn hảo nếu không tính đến những tội ác như quỷ vương mà nàng không nghi ngờ gì là anh ta đã làm.

Sự quyết định chính là bởi lưỡi kéo kia. Nó dường như là nỗi sợ hãi lồ bích khôì hài nhất nàng từng biết. Lưỡi kéo , hình ảnh những lọn tóc của nàng rơi xuống thành một đồng trên sàn nhà, rồi sẽ bị quét gom lại và thiêu hủy. Nàng cảm thấy 1 cơn buồn nôn kinh tởm đang dâng lên.(Great! How “brave” she is , ha ha ha . Không sợ gì cả , chỉ lo bị cắt tóc mà nhắm mắt đưa chân. What a woman ! I like her)

-“Vâng” nàng nhắm chặt mắt. Nàng không chắc mình đã nói to ra từ ấy.

Nhưng nàng buộc phải lựa chọn như vậy. Anh ta đã đứng lại trên đôi chân mình, và xiết chặt đôi tay nàng nòng ấm trong tay anh ta.-“Anh sẽ làm cho mọi chuyện trở nên tốt đẹp.” anh ta tiếp tục-“Rồi em sẽ thấy một ngày nào đó, em sẽ vui mừng vì quyết định của em ngày hôm nay.”

-“Anh sẽ chỉ phí sức mà thôi.” Nàng trả lời, cố ý nhìn vào mắt anh ta.-“Sau sáng ngày mai anh sẽ chiếm hữu được cơ thể tôi, thừa ngài. Đó có vẻ là điều duy nhất quan trọng đối với anh. Nhưng anh sẽ không bao giờ có thể chiếm đoạt được trái tim cũng như niềm kính trọng của tôi. Tôi sẽ căm thù anh cho đến tận cuối cuộc đời này.”

-“Được rồi.” Anh ta hôn lưng bàn tay nàng và ép chặt lấy chúng một lần nữa và rồi buông chúng ra. Điều bộ của anh ta sôi nổi. -“ Có nhiều chuyện anh phải làm cho xong ngày hôm nay. Em sẽ ở lại nhà. Anh chắc em không mong muốn gì khác hơn. Em sẽ...” anh ta đột ngột dừng bật và nhìn vào đôi mắt nàng.-“Em có bị trừng phạt khắc nghiệt khi trở về nhà vào tối qua không?”

Nàng nhếch mép cười.-“Cha tôi là 1 người lịch sự, thưa Ngài.” Nàng chưa chát nói.-“Anh đã làm nhục ông ấy.”

Anh ta cau mày.-“Ông ta động vào em ư?” anh ta hỏi.

-“Bằng tay ư? Không đâu.” nàng vẫn mỉm cười.-“Ông ấy sử dụng một cái gậy.”

Anh ta nhắm chặt mắt một thoáng.-“ Anh sẽ để lại một chỉ thị” rồi nói tiếp-“rằng em sẽ được đối xử dịu dàng cho đến hết ngày hôm nay và cho đến sáng mai.Sau lúc đó, em sẽ được che chở dưới sự bảo vệ của anh.”

-“Anh cũng có một cây gậy phải không?” nàng hỏi.-“ Nó là một thứ vũ khí rất hữu hiệu để dạy bảo tôi vào khuôn phép đó, thưa ngài. Tôi vẫn còn đau đớn cho đến tận sáng hôm nay.”

-“Đây sẽ là lần cuối cùng em phải chịu đau đớn.” anh ta nói.-“Lời hứa danh dự của anh.”

Nàng cười.-“Tôi thật hết sức được an ủi đấy.” Nàng mỉm mai.-“Danh dự của ngài ư , thưa ngài?”

Anh ta nhìn nàng điềm tĩnh trong 1 lúc và rồi nghiêng mình chào nàng.-“Hẹn gặp lại sáng ngày mai.” anh ta nói.Anh ta quay đi và rời phòng , đóng cửa lại sau lưng.

Hay thật, Jennifer nghĩ. Hay thật, nhưng nàng không thể buộc tâm trí của nàng thoát ra dù chỉ 1 lời. Nàng vẫn đứng bất động tại chỗ cho đến khi cánh cửa mở ra 1 lần nữa vài phút sau đó. Cả Di Agatha lẫn Cha nàng bước vào.

-“Tốt rồi , thưa cô” ông nói.-“ Có vẻ như là chúng ta cũng đã tránh được nỗi ô nhục toàn diện này. Tuy nhiên ta vẫn không biết làm cách nào ta có thể ngăn cao đầu để ra khỏi nhà ngày hôm nay được.”

-“Ổn rồi, Jennifer” Di nàng mỉm cười cứng đờ với nàng.-“Chúng ta có một ngày bận rộn trước mắt . Chúng ta có 1 đám cưới cần phải chuẩn bị cháu ạ.”

1 đám cưới ư. Nàng sẽ chuẩn bị kết hôn. Không phải trong tháng tới ở nhà thờ Thánh George với sự tham dự của một nửa xã hội thượng lưu. Ngày mai ở một nhà thờ không tên tuổi- nàng thậm chí còn chẳng biết là ở đâu nữa. Và người chồng không phải là Lionel, người nàng đã đính ước và yêu trong suốt 5 năm liền. Nàng sẽ kết hôn với Bá tước Thorhill.

Nàng sẽ là Nữ bá tước Thorhill.

Vợ của anh ta.

-“Vâng” nàng rời phòng theo chân dì Agatha.

Bá tước Thorhill nhận được sự đón tiếp ở dinh thự nhà Rushford cũng y như ở nhà tử tước Nordal. Ngoại trừ lần này, khi chàng gửi tin nhắn cho họ sẽ chờ ngoài sảnh cho đến khi gặp được mới thôi, chàng đã bật chửi thề rồi khôngchần chừ ngay lập tức theo chân người quản gia lên cầu thang, phớt lờ sự phản đối của tên gia nhân. Chàng gạt phắt hẳn ta ra bằng một cú hích vai để vượt qua hẳn ngay khi cửa phòng riêng của bá tước bật mở.

-“Không” chàng lập tức nói chặn họng tên hầu ,ngay trước mặt hai gã đàn ông đang ngạc nhiên tột độ trong phòng thay đồ của bá tước-Kersey đang ở đó với cha hẳn.

-“Tôi sẽ không chịu bị mời ra ngoài đâu.”

Bá tước Rushford, môi mím chặt lại, tỏ ra rất tức giận, gật đầu xua tên hầu ra , phớt lờ lời xin lỗi lí nhí của người quản gia. Tử tước Kersey vẫn đứng yên tại chỗ và cười nhạo báng.

-“Tôi đến” Bá tước Thorhill nói, -“để lấy lại một vật thuộc về Tiểu thư Winwood”

-“ Cái gì cơ...? Tôi muốn anh nói toạc ra đi, Thorhill” Giọng ngài Rushford run lên vì giận dữ.

-“Con tin là” Tử tước Kersey nói, nhắc chiếc kính 1 tròng lên mắt.-“Hẳn ta đang hỏi về lá thư, thưa Cha. Anh có quyền gì mà đòi lại đồ vật của ...à, của đứa con gái ấy hả Thorhill?”

-“Ta đã được vinh dự trở thành vị hôn phu của nàng” Bá tước Thorhill nói lạnh lùng và rành rọt.-“Vì thế ta không thích phải quật một chiếc găng tay vào mặt mi đâu ,Kersey, như là ta biết , mi hiểu rất rõ việc này. Tiểu thư Winwood đã chịu quá đủ đau khổ bởi trò chơi của 2 ta rồi.

Nhưng nếu như mi còn dám thốt ra bất cứ một lời thì thậm nào xúc phạm cô ấy nữa , kể từ giây phút này trở đi, mi sẽ đẩy ta vào tình thế không còn sự lựa chọn nào khác đây , Kersey. Còn bây giờ , đưa ta bức thư.” Chàng đưa một bàn tay ngạo nghễ và đọc đoán ra trước mặt Rushford.

Bá tước Rushford hít một hơi thở gấp.-“Lá thư” ông ta nói.-“đã bị đốt cháy rồi. Nhà của ta của ta thậm chí còn bị dơ bẩn bởi tro của thứ rác rưởi đó.”

-“Vậy là mi sẽ kết hôn với cô ta.” Tử tước Kersey cười khúc khích cho đến khi bắt gặp ánh mắt nghiêm khắc của người cha.

-“À” Bá tước Thorhill thu tay về.-“Ta cũng e là như vậy. Và từ những gì mà ông nói, Rushford, ta tin ông. Đó cũng là một nước cờ khôn ngoan , mặc dầu ta cá là có lẽ chính ông cũng không nhận ra . Nếu bức thư vẫn còn tồn tại, sẽ có hơn 1 người chứ không phải chỉ mình ta có thể bảo đảm rằng nó được viết không phải bởi tay ta.”

-“Mi có thể ngu ngốc đến mức không nhớ một tên đầy tớ viết nó thay mi.” Kersey nói.-“Nhưng sự phủ nhận chẳng có nghĩa lý gì ở đây cả. Còn ai khác có động cơ để viết nó nữa chứ- và kí bởi tên mi? Mi đã hủy hoại hạnh phúc của ta, Thorhill, và đã đạt được mục đích bôi nhọ tên tuổi của ta. Chỉ nhờ uy tín và ảnh hưởng của cha ta mới có thể ngăn chặn được tai họa đó và làm cho cả xã hội quay trở lại thông cảm với ta. Tên tuổi của cha ta quá cao quý để bị mang ra làm nhục. Chỉ một chuyện đó thôi cũng đủ để ta thấy hành động của mi là không thể tha thứ được.”

-“Thứ uy tín đó của cha mi đã hủy diệt thanh danh của một tiểu thư trong trắng và ngây thơ .” Bá tước Thorhill gằn giọng.-“ với một cách thức thô bỉ ,tục tằn không thể tưởng tượng được. Với tư cách là một người mới đính hôn và nhìn bên ngoài là yêu say đắm, mi có vẻ bình phục lại khỏi sự bội ước với tốc độ thật phi thường, Kersey. Nếu ta là mi ,ta sẽ giữ nguyên bộ mặt thiếu nữ dài thượt lâu hơn một chút mỗi khi đi ra ngoài. Ta biết mi sẽ không muốn bị vạch ra là mi sung sướng vì đã được tự do, rốt cuộc thì có lẽ mi cũng đã dùng thủ đoạn để được tự do” Mắt của tử tước chợt lóe lên.-“Chỉ có mi mới có thể nói ra những lời vu khống này được, Thorhill.” Anh ta nói.-“ Ta chỉ đơn giản hỏi mi suy nghĩ xem lời nói của ai mới đáng tin trước mặt cả xã hội thượng lưu đây. Câu trả lời quá là rõ ràng rồi, phải vậy không?”

-“Ta buộc phải yêu cầu anh ra về, Thorhill” Ngài Rushford nói.-“Con trai ta đã chịu quá đủ cay đắng bởi tay anh và bởi tay người đàn bà kia rồi. Ta không cần thiết phải nói ra cái tên đó. Và nói thêm rằng Nữ bá tước và ta đã chịu quá đủ đau khổ vì thất vọng bởi cô ta rồi. Nếu anh còn dám quay trở lại, ta sẽ đích thân tổng cổ anh ra đường. Ta tin rằng ta đã tuyên bố rất rõ ràng rồi?”

-“Câu hỏi mới ra vẻ khoa trương làm sao!” Bá tước Thorhill vừa nói vừa cúi chào.-“Ta sẽ rời khỏi đây mà không cần phải trả lời câu hỏi của ông. Chúc một ngày tốt lành.”

Vẫn còn một hi vọng mong manh, chàng đã nghĩ vậy khi rời khỏi nhà. Nếu chàng có thể chứng minh được bức thư không phải tay chàng viết, có lẽ chàng sẽ đẩy lên đủ những sự hoài nghi trong những phòng khách thời trang ở Luân đôn sao cho con đường trở lại với xã hội thượng lưu của nàng được dễ dàng hơn. Mặc dù thực tế không thể chối cãi ai là người đã hôn nàng công khai tại đêm vũ hội hóa trang nhà Velgard , và nàng chính là người chàng đã hôn.

Không , Vẫn còn một cơ hội mong manh. Và chàng không thực sự mong chờ lá thư vẫn còn tồn tại. Nếu như chàng là Rushford , chàng hẳn sẽ đốt thậm chí cả nhà mình chỉ để phòng ngừa.

Chàng đã đến đây vì một mục đích khác. Chàng muốn họ biết rằng Jennifer Winwood đã là vợ của chàng ,rằng nếu họ mưu toan tiến hành tiếp những thủ đoạn nhằm chống lại nàng , họ sẽ gặp nguy hiểm.Và chàng muốn Kersey biết rằng chàng nắm rất rõ luật chơi , và trò chơi này

còn chưa kết thúc.

Kersey đã thắng được hiệp đầu. Không phải nghi ngờ gì về chuyện đó. Vượt xa nỗi tổn thất chịu bị nhục nhã bởi sự bội ước của vị hôn thê, hắn đã cân nhắc và sắp xếp mọi chuyện kĩ càng để được giải thoát khỏi nàng. Hắn ta muốn thoát khỏi nàng. Và hắn ta đã thực hiện kế sách đó bằng cách làm cho đối thủ bị sa lầy, vướng mắc trong mối quan hệ với nàng. Những ý nghĩ đó làm cho Bá tước co rúm mình lại. Nàng xứng đáng vạn lần hơn thế. Nàng là một cô gái hoàn toàn vô tội và ngây thơ, một nạn nhân của những âm mưu độc ác – của cả Kersey và bản thân chàng nữa. (Hối hận rồi đây! Rồi cho chàng chết, hí hí ...)

Khi chàng nói với nàng lúc trước, rằng chàng sẽ dành hết cả cuộc đời mình để một ngày kia nàng có thể cảm thấy vui mừng vì quyết định của nàng ngày hôm nay, chàng thật sự có ý là như vậy. Chàng sẽ phục hồi lại thanh danh cho nàng và sẽ dành cả đời mình để đáp ứng mọi điều trái tim nàng hằng khao khát. Bằng cách làm như vậy có thể lương tâm chàng sẽ dịu đi được đôi chút chăng?

Nhưng trò chơi với Kersey vẫn chưa kết thúc. Bằng cách nào đó hắn ta sẽ phải nhận sự báo thù đích đáng. Và sẽ là một sự đền tội đầy đủ vượt xa sự nhục nhã đơn giản. Bằng cách nào đó, chàng sẽ giết chết được Kersey.

Đến lúc thích hợp, quân bài chủ sẽ được lật và mọi sự sắp đặt sẽ được hoàn thành.

Lạy Chúa, chàng nghĩ, dừng lại đột ngột bên vỉa hè, giờ này ngày mai chàng sẽ là một người đàn ông đã có vợ.

Nhưng có một nỗi hoang mang trong ý nghĩ đó. Chàng gạt nó sang một bên.

Samantha ngáp ngừng gõ cửa phòng Jennifer sau bữa ăn trưa. Mặc dầu Jennifer đã không xuống ăn, Samantha biết rằng chị cô sẽ không còn chịu sự ghét bỏ và bị giam cầm một mình trong phòng nữa. Cô đã vô cùng sửng sốt khi biết rằng Jenny sẽ kết hôn với Bá tước Thorhill ngay ngày mai.

– “Em có thể vào được không?” cô hỏi, nhìn chăm chú vào cánh cửa. – “Hay là chị muốn ở một mình hơn?”

Jennifer đang ngồi thu mình lại trong chiếc ghế bành, một tấm chăn đắp trên ngực. – “Vào đi Sam” nàng mỉm cười mệt mỏi.

Samantha bước vào và nhìn cánh cửa mở hờ sang phòng trang điểm. Đã có một sự chuẩn bị tất bật và rối rít diễn ra ở đó. – “Đồ đạc của chị vẫn đang được đóng gói ư?” cô hỏi. Cô có thể nhầm lẫn không nhỉ?

– “Ừ, để chuyển sang dinh thự ở Quảng trường Grosvenor ngày mai.” Jennifer giải thích. – “Chị sẽ lấy chồng, Sam ạ. Nó có phải là một thắng lợi rất đổi huy hoàng không? Chị sẽ là thiếu nữ đầu tiên trong đợt ra mắt kết hôn vào mùa xuân này. Và chị sẽ là 1 nữ bá tước, không hơn không kém.” Nàng gục đầu để trán tì lên tấm chăn.

– “Chà Ôi Jenny” Samantha nhìn nàng với vẻ khổ sở. – “Dẫu sao, ít nhất đó cũng là một sự lựa chọn tốt hơn mà.”

– “Đó chính xác là những gì anh ta đã chỉ ra đấy.” Jennifer nói với một cái cười nhẹ. – “Em có biết tại sao chị luôn luôn trả lời vâng không, Sam? Vì một lý do hết sức quan trọng. Cha chị sẽ cắt trụi tóc chị trước khi đuổi chị đi. Chị nói “vâng” chỉ để giữ cho mái tóc mình còn nguyên vẹn.”

Nàng vui mặt mình vào tấm chăn. Samantha không thể nói được bây giờ nàng đang cười hay

đang khóc. Là gì cũng chẳng quan trọng , cảm xúc của nàng vẫn chỉ là một mà thôi. Cô không thể nghĩ được gì để nói với người chị họ. Không gì có thể an ủi được lúc này. Cô ngồi xuống ghế sofa và liếc nhìn dáng đầu cúi gục của Jennifer và nghĩ lại sự vớ vẩn một mặt cảm tội lỗi kinh khủng cho sự phẫn chấn đáng chê trách cô cảm thấy vào tối qua, và vẫn cảm thấy trong ngày hôm nay. Cô thực sự không vui mừng. Ồ , không, cô thật sự không . Thật quá sức đau đớn khi phải chứng kiến cảnh Jennifer phải chịu đau khổ và hiểu hết hoàn cảnh độc ác nào đã đẩy chị cô vào nỗi đau đớn ấy. Nhưng mà Jenny đã quá bất cần....có lẽ thế. Có điều gì đó làm cô lo lắng.

-“Jenny” cô nói rồi cắn môi. Đây có lẽ là điều cuối cùng chị cô muốn nghe.-“ Chị đã gặp gỡ anh ta bí mật vào lúc nào vậy? Chúng ta luôn luôn ở bên cạnh nhau hoặc với Dì Aggy mà.”

Jennifer ngẩng đầu lên.-“Cái gì cơ?” Chị cô cau mày.

-“Bức thư-“ Samantha bắt gặp đôi mắt chống đối của nàng , cô không nói gì thêm nữa.

-“Bức thư là một trò chơi khăm độc ác.” Jennifer nói.-“Anh ta đã sắp đặt nó, Sam ạ. Anh ta bị ám ảnh bởi chị. Tất cả đều là dối trá. Anh ta làm mọi việc để chắc rằng cuộc đính hôn của chị sẽ bị hủy bỏ . Thanh danh của chị sẽ bị tiêu tan và chị sẽ không còn con đường nào khác ngoài việc kết hôn với anh ta. Anh ta đã thực thi kế hoạch của mình và đạt được mục đích. Chị sẽ làm lễ cưới với anh ta vào sáng mai. Nhưng chị cũng nói thẳng với anh ta rằng chị sẽ căm thù anh ta cho đến tận cuối đời mình . Điều đó với một gã đàn ông như anh ta chắc cũng chẳng quan trọng gì. Chị nghĩ tấm thân chị mới là tất cả những gì anh ta muốn.

Samantha nhìn chăm chăm vào nàng.-“Em không thể tin anh ta lại dám làm một chuyện độc ác như vậy.” cô nói.

-“Rồi , cứ tin như vậy đi.” Jennifer vui mặt vào tay một lần nữa.-“Anh ta phủ nhận việc viết lá thư đó. Em có tưởng tượng được không , Sam? Nếu như không phải anh ta làm , thì ai đây? Chị rất muốn biết. Ai mới là người muốn hủy diệt chị và chấm dứt sự đính ước của chị ?”

-“Không ai cả” Samantha tiếp tục nhìn vào dáng đầu cúi gục của người chị họ.-“Không một ai , Jenny ạ” Ngoại trừ chính bản thân cô. Không phải chuyện cô muốn làm tổn thương Jenny dù chỉ trong một khoảnh khắc, tất nhiên . Không bao giờ như vậy. Nhưng cô đã từng mơ ước cuộc đính hôn này sẽ không còn tồn tại. Lionel đã từng nói rằng, ước gì chàng gặp được cô, trước Jenny....

Và Lionel cũng đã từng ước cuộc hôn nhân của chàng sẽ chấm dứt. Chàng đã cảm thấy bị trói buộc bởi nó. Chàng đã ước gì được tự do để có thể theo đuổi cô. Nhưng Lionel cũng không bao giờ muốn làm tổn hại Jenny. Lionel là một người đàn ông trọng danh dự (ặc ặc từ lúc nào vậy ta ?) Samantha cau mày.

Jennifer đang nhìn cô và mỉm cười chán chường.-“Hôm nay chị nói chuyện chán quá , phải không?” nàng nói.-“Em có ghen tị với chị không, Sam? Với Nữ Bá tước Thorhill vào ngày mai ?”

-“Jenny” Samantha vươn người về phía trước.-“Có lẽ mọi chuyện không tồi tệ đến thế. Anh ta rất đẹp trai và rất giàu có. Ít nhất thì chị cũng được an ủi biết rằng anh ta sẵn sàng không từ mọi thủ đoạn chỉ để có được chị. Em tin rằng anh ta phải yêu chị điên cuồng.”

-“Nếu như em yêu 1 người nào đó.” Jennifer nói -“Em sẽ không chủ tâm đẩy người đó vào nỗi bất hạnh ghê gớm đến thế này, Sam ạ.”

-“Em không nói rằng anh ta hoàn hảo.” Samantha mỉm cười.-“Em chỉ cố gắng giúp chị nhìn nhận mặt sáng của vấn đề mà thôi. Em biết ngay tại thời điểm này, phải có một điểm sáng hi vọng nào cho tất cả mọi chuyện xảy đến với chị. Nhưng hãy nghĩ về chuyện này. Lionel- ôi Ngài

Kersey- đã giữ hôn ước của anh ấy trong một thời gian dài , từ khi anh ấy còn là một người đàn ông rất trẻ. Anh ấy có cố gắng để gặp gỡ chị lần nào trong suốt những năm qua không? Để thúc đẩy cuộc hôn nhân của 2 người? Anh ấy có bày tỏ tình yêu sâu đậm của mình đối với chị trong suốt Lễ hội Mùa để tiến hành đám cưới diễn ra nhanh hơn ngày Cha mẹ anh ấy và Cậu Gerald đã sắp đặt ?”

-“Em đang cố gắng nói gì vậy?” Jennifer đang giận dữ, Samantha có thể thấy như vậy.

-“Chỉ có lẽ rằng, theo 1 cách khác Bá tước Thorhill yêu chị nhiều hơn những gì Ngài Kersey đã thể hiện.” Samantha nói tiếp.-“ Có lẽ cuộc sống sẽ không hẳn đẹp và thơ mộng như chị hằng mong đợi nếu kết hôn với ngài Tử tước , và cũng có thể nó không đến nỗi là một cơn ác mộng như chị đang nghĩ bây giờ đâu.”

Nổi tức giận tắt đi trong đôi mắt của Jennifer và nàng mỉm cười.-“Sam” nàng nói , lật tấm trần ra.-“ Em có thể làm một chuyên gia tâm lý được rồi. Chị thề là em có thể. Mọi chuyện không là gì cả cho đến khi nó được bắt đầu tiến hành và kết thúc, phải vậy không? Chị chưa từng biết cuộc sống với Ngài Kersey sẽ ra sao. Chị sẽ không chị sẽ khóc cả ngày mất. Dì Agatha đã lệnh cho chị phải mang một bộ mặt ưa nhìn nhất cho ngày mai. Cho ngày cưới của chị.”

Nàng mỉm cười lần nữa , rồi úp mặt vào đôi tay và bật lên những tiếng thổn thức.

-“Ôi ,Jenny.” Samantha đắp lại chăn lên ngực nàng và thấy mình đang bắn khoăn một cách không thể tin được mất bao lâu thì Lionel mới nghĩ rằng đủ thích hợp để bắt đầu với cô.

Và rồi cô tự căm ghét bản thân vì đã ích kỉ nghĩ đến niềm hi vọng của bản thân trong khi người bạn thân nhất của cô đang chìm trong đau khổ.

Việc trưởng thành và lớn lên đôi khi không hoàn toàn là một công việc thích thú mà cô mong đợi. Đôi khi nó thật đáng sợ làm sao.

CHƯƠNG 13 (người dịch vtttuyen3110)

Đó là một trong vài lễ cưới thường thấy để kết hợp các thành viên của giai cấp thượng lưu, mục đích chủ yếu và là kết quả chắc chắn xảy ra sau Mùa Lễ Hội. Vì vậy nó là chiến thắng của cô dâu và gia đình, đôi khi nó lại là sự thêm muốn đối với những cái nhún mình có giáo dục mà các cô dâu nhận được trong suốt thời gian còn lại của mùa xuân.

Nhưng lễ cưới đặc biệt này, mặc dù là sự kết hợp cùng địa vị của con gái một Tử tước thì không lớn lắm. Nó không được cử hành tại Nhà Thờ thánh George hay bất cứ một nhà thờ sang trọng nào khác. Nó diễn ra tại một nhà thờ nhỏ, nơi mục sư sẵn sàng ban phép cưới trong bí mật. Và nó cũng không có sự tham dự của những vị khách mời sang trọng, chỉ có hai người bạn của chú rể, Hầu tước Albert Boyle và Huân tước Francis Kneller, và cha, dì, em họ của cô dâu.

Jennifer đi dọc theo lối đi lạnh lẽo, trống rỗng và vang vọng của nhà thờ cùng với cha nàng và dừng lại bên cạnh chú rể của nàng, cố gắng giữ cho đầu óc nàng không nghĩ ngợi gì. Nàng cố gắng không nghĩ đến một đám cưới khác mà nàng đã từng trông đợi cũng trong tháng này.

Nàng không nhìn chú rể của nàng, mặc dù nàng ngạc nhiên khi nhận ra chàng mang một đôi giày có khóa và mang vớ trắng. Anh mặc trang phục giống như đi tham dự một sự kiện buổi tối của xã hội thượng lưu. Và nàng cũng vậy. Dì Agatha khẳng khẳng bắt nàng mặc chiếc áo dài lụa

màu trắng, chiếc áo dài buổi tối đẹp nhất của nàng. Như thế đây chỉ là một sự kiện đặc biệt nào đó.

Nàng tưởng chừng là như vậy.

Bàn tay chàng khi cầm lấy bàn tay nàng thật ấm áp. Thật to lớn và mạnh mẽ. Nàng nhìn vào bàn tay chàng, vào những ngón tay dài, được cắt tỉa gọn gàng. Có viền đăng ten ngay cổ tay áo và ống tay áo bằng sa tanh màu xanh của chàng. Bàn tay chàng bóp nhẹ bàn tay nàng.

Nàng nhận ra giây phút đó thật quan trọng. Một biểu tượng thật quan trọng. Nàng đặt tay nàng vào bàn tay chàng và điều đó có nghĩa là nàng đã trao cho chàng tất cả cuộc đời còn lại của nàng. Nàng trao cuộc đời nàng cho người đàn ông đã quyến rũ mẹ kế của anh ta rồi sau đó bỏ rơi bà ta và đứa trẻ. Nàng trao cuộc sống cho người đàn ông nhẫn tâm đã không từ bất cứ thủ đoạn nào để giành được những gì anh ta muốn. Nàng đầu hàng chàng bởi vì nàng không muốn kết thúc cuộc đời của nàng.

Chàng đang nói, đang lặp lại những gì mục sư nói với chàng. Chàng hứa là sẽ tôn trọng nàng với cả thân thể chàng và sẽ chăm lo cho nàng với tất cả những tài sản mà chàng có. Nàng cảm thấy muốn cười bởi một sự thôi thúc điên cuồng và vô ý nắm chặt tay chàng để cố gắng ngăn bản thân nàng lại.

Và nàng hứa sẽ yêu thương, kính trọng và vâng lời chàng. Nàng nghe bản thân mình hứa mà tưởng như là một người xa lạ nào khác. Vâng lời chàng. Đúng, đó là sự đầu hàng của nàng. Một điều gì đó giống như là chàng ép buộc nàng. Một điều gì đó làm cho nàng căm ghét chàng trong suốt phần đời còn lại của nàng. Ngay lúc này, nàng hứa sẽ yêu thương chàng. Một lời hứa trang trọng trước những người làm chứng và trước Chúa.

Nàng ngược lên nhìn khuôn mặt chàng. Chàng là quý ông đẹp trai lạ mặt tại công viên Hype Park, người mà nàng đã thích và tin tưởng bất chấp bản thân nàng. Người đàn ông đầu tiên và cũng là người duy nhất đã hôn nàng. Mái tóc đen, đôi mắt đen kiên định nhìn nàng và nét mặt đẹp đẽ như được chạm trổ. Ác quỷ với một cái tên thiên thần. Chồng nàng. Đó là điều mà vị mục sư đang nói. Chàng là chồng nàng.

Chàng cúi xuống và hôn lên môi nàng. Ngắn gọn và nhẹ nhàng như chàng đã hôn hai lần trước đây. Và cũng giống như hai lần trước, đến tận ngón chân nàng cũng cảm nhận được nụ hôn của chàng. Đôi mắt chàng mỉm cười với nàng một cách chân thành, như muốn trấn an nàng và giấu đi niềm vui chiến thắng mà ắt hẳn là chàng đang cảm thấy. Cuối cùng chàng đã thắng. Chàng đã nhìn thấy nàng, thèm muốn nàng, đã đánh cắp nàng từ tay Kersey và cưới nàng.

Nàng đột nhiên tự hỏi chàng sẽ làm gì với nàng khi chàng cảm thấy chán nàng. Chắc chắn là chàng sẽ chán. Liệu chàng có nhẫn tâm bỏ rơi nàng không thương xót như chàng đã từng làm hay không. Nàng không nghi ngờ điều đó. Nàng cảm sự thấy run rẩy từ sâu thẳm người nàng.

Dì Agatha dùng khăn mùi xoa chấm nhẹ mắt. Samantha thì khóc nức nở. Cha của nàng thì dường như đã bót căng thẳng. Tất cả đều ôm chặt nàng và nắm tay Bá tước. Bạn của chàng thì mỉm cười thân mật, bóp tay chàng chặt hơn và hôn nhẹ lên má Jennifer. Huân tước Francis gọi nàng là Nữ Bá Tước Thornhill.

Là nàng. Đúng là nàng. Nữ Bá tước của chàng, vợ của chàng, thuộc về chàng.

Chàng nắm tay và dắt nàng đến xe ngựa của chàng. Nàng chỉ có cảm giác là nó màu xanh đậm, bằng nhung, xa hoa và có một người hầu mở cửa xe. Nàng hy vọng là Samantha hay có lẽ là những người bạn của chàng cưới ngựa đi theo họ. Nhưng không, họ đi đến bữa tiệc cưới do cha nàng tổ chức trên một chiếc xe ngựa khác.

Trước đây nàng đã từng ở một mình với chàng. Và bây giờ không có gì phải ngạc nhiên cả. Bản thân nàng phải làm quen với việc ở một mình với chàng. Nàng là vật sở hữu của chàng.

Đầu tiên chàng kéo cánh tay nàng về phía chàng và đặt bàn tay chàng phủ lên trên bàn tay nàng. Họ ngồi trong im lặng cho đến khi chiếc xe ngựa bắt đầu chuyển động. Cánh tay chàng và bàn tay chàng thật ấm áp, nhưng bàn tay của nàng nằm giữa hai bàn tay chàng thì không thể đem lại cho nàng một tí cảm giác ấm áp và thoải mái nào.

Sau đó chàng giải phóng cánh tay nàng khỏi tay chàng để vòng cánh tay chàng sang vai nàng và kéo nàng lại gần chàng.

- Trông em lạnh như một tảng băng ! – chàng nói – Nhà thờ thì lạnh, còn áo dài của em thì mỏng manh. Dù vậy, anh không cho là một trong hai điều đó là nguyên nhân thật sự ! - Chàng nâng cằm nàng lên với bàn tay còn lại. Lòng bàn tay ấm áp của chàng để ngay dưới cằm nàng, còn những ngón tay của chàng ôm quanh quai hàm của nàng. Chàng đặt môi mình lên môi nàng một lần nữa và nói – Nó sẽ không trở thành cơn ác mộng như em đã tưởng tượng đâu ! Anh hứa với em là sẽ không !

Một bên đầu nàng chạm nhẹ vào vai chàng. Nàng để cho đầu mình tựa hoàn toàn thoải mái trên nền vải sa tanh ấm áp ở vai chàng và nhắm mắt lại. Nàng không phải cố gắng đấu tranh để quay đầu đi. Nàng là vợ chàng. Hơn nữa nàng rất mệt. Tối qua nàng đã ngủ rất ít. Nàng tin là tối qua nàng không ngủ chút nào, ngoại trừ một điều là nàng nhớ được giấc mơ kì lạ.

- Jennifer ! – giọng nói của chàng thật nhỏ bên tai nàng. Nàng luôn cảm thấy khó khăn để tin là trên thực tế chàng thật sự xảo quyệt khi mà nàng nghe giọng nói của chàng hay khi nàng bị sự hiện diện của cơ thể chàng tác động – Chúng ta đã là vợ chồng, em yêu quý của anh. Chúng ta phải làm điều tốt nhất cho hôn nhân của chúng ta. Nếu một trong hai chúng ta tìm thấy bất cứ niềm hạnh phúc trong những gì còn lại của cuộc sống chúng ta, thì chúng ta phải tìm điều đó tại chính bản thân người kia. Nếu chúng ta thật sự cố gắng, chúng ta sẽ nhận ra là chung sống với nhau cũng không đến nỗi khó khăn lắm đâu !

Nàng nghĩ, gần như là chàng cũng bị ép buộc vào cuộc hôn nhân này như nàng. Nàng cảm thấy một chút giận dữ, nhưng lại dập tắt nó ngay. Bất cứ một sự xúc động mạnh nào đều có thể khiến nàng ra khỏi trạng thái gần như hôn mê dễ chịu đã giữ nàng đứng vững suốt buổi sáng. Nàng không muốn tỉnh giấc và nhận thức thực tại quanh nàng.

- Hôm nay em thật là xinh đẹp ! Và anh còn tự hào hơn nữa vì anh có thể nói rằng em là vợ anh !

Và sau đó môi chàng lại chạm vào môi nàng, ấm áp, không hoàn toàn đòi hỏi. Đôi môi của chàng hé mở. Nàng tự hỏi vợ phải chăng tất cả những người đàn ông đều hôn như vậy, nếu

thực sự đó là cách hôn. Nhưng nàng sẽ không bao giờ biết được câu trả lời. Nàng cảm thấy sự ấm áp của chàng đang xuyên qua da thịt nàng vào tận trong xương tủy nàng. Nàng đặt môi mình lên trên môi chàng, nắm lấy sự an ủi tuyệt diệu này.

Nàng đã ngủ trong thời gian chiếc xe ngựa đi được nửa đường về nhà của cha nàng. Nửa ngủ, nửa mê. Nhưng khi nàng mở mắt và chàng quay đầu sang, nàng nhận ra người nàng đang nhìn chăm chú là Gabriel, Bá tước Thornhill, không phải là Lionel, Tử tước Kersey.

Nhói đau bởi cảm giác cực kỳ đau đớn, dường như là tự nhiên, nàng hiểu là nàng đã cưới người đàn ông này. Sẽ không bao giờ là Lionel. Nàng sẽ không bao giờ có lại những giấc mơ nữa.

Bữa tiệc cưới diễn ra với một sự thoải mái đáng ngạc nhiên. Có lẽ là vì tất cả mọi người, ngoại trừ Jennifer đều rất mệt mỏi. Hầu như là quá mệt, Bá tước Thornhill nghĩ. Chủ đề của những câu chuyện thì quá tầm thường và mọi người cứ nói xung quanh chủ đề đó quá lâu. Có quá nhiều sự hào hứng đối với những câu chuyện tầm phào và quá nhiều tiếng cười, đặc biệt là của Frank, Bertie và quý cô Newman. Tuy vậy, chàng vẫn cảm thấy biết ơn họ. Chàng sẽ không thể chịu đựng được sự im lặng ngượng ngịu và sự trang trọng không thích hợp.

Chàng đã cưới vợ. Không có một cơ hội nào cho chàng lựa chọn. Không có thời gian để suy nghĩ và làm quen với những gì mà chàng đã ép buộc mình. Chàng đã làm lễ cưới với một người phụ nữ căm ghét chàng với một lý do chính đáng. Nàng tin là sự xảo trá của chàng còn thậm tệ hơn nhiều, và có lẽ với thời gian chàng có thể chứng minh cho nàng thấy sự thật. Nhưng chàng không thể làm sáng tỏ tất cả mọi chuyện.

Chàng đã làm những điều thật sự tồi tệ. Và nếu nàng biết toàn bộ sự thật, nó còn tồi tệ hơn những gì mà nàng nghĩ hiện nay. Ít nhất bây giờ nàng tin là chàng muốn nàng và làm tất cả mọi thứ để có được nàng. Nàng sẽ cảm thấy như thế nào nếu vào một lúc nào đó nàng biết là chàng không hề muốn có nàng ?

Không, đó hoàn toàn không phải là sự thật. Chàng đã mê mẩn sắc đẹp và bị sự ngây thơ của nàng quyến rũ ngay từ cái nhìn đầu tiên. Và sự lôi cuốn thể xác đó thật sự mạnh mẽ. Có lẽ nếu chàng gặp nàng ở một hoàn cảnh khác, chàng sẽ thật sự tán tỉnh nàng. Nhưng không thể.

Bertie tỏ vẻ lạnh nhạt hài lòng với tin tức của chàng và đã giúp chàng một tay. Sự giúp đỡ của Bertie có thể được xem như là một dấu hiệu chứng tỏ sự bất hòa giữa họ đã không còn nữa. Bertie đã đồng ý tham dự lễ cưới. Frank đầu tiên thì nghi ngờ nhưng sau đó đã nắm bắt được toàn bộ sự việc và cũng đồng ý tham gia.

Không hiểu vì sao chàng cảm thấy an tâm khi có những người bạn thân tham dự lễ cưới. Chàng có một vài mối quan hệ họ hàng không thân thiết lắm ở Bắc London, và dĩ nhiên đó là những người họ hàng của Catherine và đứa bé được công bố công khai là em gái của chàng ở Thụy Sĩ. Nhưng chàng không có thời gian để mời bất cứ ai đến tham dự, thậm chí là nếu như cần phải mời họ.

Chàng đưa cô dâu mới về nhà chàng giữa trưa hôm đó. Và có lẽ chỉ đến khi đó chàng mới

thực sự nhận thức được chàng đã làm những gì. Chàng đang mang nàng về nhà chàng và bây giờ nàng đã ở nhà chàng. Những người bà con của nàng đã ở đây vào buổi sáng. Những người hầu lẳng xăng sắp xếp, tháo dỡ trang phục của nàng tại phòng thay quần áo kế bên cạnh phòng chàng trước khi chàng đi đến nhà thờ. Những người hầu của chàng thì hoàn toàn nhận thức được hôm nay là ngày cưới của chàng và cô dâu của chàng sẽ về nhà cùng với chàng nên đã mặc những bộ đồng phục đẹp nhất và đang đứng thành hàng ngay đại sảnh.

Đó là một sự nhộn nhịp thú vị, chỉ có cái nhìn nghiêm khắc của người quản gia của chàng thì khó mà giữ được trật tự khi chàng bước qua ngưỡng cửa với nữ Bá tước của chàng.

Những người hầu của chàng vỗ tay với một sự hăng hái mà có thể nói là hơi quá phép lịch sự một tí.

Chàng mỉm cười với Jennifer và cảm thấy bớt căng thẳng khi nhận ra nàng cũng đang mỉm cười. Bất kể cảm giác cá nhân của nàng nghĩ về chàng, chàng không hề nhận được một nụ cười nào của nàng suốt ngày hôm nay, dường như nàng vẫn chuẩn bị thực hiện những nghĩa vụ của nàng đối với những người hầu của chàng. Chàng chậm rãi đi cùng nàng theo hàng dọc những người hầu trong khi người quản gia của chàng giới thiệu từng người với nàng. Nàng mỉm cười và dừng lại trò chuyện đôi câu với mỗi người.

Và sau đó, người quản gia đi trước dẫn họ đến cầu thang.

- Bà vui lòng chỉ cho lệnh bà đường về phòng, Bà Harris ! – chàng nói khi họ đến bậc thang đầu tiên.

Nàng lịch sự gật đầu và tiếp tục bước lên cầu thang.

Chàng hôn tay vợ chàng và nói :

- Em đã kiệt sức rồi ! Em sẽ nghỉ ngơi trong vài giờ, em yêu quý ! Một mình ! Anh sẽ không làm phiền em !

Nàng xúc động, đôi mắt nàng dừng lại trên tay họ

- Chúng ta sẽ ra khỏi nhà tối nay ! Để đi xem kịch ! – chàng nói

Nó đã được sắp xếp suốt bữa tiệc cưới là dì nàng, em họ của nàng và Frank sẽ cùng xem kịch tại lô của chàng tại nhà hát tối nay.

Nhưng nàng nhướn mắt lên nhìn chàng :

- Thật ra anh không cần phải tỏ vẻ nghiêm trọng như vậy ! Em không thể bị nhìn thấy tại nhà hát ! Sau những gì đã xảy ra vào tối trước. Sẽ tốt hơn nhiều nếu chúng ta rời khỏi đất nước này ! – nàng nói

- Không ! Không thể làm như vậy được đâu Jennifer ! Frank và Bertie sẽ nói trước với mọi người ở đó là chúng ta đã cưới nhau vào sáng nay. Và tối nay tất cả mọi người sẽ biết điều này. Tin tức về anh và em sẽ đi còn nhanh hơn những sự kiện hiện tại thông thường. Tối nay chúng ta phải xuất hiện tại nơi công cộng. Và chúng ta phải mỉm cười và tỏ ra vẻ hạnh phúc, em yêu quý ! Chúng ta sẽ đương đầu với tất cả những ai đã theo dõi nên câu chuyện của chúng ta ! Nếu

bây giờ chúng ta bỏ đi một cách lặng lẽ, chúng ta sẽ không bao giờ có thể quay trở lại nữa !

- Em không bao giờ muốn quay trở lại ! Nàng nói

- Em sẽ quay trở lại ! – chàng nói và thả tay nàng ra – Chỉ để mang con gái chúng ta trở lại đây khi thời điểm đến !

Nàng mím môi.

- Bây giờ hãy đi và nghỉ ngơi ! Chúng ta sẽ phải đối diện với xã hội thượng lưu cùng với nhau tối nay, và em sẽ nhận ra là cuối cùng em có thể làm được !

Nàng quay người đi mà không nói lời nào với chàng. Chàng ngẩng nhìn dáng người cao, thanh nhã, quyến rũ của nàng khi nàng đi lên cầu thang ngay sau Bà Harris. Mái tóc đỏ của nàng buông thả với những lọn quăn sau đầu và quanh cổ nàng.

Có lẽ chàng sẽ không chọn một cô dâu hoàn toàn vội vàng nếu chàng có cơ hội, chàng nghĩ, và có lẽ chàng sẽ không chọn nàng. Nhưng có một điều chắc chắn là sự ham muốn nàng làm cho cả cơ thể chàng nhức nhối. Chàng cảm thấy thật khó khăn và nhức nhối khi chỉ đứng ngắm nhìn nàng đi về phòng nàng, chỉ ngay kế bên cạnh phòng chàng, nhận thức được nàng là vợ chàng, cuộc hôn nhân của họ chưa được hoàn thành đầy đủ và lúc này chàng chưa thể có được nàng để làm thỏa mãn ham muốn mãnh liệt của chàng.

Chàng mong là ít nhất nàng có một ít hăng hái để làm cho sự ép buộc của chàng là phải xuất hiện trước xã hội thượng lưu tối nay với tư cách là vợ chồng không phải là quá khủng khiếp đối với nàng. Chàng sẵn lòng đánh đổi những của cải mà chàng có để được lên giường cùng với nàng lúc này và trải qua một buổi tối vui tìm lạc thú cùng nàng.

Nàng tự nhắc nhở bản thân nàng hàng trăm lần vào bữa ăn tối một trong những lời thề sáng nay. Nàng đã hứa là suốt cuộc đời còn lại sẽ vâng lời chàng.

Nàng không hiểu vì lý do gì, khi ngồi cạnh chàng tại cái bàn dài để dùng bữa tối, nàng đã đáp lại những nỗ lực của chàng nhằm giữ được một cuộc chuyện trò giữa họ. Nàng nghĩ là xã hội thượng lưu đã dạy dỗ những kỹ năng thật kỳ diệu. Một người có thể nói một cách lịch sự về những chủ đề khác nhau ngay cả khi không có gì để nói và thậm chí nếu như trò chuyện là điều cuối cùng trên đời mà một người cảm thấy thích làm.

Nhưng nàng cảm thấy có một chủ đề mà cả hai đều cố gắng tránh nói đến. Nàng cố gắng trì hoãn chủ đề này cho đến khi nào họ không thể trì hoãn thêm nữa.

- Thừa ngài ! – nàng nói và ngược lên nhìn khuôn mặt chàng như nàng đã làm một vài lần kể từ khi bữa tối bắt đầu – Ngài sẽ vui lòng bỏ qua cho em sự vắng mặt tại nhà hát tối nay chứ ? Hôm nay là một ngày quá bận rộn và cả tối qua và chiều nay em không ngủ được nhiều lắm. Em bị đau đầu. Em cảm thấy mình không khỏe lắm ! – giọng nói của nàng kéo dài ra. Âm điệu giọng nói của nàng nghe thật là yếu ớt một cách đáng xấu hổ thậm chí là với chính đôi tai nàng

- Gabriel ! – chàng nói, với tay qua bàn, nhẹ nhàng chạm những ngón tay của chàng vào lưng bàn tay nàng – anh sẽ không là Ngài trong suốt cuộc đời còn lại của vợ anh đâu, hãy gọi tên anh đi !

- Gabriel ! – nàng ngoan ngoãn gọi tên chàng. Nàng nghĩ đó là một cái tên không phù hợp với chàng.

- Anh không tin đâu, em yêu quý ! Và dù thế nào đi chăng nữa anh vẫn bắt buộc em phải có mặt tại nhà hát tối nay. Và anh yêu cầu em phải mỉm cười và ngẩng cao đầu. Em không làm gì sai mà phải xấu hổ cả. Không có gì sai cả !

- Ngoại trừ - nàng nói nhẹ nhàng – quá ngờ ngạc và rơi vào cạm bẫy của anh !

Chàng nhắc tay ra hỏi tay nàng và nói :

- Tối mai chúng ta sẽ tham dự vũ hội của Quý bà Truscott. Em sẽ nhận ra là chẳng khó đối phó lắm đâu nếu tối nay em giữ được sự can đảm của mình !

- Nếu như ... ? – nàng hỏi – Em nghĩ là em không có sự lựa chọn nào khác, đúng không ?

- Không ! – chàng nói – Em không có sự lựa chọn, Jennifer !

Tinh thần nàng chỉ vừa mới thoát khỏi sự khiếp hãi phải đối mặt với xã hội thượng lưu trong vòng bốn mươi tám tiếng đồng hồ sau khi Bá tước Rushford đọc lớn lá thư đó tại vũ hội của ông. Nếu nàng cố gắng tránh né không đối diện với điều đó, như nàng thường làm, thì cuối cùng nó cũng qua đi và nàng có thể lên về nhà để quay về với căn phòng an toàn và kín đáo của nàng. Nhưng nàng nhận ra rằng ở đây nàng không được phép làm như vậy.

Hôm nay là ngày cưới của nàng. Và đêm nay là đêm tân hôn của nàng. Trước khi nàng có thể trông đợi có được bất cứ sự riêng tư hay yên ổn nào thì đêm nay nàng phải trải qua đêm tân hôn với chàng. Nàng chột liếc nhìn chồng nàng và rùng mình. Nàng tự hỏi cảm giác đó sẽ như thế nào ? Sự đau đớn có nhiều hơn nếu so với sự đau đớn khi bị làm cho bẽ mặt không ? Nàng biết điều gì sẽ xảy ra. Đôi lúc nàng nghĩ là nàng biết. Nếu nàng có chút nghi ngờ nào là nàng không biết gì thì dì Agatha đã dành cả buổi sáng sớm để mô tả với nàng những gì sẽ xảy ra với thái độ nhanh nhẩu và những mô tả chân thực đáng ngạc nhiên.

Nàng có nghĩa vụ phục tùng chàng. Nàng không thể trốn tránh nghĩa vụ đó được. Và nàng phải mong là có thể giữ cho đầu óc nàng hoàn toàn trống rỗng như nàng đã làm sáng nay.

- Đã đến giờ phải đi rồi ! – chàng nói và đặt khăn ăn xuống bàn, đứng dậy và đưa tay ra đỡ nàng đứng dậy – xe ngựa sẽ đến ngay, và anh chắc chắn là em không muốn tăng thêm sự ngượng ngịu vì đến trễ nữa !

Jennifer đột ngột đứng lên với điệu bộ gần như hấp tấp và vụng về.

Dường như tất cả mọi người trên ngưỡng cửa nhà hát đều nhìn chăm chăm vào họ. Đường như là tất cả mọi người trong phạm vi cửa ra vào hoặc ở trên cầu thang hoặc ở bên ngoài nhà hát đều tránh sang một bên để cho họ đi vào rạp hát và không khí bao trùm một sự im lặng

ngờ vực. Dường như tất cả mọi cặp mắt bên trong nhà hát, một vài người trong số họ có sự trợ giúp của kính một mắt và ống nhòm đều xoay sang nhìn vào ô cửa Bá tước và như thể là những cuộc trò chuyện lập tức ngừng lại hoặc là chỉ được tiếp tục sau khoảnh khắc đó. Choáng váng, kích động và những câu chuyện được lan truyền trong nhà hát.

Dường như, không phải là từ diễn tả chính xác điều đang xảy ra, Jennifer nghĩ là thực tế thì đúng hơn. Nàng níu lấy cánh tay của chồng nàng và thường xuyên ngược nhìn lên mỉm cười lại với chàng. Hình ảnh của nàng được phản chiếu trong ánh mắt chàng. Nàng luôn đáp lại những điều chàng nói với nàng. Nàng không hề có một ý niệm nào về những gì chàng nói và nàng trả lời. Nàng luôn giữ cho cằm nàng ngẩng cao.

Huân tước Francis Kneller cũng ở đó với dì Agatha và Samantha. Anh đứng và hôn lên tay Jennifer, mỉm cười với nàng và dẫn nàng đến ghế mà chồng nàng đã giữ cho nàng. Nàng ngồi vào ghế của nàng.

- Hoan hô, lệnh bà ! – Huân tước Francis nói và nháy mắt với nàng trước khi bước lại ngồi vào chiếc ghế bên cạnh Samantha.

Chồng nàng ngồi bên cạnh nàng và nhắc cánh tay nàng tựa vào cánh tay chàng. Đầu của chàng cúi xuống gần với đầu nàng khi mắt nàng nhìn về hướng sân khấu.

- Em trông đáng yêu, đẹp tuyệt và thật sang trọng ! – chàng nói – Em hãy chờ đợi và mỉm cười nhiều hơn nếu em bắt gặp cặp mắt của bất kì người nào em biết !

Đó là điều khó khăn nhất mà nàng từng làm. Ngoại trừ việc nàng khám phá ra là những đôi mắt đó không phải lúc nào cũng nhìn về phía nàng. Nàng nghĩ sẽ không có một ai có đủ can đảm như nàng. Nghĩ vậy, nàng hất cằm mình lên cao hơn một chút. Họ sẽ không nhìn thấy mắt nàng và sẽ phải vội vàng giả đồ nhìn theo hướng khác. Nàng nhìn thấy Hầu tước Albert Boyle ở lô đối diện cùng với Rosalie Ogden và mẹ cô ấy cùng một vài quý ông lớn tuổi khác. Nàng mỉm cười với anh. Anh cười lại với nàng và cúi đầu chào nàng.

Nó đang xảy ra, nàng nghĩ vài phút sau khi vở kịch bắt đầu. Sự xuất hiện của họ là nguyên nhân của sự xáo động trong nhà hát. Hầu hết mọi người chỉ nhìn lên chàng và nàng mà không dám nhìn thẳng vào họ. Không hề có tiếng la ó hay những tiếng xuyt trong nhà hát. Không có ai bỏ đi ra khỏi nhà hát khi thấy họ vào để tỏ thái độ như thể sự xuất hiện của họ làm ô uế nhà hát. Một hoặc hai người đã mỉm cười với họ.

Theo lời chồng nàng thì mọi người đều biết là họ đã kết hôn. Hầu tước Albert và Huân tước Francis đã làm cho mọi việc trở thành dễ dàng với nàng bằng việc lan truyền tin tức này trong giới thượng lưu trưa hôm nay. Chắc chắn là hai người bạn của chàng đã cưới ngựa đi dạo trong công viên và tin tức về lễ cưới là đề tài duy nhất của những cuộc chuyện trò của họ.

Đột nhiên nàng ngẫm nghĩ, hai tối trước đây, có lẽ là khoảng thời gian đó, hôn ước của nàng và Kersey được thông báo. Đêm nay, nàng là vợ của một người đàn ông khác.

Trước khi nàng có thể giữ sạch những suy nghĩ đau buồn này và trước khi vở kịch bắt đầu, nàng nhận thức rõ ràng là những cuộc chuyện trò trong nhà hát đột nhiên dừng lại và ngay sau đó là những tiếng rì rầm. Và nàng ngay lập tức hiểu được lý do. Lô gần với lô của nàng, nơi mà

nàng đã ngồi xem kịch tuần trước đã không còn trống nữa, mà đầy người. Bá tước và nữ bá tước Rushford, một đôi lớn tuổi mà nàng không biết cùng với Kersey hộ tống Horatia Chisley đang ở đó.

Jennifer nghĩ có lẽ đó là giây phút đau đớn nhất trong đời nàng. Một bàn tay giữ chặt lấy nàng ngay khi nàng định nhóm dậy chạy trốn.

- Mỉm cười với anh ! – chồng nàng yêu cầu – Hãy nhìn anh trong khi anh đang nói với em !

Nàng mỉm cười và nhìn chàng. Không hề nhận thức được những gì chàng nói với nàng. Nàng chỉ cảm nhận được ánh mắt ấm áp của chàng nhìn nàng.

- Cô gái can đảm ! – cuối cùng nàng cũng nghe được những lời chàng nói – Nó sẽ trở nên dễ dàng hơn, em yêu ! Bây giờ em sẽ không nghĩ như vậy, nhưng sau này em sẽ thấy là anh nói đúng ! Anh hứa đấy ! – Chàng nâng tay nàng lên và giữ nó trên môi chàng. (thương Gabe quá)

Nàng cảm thấy căm ghét chàng. Chàng nguyên nhân của tất cả những chuyện này. Đáng lý ra nàng nên ở lơ bên cạnh với người đàn ông nàng đã hứa hôn, rạng rỡ với sự nôm nong về lễ cưới sắp diễn ra. Người đàn ông này đã phá tan những giấc mơ của nàng. Thay thế giấc mơ của nàng bằng sự đau khổ này.

Samantha nghiêng lại gần để nói điều gì đó với nàng. Jennifer nghĩ em họ nàng trông có vẻ xúc động và mở to mắt với vẻ khổ sở. Tội nghiệp em nàng. Tất cả những điều này cũng hủy hoại Mùa Lễ Hội của cô ấy.

Và sau đó, khi vở kịch bắt đầu, cuối cùng nàng cũng chuyển sự chú ý của nàng lên trên sân khấu. Nàng nghe thấy tiếng cười của Lionel. Nàng tự hỏi anh có che giấu sự đau khổ của anh bằng tiếng cười không ?

Ôi, Lionel, Lionel.

- Nhà chúng ta kia rồi, em có thấy không ? – chồng nàng hỏi vài giờ sau khi họ đang trên đường về nhà trong chiếc xe ngựa. Huân tước Francis hộ tống dì Agatha và Samantha – Cuối cùng thì cũng yên ổn ! Em đã làm thật tuyệt !

Nàng tựa đầu nàng vào xe ngựa và nhắm mắt lại

- Gabriel ! – nàng hỏi – Tại sao anh lại làm như vậy ? Anh không thể chỉ đơn giản hỏi tôi và khi tôi từ chối thì chấp nhận sự thất bại sao ? Tại sao lại có lá thư ? Tôi đang ở trong phòng khiêu vũ khi nó được đọc, vây quanh là một nửa giai cấp thượng lưu. Anh không thể tưởng tượng được sự kinh hoàng và nhục nhã của tôi đâu ! Làm sao anh có thể làm điều đó với tôi ?

Chàng không chạm vào người nàng. Có một sự im lặng giữa họ.

- Anh không biết gì về lá thư ? – chàng nói – anh không viết hay biết là nó được viết hay gửi nó đi ! Một người nào đó đã làm điều đó. Một người nào đó biết rằng mọi người sẽ dễ dàng tin hoàn toàn về những điều viết về chúng ta !

- Tôi cho là – anh cũng không phải là người đã hôn tôi trước tất cả mọi người tại vũ hội nhà

Velgard đúng không ? Và rằng anh không cố ý hôn tôi trước mặt mọi người thay vì ngoài ban công đúng không ?

Chàng không trả lời.

- Dù gì thì bây giờ điều đó cũng không còn quan trọng nữa phải không? – nàng nói tiếp – chúng ta đã kết hôn và tôi lại được kính trọng, và không cần phải ao ước gì thêm nữa vì sau đó mọi thứ sẽ bị quên đi !

- Còn Kersey – chàng nói – Sau này em sẽ nhận ra là em thật may mắn khi thoát khỏi anh ta, Jennifer !

Trong một lúc nàng không thể nói gì. Nàng nghiêng chặt hai hàm răng.

- Tôi không thể phàn nàn gì phải không ? – nàng nói – Tôi yêu cầu anh, Gabriel, tôi cầu xin anh đừng nhắc đến tên anh ta trước mặt tôi lần nữa ! Nếu anh có chút nào lịch thiệp, hãy làm ơn làm điều đó cho tôi !

- Anh sẽ làm như yêu cầu của em ! – chàng nói và cúi xuống hôn tay nàng.

- Ồ, vâng ! Tôi không nghi ngờ điều đó ! – giọng nói nàng có vẻ cay đắng, biết rằng nàng nên khôn ngoan không nên nói thêm điều gì nữa – Đó là điều anh đã chờ đợi, hay là không ? Anh thật sự không phải chờ đợi lâu lắm ! Anh đã sắp xếp tất cả mọi thứ với một sự nhanh chóng đáng ngạc nhiên !

Nàng kinh ngạc khi anh bắt chéo hai tay ra sau đầu và nhìn nàng như thể anh sẽ phá vỡ lời thề đã hứa sáng nay. Nàng tự hỏi liệu chàng có bạt tai nàng hoặc trừng phạt nàng nhiều hơn chẳng. Nàng không thể trông cậy ai được. Nàng là vật sở hữu của chàng. Vì nàng đã kích động chàng.

- Đúng ! – chàng nói chậm rãi – Đó là tất cả những gì anh muốn ! Không lâu nữa anh sẽ ở rất gần em, Jennifer, và làm tình với em !

Và ở đây. Nàng bước chân vào căn phòng thay quần áo mà chàng mở cửa cho nàng. Tinh thần của nàng hoàn toàn bắn loạn cả lên. Khuôn mặt của nàng hoàn toàn bối rối khi chàng khép lại cánh cửa và đi ra ngoài sau lưng nàng. Chàng không nói lời nào và điều đó làm nàng sợ hãi.

Nàng cảm thấy chán ghét bản thân nàng.

Nàng nhìn thấy người hầu của nàng đã để sẵn chiếc áo ngủ cho nàng và cười ranh mãnh với nàng.

CHƯƠNG 14 (người dịch vttuyen3110)

Đó không phải là một ngày dễ dàng đối với chàng. Chàng vẫn hoàn toàn chưa thật sự tin là chàng đã kết hôn. Buổi tối là một thử thách tồi tệ. Bây giờ chàng phải cưỡng ép bản thân mình

phải suy nghĩ thật chín chắn. Chàng phải đối mặt với xã hội thượng lưu, không được phép chạy trốn, thách thức họ đánh bại chàng. Ngoại trừ một điều là đây là thời điểm sai lầm vì lúc này một người vô tội đã bị chàng liên lụy, và tai tiếng thì luôn tệ hại đối với phụ nữ hơn là đàn ông.

Kersey xuất hiện tại nhà hát. Hắn ta trông có vẻ thảm thương, can đảm và được quý cô Chisley rất mực quan tâm. Hắn ta cười ngay từ đầu buổi tối, nhưng dường như sau đó hắn nhận ra là điều bộ này không thích hợp với những gì mà hắn ta dự định nên đã thôi không còn cười nữa. Hoàn toàn không bị rắc rối lắm vì hôn ước bị hủy, hắn ta rõ ràng là nhanh chóng nhận được sự cảm thông của xã hội thượng lưu.

Ước muốn mãnh liệt nhất của chàng bây giờ là giết hắn ta.

Nhưng đêm nay là đêm tân hôn của chàng, Bá tước Thornhill tự nhắc nhở bản thân mình sau khi chàng cho những người hầu đi nghỉ. Và đối diện với nàng thật khó khăn. Chàng cảm thấy sự khó khăn cũng nhiều như ham muốn của chàng. Nàng ghét chàng. Nàng không hề che dấu điều đó. Nó sẽ giống như một sự cưỡng hiếp, chiếm đoạt. Và đến bây giờ, chàng phải trải qua đêm tân hôn với nàng. Đây là cơ hội duy nhất cho cả hai người để có thể có được một sự thỏa mãn trong tương lai và có thể có được một cuộc hôn nhân bình thường.

Phòng thay quần áo của nàng tối và trống rỗng. Chàng đi qua nó, gõ nhẹ vào cánh cửa phòng ngủ của nàng và mở cánh cửa. Phòng của vợ chàng. Một cảm giác thật kỳ lạ khi biết là một căn phòng trống trong ngôi nhà chàng bây giờ là phòng của vợ chàng.

Nàng không có ở trên giường. Nàng đứng trước lò sưởi, nhìn chăm chăm vào nó mặc dù là không có ngọn lửa nào được đốt trong lò sưởi. Nàng mặc chiếc áo ngủ màu trắng, được điểm thêm dải băng ten vào áo. Mái tóc nàng được buông thả và lấp lánh đến tận thắt lưng. Chàng hy vọng là nàng không thất lại và nhét nó bên dưới cái mũ trùm đầu. Nàng không quay lại mặc dù chắc chắn là nàng nghe thấy tiếng gõ và tiếng mở cửa của chàng. Đôi vai của nàng trông thật mỏng manh, yếu ớt.

Chúa ơi, chàng muốn nàng. Nhưng lý trí đem lại cho chàng cảm giác chàng đáng bị khiển trách, mặc dù nàng là vợ chàng và dấu cho chàng có ý định làm tình với nàng. Điều này thật sự không dễ dàng đối với chàng. Chàng là một người đã làm những điều sai trái với nàng. Những điều khủng khiếp nhất đã xảy ra với nàng hai ngày qua. Ngoại trừ một điều là chàng biết một ít về nàng và điều này có thể đem đến cho chàng một vài tia hy vọng. Nàng đã đáp lại cơ thể chàng. Tuy sự hưởng ứng của nàng yếu ớt và miễn cưỡng, nhưng chàng hoàn toàn có thể nhận ra điều đó. Nàng đã hôn lại chàng khi chàng hôn nàng sáng nay trong xe ngựa.

- Jennifer ! - bước chân của chàng dừng lại ngay sau lưng nàng. Chàng nhận thấy thật khó khăn để chạm vào nàng.

Nàng quay lại và nhìn chàng với một khuôn mặt nhợt nhạt, lạnh lùng và thách thức

- Vâng ! Em đây ! Em là của anh ! Em tin là anh sẽ nhận ra là em biết rõ bốn phận của mình và sẽ thực hiện nó mà không có một sự chống đối nào !

Chúa ơi ! Chàng nghĩ.

- Và không có một sự thích thú nào ! - chàng nói

- Thích thú ư ? – mặt nàng ửng đỏ, nhưng chàng nhanh chóng nhận ra đó là do giận dữ chứ không phải ngượng ngùng. Nàng nói tiếp một cách chậm rãi và rõ ràng – Ngài không phải là người đàn ông dành cho em, thưa ngài Gabriel !

Chàng đặt tay chàng lên vai nàng, cảm nhận được sự căng thẳng tại đó và dịu dàng xoa nhẹ với bàn tay chàng.

- Sẽ không như vậy đâu ! – chàng nói – sự giận dữ và cay đắng này ! Điều này có thể hiểu được mặc dù anh không phải là người xấu xa như em nghĩ đâu ! Nhưng giận dữ và cay đắng chỉ đem lại cho em cảm giác bất hạnh thôi Jennifer, và có thể thậm chí là hủy hoại em nữa !

- Ngay từ đầu anh đã làm điều đó rồi ! – nàng nói

- Có lẽ ! – chàng di chuyển bàn tay và xoa nhẹ lên cổ nàng – nhưng anh đã cưới em và anh thấy là em sẽ không cắt đứt sự ràng buộc mãi mãi của chúng ta vì chính tư cách cao quý của em. Và anh dự định sẽ là một người chồng lịch thiệp với em. Anh không phải là người đàn ông em đã lựa chọn. Em tin là anh đã bẫy em vào cuộc hôn nhân này và phần nào em đúng. Nhưng cho dù có thích hay không, thì bây giờ em đã là vợ anh, suốt đời ! Anh không thể đem đến hạnh phúc cho em trừ khi em được chuẩn bị để đón nhận nó ! Đừng khép chặt cuộc đời em chỉ để trừng phạt anh !

- Em biết điều gì sẽ xảy ra trên giường ! – nàng nói, khuôn mặt của nàng lại nhợt nhạt. Sự đụng chạm của bàn tay chàng gặp phải sự kháng cự - Em biết nó như thế nào mặc dù em chưa từng trải qua điều đó trước đây ! Làm ơn hãy thực hiện nó ngay ! Hãy hoàn thành nó và để cho em ngủ ! Em rất mệt !

Sự thách thức có chủ ý và những lời nói này còn hơn là sự xúc phạm, những lời mà nàng không thể nói chỉ hai ngày trước đây.

Chàng hạ thấp đầu chàng và mở rộng môi chàng trên môi nàng.

Chàng có thể cảm thấy môi nàng run rẩy. Chúng hoàn toàn không đáp lại, nhưng nàng không thể đẩy môi chàng ra. Chàng trượt nhẹ một cánh tay lên vai nàng và cánh tay kia ngay eo lưng nàng, kéo nàng lại gần chàng. Lần đầu tiên chàng cảm nhận được đôi chân thon dài của nàng áp vào đùi chàng và những đường cong của nàng tựa vào cơ thể chàng. Vú của nàng hoàn toàn bị ép chặt vào ngực chàng. “ *Làm ơn hãy thực hiện nó ngay ! Hãy hoàn thành nó* ” ... Cơ thể của chàng kêu la, bảo chàng hãy cho nàng những gì nàng muốn, nhưng trí óc chàng không ngừng ra lệnh cho nó phải dừng lại.

Chàng hôn nàng một cách dịu dàng, di chuyển môi chàng với sự vuốt ve nhẹ nhàng, ấm áp trên môi nàng cho đến khi môi nàng không còn căng thẳng nữa, và người nàng tựa hẳn vào người chàng. Chàng liếm nhẹ lên môi nàng và dịu dàng dùng đầu lưỡi vờn quanh môi nàng và nhận ra là môi nàng đang dần trở nên mềm mại. Chàng dùng lưỡi tách môi nàng ra. Môi nàng hé mở, và lưỡi chàng thưởng thức sự mềm mại, ẩm ướt bên trong môi nàng.

Chàng nhận ra đôi tay của nàng đã di chuyển lên trên và đang nắm chặt lấy cổ áo của chiếc áo choàng sa tanh thêu kim tuyến của chàng.

Lưỡi chàng trượt nhẹ, mơn trớn dọc theo hàm răng trắng bóng của nàng cho đến khi nó hé mở để cho lưỡi chàng có thể dễ dàng xâm nhập vào sâu bên trong. Có tiếng rên nhỏ trong cổ họng nàng. Môi chàng rời khỏi môi nàng và bắt đầu hôn từ mắt nàng sang thái dương, rồi xuống hàm, xuống cằm và cổ họng nàng. Chàng lại hôn môi nàng và nhận ra môi nàng hé mở chờ đợi chàng.

Chàng nhận thấy đôi tay nàng đang đặt trên vai chàng và nắm chặt nó.

Chàng hôn nàng và bắt đầu cởi khuy áo ngủ của nàng. Bàn tay chàng trượt nhẹ nhàng, chậm rãi vuốt ve làn da mịn màng ấm áp trên vai nàng và cảm nhận sự căng thẳng trên vai nàng đã không còn nữa. Chàng di chuyển bàn tay chàng xuống bầu ngực nàng và vuốt ve nó. Đột nhiên chàng cảm thấy đầu gối chàng muốn khụy xuống vì ham muốn.

Nàng thở mạnh, đột ngột ngẩng đầu lên nhìn chàng với đôi mắt mở to.

- Đẹp tuyệt ! – chàng thì thầm, nhìn lại nàng với đôi mắt mơ màng – Đẹp tuyệt vời, vợ của anh ! – Bàn tay chàng nhẹ nhàng vuốt ve ngực nàng như muốn trấn an nàng – Hãy hôn anh đi !

Nàng thở mạnh, môi nàng ngoan ngoãn chạm vào môi chàng. Chàng mơ màng nghĩ là sáng mai vai chàng sẽ thâm tím, in hằn những ngón tay nàng.

Lưỡi chàng nhẹ nhàng mơn trớn, hôn quanh vú nàng. Ngón tay chàng vuốt ve đầu vú nàng làm nó cứng và nhọn. Nàng thở hổn hển, dường như uống hết không khí mát lạnh quanh chàng. Lạy Chúa ! Chàng không thể đợi được nữa. Chàng muốn ở sâu bên trong nàng ngay bây giờ. Chàng muốn đâm một cách mạnh mẽ bên trong nàng để giải thoát cho chàng sự ham muốn nhục nhối này. Nhưng chàng cần bình tĩnh. Không được vội vàng. Chiếm đoạt nàng bây giờ giống như một con đực kích động, thô bạo chàng sẽ đánh mất mãi mãi cơ hội nhỏ nhoi để có được cuộc hôn nhân hòa nhã với nàng.

- Lại đây nào ! – chàng rút tay ra khỏi áo ngủ của nàng và vòng một tay quanh thắt lưng nàng – Anh nghĩ là chúng ta nên vào giường !

- Vâng ! – nàng trả lời và nhìn vào chiếc giường như thể nó là cái thớt của đao phủ.

Chàng giữ tay chàng quanh thắt lưng nàng trong khi chàng thối tất ba ngón nển trên chiếc bàn kê bên cạnh giường nàng. Rồi sau đó, chàng quay người nàng lại về phía chàng trong bóng tối, trượt đôi tay chàng xuống đôi vai bên dưới chiếc áo ngủ của nàng và kéo chiếc áo ra khỏi vai nàng, xuống dưới cánh tay nàng. Áo ngủ của nàng rơi xuống sàn nhà. Nàng thốt lên một tiếng như rên rỉ và sau đó lại là sự im lặng.

- Em nằm xuống đi ! – chàng nói và đỡ nàng nằm xuống giường. Chàng cởi chiếc áo ngủ của chàng và để nó rơi xuống sàn nhà trước khi lên giường với nàng.

Nàng bỗng cứng người.

- Anh sẽ yêu em, Jennifer ! – chàng nói với nàng, vuốt ve bên dưới vai nàng và quay nàng nằm tựa vào chàng – không phải để trừng phạt hay làm nhục em đâu ! Làm tình là một việc hết sức tự nhiên và rất tuyệt vời ! – Chàng lại hôn môi nàng.

Nàng đẹp đến không ngờ. Chàng chậm rãi, nhẹ nhàng khám phá cơ thể nàng bằng bàn tay chàng, khắc ghi những đường nét và cảm nhận sự trần truồng của nàng. Và chàng cần cơ thể nàng không chỉ trong một chốc lát hay là cho một đêm. Mà là mãi mãi. Nàng là vợ chàng. Chàng sẽ gieo những hạt giống của chàng bên trong nàng. Nàng sẽ sinh cho chàng những đứa con. Và họ sẽ già đi cùng bên nhau. Thật kỳ lạ là chàng cảm thấy không có gì khủng khiếp lắm trong ý nghĩ này.

- Tình yêu của anh ! – chàng nhận ra chàng đang thì thầm trên môi nàng – Tình yêu của anh !

Chàng sẽ chưa chạm vào nơi mà chàng muốn chạm vào nhất trên cơ thể nàng. Không phải với bàn tay chàng. Chưa phải lúc này. Nàng chỉ vừa mới bắt đầu nói lỏng cơ thể lại và chấp nhận sự thật là hôn phối giữa chàng và nàng đang diễn ra, ít nhất là đối với chàng. Đó là sự trần truồng, sự vuốt ve, âu yếm mỗi phần trên cơ thể mà bình thường được giấu kín. Chàng hiểu là chàng phải đợi thêm một chút nữa mới có thể đưa vật cứng của chàng vào sâu bên trong nàng, và cuối cùng thì chàng cảm thấy rất thích thú với sự vuốt ve, mơn trớn này.

Chàng lật nàng nằm ngửa ra giường và nằm lên trên nàng. Chàng quỳ giữa hai đầu gối nàng mà không hề gặp phải bất cứ sự kháng cự nào của nàng. Nàng hoàn toàn thư giãn, bằng lòng và bị kích thích. Chàng lướt nhẹ bàn tay xuống bên dưới người nàng, nhắc nhở bản thân chàng

phải từ tốn, dịu dàng. Chàng đưa vật cứng đã sẵn sàng của chàng vào sâu bên trong người nàng một cách chậm rãi nhưng đều đặn, không dừng lại cho đến khi gặp phải vật cản bên trong. Chàng cảm thấy dường như cơ thể nàng đột nhiên căng ra, nàng thở đau đớn và hốt hoảng cho đến khi chàng đâm xuyên qua vật cản và nằm sâu trong nàng. Khi vật cứng của chàng đã đâm hết vào nơi ấm áp bên trong nàng, chàng dừng lại, đợi chờ cơ thể nàng kiểm soát được sự đau đớn của lần đầu tiên.

Ôi, Chúa ơi ! Lạy Chúa ! Chàng ham muốn mạnh mẽ. Sự ham muốn này hầu như làm chàng mê mẩn và giục giã chàng chuyển động, tiếp tục đâm vào bên trong nàng. Chàng nghiêng chặt hai hàm răng và ép chặt khuôn mặt chàng vào mái tóc nàng. Nàng nâng đầu gối nàng lên, trượt bàn chân nàng trên giường. Chàng có thể cảm thấy đôi chân dài, mảnh dẻ của nàng tựa vào chàng. Cơ thể nàng bên dưới người chàng thật mềm mại, ấm áp và thật nữ tính.

Chàng thở đều và dồn hết trọng lượng của chàng lên hai khuỷu tay. Đôi mắt của chàng đã nhìn quen với bóng tối và chàng có thể nhìn thấy đôi mắt của nàng nhắm lại, đầu của nàng trên gối, môi nàng hé mở.

Lạy Chúa, nàng đẹp quá ! Chàng ngắm nhìn khuôn mặt nàng trong khi chàng chậm rãi di chuyển bên trong nàng. Nàng thích điều đó. Chàng ngắm nhìn nàng khi chàng yêu nàng với nhịp điệu đều đặn, dịu dàng. Chàng quyết định là chàng có thể duy trì nhịp điệu này khi chàng cảm thấy bên trong nàng bắt đầu siết chặt lấy vật cứng của chàng, và duy trì cho đến khi nàng lên được đến đỉnh cao khoái lạc. Thậm chí nếu như chàng phải kéo dài thêm nửa giờ nữa.

Rồi thì nàng mở mắt. Trong một lát, chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi, sau đó chàng nghĩ là chàng đã tưởng tượng, chàng đã nhìn thấy sự đam mê mãnh liệt trong đôi mắt nàng. Đôi mắt nàng mở to và thậm chí trong bóng tối, chàng có thể thấy chúng đầy nước mắt và tràn ra khỏi khóe mắt nàng. Cả cơ thể chàng có thể cảm thấy cơn nức nở đầu tiên của nàng trước khi chúng cất lên thành tiếng. Chàng hiểu là nàng đang đấu tranh để kiểm soát cơn nức nở và những giọt nước mắt. Nhưng nàng đã thất bại.

Chàng nhắm mắt và làm điều mà chàng đã đấu tranh là sẽ không làm. Việc di chuyển đều đặn bên trong nàng làm chàng không chịu nổi, đối với chàng nó dường như kéo dài vô tận. Chàng mất kiểm soát và đâm mạnh, sâu và nhanh vào bên trong nàng cho đến khi chàng cảm thấy sự co giật sung sướng của sự giải thoát và hạt giống của chàng phun vào trong nàng.

Chàng hạ cả người mình nằm trên nàng và vùi mặt chàng trong mái tóc nàng lần nữa. Tiếng nức nở của nàng tựa như xé nát nàng ra thành từng mảnh.

Chàng di chuyển nằm bên cạnh nàng, rời khỏi nơi ấm áp bên trong nàng, ôm nàng cùng với chàng, cánh tay của chàng ôm quanh người nàng. Đây là điều tốt nhất chàng có thể làm cho nàng trong khoảnh khắc này, nhưng một phần lý trí của chàng lại bảo chàng nên để cho nàng một mình. Đó có thể là điều mà bây giờ nàng mong muốn hơn thứ gì khác trên đời. Thế nhưng trong chàng, bản năng vỗ về, an ủi nàng lại mạnh hơn. Chàng nâng niu, vuốt ve, vỗ về nàng trong vòng tay chàng khi nàng khóc, tựa đầu nàng vào ngực chàng, thì thầm những lời nói vô nghĩa bên tai nàng, vuốt ve mái tóc nàng bằng những ngón tay chàng.

Khi nàng đã dịu bớt, nín khóc, chàng dùng một góc khăn trải giường lau khô mắt nàng và

ngực chàng. Chàng nhìn thấy mắt nàng nhắm chặt. Nàng không có một cử động nào chứng tỏ là muốn rời xa chàng. Khi chàng kéo chân đắp lên người nàng, nàng dường như thu mình lại gần chàng hơn nữa.

Chàng ôm chặt nàng, lý trí và trái tim chàng cùng chết lặng. Chàng nên rời đi. Chàng nên dành cho nàng sự riêng tư, để cho nàng ngủ một mình. Lạy Chúa, tối mai làm sao chàng có thể đến giường nàng và lại làm tất cả những điều này với nàng nữa ? Sao mà điều đó khó khăn quá, chàng không thể làm được. Hôn nhân của họ đang gặp phải những cơn ác mộng tồi tệ gì thế này ?

Chàng quyết định sáng mai chàng sẽ nói với nàng tất cả. Nếu nàng biết mọi chuyện, điều đó có nghĩa là nàng cũng biết nàng chỉ là một con tốt không có khả năng tự vệ trong trò chơi. Rằng nàng không hề có ý nghĩa gì đối với cả hai người chơi, chàng và Kersey. Làm sao chàng có thể thuyết phục nàng tin nàng là điều quan trọng nhất trong cuộc đời còn lại của chàng đây ?

Và khi đã thuyết phục được nàng rồi, liệu chỉ chừng đó có đủ làm cho chàng thỏa mãn ?

Đôi khi sự tê cóng không kéo dài lâu lắm. Chàng phải về phòng chàng thôi. Chàng không được nuông chiều bản thân mình với sự thoải mái dễ chịu của cơ thể ấm áp và trần trụi của nàng. Sự gần gũi dễ chịu với cơ thể nàng áp sát cơ thể chàng làm cho chàng lại thêm muốn nàng hơn nữa. Chàng phải đi thôi.

Nhưng thậm chí khi chàng đã quyết định là sẽ quay trở về phòng chàng, chàng kinh ngạc nhận ra là nàng đã ngủ. Hai ngày vừa qua đã làm cho nàng quá mệt và nàng rúc vào người chàng ngủ như một đứa trẻ.

Cổ họng chàng nghẹn lại và chàng cố gắng nuốt nó xuống. Đã quá lâu rồi chàng không khóc đến nỗi chàng đã tin là chàng không biết cách nào để mà khóc nữa. Chàng nuốt sự nghẹn ngào nơi cổ họng xuống và cố gắng chớp mắt, không để nước mắt rơi ra.

(dịch xong đoạn này, muốn khóc luôn, thương Gabe quá ! Hichic, dám mình yêu anh chàng này lắm)

Nàng cảm thấy ấm áp, thoải mái và dễ chịu. Và trong một khoảnh khắc, chỉ là phút giây ngắn ngủi, nàng không biết nàng đang ở đâu. Nhưng khi nhớ ra, ý nghĩ đầu tiên đến với nàng là nàng nghĩ nàng là một kẻ phản bội. Nàng cảm thấy sung sướng vì chàng vẫn ôm nàng. Nàng vui mừng vì chàng đã không quay trở lại phòng chàng giống như điều dì Agatha đã quả quyết với nàng là chàng sẽ làm như vậy sau khi đã làm tình với nàng. Chàng thật ấm áp và cường tráng. Nàng có thể nghe thấy hơi thở đều đều của chàng. Thật kỳ lạ và hoàn toàn vô lý là nàng lại cảm thấy an toàn. Nàng sẽ vỡ tan ra thành từng mảnh nếu chàng rời nàng đi mất.

Nàng để cho mắt nàng nhắm và sự đau khổ lại cuốn lấy nàng. Nàng đau khổ vì đây là đêm tân hôn của nàng và chàng không phải là Lionel. Nàng mở mắt nàng ra khi chàng đang làm điều đó với nàng, nàng đã ... Sao ? Nàng trông đợi thấy Lionel ư ? Phải chăng nàng nhắm mắt để tưởng tượng Lionel đang làm tình với nàng ? Không, thực ra là không. Chắc chắn là không. Nàng đã kiên quyết khép chặt những ý nghĩ về Lionel, không có ý định nhớ đến hình ảnh của

anh ta trên chiếc giường hôn nhân của nàng. Nhưng, tuy vậy

Ôi, giây phút này nàng không thể lẫn tránh sự thật. Nàng đang lỏa lồ trên giường, mời gọi và cơ thể nàng được một người khác sử dụng chứ không phải là bản thân nàng. Cơ thể nàng thuộc về chàng, và chàng có thể có nó bất cứ khi nào và bất cứ cách nào mà chàng muốn. Nàng không còn sở hữu cơ thể hay con người của nàng nữa. Giây phút này, nàng nhận thức được nàng đã mất đi hoàn toàn và mãi mãi cuộc sống riêng của nàng. Thậm chí là sâu thẳm bên trong con người nàng, tại chỗ đó, cũng không thuộc về nàng nữa.

Và lúc này nàng lại thích điều đó. Nàng hết sức ngạc nhiên và hoàn toàn bất ngờ về sự thân mật của nụ hôn của chàng, sự vuốt ve của bàn tay chàng trên cơ thể nàng, đặc biệt là trên ngực nàng, về việc nàng đã ngượng ngập trong nhiều năm vì nó lớn hơn của tất cả những người khác mà nàng biết. Sự vuốt ve và mùi vị cơ thể trần trụi của chàng, nàng đã thích thú hưởng thụ tất cả những cái đó. Và khi chàng, ôi thật xấu hổ, khi chàng xâm nhập vào bên trong nàng, làm nàng đau và hoảng sợ, và khi chàng bắt đầu di chuyển bên trong nàng, nàng đã nghĩ là nàng sẽ ngất đi vì sự kỳ diệu của nó.

Nàng đã không tưởng tượng chàng là Lionel. Chỉ là khi nàng mở mắt và nhìn thấy trong bóng tối chàng không phải là Lionel mà là Gabriel, và nàng cảm thấy đau khổ. Làm sao nàng có thể tàn nhẫn quên Lionel chỉ trong một đêm và thích làm tình với người đàn ông đã cướp nàng khỏi anh. Làm sao nàng có thể thuyết phục bản thân là nàng thật sự yêu Lionel ? Và nếu bây giờ nàng không yêu Lionel, thì tất cả mọi thứ nàng đã sống trong năm năm qua chỉ là ảo tưởng sao ? Và nếu nàng thích làm tình với người đàn ông này, làm sao mà nàng có thể có cảm giác bị chàng xúc phạm đây ?

Nàng khóc vì sự yếu đuối của thể xác nàng và sự không kiên định của trái tim nàng. Nàng cảm thấy thật nhục nhã và kinh hoàng khi khóc lóc như vậy trong khi chàng vẫn làm điều đó với nàng, nhưng nàng không thể kiểm soát bản thân nàng. Nàng đã kiệt sức.

Nàng khóc bởi vì chàng không xứng đáng với sự yêu mến hoặc sự tôn trọng của nàng. Bởi vì chàng không đáng trọng tí nào. Bởi vì chàng đã tàn bạo hủy hoại nàng và đã chia rẽ nàng và người đàn ông mà nàng nghĩ là nàng yêu sâu sắc, hoặc có lẽ là không yêu tí nào, trong năm năm. Và bởi vì nàng đã thật sự thích hai nụ hôn của chàng trong khi nàng vẫn còn dính hôn với Lionel và hoàn toàn thỏa mãn, thích thú với đêm tân hôn của nàng.

Nàng khóc bởi vì thể xác nàng muốn yêu chàng trong khi lý trí và trái tim nàng không muốn. Không bao giờ.

Và bây giờ, trong suốt cuộc đời còn lại của nàng, nàng là vợ chàng. Nàng sẽ sống cuộc sống hàng ngày thân mật, gần gũi với chàng ngoại trừ trường hợp chàng để cho nàng một mình, chung sống với nhân tình của chàng. Nàng sẽ biết thói quen, sở thích, khẩu vị và có lẽ cả suy nghĩ của chàng giống như nàng đã hiểu về cha nàng và Samantha. Và nàng sẽ sinh những đứa con của chàng. Hạt giống của chàng đã nằm trong người nàng. Chàng sẽ tiếp tục làm như vậy cho đến khi nàng có thai và nàng sẽ tiếp tục thích làm tình với chàng.

Nàng là một người phụ nữ đã có gia đình. Không còn là một trinh nữ nữa. Và người đàn ông này sở hữu nàng. Không phải là Lionel. Là Gabriel. Nàng chậm rãi hít thật sâu mùi xạ trên cơ

thể chàng. Người chàng đậm mồ hôi. Mùi hương trên cơ thể chàng thật nam tính, mạnh mẽ. Đột nhiên nàng cảm thấy đầu nàng bị lay động nhẹ nhẹ, có lẽ là vì hơi thở của chàng thay đổi. Đôi mắt đen của chàng đang nhìn nàng.

Chàng nhắc một bàn tay lên và những ngón tay chàng vuốt ve quanh thái dương nàng.

- Anh thật sự xin lỗi, em thân yêu ! – chàng nói dịu dàng – Anh biết là lời nói này hoàn toàn không thích hợp vào lúc này, nhưng đó là những điều hợp lý nhất mà anh có thể nói ! Anh đã đẩy em vào một sự rắc rối khủng khiếp và chỉ có một cách duy nhất để thoát khỏi đồng lộn xộn này. Chúng ta chỉ có thể tiến lên phía trước thôi, và làm cho mọi thứ dễ dàng hơn so với những gì mà anh và em đã không làm được trong đêm nay !

Nàng nhìn chàng chằm chằm, nhớ lại tại khu vườn của nhà Chisley, thư viện và vườn cây của quý bà Bromley nàng đã thật sự thích chàng.

- Em có thể không ? – chàng hỏi – Em sẽ cố gắng chứ ?

Nàng thật sự không có sự lựa chọn nào khác. Nàng thật sự không thể.

- Em không thể ! – nàng nhắm mắt – Gabriel, em không thể chịu đựng được ý nghĩ là anh đã từng chạm vào mẹ kế anh giống như cái cách mà anh đã chạm vào em tối nay. Em không thể chịu đựng được ý nghĩ là tại một nơi nào đó ở Châu Âu, anh có một đứa trẻ vừa là con gái vừa là em gái của anh. Điều đó thật kinh khủng và xấu xa ! Em không thể chịu đựng được điều đó !

Nàng cố nhích ra xa chàng nhưng vòng tay chàng giữ chặt nàng. Đột nhiên nàng cảm thấy kinh tởm mình và nhớ lại là nàng đã thật sự rất thích những gì chàng đã làm với nàng.

- Hãy nghe anh ! – chàng nói với giọng nghiêm trang – anh đã làm một điều sai trái, điều đó không có nghĩa là anh đã làm tất cả những việc sai trái mà mọi người gán cho anh. Em đã tin anh một lần Jennifer. Anh chưa bao giờ có bất cứ một hành vi bất chính nào với mẹ kế của anh. Anh không phải là cha của đứa bé. Anh cũng không bỏ rơi dì ấy. Anh mang dì ấy đi bởi vì anh dì ấy rất đáng thương, thật sự sợ hãi và tuyệt vọng. Anh mang dì ấy đi bởi vì cha anh có thể làm hại dì ấy, và bởi vì tên đàn ông đê tiện đã làm dì ấy có mang đã bỏ chạy ngay khi hắn ta biết là hắn ta đã để lại hậu quả và từ chối gặp dì ấy. Anh mang dì ấy đến nơi mà dì ấy có thể sinh đứa trẻ một cách yên ổn và an toàn. Và anh để dì ấy lại đó bởi vì dì ấy đã nhận ra đó là nơi mà dì ấy có thể bắt đầu lại từ đầu và có thể tìm thấy sự tôn trọng và hạnh phúc tại đó.

Nàng vui khuôn mặt nàng tựa vào ngực chàng. Nàng thật là ngờ nghệch. Nàng đã luôn luôn tin mọi điều chàng nói với nàng, bất chấp những lời cảnh báo, bất chấp tất cả những bằng chứng chống lại chàng. Bây giờ nàng vẫn tin chàng.

- Ngày mai ! – chàng nói – chúng ta sẽ viết thư cho dì ấy, Jennifer ! Cả hai chúng ta. Em sẽ hỏi sự thật và anh sẽ khẩn cầu dì ấy nói ra điều đó. Em sẽ đọc lá thư của anh trước khi anh gửi đi. Nếu như chừng đó không làm cho em thỏa mãn, anh sẽ mang em sang Thụy Sĩ sau khi anh khôi phục lại danh dự của em trước xã hội thượng lưu. Em sẽ tin những gì anh nói là sự thật khi em nhìn thấy mái tóc vàng, đôi mắt xanh của đứa trẻ. Tóc và mắt của Catherine cũng đen giống như anh.

- Anh không cần phải mang em đến đó hay là viết thư ! Nếu những gì anh nói là sự thật, em

sẽ tin anh ! – giọng nói của nàng yếu ớt, nhưng nàng biết nàng nói sự thật. Nếu chàng nói như vậy, Chúa cứu rồi nàng, thì nàng sẽ tin chàng. Nàng thật sự rất muốn tin chàng. Nàng hoảng sợ khi nhận ra điều này.

- Không ! – chàng bình thản nói – Chúng ta sẽ viết thư cho dì ấy để cho em không còn chút nào nghi ngờ anh. Chứng tỏ là ít nhất anh đã không làm điều sai trái. Anh đã không hề gửi cho em lá thư đó. Thế nhưng anh rất xấu hổ khi nói là anh muốn phá vỡ hôn ước của em. Anh muốn quyến rũ và ép buộc em làm điều đó. Anh thậm chí còn đi xa hơn khi tác động đến em bằng những nụ hôn. Nhưng anh không phải là một kẻ tàn nhẫn, vô đạo đức đến nỗi viết lá thư đó và đảm bảo là nó đến tay người khác tại một sự kiện như vậy. Anh không thể làm điều đó với em đâu !

Sức cảm dỗ tin tưởng chàng quá mạnh. Nhưng nếu không phải là chàng, thì ai đã làm điều đó ? Không có ai khác cả. Nàng không thể đoán ra ai đã gửi lá thư.

- Em nghĩ là anh đúng ! – nàng nói và lại ngẩng đầu lên nhìn chàng trong bóng tối – em nghĩ chúng ta phải tiến lên và chỉ hy vọng thời gian sẽ chữa lành những vết thương, vâng, hoặc là tương tự vậy. Em nghĩ là anh đúng. Em đã quá mệt mỏi với sự căm thù !

Những ngón tay của chàng đang vuốt ve tóc nàng thật là dễ chịu.

- Sau một hoặc hai tuần ra mắt ở đây với tư cách là vợ chồng, anh sẽ đưa em về Chalcote, em yêu quý ! Anh tin là em sẽ thích nơi đó ! Ở đó chúng ta có thể học được cách chung sống thoải mái với nhau !

- Chalcote ư ? – nàng hỏi – Có phải là không xa Highmoor House lắm đúng không ?

- Đúng ! – bàn tay chàng lặng đi trong một khoảnh khắc – chỉ cách đó vài dặm !

- Đó là nơi ... ! – nàng nói và đột nhiên ngừng lại. Đó là nơi chú của Lionel sống. Đó là nơi Lionel đã trải qua mùa xuân hai năm trước đây khi lễ ra mắt của nàng nên được tổ chức và họ nên công bố chính thức sự hứa hôn.

- Đúng ! – chàng nói, dường như đọc được suy nghĩ của nàng – Hai năm trước. Chỉ trước khi anh dự định đi đến miền Bắc để nghỉ hè với cha anh. Anh đã không thực hiện được kế hoạch đó. Anh đã rời khỏi đó trong vòng một tháng với mẹ kế của anh !

Nàng nhắm mắt.

- Chalcote ! – Em muốn về đó. Có lẽ em có thể quên hết mọi chuyện. Có thể chúng ta có thể làm được điều gì đó với cuộc nhân của chúng ta sau tất cả mọi chuyện, Gabriel !

Nàng lại nhượng bộ kẻ thù một lần nữa. Nhưng chắc là chàng không làm điều xấu xa đó với mẹ kế của chàng. Nàng tin chàng không làm điều đó. Và chàng nói là chàng không gửi lá thư đó cho nàng. Nàng không thể phán đoán được gì, nhưng chàng kiên quyết phủ nhận việc gửi lá thư trong khi lại thừa nhận những việc khác.

Có một điều gì đó mơ hồ trong ý thức của nàng. Có một điều gì đó nhưng nàng không biết rõ là gì. Có một điều gì đó ngăn cản không lý trí của nàng suy xét những gì đã xảy ra.

- Jennifer ! – chồng của nàng nói – dù cho em có tin hay không, anh cũng vẫn sẽ đòi hỏi quyền làm chồng mỗi đêm. Anh tin điều đó là cần thiết cho bất cứ mọi hy vọng nào mà chúng ta có trong tương lai. Nhưng chỉ một lần mỗi đêm. Nếu anh khao khát em hơn một lần, em có quyền từ chối lần thứ hai và những lần tiếp theo !

Nàng không phản đối và tựa trán nàng lên ngực chàng.

- Bây giờ anh muốn em ! – chàng nói

Nàng không thể nói gì. Chàng đã cho nàng quyền tự quyết định. Cho nàng quyền lực đó. Nàng không ý thức được họ đã ngủ bao lâu. Nhưng trời vẫn còn tối. Nếu nàng muốn, nàng có thể ngủ một mình cho đến sáng. Ít nhất nàng có thể được ở một mình cho đến tối mai.

Nàng lật úp mặt nàng lên ngực chàng lần nữa và nói.

- Chàng đã có em ! Em là vợ chàng !

Nàng có thể cảm thấy vật cứng của chàng chạm vào người nàng ngay khi chàng kéo nàng lại gần và hôn nàng, chứng tỏ rằng chàng đã rất sẵn sàng xâm nhập vào bên trong nàng lần nữa. Nàng cảm thấy tận sâu bên trong người nàng một sự ham muốn, kích thích và muốn chàng đâm sâu vào trong đó lần nữa.

Nàng khép chặt ý nghĩ chàng không phải là người đàn ông dành cho nàng, vì nếu nàng để cho bất cứ ý nghĩ nào len lỏi thì nàng sẽ phải đấu tranh lại với sự hấp dẫn thể xác mạnh mẽ của chàng mà nàng luôn cảm thấy khi ở bên cạnh chàng.

- Tình yêu của anh ! – chàng thì thầm trên môi nàng.

Nàng tự hỏi chàng muốn nói điều gì.

Chương 15 (người dịch ech_nhiet_doi83)

Chàng ngồi ăn sáng một mình. Chàng đã xuống ăn muộn hơn bình thường rất nhiều. Mặc dù gia nhân của chàng đã cố giữ vẻ mặt không thay đổi và điệu bộ điềm tĩnh ngày thường , nhưng chàng hầu như có thể tưởng tượng ra những nụ cười và cái nhìn trao đổi đầy hàm ý và hiểu biết sau lưng chàng. Chàng cảm thấy hầu như là bối rối.

Jennifer vẫn ngủ say khi chàng thức giấc. Một cách vô thức, cơ thể của nàng nép vào người chàng và quấn chặt lấy chàng. Phải mất đến vài phút chàng mới có thể gỡ mình ra và ngồi dậy khỏi giường mà không đánh thức nàng dậy. Thật vậy, nàng hẳn đã ngủ rất say đến mức không bị thức dậy một chút nào.

Chàng đắp chăn cho nàng ấm áp lên đến tận cằm trước khi nhặt chiếc áo ngủ của mình lên, đi ngang qua phòng trang điểm của nàng để về lại phòng mình. Bởi chàng sợ cái giá lạnh của buổi sớm và việc mất đi hơi ấm của chàng khi chàng rời đi sẽ đánh thức nàng .Hay có lẽ chàng đắp chăn cho nàng bởi chàng cảm thấy 1 sự bối rối lạ kì, không muốn cô hầu riêng của nàng nhận ra là nàng đã trần truồng ngủ. Dầu sao đi nữa, cô hầu của nàng cũng sẽ khám phá ra cuộc hôn

nhân của cô chủ đã trở thành hiện thực sớm thôi.

Thư tín đã được chuyển đến từ sớm. Một đồng thư từ nhỏ đã được sắp đặt gọn gàng ở chỗ ngồi của chàng trên bàn ăn sáng, và trong số đó chàng có thể nhìn thấy, không thể nhầm lẫn được thậm chí có một vài thiệp mời. Cũng thật là ngạc nhiên. Chàng đã nghĩ điều tốt nhất chàng có thể làm là dẫn Jennifer tham dự những cuộc vui chơi mà họ mới được mời, và đến những nơi như công viên và nhà hát chẳng hạn, nơi chàng không cần phải được ai mời hết.

Chàng xáo trộn đồng thư từ và đột ngột ngừng lại trước 1 lá thư. Lạy Chúa, lạ thật, một sự trùng khớp ngẫu nhiên. Lá thư của Catherine, lá thư đầu tiên chàng nhận được kể từ khi quay trở lại Luân đôn. Chàng nhặt nó lên 1 cách háo hức và tự hỏi Jennifer sẽ nghĩ gì khi họ đã tưởng bức thư phúc đáp của Catherine ít nhất phải vài tuần hay vài tháng mới tới nơi. Họ đã quyết định cùng viết thư vào sáng hoặc chiều ngày hôm nay. Nàng đã nói đêm qua là nàng tin chàng, nhưng chàng có thể cảm thấy một sự bối rối, mơ hồ trong đầu nàng. Chàng vẫn biết có một nhân tố nghi ngờ đáng kể trộn lẫn với niềm tin tưởng đang diễn ra trong đầu nàng cũng như nỗi e sợ lại bị chàng lừa gạt một lần nữa.

Chàng đọc lá thư cẩn thận và mỉm cười với bản thân khi đặt nó xuống rồi ăn bữa sáng của mình trước khi giải quyết đồng thư từ còn lại hoặc là đọc báo buổi sáng.

Một giờ sau chàng trở lại lên lầu, mặc dù đây là thời điểm chàng thường xuyên có mặt ở câu lạc bộ White và không có việc gì để ngăn cản chàng không đến đó ngày hôm nay cả. Có lẽ là chàng sẽ phải cam chịu những lời chọc ghẹo và bông đùa không ngừng của vài người bạn và những người quen nếu chàng không đến mất.

Chàng tiến vào phòng thay đồ của mình để mở sang phòng thay đồ của vợ chàng để thấy nó vẫn im ắng. Chàng mở cửa phòng ngủ của vợ còn khê khàng hơn nữa và bước vào.

Nàng vẫn còn đang ngủ, tấm chăn đắp tuột xuống tận thắt lưng. Gương mặt nàng vẫn giúi sâu trong gối của chàng. Mái tóc nàng xõa tung, óng mượt rực rỡ và phủ đầy trên vai nàng như một tấm chăn thứ 2, nhưng vẫn không thể nào che giấu được hết màu kem sữa mịn mượt của làn da và những đường cong đầy đặn của bộ ngực nàng lộ ra trên nệm.

Cô hầu của nàng, chàng rầu rĩ nhận thấy, đã có mặt ở đó rồi. Một tách sôcôla trên mặt bàn, nhìn như thể đã nguội từ lâu. Thế đấy, gia nhân của chàng ít nhất cũng được thỏa mãn hoàn toàn biết được Bá tước và nữ bá tước của họ đã thực sự trải qua đêm tân hôn rồi.

Chàng cảm thấy mừng vì nàng đã ngủ thật lâu và thật say. Nàng hẳn phải hoàn toàn kiệt sức trong mọi chuyện. Chàng cảm thấy một niềm hi vọng dè dặt đang dâng đầy trong lòng buổi sáng ngày hôm nay. Hi vọng rằng có một điều gì đó tốt đẹp đã bắt đầu hình thành trong cuộc hôn nhân mà cả hai đều không muốn và chưa từng mong đợi này. Nàng đã quá mệt mỏi vì căm thù, nàng đã nói như vậy, mặc dù hai ngày trước đó nàng đã thề sẽ căm thù chàng cho đến tận cuối cuộc đời. Và mặc dù nàng đã khóc thốn thức khi chàng vẫn đang tiếp tục hoàn thành cuộc hôn phối, không nghi ngờ gì nữa, nguyên nhân bởi chàng không phải là Kersey. Nhưng nàng đã cho phép chàng được yêu nàng lần thứ 2. Chàng đã cho nàng quyền được từ chối và nàng đã dùng quyền đó để chấp thuận chàng.

Chàng đã yêu nàng hoàn toàn chậm rãi, từ tốn và cơ thể của nàng đã hưởng ứng lại chàng. Đầu tiên là thư giãn, và sau đó đáp ứng lại với niềm thích thú. Nàng đã không nói gì, vẫn nhắm mắt và giữ cơ thể nàng nằm yên. Nàng đã để yên hai tay bên mình. Nhưng chàng đọc được dấu hiệu của cơ thể nàng, khi sức nóng bên trong tăng dần lên, nàng thở sâu hơn, hồi hộp. Những cơ bắp bên trong nàng kéo căng ra rồi nhường chỗ cho sự thư giãn một lần nữa đồng thời với

tiếng thở dài khao khát bật lên đúng vào lúc chàng được giải phóng ở sâu trong nàng. Thật hết sức thú vị và đầy hoan lạc được ăn nằm với nàng ở trên giường. Nhưng đó chưa phải là tất cả. Nó thậm chí có lẽ đã là rất nhiều trong cuộc sống của họ so với những lúc bên ngoài giường ngủ. Nhưng hẳn phải còn điều gì khác nữa. Có lẽ những niềm hoan lạc, âu yếm và nâng niu của thể xác sẽ dần được chuyển hóa thành những xúc cảm yêu thương của tâm hồn.

Nàng cựa quậy, rồi vươn vai trong một cách thức làm cho chàng lập tức cảm thấy căng thẳng ở hai bên đùi. Chàng băn khoăn tự hỏi có lẽ chàng nên quay ra và nhún chân nhẹ nhàng rời khỏi phòng trước khi nàng hoàn toàn thức giấc chăng? Nhưng chàng vẫn đứng yên tại chỗ, nhìn ngắm nàng. Chàng đã gọi nàng là “tình yêu của anh” hơn 1 lần đêm qua trong lúc làm tình với nàng. Chàng đã không chủ tâm nói thế. Nó không phải là một phần trong kế hoạch cho nàng thấy những khía cạnh dịu dàng nơi chàng. Những từ ngữ tự nó thốt lên tự nhiên. Hay là chàng thật có ý khi nói vậy? Chàng chưa từng bao giờ nói điều đó với bất cứ 1 cô nhân tình hay trong một chuyện tình ngẫu nhiên nào khác.

Có phải nàng là tình yêu của chàng không?

Và rồi nàng lăn tròn trên lưng, vươn vai 1 lần nữa, đôi bàn tay chạm vào tấm ván đầu giường ngủ, và mở mắt ra. Đầu nàng quay phắt lại khi nàng chợt nhận ra chàng đang đứng đó.

Lạy Chúa, Nàng mới lộng lẫy, rực rỡ làm sao. Mắt chàng xác nhận lại những gì mà cơ thể chàng đã cảm thấy trong suốt đêm qua. Chàng thấy 1 hình ảnh bất ngờ chớp nhanh qua đầu- những đứa con của chàng đang bú ở bên một trong những bầu ngực tuyệt đẹp kia.

“Chào buổi sáng, em yêu.” chàng nói.

Chàng hầu như có thể nhìn thấy rõ đầu óc nàng đang nhận định được thực tế là chàng đã ăn mặc chỉnh tề trong khi nàng thì vẫn trần truồng- phơi bày cho đến tận thắt lưng với 2 cánh tay giơ lên cao đầu (so sweet!) Nàng hấp tấp hạ chúng xuống và kéo chăn đắp lên đến tận cằm. Mặt nàng đỏ hồng. Chàng thấy cử chỉ thẹn thùng quá mức đó thật đáng yêu lạ kì. Chàng đã ở bên dưới tấm chăn đó với nàng suốt cả đêm và họ đã cùng chia sẻ với nhau đến 2 lần những gì gần gũi, thân mật nhất mà một người đàn ông có thể làm với vợ mình.

“Chào buổi sáng, thưa Nga... Gabriel” nàng nói.-“Mấy giờ rồi?”

“Anh tin là đã xế trưa một chút” chàng trả lời và mỉm cười.-“Nhưng chỉ một chút thôi.”

Mắt nàng mở to.-“Em chưa bao giờ ngủ muộn.” nàng nói.

“Đây là lúc trước khi em chưa bao giờ trải qua đêm tân hôn cả.” chàng trả lời, và ngắm nàng đỏ mặt 1 lần nữa.-“Anh có vài thứ muốn chỉ cho em xem.” Chàng nói.-“Em có cho anh vinh dự xuống ăn sáng cùng anh trong nửa giờ nữa được không?”

“Em có quyền chọn lựa không?” nàng hỏi.

À, những mối liên kết ràng buộc về thể xác cũng như niềm hoan lạc vui sướng của đêm qua vẫn chưa thể hàn gắn được nhiều những ngăn cách giữa họ. Có lẽ là không một chút nào.

“Có” chàng nói.-“Em có thể ăn một mình, nếu em muốn, em yêu. Thời gian trong ngày hoàn toàn là của em, nếu em chọn lựa như vậy, cả buổi đêm nữa, ngoại trừ một lần anh sẽ đòi hỏi quyền của mình như anh đã nói với em. Em không phải là tù nhân của anh, Jennifer. Chỉ là vợ anh thôi.”

Chàng có thể nghe thấy hơi thở gấp gáp của nàng.

“Nửa giờ nữa nhé?” nàng nói

“Anh sẽ rung chuông gọi người hầu của em khi đi qua phòng thay đồ.” Chàng bước 1 bước lên phía trước để hôn nàng thật trọn vẹn, chần chừ, nấn ná trên miệng nàng.

-“Cảm ơn em về món quà hào phóng em trao tặng anh đêm qua . Đối với anh nó quý giá hơn ngọc ngà châu báu.” Chàng vuốt tay lên phía kia của đầu nàng, bên trên chiếc gối.

-“Em là vợ anh.” Nàng nói.

-“Phải” chàng nhìn chăm chăm vào mắt nàng.-“Sáng nay em còn đau không? Có lẽ anh thật là ích kỉ, thậm chí ngay cả khi được em cho phép, gần gũi em đến lần thứ hai trong lúc cơ thể em chỉ mới vừa mở ra.

Chàng không tin là chàng đã làm cho nàng sung sướng. Chàng không hiểu động cơ của mình là gì. Có lẽ để thiết lập một vài sự gần gũi giữa họ chẳng, không chỉ đơn thuần là về thể xác. Chàng cảm thấy một nhu cầu cần thiết lạ kì muốn trò chuyện với nàng ngay cả những chủ đề thân mật , riêng tư nhất. Chàng cảm thấy cần thiết cho – cho cuộc hôn nhân của họ.

-“Gabriel” nàng chạm đầu ngón tay lên má của chàng làm chàng nhớ đến lần nàng đã làm như vậy với chàng trong vườn quả của phu nhân Bromley. Nàng nhắm mắt lại và cắn môi.

-“Không có gì . Chuyện đó không quan trọng. Không , em không bị đau đâu.” Nàng cười khê nhưng vẫn không mở mắt ra.-“Em cho rằng em có thể viện lý do đó để được giải phóng khỏi anh đêm nay và có lẽ cả đêm mai nữa ,phải không? Nhưng em không muốn được giải phóng khỏi anh. Em không thể, và cũng không muốn cảm giác được tự do. Em muốn biết đó sẽ là cuộc sống của em từ nay về sau. Em muốn tập làm quen với ý nghĩ và thực tế này. Em chỉ có thể tiến lên phía trước mà thôi. Anh đã hoàn toàn đúng về việc này. Hãy làm cho em cảm thấy đã kết hôn với anh. Hãy giữ em bên mình thường xuyên khi anh muốn, ngày cũng như đêm. Em muốn quên đi tại sao và bằng cách nào chúng ta đã ở bên nhau, và em muốn bỏ tất cả quá khứ lại phía sau. Hãy làm cho em quên . Anh có thể mà, anh biết. Em tin rằng anh đã phải biết em thấy anh hấp dẫn và quyến rũ như thế nào, và luôn luôn như vậy.”

Những lời nàng nói quá đủ để làm cho chàng rung mình ớn lạnh cho đến muôn đời sau cũng như lại sưởi ấm chàng bằng thời gian đó. Chàng đứng lên và nàng mở mắt ra.

-“Phải” chàng gật đầu.-“Chúng ta đang bắt đầu yêu nhau, Jennifer ạ. Chúng ta sẽ được hạnh phúc bên nhau bất chấp những chướng ngại trước mặt. Anh hứa với em như vậy.” Chàng quay người và đi về hướng cửa phòng trang điểm của nàng rung dây chuông và quay về phòng mình. Trái tim chàng nặng trĩu rồi vút bay bởi hi vọng.

Mặc dù nàng đã mặc lại chiếc áo ngủ trước khi đi vào phòng thay đồ, nàng vẫn biết rằng cô hầu của nàng hẳn đã phải nhìn thấy nàng trần truồng trên giường ngủ. Nàng cảm thấy vô cùng bối rối và có thể nhận thức được mặt nàng đang nóng bừng khi cô hầu gái bước hối hả vào phòng thay đồ mang theo một bình nước bốc hơi nghi ngút.

Jennifer đi xuống cầu thang nửa tiếng sau đó, tóc của nàng được chải gọn gàng, chiếc áo dài buổi sáng của nàng mặc rất nhã nhặn. Một cách nào đó , thật khó tin được những chuyện xảy ra đêm qua hoàn toàn là sự thật, ngoại trừ những hiểu biết riêng mà dì Agatha đã nói với nàng, nàng chưa từng mơ thấy chuyện này lại có thể thân mật , gần gũi và đầy cảm xúc đến thế. Và bây giờ , nàng có thể cảm nhận được chuyện đó đã xảy ra. Nàng vẫn còn đau, bất chấp những gì nàng nói với chàng, nhưng nó là một nỗi đau dễ chịu.

Nàng đã là một phụ nữ có chồng. Nàng đã kết hôn với Gabriel, Bá tước Thorhill. Nàng hít một hơi thở sâu và mỉm cười ấm áp với người gia nhân đang mở cửa cho nàng vào căn phòng nàng chắc hẳn là phòng ăn sáng. Anh ta sẽ nghĩ gì , anh ta và những gia nhân còn lại trong nhà? Về

thực tế rằng nàng xuống ăn sáng vào lúc đã xế trưa? Họ chỉ có thể nghĩ rằng chú rể của nàng hẳn đã làm cho nàng bận rộn trong suốt đêm và đã để cho nàng ngủ qua buổi sáng, họ sẽ nghĩ thế, và nó cũng đâu xa sự thật là bao.

Nàng cố hết sức ngắm nhìn chàng một lần nữa. Chàng hẳn phải là 1 tên quý vương hay là một kẻ có phép thuật theo 1 cách thức nào đó. Khi nàng không thể nhìn thấy chàng, nàng có thể giữ tâm trí mình ôn hòa để suy xét được chàng là ai và những gì chàng đã làm. Và lúc này, khi nàng nhìn chàng, đặc biệt là những lúc chàng ở gần bên nàng....Hay thật, nàng đã nói là nàng thấy chàng thật hấp dẫn và quyến rũ, nói vậy là nàng còn giảm bớt đi sự thực rất nhiều. Nàng rất lo sợ rằng cơ thể nàng đang bắt đầu khao khát cơ thể chàng và đầu óc nàng cũng dần bị cuốn theo mong muốn đó.

Và bây giờ, những cảm xúc đó không hoàn toàn là khó chịu, nàng nghĩ, khi bước vào căn phòng. Chàng đang đứng bên ô cửa sổ liền vội vã tiến tới đón nàng, nâng bàn tay của nàng lên môi hôn. Có cái gì đó tận sâu trong người nàng- gần nơi đêm qua chàng đã 2 lần ghé thăm nàng, chia sẻ cơ thể với nàng – đang đập rộn ràng. Nàng mong mỏi, khao khát được quên hết tất cả mọi thứ và để bản thân mình chìm đắm trong tình yêu với chàng, cả cơ thể cũng như tâm hồn nàng. Với cơ thể này, nàng đã yêu chàng rồi, nàng nhận ra điều đó. Nhưng nàng từ chối không dám để cho tâm trí mình đặt câu hỏi- tình cảm của nàng bây giờ là như thế nào, làm sao nàng có thể khi đã mất đến 5 năm yêu một người khác.

Không được, dù chỉ là một nửa cảm xúc không bằng lòng với chàng cũng không được phép. Nàng phải dồn toàn bộ cuộc đời của nàng liên kết với chàng. Cuộc đời còn lại của nàng, dù ngắn hay dài, cũng là tất cả những gì nàng có.

-"Lại đây và ngồi xuống đi em." Chàng nói, dẫn nàng đến chỗ ngồi ngay gần đầu bàn, và ngồi xuống bên nàng. Chàng ra hiệu cho người hầu mang thức ăn nóng đến cho nàng và rút đầy tách cà phê. -"Em có hài lòng không khi biết rằng chúng ta đã nhận được vài lời mời trong sáng nay đến dự 1 buổi khiêu vũ, một buổi hòa nhạc và một dạ hội lớn? Đề tên gửi Bá tước và Nữ bá tước Thorhill. Tin tức lan truyền suốt Mùa hội ở Luân đôn còn nhanh hơn ánh chớp nữa.

Mỗi buổi sáng thường thật bận rộn với hàng tá những lời mời. Ba chưa phải là con số đáng kể lắm, nhưng chắc chắn ba thiệp mời đã nhiều hơn nàng mong đợi rất nhiều.

-"Em thích được về nhà ở Chalcote hơn." nàng trả lời, không chủ tâm gọi nơi đó là nhà, nàng đang tập cho đầu óc mình quen với thực tế là nơi đó đã trở thành nhà của nàng bây giờ bởi họ đã là vợ chồng.

-"Sẽ sớm thôi." chàng nắm bàn tay nàng đang đặt trên bàn. -"Chúng ta cần phải được nhìn thấy bên nhau ở tất cả những nơi chốn thích hợp trong tuần lễ đầu tiên đã. Hơn lúc nào hết, anh có một ý nghĩ muốn đem em khoe khoang ở mọi nơi, đẩy những gã đàn ông khác ở Luân đôn này vào tình trạng buồn nản, ghen tị đến chết đi được bởi vì em đã thuộc về anh và đã nằm ngoài tầm tay với của tất cả bọn họ."

Chàng mỉm cười, nhìn trông như trẻ con, đang khoái trá với suy nghĩ của mình. Nhưng chàng đã phạm sai lầm khi làm nàng nhớ lại những ám ảnh đã đẩy nàng bị hút về phía chàng, và những sự hưởng ứng của nàng đáp lại ngay cả lúc này cũng vậy. Liệu có bất kì mối liên hệ nào giữa ám ảnh và tình yêu hay không? Liệu chàng đã bao giờ yêu nàng? Chàng đã hứa với nàng buổi sáng sớm nay bên giường ngủ rằng họ sẽ đang bắt đầu yêu nhau. Không phải một mình nàng, hay chàng mà là họ.

Chàng có yêu nàng không? Thật quá khó hiểu tại sao chàng đã hành động với nàng như vậy.

-“Đừng.” chàng nói khẽ sau khi ra hiệu cho người hầu lui ra.-“Đừng nhìn như bị tổn thương vậy. Anh lại nói điều gì không nên rồi , phải vậy không? Anh có một lá thư muốn cho em xem ngay khi em ăn xong. Anh nghĩ em sẽ vui hơn được một chút sau khi em đọc nó.”

Nàng không hề dói. Nàng định đẩy chiếc đĩa ra xa nhưng giọng chàng đã cản nàng lại.

-“Hãy ăn từng chút một, em yêu.” Chàng nói-“Chúng ta sẽ ngồi đây cho đến khi nào em ăn xong. Em có thể ăn – hoặc là không ăn- một mình , Jennifer ạ, nhưng em đã đồng ý cho phép anh cùng ngồi với em. Bây giờ em buộc phải cam chịu tên bạo chúa của em thôi. Em không được làm cho bản thân mình bị ốm vì không chịu ăn uống đầy đủ.”

Nàng nhặt dao và nĩa lên, ăn một cách gan lì cho hết số thức ăn trong đĩa của nàng. Không, nàng sẽ không bao giờ để cho chuyện này xảy ra, nàng sẽ không để mình xuất hiện xanh xao, yếu ớt như một bộ xương 1 lần nữa trước thế giới. Và nhất là khi bụng nàng sẽ dành chỗ ấp ủ đứa con của chàng trong 9 tháng tới, nàng sẽ làm cho nó trở thành một nơi ấm áp và rộng rãi để chào đón đứa trẻ. Nó cũng là con của nàng nữa.

-“Rồi” nàng nói, nhìn chàng với vẻ thách thức sau khi đã ăn xong.-“Anh đã hài lòng rồi chứ?”

Chàng đang mỉm cười với nàng gần như là thích thú ra mặt. Chàng cười khúc khích -“Em dự định lúc nào cũng sẽ ngoan ngoãn như vậy chứ?” chàng hỏi.-“Cuộc sống với em chắc chắn sẽ như là thiên đường, tình yêu của anh. Anh muốn em đọc bức thư này, nếu em không phiền . Và đọc to lên nhé. Nó mới được gửi đến sáng nay thôi.” Chàng đưa cho nàng một phong thư. Bức thư được viết bởi nét chữ thanh thoát và đẹp.

Gabriel thân mến nhất của tôi. Nàng đọc. Mắt nàng lướt nhanh đến chữ kí cuối bức thư. Catherine. Người mẹ kế của chàng!

-“Hãy đọc to lên em.” Chàng nói lần nữa.

-“ Gabriel thân mến nhất của tôi” nàng đọc với giọng đều đều sau khi đã hít một hơi thở sâu.

-“Thời gian trôi qua nhanh thật. Tôi đã quyết định gửi cho bạn một lá thư vài ngày ngay sau khi bạn khởi hành. Tha lỗi cho sự chậm trễ của tôi. Tôi đã muốn – và luôn mong muốn- được cảm ơn bạn một cách sâu sắc hơn những lời tôi đã nói với bạn . Cảm ơn vì tất cả những gì bạn đã làm cho tôi mặc dầu bạn hoàn toàn có quyền quay lưng lại với tôi. Tôi muốn cảm ơn bạn đã tha thứ cho tôi và Eliza không chỉ vì một năm bạn đã dành để che chở cho chúng tôi. Tôi sẽ không bao giờ quên sự hi sinh của bạn, bạn thân yêu của tôi.”

Jennifer nhìn lên chàng. Chàng đang ngắm nhìn nàng với đôi mắt cháy sáng lên như lửa.

-“Tôi đã vô cùng khiếp sợ nghĩ đến những gì sẽ xảy đến với tôi nếu như không có lòng tốt và sự che chở của bạn.” nàng đọc tiếp.-“Tôi biết , tôi không xứng đáng với hạnh phúc mà tôi đang có được ở ngôi nhà đáng yêu bạn đã tìm cho tôi, ở vùng quê xinh đẹp này được sống cùng con gái của tôi.Ồ,phải, Gabriel – và với tình yêu mới mà tôi tìm thấy, đã đẩy lùi bóng ma tăm tối của tình yêu lầm lạc trước đó. Bạn đã nói tình yêu sẽ đến với tôi một lần nữa, và quả thật nó đã xảy ra. Anh ấy là Bá tước Ernst Moritz. Tôi không tin là bạn đã gặp anh ấy, mặc dầu tôi đã quen biết với anh ấy trước lúc bạn đi. Anh sắp sửa cầu hôn tôi. Trực giác của phụ nữ đã mách bảo tôi điều đó. Nhưng tôi sẽ kể với bạn trong thư sau , thư này chỉ để bày tỏ lòng biết ơn của tôi với bạn.

Gabriel, Tôi thật là khờ dại. Tôi nợ cha bạn lòng chung thủy, nếu không ông ấy đã chẳng bao giờ đối xử khắc nghiệt như vậy. Tôi đã bị quyến rũ bởi một gã đàn ông trẻ trung, đẹp trai và hấp dẫn , nhưng là một kẻ ích kỉ và không có trái tim.Nhưng không sao, tôi đã có Eliza và tôi có thể thay đổi được quá khứ. Con bé vô cùng xinh đẹp và có đôi mắt xanh tuyệt vời. Có lẽ , thật

đáng tiếc, lại giống như cha của nó, nhưng tôi có thể tự an ủi bản thân biết rằng con bé sẽ trở nên vô cùng xinh đẹp.

Tôi viết đông dài quá. Xã hội thượng lưu có chấp nhận sự trở lại của bạn không, Gabriel? Tôi vẫn luôn mong muốn, bạn sẽ cho phép tôi công bố sự thật này, và tên tuổi của bạn sẽ được rửa sạch. Tôi hi vọng rằng ít nhất thì HẮN cũng không ở thành phố trong Mùa hội này. Đừng bao giờ cố gắng trả thù nếu hắn ta có đáng bị như thế. Hắn ta đã cho tôi bé Eliza và thực tế tôi đã là người chiến thắng trong cuộc đọ sức này. Hãy tìm cho bản thân mình một tình yêu đích thực, bạn thân mến của tôi. Tôi không thể nghĩ ra ai xứng đáng hơn bạn- mặc dù tôi không tin có tồn tại một người phụ nữ nào trên thế giới này xứng đáng với bạn.

Tôi đã quá ủy mị và đa cảm rồi. Và cũng gần hết giấy. Hãy viết lại cho tôi. Tôi nhớ sự vui vẻ và lòng tốt của bạn biết bao. Gửi đến bạn lòng yêu thương trìu mến nhất của tôi, Catherine.”

Jennifer gấp bức thư lại cẩn thận để trở lại bao và đẩy nó qua mặt bàn đến tay chồng của nàng. Nàng không nhìn vào chàng.

–“Thế nào, em?” chàng hỏi. Giọng chàng nghe như lo lắng. Có lẽ vậy.

Nàng ngược nhìn lên chàng. –“Em đã nói với anh đêm qua là em tin anh rồi mà.”

–“Nhưng em vẫn có những hoài nghi” Ngón tay chàng đùa nghịch với góc của bức thư.-“Em còn nghi ngờ chút nào bây giờ không?”

Nàng lắc đầu.-“Hắn ta có ở thành phố không?” nàng hỏi.-“Cha của đứa trẻ ấy?”

Ngón tay chàng lập tức đứng yên. Nàng tự hỏi có phải nàng đang tưởng tượng cả cơ thể chàng cũng căng thẳng hay không? Chàng lắc đầu, nhưng nàng không chắc đó có phải là sự từ chối không muốn thảo luận tiếp hay không. Chàng vẫn không nói gì.

–“Em rất vui” nàng nói. –“Rằng cuối cùng cô ấy cũng được hạnh phúc, rằng điều thiện cũng đã chiến thắng cái ác.”

Mẹ kế của chàng hẳn phải cảm thấy cả thế giới đã sụp đổ khi cô ấy nhận ra mình đã mang thai đứa con với người tình, kể đã ruồng bỏ cô một cách độc ác mặc dù cô đã rất yêu hắn ta. Cô ấy hẳn phải rất muốn chết. Ở Chalcote, hai năm về trước. Nhưng cuối cùng mọi chuyện cũng tốt đẹp. Cô đã có một đứa con gái xinh đẹp với đôi mắt màu xanh tên là Elizabeth, có tổ ấm và một quê hương mới. Và một tình yêu mới. Có lẽ hạnh phúc cũng sẽ đến với nàng sau tất cả những gì tồi tệ đã xảy ra, nàng nghĩ vậy.

–“Phải “ chàng nói.-“Làm sao chúng ta có thể sống mà quên đi những việc trơ tráo, vô liêm sỉ đó đã từng xảy ra?”

Jennifer chợt nhận ra, nàng đang rất muốn an ủi chàng. Nàng muốn vươn người đến để chạm vào tay chàng, để cam đoan với chàng, mặc dầu chàng đã làm những điều kinh khủng, nhưng rốt cuộc mọi chuyện cũng sẽ trở nên tốt đẹp. Cho đến khi nàng nhớ ra mọi thứ mà nàng đã đánh mất. Lionel- ôi, Lạy Chúa, Lionel. Thanh danh của nàng nữa. Nàng nhớ lại trận đòn nhục nhã và đau đớn bằng gậy cha nàng đã đánh nàng mới 3 ngày trước đây thôi. Không, chàng không xứng đáng được tha thứ dễ dàng và nhanh chóng như vậy.

–“Em có đi cùng anh vào thư viện để viết lá thư của chúng ta không?” chàng hỏi-“Anh muốn em làm quen với Catherine, và anh cũng muốn khoe khoang em với cô ấy, để tự hào kể với cô ấy rằng anh là một anh chàng may mắn biết bao.”

–“Vâng” Nàng bước đi theo anh. Catherine có một đứa con tóc vàng, mắt xanh. Con của chính bản thân nàng lẽ ra cũng có tóc vàng và mắt xanh như thế. Nhưng bây giờ chúng sẽ có mái tóc đen và đôi mắt đen. Nàng vẫn muốn có những đứa con, nàng nhận ra, thậm chí nếu nó không

phải là con của Lionel. Thậm chí nếu chúng là của Gabriel. Nàng hi vọng sẽ có con trai đầu lòng. Nàng muốn một đứa con trai.

Một cú hích đánh thức tâm trạng mơ màng của nàng khi chàng khoác tay nàng vào tay mình, đưa nàng đến thư viện. Nàng cảm thấy cùng một cảm giác nàng đã có tối qua, đang đợi chờ để dậy lên trong lòng nàng như sóng vỗ. Nhưng nàng vội bực bội kiềm nén nó lại .

Samantha đã có một đêm mất ngủ. Trái tim nàng hướng về người chị họ và đêm tân hôn chị ấy đang chia sẻ với người đàn ông họ đã gọi là ác quỷ ngay lần đầu gặp mặt. Nàng tự hỏi với một cái rung mình nếu như anh ta ngược đãi Jenny thì sao? Chắc chắn một người đàn ông dám làm một chuyện độc ác , nhẫn tâm như là việc gửi lá thư phá hoại buổi lễ đính hôn của Jenny thì không thể nào cư xử dịu dàng được.

Jenny tội nghiệp. Samantha cảm thấy tội lỗi khủng khiếp khi đã lắng nghe với niềm hi vọng háo hức cam đoan yêu thương của Lionel đối với cô và sự phẫn chấn nàng đã cảm thấy lúc đầu khi nhận ra lễ đính hôn đã bị hủy bỏ. Một niềm hân hoan có đầy đủ mọi sắc thái của một cơn ác mộng khủng khiếp trộn lẫn với nỗi khiếp sợ và ghê tởm. Jenny đáng thương đã phải chịu đau khổ quá sức như thế nào , mà chị ấy hoàn toàn vô tội và ngây thơ. Đầu tiên là bị bóc trần , bị phơi bày ở buổi dạ hội, sau đó là trận đòn trừng phạt của Cậu Gerald. Ông đã bị thuyết phục không dùng roi, nhưng nàng và Dì Aggy đã nghe thấy bên ngoài thư viện sau khi họ bị buộc phải ra ngoài. Trước khi vội vã rời khỏi trong khổ sở, Samantha đã nghe thấy ông ra lệnh cho Jenny phải nằm vắt qua bàn rồi những tiếng quật đầu tiên của chiếc gậy lên mình Jenny.

Và bây giờ- có lẽ ngay tại thời điểm này , người đàn ông đó, Ngài Thorhill, đã làm chủ , đã khuất phục Jenny trong nhục nhã . Samantha không biết rõ những gì sẽ xảy ra trên giường cưới, nhưng chắc hẳn sẽ rất là khủng khiếp với một người đàn ông bị ép buộc phải kết hôn.

Nhưng không phải tất cả những ý nghĩ làm cho nàng không ngủ được đều dành cho người chị họ. Một vài ý nghĩ là về buổi tối vừa qua , về nỗi đau dữ dội nàng đã cảm nhận được khi nhìn thấy Lionel đang ở bên Horatia Chisley. Thật là tồi tệ- còn hơn cả tồi tệ khi phải nhìn thấy chàng cùng với Jenny lúc trước. Ít nhất thì sự ràng buộc đó đã được sắp đặt từ trước và chàng đã bị buộc phải chấp nhận mối quan hệ này. Và ít nhất Jenny cũng là người cô yêu quý thật sự. Còn nhìn thấy chàng với cô Chisley lại là một cảm giác bị phản bội tồi tệ vô cùng.

Ngoại trừ việc chàng không thể bộc lộ cảm giác thật sự của mình ngay lúc này. Nó có thể là một việc chuyện xấu xa đáng khinh. Chàng không thể vừa cắt đứt liên hệ với Jenny trong một ngày vừa hộ tống em họ của nàng đến rạp hát chỉ 2 ngày sau đó. Dù sao chẳng nữa không phải ngay lúc này, dưới hoàn cảnh này.Chàng buộc phải chờ đợi một thời gian. Có lẽ là một vài tuần. Hay 1 tháng. Hay- Lạy trời đừng có chuyện đó- vì danh dự chàng sẽ bị buộc phải tránh xa cô cho đến cuối hội Mùa và chỉ được bắt đầu lại vào năm sau.

Chàng sẽ nói với nàng. Chàng sẽ tìm cách gặp riêng cô và sắp xếp mọi chuyện với cô. Nàng cần phải kiên nhẫn.Nàng sẽ phải bằng lòng với những gì chàng đã quyết định. Chàng lớn tuổi và từng trải hơn nàng nhiều – những 7 tuổi. Đôi khi nàng cảm thấy tuổi trẻ của mình là một chướng ngại phiền hà khủng khiếp. Đôi lúc nàng cảm giác mình không là gì cả. Khôn ngoan hơn cả nàng nên rời xa Lionel.

Chàng sẽ cho nàng biết. Chàng sẽ sắp đặt một cuộc gặp gỡ với cô bằng cách nào đó trại vũ hội của nhà Truscott vào tối mai.

Ý nghĩ đó thật là dễ chịu và êm ái làm sao. Và có lẽ nếu như Bá tước Thorhill đã khao khát Jenny

dữ dội như thế, anh ta cuối cùng sẽ đối xử tốt với chị ấy. Có lẽ mọi chuyện với Jenny sẽ trở nên tốt đẹp. Và có lẽ chị ấy với Lionel về sau cũng sẽ không được hạnh phúc lâu dài. Không sớm thì muộn chị ấy cũng sẽ khám phá ra chàng đã bị ép buộc vào cuộc hôn nhân này bởi một lời hứa chàng đã hứa từ khi còn quá trẻ, chưa nhận thức được hết mọi chuyện mình làm. Lúc đó anh chỉ già hơn nàng bây giờ có 2 tuổi mà thôi.

Ngày mai nàng sẽ nói chuyện với chàng. Chàng sẽ sắp xếp mọi chuyện.

Nàng chìm vào giấc ngủ, được an ủi bởi ý nghĩ đó.

CHƯƠNG 16 (người dịch ech_nhiet_doi83)

Bá tước Thorhill và nữ bá tước mới của chàng đã xuất hiện ở rạp hát vào tối hôm trước, chiều ngày hôm nay đã dạo chơi trong công viên. Cả hai lần đều đi cùng bạn đồng hành đáng kính xuất sắc là Phu nhân Brill và Tiểu thư Samantha Newman, em họ của nữ Bá tước và là một trong những gương mặt đáng yêu nhất của Hội mùa.

Trong cả hai dịp này, cặp vợ chồng mới cưới đều ngồi sát bên nhau hết mức có thể cho phép, tay vợ trong tay chồng, bàn tay chồng thì nâng niu bảo bọc. Trong cả hai dịp đó họ đều mỉm cười với nhau và nhìn thật hạnh phúc. Với những vẻ mặt rạng ngời như vậy, còn nói lên rõ ràng nhiều điều tốt đẹp hơn nữa. Nếu lúc trước có 1 vài bà cô chanh chua đã gọi họ là đứa con gái mất nết và thằng đểu sở khanh, thì thềm bàn tán, gật đầu ra hiệu với nhau và cười khúc khích thì bây giờ có vẻ như chuyện này lại được diễn đạt theo một cách khác hẳn. Hầu như là một chuyện lãng mạn. Một chuyện tình lãng mạn – mặc dù là cực kì không đứng đắn – theo một cách vô cùng liều lĩnh, táo bạo, Bá tước theo đuổi, tán tỉnh ráo riết và đã giành được cô dâu của mình. Nếu như họ bỏ trốn khỏi thủ đô trong xấu hổ và nhục nhã, vì những chuyện họ làm đã vượt qua ranh giới tôn kính và chuẩn mực đạo đức, họ sẽ không nghi ngờ gì nữa sẽ bị kết tội công khai, và từ “chuyện tình lãng mạn” sẽ không bao giờ được nhắc đến ngay cả trong những đầu óc tưởng tượng kì cục nhất. Nhưng họ lại không hề trốn chạy. Và họ không nghi ngờ gì nữa là một cặp đôi trẻ trung và đẹp đẽ lạ thường. Họ sở hữu tước vị cao quý, sang trọng và giàu có. Và nhìn bên ngoài rất hạnh phúc với những gì họ đã làm không một chút xấu hổ.

Phải, cả giới thượng lưu đều phải thềm miễn cưỡng công nhận, chắc chắn phải có điều gì đó lãng mạn về cuộc hôn nhân mới này. Họ không nghi ngờ gì nữa là những kẻ nổi loạn hư đốn đáng phải bị trục xuất ra khỏi xã hội nghiêm túc và đứng đắn này. Nhưng thậm chí với cả giới thượng lưu, cũng đã chán ngấy những khuôn phép cứng nhắc, chợt nhận ra tình yêu bất kể phép tắc, lễ nghi đôi khi đã giành được những thắng lợi vẻ vang. Và xã hội thượng lưu nói chung lại cảm thấy bất đắc dĩ thật ghen tị.

Giới thượng lưu chuẩn bị – với những sự cân nhắc và chuẩn bị kĩ càng – bắt đầu đưa cái tên Bá tước và Nữ bá tước Thorhill trở lại trong thâm tâm và trong suy nghĩ của mình.

Mặc dù, dĩ nhiên thực tế là Bá tước đã từng bị ngập sâu vào tai tiếng trước cả khi chuyện này xảy ra. Và mặc dù thực tế là Tử tước Kersey đang phải ôm một trái tim tan vỡ và cũng rất can đảm đương đầu với nó. Nếu như là người khác, mọi người đã cho rằng quý ông tội nghiệp hẳn sẽ phải biến mất khỏi thành phố hoặc thậm chí trốn ra nước ngoài để tránh khỏi nỗi xấu hổ chịu làm kẻ bại trận một cách công khai như vậy. Nhưng anh ta vẫn ở lại và điều khiển bản thân mình hành động với vẻ nghiêm trang khi nói chuyện với các quý ông và một nụ cười buồn bã đứng trước các quý bà quý cô.

Những quý bà , quý cô luôn có thái độ khinh khỉnh với một quý ngài tầm thường nào khác, người bị hôn thê của mình bỏ rơi. Nhưng Ngài Kersey, với mái tóc vàng óng ánh , đôi mắt xanh nhất và vóc dáng nam tính, không khi nào là mục tiêu của những sự khinh thị cả. Đặc biệt lại càng không khi anh ta vẫn giữ được thái độ chững chạc trước 1 tấm bi kịch thảm thương như thế này. Ngài ấy chỉ có thể là đối tượng khơi gợi lòng thương cảm như từ mẫu của các quý bà lớn tuổi và sự khao khát của những tiểu thư trẻ tuổi , hoặc thậm chí không còn trẻ tuổi mà thôi. Giới thượng lưu đã luôn luôn là nạn nhân của nỗi buồn tẻ chán ngắt suốt Mùa lễ hội quá lâu rồi. Bất chấp những vòng quay chóng mặt của những buổi dạ hội , những trò vui ồn ào , sự thật là chúng hầu hết đều buồn tẻ , đơn điệu và lặp đi lặp lại với những gương mặt quen thuộc đến nhàm chán. Cho nên bất cứ một chuyện nào chỉ hơi khác thông thường đều ngay lập tức bị chớp lấy, soi mói ,bàn tán với 1 niềm hân hoan, đặc biệt là nếu nó mang chút hơi hướng của một vụ xì căng đan. Những chuyện hấp dẫn, lạ kì nào sẽ xảy ra xoay quanh bộ ba trẻ đẹp và nổi bật này? Ờ - những nhân vật đây ...lãng mạn ấy? Tất cả bọn họ đều ở lại Luân đôn. Liệu ngài Kersey có yêu cầu được trả hận với Bá tước Thorhill hay không? Liệu Nữ bá tước có khi nào hối tiếc về sự lựa chọn của mình không? Liệu? Ờ, bao nhiêu khả năng đặt ra không bao giờ có thể kể hết. Và cơ hội để chờ xem mọi chuyện sẽ diễn biến như thế nào thật quá hấp dẫn không thể bỏ qua.

Phu nhân Truscott, người tuy thường tổ chức dạ vũ hàng năm nhưng lại chưa bao giờ là một trong những gương mặt nổi bật nhất , vậy mà đột nhiên năm nay lại trở thành tâm điểm gây thêm muốn , ghen tị nhất . Đơn giản bởi vì vũ hội tổ chức ở nhà bà sẽ là sân khấu trình diễn cuộc ra mắt chính thức đầu tiên kể từ khi cưới của Bá tước và Nữ bá tước Thorhill . Cuộc chạm trán đầu tiên của 3 nhân vật chính kể từ khi vụ bê bối nổ ra chỉ vài ngày trước đó.

Phu nhân Truscott đang hài lòng , mãn nguyện không thể tả được , ngắm nhìn phòng khiêu vũ của mình đông nghẹt khách khứa tưởng chừng như nổ tung cả gian phòng ,trước cả lúc những điệu nhảy được bắt đầu. Tất cả mọi người đều đi theo từng cặp, một vài người còn trêu đùa , tuyên bố lớn tiếng rằng có lẽ họ phải tìm cách để thở được trong cảnh chen chúc này.

Phu nhân Truscott mãn nguyện lướt ra đón khách.

-“Mỉm cười lên nào em” chồng nàng yêu cầu ngay lúc chàng đưa tay dẫn nàng bước ra khỏi xe. Đó là 1 sự nhắc nhở không cần thiết. Nàng đã mỉm cười ở rạp hát tối qua cho đến khi nàng nghĩ gương mặt của nàng sắp sửa vỡ ra, và nàng cũng đã mỉm cười trong công viên buổi chiều hôm đó một cách đều đặn , vững vàng đến mức nàng sợ trông mình giống như một cô ngốc mất. Nàng sẽ mỉm cười trong suốt tối nay ngay cả nếu thậm chí nàng không có ai mời nhảy ngoại trừ Gabriel. Dĩ nhiên ,trừ khi họ bị đuổi ra khỏi đó. Nàng không tin nàng có thể giữ được nụ cười nếu như trường hợp đó xảy ra.

Nàng có một hồi ức thật kinh khủng ủa trở lại khi bước chân vào phòng vũ hội , tay khoác tay chồng nàng .Nàng nhớ lại lần cuối cùng đứng trong một phòng khiêu vũ- chỉ mới 3 buổi tối trước đây thôi mà dường như đã trôi qua cả một cuộc đời. Ở trong phòng khiêu vũ đó , nàng vẫn còn dính ước với Lionel. Bây giờ nàng đã kết hôn với Gabriel , sự không thực của tình huống này khiến nàng cảm thấy choáng váng.

Nàng nhận thức rõ ràng, giống như ở trong rạp hát ngày hôm qua, 1 sự im lặng đột ngột , rồi nổi tiếp sau đó là những âm thanh rộ lên khi họ mới bước vào. Nàng ít nhận ra hơn sự quá đông người đến mức phi tự nhiên đang tập trung trong phòng dạ vũ. Nàng mỉm cười nong ảm

với chồng nàng và nhìn cả quyết , tự tin xung quanh mình.

Phải có đến hàng trăm cặp mắt nàng có thể bắt gặp. Và có lẽ nàng đã thật sự nhìn thấy một vài ánh nhìn mau lẹ lướt qua, mặc dù hầu hết những vị khách của Phu nhân Truscott đều quá có giáo dục để không trở mắt ra nhìn họ chằm chằm. Nhưng có một đôi mắt nàng cố ý tìm kiếm, xuyên qua chiều rộng mênh mông của phòng vũ hội , là đôi mắt của Tử tước Kersey.

Trái tim nàng lộn nhào trong một cảm giác đau đớn , và trong một khoảnh khắc lâu dài , bằng giá và khổ sở nàng không thể nào quay đi được. Lionel! Đẹp trai và thanh lịch như chưa từng thấy. Lionel của nàng. Tình yêu của nàng. Giấc mơ đã nuôi dưỡng cuộc sống của nàng suốt 5 năm dài cô đơn và buồn tẻ.

Và rồi nàng khổ sở dứt ánh mắt rời khỏi và nhìn xuống cánh tay nàng đang đặt trong tay chồng. Nàng hoàn toàn không nhận thức được , mãi đắm chìm trong nỗi đau đớn của mình, rằng cả giới thượng lưu đang vô cùng thích thú theo dõi màn kịch này với sự hả hê , dù không kẻ nào dám nhìn lộ liễu.

Bá tước nâng cánh tay của nàng lên môi hôn bằng bàn tay còn lại. Đúng như nàng chờ đợi, chàng đang mỉm cười với nàng với sự say mê ,tôn sùng và tha thiết biểu lộ rõ ràng trong đôi mắt. Nàng cảm thấy 1 làn sóng phẫn nộ và căm ghét dậy lên và cố gắng chống cự không để lộ ra ngoài.

Một người nào đó đang cúi chào nàng. Một ai đó đang cố gắng để được nàng chú ý. Nàng nhìn lên ngạc nhiên nhận ra đôi mắt xanh đang ở gần hơn bao giờ hết. Anh đưa tay về phía nàng, và nàng rút tay khỏi tay chồng ,đặt tay mình vào đó, không kịp nhận ra mình đang làm gì. Anh nắm lấy tay nàng đưa lên môi hôn vào ngay đúng nơi chồng nàng đã hôn trước đó.

Anh ta chưa từng bao giờ nhìn nàng như thế này trước đây, một phần trí óc nàng mach bảo nàng thế. Với một sự dịu dàng , ấm áp và ân cần đến vậy. Chưa bao giờ. Ôi , chưa bao giờ anh ta làm như vậy , mặc dù nàng đã mong mỏi , khao khát và tự nhủ với bản thân điều này nhất định sẽ xảy ra một khi việc đính ước của họ được công bố chính thức và cho đến khi họ đã thành hôn.

-“Thưa bà” anh ta nói, giọng dịu dàng, mặc dù nàng biết rằng một vài người đang đứng xung quanh họ, nhìn bên ngoài như đang tập trung vào câu chuyện riêng , cũng đều có thể nghe được anh ta đang nói gì.-“ Tôi thành thật mong những điều tốt nhất đến với cuộc hôn nhân của bà. Bà phải luôn biết rằng hạnh phúc của bà luôn là mục đích và ưu tiên hàng đầu của tôi. Tôi hi vọng bà đã có thể tìm thấy điều đó cùng với tôi, nhưng tôi vui mừng vì bà đã được hạnh phúc thậm chí ngay cả việc tôi phải chịu thiệt thòi đến mức nào. Bà không được quyền cảm thấy tội lỗi” Nụ cười của anh ta ấm áp và buồn rầu.-“ Chỉ có niềm hạnh phúc mà thôi. Đó là điều tôi nguyện ước cho đến cuối cuộc đời này.”

Anh ta thả tay nàng ra, cúi chào nàng thật thấp, quay đi đột ngột và vội vã bước về phòng khiêu vũ.

-“Ồ quý dữ!” chồng nàng thì thầm bên tai nàng. Và đôi tay chàng vững chắc , mạnh mẽ đỡ sau eo lưng nàng, đẩy nàng tiến lên phía trước.-“ Ít nhất , điệu nhảy đầu tiên cũng là một bản valse, anh đã nghe như vậy. Đi nào, chúng ta sẽ cùng nhảy.”

Nàng chẳng muốn gì trên đời ngoài việc bỏ chạy thật nhanh vào phòng thay đồ của các quý bà mà trốn thật kĩ ở tận cùng góc sâu nhất. Nàng bước một bước lên sàn khiêu vũ , ngạc nhiên

thấy đôi chân mình vẫn tuân theo mệnh lệnh điều khiển của trí óc.

-“Hãy đặt tay em lên vai anh” Giọng chàng vang lên hầu như là thô ráp như cánh tay chàng đang vòng quanh thắt lưng nàng vậy. Chàng nắm bàn tay còn lại của nàng trong tay mình.-“Nào bây giờ thì hãy nhìn vào mắt anh.”

Nàng tuân theo lời chàng một cách máy móc,vụng về. Nàng đã nghĩ hẳn sẽ làm cả giới thượng lưu khoái trí lắm bằng việc ngắt ngay trước mặt họ. Chuyện này thật là không thể tượng tượng được.

-“Còn bây giờ” chàng nói.-“ Nói là em yêu anh đi” và khi em nói như vậy , hãy mỉm cười một lần nữa.”

-“Em yêu anh” nàng trả lời.

-“Thêm một lần nữa nào.” Chàng nhìn xuống làn môi nàng. -“Và với 1 sự thuyết phục nho nhỏ như thế này , tiếp theo phải là nụ cười nữa. Em yêu , vẻ xanh xao của em trong hoàn cảnh này có thể hiểu được, nhưng nó sẽ gây nên hiểu lầm nếu còn tiếp tục đấy.”

-“Em yêu anh” nàng nói và mỉm cười với chàng.

-“Cô gái ngoan. Hãy tiếp tục nhìn vào mắt anh trong một lúc nữa.” chàng nói.

Thật là buồn cười! Nói với chàng rằng nàng yêu chàng ư, mỉm cười nhìn vào mắt chàng nữa, trong khi cả hai đều biết rõ nàng đã hầu như là choáng váng vì cuộc tình với một người đàn ông khác. Lionel đã tỏ ra rất tử tế, rất cao thượng trong chuyện này. Nàng đã chờ đợi việc anh sẽ xé nát nàng ra thành trăm ngàn mảnh nhỏ cho đến tận cuối cuộc đời này. Anh đã cầu chúc cho nàng được hạnh phúc , thậm chí phải trả giá bởi chính hạnh phúc của mình, anh cũng chúc phúc cho nàng. Anh có nhận ra là trái tim nàng vẫn còn đang thổn thức vì anh không?

Bất chấp những chuyện giả vờ như vậy, khi nhìn vào gương mặt chồng nàng, nàng vẫn cảm thấy một lực hấp dẫn vô hình về thể xác nàng mà luôn luôn cảm nhận được , kéo nàng lại gần chàng. Và khi nhìn vào đôi môi chàng, nàng lại nhớ về những ảnh hưởng của làn môi ấy, những xúc cảm kì lạ chàng gây ra cho nàng ,cái cách mà chàng hôn, những đụng chạm ve vuốt trên khắp cơ thể ...Nàng luôn cảm thấy nó ở mọi nơi , ở cả đầu ngón chân cũng nhiều như trên môi nàng vậy.(Ái chà chà , wonderful lover !) Bất chấp bản thân , nụ cười của nàng rộng mở rạng rỡ vì thích thú. Và cũng bất chấp mọi chuyện nàng thấy mình đang mơ màng nghĩ về đêm qua, đêm tân hôn của nàng, và chợt cảm thấy khó thở khi nghĩ đến những chuyện sẽ lặp lại vào đêm nay. Và mọi đêm, chàng đã nói như vậy, ít nhất là 1 lần mỗi đêm, và có thể sẽ nhiều hơn nữa nếu chàng khao khát , ham muốn nhiều hơn và nàng chấp nhận.

Và rồi dòng suy nghĩ của nàng chợt thay đổi, không thoải mái khi nghĩ về buổi tối của 3 ngày trước, khi bức thư được đọc lên. Lionel đã ở đó cùng với cha của mình. Anh đã rời phòng dạ vũ với cha mình, chẳng nghi ngờ gì nữa là bàn tính phương sách đối phó khi nhận được lá thư đó. Anh cũng luôn sát bước bên cạnh người cha trong phòng dạ hội, bước lên bậc cùng ông ta, và đứng đó hoàn toàn bất động khi ông ta xướng to bức thư lên.

Anh đã cầu mong chỉ duy nhất nàng được hạnh phúc, anh đã nói thế. Vậy làm sao anh có thể làm như vậy? Làm sao anh lại phớt lờ, lại để nàng rơi vào sự trừng phạt ác độc như thế được? Thậm chí nếu nàng có lầm lỡ , có sai phạm, đó cũng là một sự trừng phạt quá khủng khiếp ,ghe gớm và ít thấy làm sao. Họ làm vậy khác nào đã lột trần nàng ra, gông cùm và quất roi lên người nàng. Nàng đã cảm thấy thật bất lực, bị lột trần , bị đau đớn và bẽ bàng biết mấy. Dĩ nhiên, việc trừng phạt, đánh bằng roi , hay bằng gậy vẫn có thể diễn ra một cách kín đáo hơn mà.

Thậm chí nếu bức thư đó có làm tổn thương , choáng váng Lionel đi nữa ,làm sao anh có thể ưng thuận cho cha mình làm những điều như thế? Làm sao một người đàn ông quý phái có thể để cho 1 chuyện như vậy xảy ra? Đặc biệt là với một quý ông người vừa mới công khai cầu chúc chỉ có hạnh phúc sẽ đến với nàng mà thôi?

Anh đã vừa thể hiện 1 điệu bộ quý phái cao thượng đến mức làm nàng suýt ngất đi . Nhưng có thật anh cao thượng không? Anh đã không hề xin lỗi hay hối tiếc vì những cử chỉ thiếu lịch sự và độc ác với nàng. Anh ta chỉ đơn giản- chỉ làm điệu tỏ ra là lịch thiệp ga lăng mà thôi, một kẻ tử vì đạo cho bất cứ ai muốn nghe và chiêm ngưỡng. Nàng không nghi ngờ gì việc một số lớn khán giả đều đang lắng nghe và háo hức theo dõi việc này. Những lời anh ta nói bây giờ hẳn tất cả mọi người trong phòng dạ hội đều đã được nghe.

Không , nàng đang xử sự bất công với anh. Đây là Lionel mà nàng luôn nghĩ đến. Lionel, tình yêu của nàng mà.

-“ Anh ấy thật tử tế” nàng nói ,ngập ngừng.-“ một lời chúc cao thượng.”

-“Chỉ hoàn toàn là đóng kịch mà thôi” chàng nàng nói dịu dàng.-“ Hẳn ta đã chiếm được trái tim , sự cảm thông và lòng ngưỡng mộ của tất cả giới thượng lưu , Jennifer ạ. Hẳn ta đã đẩy em hoàn toàn vào vị thế của kẻ có tội”

-“Nhưng anh ấy chúc cho em hạnh phúc mà” nàng nói.

-“Hẳn ta thậm chí chả muốn nhúc nhích đến 2 ngón tay vì em đâu.” Chàng chỉ ra.-“ Chỉ có 1 tình yêu và một tình yêu duy nhất trong đời của Kersey mà thôi- Đó chính là bản thân hẳn ta. Nếu như em biết được chuyện này , em sẽ thấy em thuộc về anh còn tốt hơn gấp ngàn lần em là của hẳn.”

Nàng nhìn lên chàng, rùng mình,nụ cười tắt đi trong một khoảnh khắc. Có gì như là sự cay độc trong giọng nói của chàng. Nàng đã chờ đợi chuyện chàng cảm thấy đôi chút hổ thẹn vì những gì sai trái đã làm với Lionel. Nhưng có lẽ chuyện căm ghét một người nào đó tự nhiên làm con người ta có những hành động sai ư?

Và rồi, nó đang ở đây, đột ngột bùng lên, , thật bất ngờ, không hề mong đợi và không hề báo trước - suy nghĩ chợt hiện lên trong đầu đập vào nhận thức của nàng như 1 chất kích thích điên cuồng ,làm nàng bàng hoàng.Lionel đã ở Highmoor House 2 năm về trước, thăm người chú ốm đau của mình. Catherine , ở Chalcote gần đó, đã gặp gỡ 1 người tình bí mật cũng 2 năm về trước. Dì ấy đã bị quyến rũ bởi một người đàn ông trẻ, đẹp và hấp dẫn, như dì đã miêu tả trong thư. Con gái của dì ấy có mái tóc vàng và đôi mắt xanh như cha của nó. Và khi nàng hỏi Gabriel, cha của đứa trẻ có ở Luân đôn bây giờ không, chàng đã không thật sự trả lời câu hỏi của nàng. Gabriel lại ghét Lionel nữa....

Ý nghĩ lộn xộn làm nàng kinh hoàng ,nàng cố gắng dìm nó xuống lại, cố gắng để nó chỉ gây cho nàng lo lắng , bực bội mà thôi.

-“Ai là người tình của mẹ kế anh? Ai là cha của Eliza?” Kinh sợ , khiếp hãi, nàng nghe câu hỏi của mình chỉ như 1 tiếng thì thầm.

-“Không” tay chàng chợt cứng lại bên hông nàng, chàng xoay nàng xung quanh góc phòng rồi lại xoay nàng một lần nữa.-“Đây không phải lúc , cũng không là nơi thích hợp để nói chuyện này , tình yêu của anh. Chúng ta đang bị quá nhiều người quan sát .”

Nàng cảm thấy đầu gối mình yếu ớt , run rẩy vô cùng,nhận ra chàng lại từ chối trả lời, nàng biết rằng mình không thể rời khỏi đây 1mình được. Nàng biết ngay khi họ trở về nhà, nàng sẽ hỏi lại chuyện này 1 lần nữa và sẽ không bao giờ ngừng hỏi cho đến khi nghe được câu trả lời của

chàng. Tuy nhiên nàng biết câu trả lời sẽ là như thế nào, và từ chối nghĩ tiếp về nó với một nỗi hoang mang dữ dội.

Suất nhảy sắp chấm dứt, nhưng nó vẫn không đủ mau để cứu lấy nàng. Thậm chí khi âm nhạc đã gần tắt hẳn, ý nghĩ cuối cùng đã mở ra cánh cửa thông suốt qua tâm trí hỗn loạn của nàng. Gabriel căm thù Lionel. Bởi vì Lionel chính là tình nhân của Catherine , đã bỏ rơi dì ấy cũng như không thừa nhận đứa con gái của mình. “Xin đừng nghĩ đến việc báo thù”, Catherine đã viết như vậy.

Nhưng chàng vẫn theo đuổi việc đó.

Và chàng cũng đã thành công.

Trong phòng dạ hội ồn ào , nóng nực và ngọt ngào , Jennifer đột nhiên cảm thấy 1 cơn lạnh giá xuyên thấu qua trái tim nàng.

Phu nhân Brill đã lo sợ rằng chuyện nổi danh của một cô cháu gái của bà sẽ ảnh hưởng đến người còn lại. Bà đã sợ rằng Samantha sẽ không có người nào mời nhảy trong buổi dạ vũ của phu nhân Truscott cả. Bà đã chuẩn bị sẵn sàng sử dụng mọi quyền năng ảnh hưởng của mình để ngăn ngừa chuyện đó. Chuyện này khó mà thay đổi được một khi đã xảy ra. Và Samantha, cũng như Jennifer đã được dặn dò phải ngay lập tức mỉm cười khi vừa bước ra khỏi xe của ông cậu.

Nhưng Dì Agatha chẳng cần phải lo lắng như thế. Đội quân ngưỡng mộ thường trực của nàng vẫn tú tập hầu như đủ mặt xung quanh khi nàng mới dừng chân tại một nơi trong phòng khiêu vũ, và nàng đã nhận lời ngay ba suất nhảy đầu tiên. Thậm chí ngay cả những quý ông trước đó không thường xuyên bám quanh cô cũng xuất hiện bên cạnh nàng đêm nay. Samantha ngờ rằng nàng cũng phần nào được hưởng lợi từ vụ tai tiếng nổi danh của Jennifer. Có lẽ vài người trong số họ hi vọng là nàng sẽ kể điều gì đó thỏa mãn cơn khát tò mò của họ chăng.

Nàng mỉm cười , khiêu vũ và nói cười luôn mồm với những quý ông và các tiểu thư trẻ mà nàng quen biết. Và nàng vui mừng để ý thấy Jennifer không bị xa lánh chút nào khi người chị họ khiêu vũ liên tục trong tất cả các suất nhảy. Nhưng cô không tài nào cảm thấy vui vẻ nổi. Nàng đã chứng kiến cảnh tượng không thể tin là Lionel đang băng qua phòng dạ vũ , chàng không đi vòng tránh quanh phòng như người ta thường làm mà xăm xăm đi thẳng xuyên qua nó , tới chỗ Jenny , hôn tay chị ấy . Chàng nói điều gì đó, cúi chào chị ấy rồi vội vã rời khỏi phòng.

Trong khi tim nàng đập rộn lên vì sự dũng cảm cũng như sự cao thượng khi chàng làm được một điều thật khó khăn như thế , cảnh tượng đó đồng thời lại làm cho nàng đau khổ vô cùng. Chàng thực sự quan tâm đến chị ấy. Nàng nghe thấy những lời đó lặp lại từ tất cả mọi người xung quanh đang chứng kiến chuyện xảy ra.

Có lẽ Lionel thực sự yêu Jenny.

Nàng ngẩng nhìn chàng trở lại phòng dạ vũ và cảm thấy đau khổ muốn chết đi được sợ rằng chàng sẽ nhiều khả năng rời khỏi buổi dạ vũ. Nhưng chàng vẫn ở lại. Trong suốt suất nhảy thứ hai , chàng lại chuyện trò với một nhóm những quý cô và khiêu vũ với 1 người trong bọn họ khi

suất nhảy thứ 3 bắt đầu.

Samantha đợi chờ chàng đến với mình. Hoặc nếu như chuyện này là không thể ,ít nhất chàng cũng phải liếc nhìn nàng chứ hay ít ra cũng phải có 1 dấu hiệu nào khác. Một nụ cười , có lẽ vậy, một cái nghiêng đầu bày tỏ. Một lời hứa kín đáo , riêng tư rằng chàng sẽ nói chuyện cưới hỏi hơn với nàng vào một dịp khác thuận lợi.

Nhưng chẳng có gì xảy ra. Chàng đang tỏ ra vô cùng kín đáo và thận trọng.

Hay là cô mới thật sự ngốc nghếch đây ?

Nàng không thể chịu được chuyện này lâu hơn nữa ,ngay khi bữa ăn phụ chấm dứt và cô liếc thấy Ngài Graham đang chuẩn bị tiến tới mời cô nhảy suất tiếp theo. Lionel đang đứng gần cửa ra vào, nói chuyện với 2 quý ông khác.

-"Xin lỗi ngài" nàng nói và vội vã rời khỏi , sau khi vội thì thầm với dì Agatha rằng cô sẽ ghé vào phòng thay quần áo cho các quý bà 1 lúc . Nàng đã không đợi để nghe thêm câu hỏi tại sao nàng phải vào đó. Vài phút sau đó nàng đã mau chóng ra khỏi phòng ăn phụ.

Trái tim nàng đập gấp gáp đau đớn khi tiến lại gần ngưỡng cửa. Trong cuộc đời của mình ,chưa bao giờ nàng lại trù tính một chuyện trâng tráo thiếu đứng đắn như thế này. Nàng vụng về va dẫm sầm vào ngài Kersey khi đang vội vã băng qua, lấp bắp vài lời xin lỗi khi chàng đưa tay ra đỡ .

-"Em phải nói chuyện với anh ở ngoài kia" cô thì thầm rồi vội vã bước đi.

Một khắc sau đó nàng sẵn sàng đánh đổi bất cứ thứ gì trên đời để có thể lấy lại những lời nói cũng như sự va chạm vừa rồi. Làm sao nàng có thể? Ôi làm sao nàng có thể đây? Nàng đứng phân vân, tự quật cho mình và sau tất cả quyết định sẽ đi gấp đến phòng thay đồ của quý bà. Chàng chắc sẽ nghĩ những lời vừa rồi của cô chỉ là tưởng tượng.

Nhưng chàng đang băng qua phòng khiêu vũ ngay khi nàng còn đang băn khoăn , lưỡng lự.

-"À , tiểu thư Newman" chàng nói, cúi chào nàng tao nhã và nâng tay cô lên môi hôn . -"Tôi rất vui mừng được gặp tiểu thư ở đây. Tôi nghĩ nàng đã có 1 buổi tối vui vẻ?"

-"Ồ vâng , thưa ngài ,cảm ơn ngài." Nàng nói không ra hơi, nhìn lo lắng vào khuôn mặt chàng. Hãy để chàng nói, đừng ngắt lời chàng, nàng nghĩ. Trong vài giây vừa xảy ra, không có thì là thiếu đứng đắn, lịch sự trong những lời trao đổi của họ. Nhưng chỉ vài giây thôi, là tất cả những gì xã giao,lịch thiệp được phép nói ,sau đó chàng sẽ...

Chàng nhìn xuống nàng một cách lịch thiệp, đôi lông mày nhướng lên. Có cái gì như làthích thú trong đôi mắt chàng ư? -"Vâng thưa tiểu thư Newman? Có chuyện gì tôi có thể phục vụ tiểu thư chăng?"

Làm sao chàng có thể nói những lời hồ thẹn như vậy được. Ngoại trừ cái nhìn trong đôi mắt chàng- cái nhìn thấu hiểu- chàng dường như đang nói chuyện với 1 người xa lạ vậy.

-"Em đã nghĩ" cô nói-"Rằng...Khi anh vẫn còn đính ước với chị Jenny, anh đã nói.."

Chàng nghiêng đầu lại gần nàng hơn như thể đang cố gắng hiểu rõ những lời nói vòng vo,

ngớ ngẩn của một đứa bé con.-“Tôi tin rằng, tuổi đời quá trẻ đã đẩy tiểu thư đến chỗ lầm lẫn, tiểu thư Newman? Nàng là một tiểu thư trẻ trung và xinh đẹp, và tôi luôn biết thưởng thức và đánh giá cao vẻ đẹp. Nhưng có lẽ tôi đã thể hiện một số sự quan tâm , ngưỡng mộ làm nàng hiểu nhầm chăng?”

Nàng nhìn chăm chăm vào chàng, không thể tin được và đột nhiên hoảng sợ. Và nàng đột ngột nhận ra trong đầu đốn, bất ngờ, rằng điều gì mà anh ta đã ám chỉ về tuổi trẻ của nàng. Nàng đã bị làm cho bối rối , nhiễu loạn vì những điều anh ta thổ lộ về tình yêu bí mật đối với nàng trong khi anh ta vẫn còn hôn ước với Jenny. Và nàng đã 1 lần nghi ngờ chuyện anh ta muốn cô thử tìm cách phá hỏng mối hôn ước bằng cách nói chuyện với Jenny. Nàng đã hoàn toàn đúng- mặc dù nàng đã hiểu lầm tệ hại động cơ thực sự của anh ta.Ồ ,phải, nàng đã sai lầm. Ngay lúc này mọi thứ chợt trở nên sáng rõ như pha lê, làm cho cô cảm thấy nhục nhã vì sự ngu ngốc , khờ dại của mình. Hay là do bản tính trẻ con , ngây thơ của bản thân nàng đã khiến cho cô lầm lẫn , không lắng nghe sự ngờ vực trong lòng mình.

-“Ngài chỉ muốn được tự do thoát khỏi Jenny” nàng thì thầm.-“ Ngài chỉ lợi dụng tôi mà thôi ,Ôi!”

-“Tiểu thư Newman thân mến của tôi” Cái nhìn xuống của anh ta đầy vẻ quan tâm của cha chú. -“Tôi tin rằng cái nóng trong phòng dạ vũ đã tác động đến nàng. Tôi mang đến cho nàng một cốc nước chanh nhé? Và giúp nàng tìm một chỗ để ngồi?”

Nhưng một ý nghĩ rùng rợn khác thỉnh thoảng đập vào nàng. Jenny đã phủ nhận những hành động bất cẩn, hờ hênh mà lá thư đề cập đến, và Samantha biết rõ rằng Jenny không thể nào có những cuộc gặp gỡ bí mật với Bá tước Thorhill được. Và chị ấy cũng đã nói rằng ngài Bá tước bác bỏ việc viết lá thư đó.Còn Lionel lại không làm gì để bảo vệ Jenny khỏi nỗi ô nhục bị vạch tội trước công chúng đêm hôm đó. Anh ta có thể đối chất riêng tư với Jenny sau đó rồi có thể từ bỏ chị ấy một cách lặng lẽ , kín đáo. Nhưng anh ta đã không làm như vậy. Và bây giờ nàng đã biết tại sao.

-“Chính mi là kẻ viết bức thư đó” nàng vẫn đang thì thầm.

-“Tôi tin rằng.” anh ta nói- anh ta đang chà xát lên tay nàng-“tôi sẽ phải gọi di của nàng đến, tiểu thư Newman, và khuyên bà ấy đưa nàng về nhà.”

-“Không” nàng giật tay mình ra khỏi tay anh ta, vùng chạy khỏi anh ta một cách lóng ngóng vội vàng, gần như là đâm sầm vào Bá tước Thorhill. Chợt nhớ mình đang ở đâu, nàng vội mau chóng chạy về phía phòng thay đồ của các quý bà.

Âm nhạc đã gần tắt trước khi nàng bước ra 1 lần nữa. Nàng quyết định ngày mai dù thế nào cũng sẽ kể với Jenny và Ngài Thorhill những nghi ngờ của mình, mặc dầu thực ra nó chẳng còn phải nghi ngờ gì nữa. Phải , nàng sẽ kể hết cho họ. Nhưng sẽ lúc thích hợp sau, bây giờ buổi dạ hội vẫn còn đang tiếp tục để vui chơi, còn những người bạn nhảy để tiếp tục khiêu vũ và có lẽ... còn cả những người chồng tương lai để chọn lựa nữa.

Mặc dầu nàng chỉ ở lại trong phòng thay đồ có nửa tiếng, nàng cảm thấy như ít nhất mình cũng đã trưởng thành lên được 5 năm ngay lúc này. Nàng sẽ không bao giờ còn là một cô gái cả tin và ngây thơ nữa. Nàng cảm thấy mình gần giống như là một phụ nữ cay độc và hoài nghi

trên đời này.

Sẽ không bao giờ nàng cho phép bản thân bị lừa dối một lần nữa .

Sẽ không bao giờ nàng yêu ai nữa.

CHƯƠNG 17 (người dịch vtttuyen3110)

Lá thư từ Thụy Sĩ đã tác động mạnh mẽ đến Bá tước Thornhill. Đó là một sự thật hiển nhiên chứng tỏ là chàng vô tội với Jennifer. Tất nhiên, ít nhất lá thư đó cũng đã giúp chàng cất được một gánh nặng. Nhưng không chỉ có như vậy. Có hai chi tiết trong lá thư đã làm cho chàng hết sức bất ngờ.

Dì ấy cầu xin chàng đừng tìm kiếm sự trả thù. Dĩ nhiên là lời cầu xin của dì ấy đã đến quá trễ. Chàng đã theo đuổi việc trả thù và đã thất bại. Chàng đã giúp đỡ thay vì làm tổn thương Kersey. Chàng chắc chắn điều đó. Kersey đã hoàn toàn hạnh phúc vì chàng đã giải thoát cho hắn ta thoát khỏi gánh nặng của một hôn ước mà hắn ta không muốn. Nhưng sự cố gắng trả thù không phải là không có hậu quả. Còn hơn như vậy nữa. Sự trả thù đã làm tổn thương hai người - bản thân chàng và Jennifer.

Và bây giờ chàng vẫn suy ngẫm về sự trả thù của chàng và những hậu quả của nó. Chàng đã lên một nửa kế hoạch để giết chết Kersey, có thể là khiêu khích hắn ta một cuộc đọ súng tay đôi. Và bây giờ sự khẩn cầu của Catherine không hiểu vì sao lại làm chàng nhận ra là hận thù chỉ nuôi dưỡng lòng căm thù và bạo lực. Chàng đã khiến cho sự kiềm chế của bản thân chàng cũng tồi tệ như Kersey.

Sự nhận thức này làm cho chàng ớn lạnh.

Nhất là điều Catherine đã nói *“Dì là người thắng cuộc trong cuộc đọ sức này”*. Dì ấy thật sự là người thắng cuộc. Một điều chắc chắn là dì ấy đã trải qua nỗi sợ hãi, nhưng nó lại làm cho dì ấy trưởng thành hơn, và nó đã giúp cho dì ấy tìm ra được nơi và một cuộc sống mà có thể làm cho dì ấy hạnh phúc. Dường như dì ấy sắp tái hôn. Và điều quan trọng nhất là dì ấy đã có Eliza và yêu thương bé.

Đúng, Catherine đã lại có được tất cả mọi thứ, trong khi Kersey vẫn là một kẻ ích kỷ, hời hợt và có thể là không hạnh phúc.

“Dì là người chiến thắng trong cuộc đọ sức này”. Những lời nói của dì Catherine ám ảnh chàng cả ngày hôm nay. Sự cố gắng để trả thù của chàng đã cắt đứt hôn ước giữa Kersey và Jennifer, đồng thời lừa gạt và làm cho bản thân chàng mắc kẹt với cuộc hôn nhân với Jennifer. Phải chăng chàng là kẻ thua cuộc ? Hay chàng là người chiến thắng như Catherine ?

Phải chăng là trên thực tế trong cả hai trường hợp, kẻ thua cuộc lại có được tất cả ?

Đó thật sự là một sự khiêu khích khi Kersey đến nói về Jennifer ngay khi buổi dạ vũ bắt đầu.

Rõ ràng đó là một hành động có tính toán cẩn thận. Và Bá tước sẽ không phải là một con người nếu như chàng không cảm thấy cực kỳ giận dữ và khó chịu. Nhưng chàng quyết định vợ chàng là những gì mà chàng quan tâm nhiều nhất trong suốt buổi tối. Chàng không thể chuộc lại được những tội lỗi mà chàng đã làm trong quá khứ với nàng. Nhưng chàng có thể và sẽ làm tất cả mọi thứ trong khả năng của chàng để bảo vệ cho lợi ích của nàng và đảm bảo cho sự an toàn và sự mãn nguyện của nàng trong tương lai. Đó là tất cả những gì mà chàng có thể làm.

Chàng có phần nào nhẹ nhõm khi nhận ra là sau tất cả mọi chuyện nàng không bị cả xã hội thượng lưu ruồng bỏ. Dĩ nhiên là Frank đã đến chào nàng ngay khi vũ điệu đầu tiên kết thúc và nhảy với nàng điệu nhảy thứ hai. Khi điệu nhảy thứ hai kết thúc Bertie xuất hiện với vẻ mặt bẽn lèn và thẹn thùng của một người vừa hứa hôn và đã có được sự chấp thuận của mẹ cô gái. Bertie thì thầm điều đó với chàng khi chàng nhướng mày và nhìn anh với vẻ châm chọc. Bertie nhảy với nàng điệu nhảy tiếp theo trong khi Bá tước gượng gạo ra sàn nhảy với quý cô Ogden khó tính. Chàng mất hết năm phút và phải sử dụng hết tất cả sự quyến rũ của chàng mới có được nụ cười đầu tiên của cô ấy và thêm hai phút nữa để có được tiếng cười rúc rích. Chàng nghĩ là khi cô ấy thoải mái và mỉm cười, cô ấy gần như là xinh đẹp. Cô ấy tất nhiên rất dễ thương. Chàng phải nhớ để khen ngợi sự lựa chọn của Bertie mới được.

Khi điệu nhảy này kết thúc, Colonel Morris đi tản bộ trò chuyện cùng họ và cúi người với cử chỉ hết sức lịch sự với Jennifer và rất tôn kính mời nàng khiêu vũ. Và sau đó, sự khủng hoảng dường như đã qua. Khiêu vũ với Nữ Bá tước mới từng mang tai tiếng của Thornhill hình như đã trở thành thời thượng.

Chồng nàng ngấm ngấm đó là sự hay thay đổi của xã hội thượng lưu, ngấm nhìn nàng và thậm chí không thèm giấu đi cái nhìn đầy ngưỡng mộ của chàng. Chàng ngấm nhìn nàng một cách ngưỡng mộ có tính toán trong khi tìm kiếm kẻ thù của chàng. Và rồi điều đó đã xảy ra.

Và đến khi đó tất cả mọi thứ không còn hoàn hảo nữa. Dĩ nhiên là không phải. Đó chỉ là điều làm chàng sững sốt trong khi cả buổi tối diễn ra thật suôn sẻ. Bá tước nhảy điệu nhảy trước bữa ăn tối với nàng và thậm chí chàng còn thấy hai người bạn nhảy sau đứng gần nàng. Chàng hoàn toàn không chắc điều gì sẽ xảy ra tại bữa ăn tối và sẽ hay hơn nếu chàng ở bên cạnh nàng để che chở cho nàng nếu cần thiết.

Chàng đã rất vui mừng vì chàng đã quá lo xa. Chàng ngồi cùng bàn với nàng, Bertie, quý cô Ogden và hai cặp khác mà họ quen biết. Chiếc bàn bên cạnh họ còn trống, nhưng có ba cặp lớn tuổi đang đi lại gần chiếc bàn, trong đó có Bá tước và Nữ Bá tước Rushford. Và sau đó nữ bá tước, chắc chắn đã ở trong phòng đánh bài cả buổi tối, nhìn thấy họ và tỏ thái độ lạnh lùng.

- Rushford ! – bà ta nói sau sự ngập ngừng đầy dụng ý và với một giọng nói dứt khoát – tìm cho em một cái bàn khác, nếu anh vui lòng – Bà ta nhắc đầu lên và ngử ngử trong không khí – có một thứ gì đó thối tha xung quanh cái bàn này !

Rushford dẫn bà ta đi chỗ khác và hai cặp còn lại đi theo họ trong khi Bá tước Thornhill hạ đầu xuống chạm vào đầu vợ chàng nói vài lời nhận xét thông thường với vợ chàng và mỉm cười. Nàng cười lại với chàng.

Trước khi bữa tối kết thúc, mọi người trong phòng ăn, và thậm chí cả những người khác

không có mặt ở phòng ăn đã nghe thấy những gì bà bá tước nói. Một vài người còn tán thưởng bà ta.

Không, tất cả mọi thứ không hoàn hảo lắm. Và chàng cảm thấy bắt đầu khó quên đi sự trả thù khi vợ chàng dường như sẽ gặp phải những lời trêu đùa không hay ho gì lắm trong suốt một tuần trước khi chàng có thể đem đến cho nàng sự yên ổn và an toàn ở Chalcote.

Henry Chisley nhảy với nàng điệu nhảy sau bữa ăn tối trong khi chàng đứng quan sát như mọi khi. Nàng là một người phụ nữ thật sự có nghị lực, chàng nghĩ với niềm tự hào và đột nhiên cảm thấy nhói đau. Nàng đã đứng vững trong tình huống này với một bản lĩnh tuyệt vời trong khi những người khác chắc sẽ ngất xỉu lâu rồi và thậm chí là suy sụp không gượng dậy được. Chàng nghĩ Jennifer của chàng sẽ không bao giờ suy sụp kể cả trong trường hợp tất cả những sự thật đã diễn ra trong vài ngày qua cùng một lúc tấn công vào nàng.

Chàng đột nhiên nhớ lại nàng đã hỏi chàng ai là người tình của Catherine, ai là cha của Eliza. Liệu nàng có nghi ngờ sự thật không ? Chàng nín thở.

Nhưng sự chú ý của chàng bị sao nhãng.

Chàng dường như vừa nhìn thấy Samamtha không còn ở bên cạnh dì Agatha và đang tiến lại gần cửa. Điều này không có gì là lạ, nhưng chàng chú ý vì chàng bắt gặp cô ấy suýt ngã vào người Kersey trước mắt tất cả mọi người và hấp tấp đi đi qua người anh ta và đi ra ngoài qua cánh cửa. Nhưng vài giây sau đó Kersey cũng quay người và đi ra đó.

Bá tước giận dữ. Đến bây giờ chàng vẫn chưa có cơ hội để quen thân với Samamtha, nhưng cô ấy là em họ của Jennifer và thậm chí còn trẻ hơn nàng. Chàng không biết tại sao Kersey lại muốn làm một điều gì đó với Samamtha trong khi hẳn ta vừa mới được giải thoát khỏi sự hứa hôn với Jennifer. Nhưng nếu hẳn ta quyết định quyến rũ cô gái này, tuổi trẻ và chắc chắn là sự thiếu kinh nghiệm sẽ dễ dàng khiến cho cô bé trở thành nạn nhân của hẳn.

Chàng lưỡng lự và nhìn lại vợ chàng. Nàng vẫn đang khiêu vũ với Chisley và nói điều gì đó làm anh ta nén cười. Chàng chỉ lưỡng lự trong một giây và sau đó đi theo Kersey và Samamtha.

Đúng, Kersey đang tiến lại gần cô ấy và họ đang nói chuyện. Chàng chỉ có thể nhìn thấy lưng của Kersey, nhưng Samamtha nhìn rất xúc động. Cô ấy không cần phải chú ý đến chàng. Chàng làm như mình đi dạo gần đấy và dự định chỉ can thiệp nếu thật cần thiết. Có lẽ chàng nên bỏ ý nghĩ trả thù. Nhưng chàng không dự định bỏ đi trong khi Kersey quyến rũ một cô gái trẻ vô tội.

- Một tiểu thư trẻ trung xinh đẹp ! – chàng nghe thấy Kersey nói – và anh đã luôn luôn hiểu rõ giá trị của vẻ yêu kiều. Có lẽ anh đã biểu hiện một vài sự can đảm mà em đã hiểu sai ?

Bá tước nhìn thấy sự bối rối thay thế vẻ hoảng sợ trên khuôn mặt Samamtha

- Anh muốn sự tự do của anh từ Jenny ! – chàng nghe thấy cô ấy nói, mặc dù cô ấy gần như là thì thầm – Anh đã cố gắng lợi dụng tôi, ôi ! – Lời nói sau cùng dường như có vẻ đau khổ.

Không khó khăn gì để hiểu chuyện gì đang xảy ra. Kersey rõ ràng là đang chơi hai trò chơi cùng một lúc với hy vọng là nếu hẳn ta không thắng trò chơi này thì hẳn ta cũng thành công với trò chơi còn lại. Và hành động của hẳn ta hoàn toàn nhắm tâm làm tổn thương hai cô gái vô tội.

Bá tước Thornhill lại cảm thấy một sự thúc đẩy mạnh mẽ muốn giết hắn ta. Chàng vẫn đứng tại chỗ cho đến khi Samamtha cố gắng vượt qua Kersey, gần như đụng vào chàng và hấp tấp đi về hướng phòng nghỉ ngơi của quý bà. Kersey quay người lại vài giây sau đó, có một sự thích thú trên gương mặt hắn ta. Sự thích thú biến mất khi hắn ta nhìn thấy Bá tước đứng cách đó vài bước chân.

- À ! – hắn ta nói – một gián điệp với những bước chân nhẹ nhàng. Có lẽ tôi bắt buộc phải ngoái lại nhìn qua vai mình bất cứ nơi nào tôi đi trong thời gian còn lại của Mùa Lễ Hội phải không Thornhill ?

- Nó sẽ dễ dàng thực hiện thôi, nếu tôi thấy là nó sẽ đem đến cho anh vài đêm mất ngủ ! – Bá tước nói một cách khôi hài – Tôi muốn nói vài lời với anh bây giờ Kersey !

- Anh dám sao ? – Tử tước Kersey cười, thoải mái trở lại – tôi cho rằng hoàn toàn bình thường nếu tôi không giao thiệp với người đàn ông chịu trách nhiệm cho trái tim tan nát của tôi !

- Khi đó, tôi sẽ đợi ! – Bá tước nói với vẻ trầm tĩnh – cho đến khi anh quay trở lại phòng khiêu vũ và ném một chiếc găng tay vào mặt anh để bảo vệ cho danh dự của em họ vợ tôi, quý cô Newman !

- Anh sẽ biến mình thành một con lừa ngu ngốc ! – Tử tước nói một cách khinh khỉnh

- Chúng ta sẽ thử xem sao ! – Bá tước cười với hắn ta – Sau tất cả mọi việc, tôi còn rất ít thứ để mà mất. Khi mà danh tiếng đã không còn, thì không cần phải cảnh giác nhiều trước sự khinh miệt nơi công cộng phải không ?

Tử tước Kersey nhìn có vẻ tức tối

- Thật vậy à ? Anh muốn nói gì ?

- Một vài thứ ! – Bá tước nói nhìn chằm chằm vào hắn ta – những điều mà tôi thích nói ở một nơi riêng tư hơn. Thật may mắn là tôi thấy có một phòng chờ không có ai vào lúc này, chúng ta sẽ đến đó chứ ?

- Anh dẫn đường đi ! – Tử tước Kersey cúi người với vẻ chế giễu và mở rộng một cánh tay theo hướng đi về căn phòng chờ.

Lâu đài Truscott được xây dựng cẩn thận cho những sự kiện xã hội đặc biệt. Có một dãy các phòng chờ nhỏ và thoải mái đối diện với phòng khiêu vũ, và tất cả những phòng chờ này được nối với nhau bởi những cánh cửa mà có thể đóng lại riêng tư hoặc mở ra cho những sự kiện lớn hơn. Đó là nơi thích hợp cho những vị khách muốn có một nơi yên tĩnh hơn phòng khiêu vũ một vài lúc trong buổi tối và không hứng thú lắm với phòng chơi bài. Đó cũng là nơi một vài cặp trẻ tuổi bị thu hút nhau tại hội chợ hôn nhân này, thường thì có quá nhiều đôi như vậy trong suốt Mùa Lễ Hội, có thể có vài phút riêng tư và hôn trộm nhau mà không bị một nửa giai cấp thượng lưu bắt gặp.

Những cánh cửa được đóng lại thường không được chấp thuận. Những cánh cửa đóng gợi cho người ta ý nghĩ đang giấu giếm một hành vi nào đó và có thể khuấy động lên một vụ bê bối

nếu cánh cửa đóng lại trong một thời gian quá lâu.

Bá tước Thornhill đóng cánh cửa thông ra hành lang bên ngoài. Từ tước Kersey quay người lại đối diện với chàng, sự thích thú lại hiện ra trên khuôn mặt anh ta.

- Thật đáng tiếc là các quý ông đã từ bỏ một thời trang mang kiếm như một vài thập kỷ trước, Thornhill ! Chúng ta có nên có những tiếng đánh nhau để thu hút sự chú ý của mọi người hay không nhỉ ?

Bá tước đứng yên ngay bên trong cánh cửa. Chàng vòng tay ra sau lưng.

- Tôi phải cảm ơn anh, Kersey ! Vì đã tạo điều kiện cho tôi dễ dàng giành được vợ tôi ! Tôi tin nàng là báu vật quý giá nhất mà một người đàn ông có thể hy vọng tìm thấy !

Kersey cười và nói :

- Thật sao ? Có lẽ tôi nên tự mình kiểm tra vài lần xem sao mới biết được, Thornhill nhỉ ! Huấn luyện nàng cho anh hay là đại loại như vậy !

- Anh hãy liệu hồn ! – giọng nói của Bá tước hoàn toàn trầm tĩnh – Hãy cẩn thận đấy, Kersey ! Jennifer đang phải trải qua một sự lảng nhục quá sức chịu đựng của nàng ! Cả hai người chúng ta đều phải chịu trách nhiệm về những gì mà nàng đang phải gách chịu !

- Thử đi ! – Kersey trả lời, vẫn còn cười – Anh phải thừa nhận là tôi chơi trò chơi này giỏi hơn anh đấy Thornhill ! Lá thư là một bằng chứng cho kỹ năng bậc thầy của tôi. Ít nhất, đó là sự đánh giá hèn mọn cho tác giả của nó. Tôi không trông đợi là anh sẽ ràng buộc với cô ấy. Sự thật này đủ làm cho tôi thích thú trong mấy ngày trời !

- Tôi sẽ nói ngắn gọn ! – Bá tước nói – Tôi đến đây với anh để nói điều này, Kersey ! Anh đã cám dỗ mẹ kế của tôi, hủy hoại người phụ nữ bây giờ là vợ tôi, và tàn nhẫn đùa cợt với tình cảm của em họ vợ tôi, thêm một người vô tội nữa, thậm chí còn trẻ hơn hai người kia. Anh chẳng có gì phải khiếp sợ tôi khi mà tôi nhận ra cái giá mà tôi phải trả kể từ khi tôi trở về từ Châu Âu rằng tôi chỉ đơn giản là tự hạ thấp bản thân mình, khiến cho mình cũng trở thành một kẻ tồi tệ như anh với ý định trừng phạt anh mà lại làm tổn thương đến những người vô tội khác. Nhưng nếu anh đến gần bất cứ người phụ nữ nào mà tôi bảo trợ hoặc yêu mến một lần nữa, hoặc là cố ý nói một điều gì đó lăng mạ họ ngay tại nơi công cộng, tôi sẽ ném một chiếc găng tay vào mặt anh tại nơi nào đông người nhất mà tôi biết. Tôi sẽ không hỏi lại là anh có hiểu ý tôi không. Tôi không tin ngu ngốc là một trong những khuyết điểm của anh !

Kersey ngửa đầu và cười lớn

- Tôi đang sợ hãi và run như cây sậy đây Thornhill ! – Kersey nói – hai đầu gối của tôi đang run lập cập đây !

- Nếu như bây giờ chúng vẫn chưa run sợ, thì chắc chắn là sẽ như vậy trước khi đêm nay kết thúc !

Cả hai người đàn ông đột ngột quay đầu lại về hướng tiếng nói phát ra và ngạc nhiên nhìn

vào cánh cửa thông với căn phòng chờ bên cạnh đã được mở và dùng đưa rồi đập sầm vào bức tường đằng sau. Bá tước Thornhill nhận đó chắc chắn không phải là hành động đóng cửa rồi.

Bá tước Rushford đang đứng ở ngay đó, đôi mắt sáng rực, mặt tím lại vì tức giận. Đằng sau ông ta, Thornhill có thể nhìn thấy khuôn mặt kinh ngạc của Nữ Bá Tước. Hai quý ông đi cùng với họ tại bữa ăn tối, hấp tấp vội vàng dẫn hai quý bà đi cùng đi qua cách cửa khác để ra hành lang.

- Cha ! – Tử tước Kersey gọi với theo

Bá tước Thornhill nghĩ một cuộc diễn tập thành công chưa chắc đã có thể trình diễn được một vở kịch hay bằng một nửa những gì đã xảy ra. Thế đấy, chừng đó là quá đủ cho một căn phòng riêng biệt và một câu chuyện riêng tư. Chàng không lấy làm ngạc nhiên nếu âm thanh của một nụ hôn có thể vang vọng từ căn phòng này sang căn phòng khác.

- Bá tước Rushford ! Thừa bà – chàng nói cộc cằn và nghiêng đầu xuống với cả bá tước và nữ bá tước – Tôi phải nói những lời nói đó ở ngay đây. Mong hai vị thứ lỗi !

Chàng quay người và rời khỏi phòng, đóng cánh cửa sau lưng chàng một cách yên lặng. Chàng có thể nghe thấy âm nhạc chỉ vừa mới hết. Jennifer có thể cần đến chàng trong phòng khiêu vũ.

Nàng biết bản thân nàng là một người hèn nhát trước khi buổi tối kết thúc. Những câu hỏi mà nàng đã hỏi chàng trong suốt điệu valse đầu tiên đã không được trả lời, và chúng cứ lặp đi lặp lại trong đầu nàng suốt phần còn lại của buổi tối. Không phải là nàng thật sự cần phải được trả lời những câu hỏi đó, nhưng khi nào mà chúng còn chưa được trả lời, khi nào mà nàng vẫn chưa được chính chàng trả lời, có lẽ nàng vẫn có thể thuyết phục được bản thân nàng là chúng chỉ đơn thuần là những câu hỏi mà nàng không biết câu trả lời.

Nàng quyết định là nàng sẽ hỏi chàng lại lần nữa khi vũ hội kết thúc. Và nàng vẫn không hỏi chàng khi ngồi trên xe ngựa về nhà. Họ chỉ có một mình, và im lặng suốt cả cuộc hành trình. Không phải là nàng không có cơ hội để hỏi chàng, nhưng nàng đã không hỏi. Chàng ngồi cách xa hết mức về phía bên phải chiếc ghế, còn nàng thì ngồi cách xa hết mức về phía bên trái chiếc ghế. Nhưng chàng nắm lấy tay nàng và giữ nó quá chặt suốt cuộc hành trình im lặng đến nỗi tâm trí nàng chỉ cảm nhận được sự đau đớn. Hay là chỉ có vẻ như vậy. Nàng cảm thấy đau đớn vì nó làm cho đầu óc nàng tập trung vào một điều gì đó.

Nàng sẽ hỏi chàng ngay khi chàng đến phòng ngủ của nàng. Nàng quyết định như vậy khi chàng đi cùng nàng vào trong nhà, để nàng lại ngay ngưỡng cửa phòng thay quần áo của nàng sau khi hôn nhẹ nàng và nói là lát nữa chàng sẽ đến với nàng. Nhưng nàng vẫn chưa hỏi chàng. Khi chàng đến, nàng đã mặc áo ngủ, mái tóc nàng mới được gỡ ra và vừa được chải, thả dài sau lưng nàng. Nàng chỉ có thể cảm nhận được sự cảnh giác và ham muốn. Nếu nàng hỏi chàng ngay lúc này, một phần lý trí nói với nàng, là mọi thứ sẽ bị hủy hoại, và chàng sẽ không làm tình với nàng. Hoặc nếu chàng làm tình với nàng, thì nàng sẽ không thể có cảm giác thích thú.

Vì vậy, nàng quyết định sẽ hỏi chàng sau, trước khi học cảm thấy buồn ngủ. Nhưng làm tình

sẽ cần nhiều thời gian và thậm chí cả sức lực. Và làm tình nhắc nhở nàng rằng nàng không muốn bất cứ điều gì là đúng cả. Bất cứ điều gì, kể cả những gì nàng ngờ vực là sự thật. Nàng không muốn những điều đó là sự thật bởi vì nàng muốn yêu chàng. Và nàng muốn được tự do hưởng thụ cuộc đời còn lại của nàng. Nàng không muốn phải sợ hãi chàng khi nàng phải thực hiện bốn phận mỗi đêm của nàng. Nàng không muốn nó trở thành một thứ gì khác ngoài bốn phận.

- Tình yêu của anh ! – chàng thì thầm bên tai nàng khi họ đã làm tình xong, và nàng nên nói với chàng – em yêu, anh không làm cho em kiệt sức chứ ?

Từ những gì mà dì Agatha mô tả và sự hiểu biết trước đây của nàng, nàng đã không nghĩ rằng việc làm tình kéo dài hơn vài phút. Nàng đã nghĩ rằng nó chỉ là một sự bất tiện nhỏ đối với nàng, tất nhiên là không tiêu tốn nhiều sức lực lắm. Nàng đã kiệt sức đến nỗi không thể nói được lời nào. Nàng thở dài, cuộn người lại gần chàng và thiếp ngủ. Nàng đã ngủ trước khi nàng có thể nghe được âm điệu tiếng cười trong câu hỏi của chàng.

Ánh sáng buổi bình minh đang chiếu vào trong phòng khi nàng tỉnh dậy và nhận ra môi chàng đang hôn khắp thái dương nàng rồi xuống má nàng và biến đổi giấc mơ của nàng thành một giấc mơ tình ái và làm cho nàng thức giấc. Nàng ngái ngủ ngáp trên ngực chàng và duỗi chân nàng dọc theo chân chàng. Đó là một đôi chân rắn chắc và mạnh mẽ, nam tính, và nàng nhớ lại cảm giác chúng tựa vào bên trong đùi nàng.

Thật tuyệt ! Nàng nói với bản thân nàng khi nàng đã hoàn toàn tỉnh táo. Đây là thời điểm thích hợp. Hỏi chàng ngay bây giờ. Kết thúc nó. Sẽ không có sự yên ổn cho đến khi mọi thứ được rõ ràng.

Và có thể thậm chí sẽ không bao giờ có sự yên ổn nữa !

Nhưng những câu hỏi này trước sau gì nàng cũng phải hỏi. Nàng xoay đầu ra khỏi ngực chàng và cảm thấy một cái chạm nhẹ ngay sau đầu. Chàng đang mỉm cười với nàng.

- Chào buổi sáng, em yêu ! – chàng nói – anh không đánh thức em đấy chứ ?

- Anh đánh thức em rồi ! Ý anh là gì vậy ? – mình đang mỉm cười, nàng không thể suy nghĩ được điều gì khác, mình đang mỉm cười với chàng.

- Chỉ là một câu hỏi khiêm nhường ! – chàng nói, nụ cười của chàng giống như một sự âu yếm – nếu anh có thể làm tình với em lần nữa, vợ yêu !

- Ôi ! – nàng chợt nghĩ quyền lực của cơ thể còn mạnh hơn lý trí. Nàng chắc chắn điều đó ngay cả trước khi cơ thể nàng thức dậy với khoái lạc, chỉ vừa mới tối qua thôi. Cả cơ thể nàng ngay lập tức cảm thấy ham muốn. Nàng muốn chàng. Nàng muốn được cảm nhận trọn vẹn cơ thể chàng.

- Chỉ khi em cũng muốn điều đó ! – chàng nói – Em có thể từ chối nếu em không thích !

Nàng đột nhiên nhận ra và hoàn toàn sững sốt khi nàng nhìn vào khuôn mặt chàng qua đôi mắt nhòa lệ. Và rồi những giọt nước mắt nóng hổi rơi từ má nàng xuống cánh tay chàng.

- Ôi,. Gabriel ! Em muốn điều đó ! Em muốn ! Hãy làm tình với em !

Nàng không nói gì sau khi làm tình, mặc dù là nàng không ngủ ngay và chàng cũng vậy. Họ nên nói chuyện với nhau, nhưng thay vì vậy họ ảm ảp hôn nhau say đắm với đôi mắt nhắm. Và nàng ngạc nhiên với những gì đã diễn ra. Chàng làm tình với nàng bằng cả hai bàn tay, những ngón tay, làm cho nàng trở nên điên cuồng vì ham muốn, và rồi đưa nàng lên mãi, lên mãi đến đỉnh cao của khoái lạc. Khi chàng đâm vào sâu bên trong nàng để giải thoát cho ham muốn của chàng, thì nàng đã trở nên mềm mại và sẵn sàng, thoải mái chờ đợi sự xâm nhập của chàng và đón nhận những hạt giống của chàng.

Ngày mai nàng sẽ hỏi chàng, đúng hơn là lát nữa. Không phải bây giờ. Giây phút này là một trong những khoảnh khắc tuyệt vời nhất trong đời nàng. Nàng sẽ nhớ đêm nay là đêm nàng được yêu thật nhiều. Nàng sẽ khắc ghi tình yêu đêm nay trước khi tình yêu của họ chết mãi mãi.

Nhưng đó là chuyện của ngày mai. Hiện tại chỉ có tình yêu. Nàng vòng một cánh tay ôm eo lưng chàng và thoải mái tựa vú nàng dựa vào ngực chàng. Nụ hôn của họ bị ngắt quãng trong chốc lát, nhưng họ mở mắt, nhìn nhau cười âu yếm, và rồi môi nàng lại gặp môi chàng để bắt đầu lại nụ hôn.

Hết chương 17

CHƯƠNG 18 (người dịch vtttuyen3110)

Chàng lại đã đi ra ngoài khi nàng dậy vào tỉnh giấc vào buổi sáng. Mặc dù là nàng không ngủ dậy muộn như hôm qua, nhưng nàng vẫn cảm thấy hơi ngượng với thực tế là nàng đã ngủ dậy muộn và thậm chí còn không biết là chàng đã dậy từ lúc nào.

Sáng nay nàng cảm thấy nàng đúng là một người vợ, nàng nghĩ như vậy lúc mặc áo và được người hầu chải tóc. Đó là ý nghĩ thật kỳ lạ. Nàng chỉ vừa mới giống như một người vợ từ sáng hôm qua, nếu không kể đến chuyện nàng đã ngượng ngùng khi bắt gặp ánh mắt của người hầu gái và xấu hổ khi những người hầu khác nhìn thấy nàng ra khỏi phòng. Nàng đã nghĩ là họ biết điều gì đã xảy ra trong đêm tân hôn. Và nếu không kể đến cảm giác ngực nàng hơi nhức và sự đau đớn, đau đớn không phải là từ chính xác diễn tả cảm giác đang có ở chỗ đó của nàng sáng nay, chứng tỏ là bây giờ đã có một người đàn ông hoàn toàn xa lạ trong cuộc đời nàng. Và sự hài lòng. Nàng thích cảm giác này.

Đôi mắt của nàng, phản chiếu qua tấm gương dường như to hơn, mơ mộng hơn. Nàng nghĩ đó là sự dễ chịu đáng ngạc nhiên khi có một hôn nhân đầy rắc rối. Nàng thích có một người đàn ông mà ban ngày là một người đồng hành, một người bạn, còn ban đêm thì là người tình. Nàng thích có những đứa con từ cuộc sống vợ chồng như vậy.

Lionel. Trong thâm tâm nàng cảm thấy luyến tiếc và nhớ lại những gì anh đã làm tối qua.

Lúc đầu nàng thấy điệu bộ của anh có vẻ rất buồn rầu cho đến khi nàng phân tích được những động cơ thực sự đằng sau điệu bộ đó. Và cho đến lúc đó nàng bắt đầu muốn biết về quá khứ của anh. Không hiểu sao, ý nghĩ này thật khủng khiếp vì nó đập tan những suy nghĩ đã hằn sâu trong đầu óc nàng trong năm năm qua, nàng không hiểu bằng cách nào mà nàng lại chấp nhận Lionel như là một người đồng hành, một người bạn. Giữa họ không có bất cứ một sự thân mật, gần gũi nào. Ngược lại với Gabriel ...

Nàng luôn dễ dàng trò chuyện và lắng nghe với Gabriel. Giá như ở một hoàn cảnh khác thì họ sẽ là những người bạn. Dĩ nhiên họ đã là người tình của nhau vào ban đêm. Nó tuyệt vời hơn rất nhiều so với những gì mà nàng thể tưởng tượng. Chắc chắn họ sẽ tiếp tục là người tình của nhau. Chàng đã nói là chàng chỉ yêu cầu nàng thực hiện nghĩa vụ của nàng mỗi đêm một lần. Ngoại trừ rằng họ không hoàn toàn là những người yêu nhau, chỉ đơn giản là một người đàn ông thực hiện quyền làm chồng và một người phụ nữ vâng lời.

Nếu nàng đúng thì nó chỉ là vậy thôi. Nếu nàng hỏi chàng lần nữa.

Nàng biết là nàng đúng.

Nàng không chắc là sáng nay nàng sẽ lại hỏi chàng lần nữa. Dù sao chẳng nữa tại sao nàng lại không giữ kín những suy nghĩ hay sự nghi ngờ của nàng ? Tại sao lại không để cho những sai lầm này ngủ yên trong quá khứ và hy vọng là chúng có thể làm được một chút gì đó trong tương lai tại Chalcote ? Có lẽ nàng có thể làm cho chàng yêu nàng. Nàng biết là chàng đã hoàn toàn nhận ra khao khát mãnh liệt của nàng. Và nàng biết là chàng cảm thấy có trách nhiệm với nàng. Chàng đã cưới nàng, đúng không ? Và nàng biết là nàng yêu chàng.

Sự thừa nhận này đến với nàng thật bất ngờ, và nàng nhận ra nàng đang lơ đãng nghịch cái bàn chải tóc sau khi người hầu đã đặt nó xuống bàn. Đúng, ôi, đúng. Đó là sự thật.

Nàng hít thở thật sâu và đứng lên. Kế hoạch về những gì nàng dự định làm hay là không làm hoàn toàn không có ý nghĩa gì cả. Từ trước đến nay, nàng luôn cảm nhận được sự tác động của Gabriel đối với nàng mỗi khi có sự hiện diện của chàng. Nàng sẽ không nhận ra nàng sẽ làm gì cho đến khi nàng gặp chàng : hoặc là có thể nàng sẽ phải sống với những câu hỏi mãi mãi không có câu trả lời thỏa đáng, hoặc là nàng nhận thấy nàng hoàn toàn có thể hỏi lại chàng những câu hỏi đó nếu nàng muốn.

Có tiếng gõ nhẹ sau cánh cửa phòng thay quần áo của nàng và người hầu của nàng ra mở cửa. Một người hầu đứng đó và truyền đạt lại lời nhắn là ông chủ yêu cầu bà chủ có mặt tại phòng khách ở tầng dưới càng sớm càng tốt.

Phòng khách tầng dưới dùng để tiếp những vị khách, Jennifer biết được điều này sau khi đi một vòng quanh ngôi nhà ngày hôm kia. Ai vậy nhỉ ? Dì Agatha và Samamtha ư ? Họ thường không dậy sớm như vậy, đặc biệt là vào buổi sáng sau một đêm vũ hội.

Chính người hầu đã mang tin nhắn lên cho nàng đi nhẹ nhàng xuống cầu thang trước nàng, đã mở cánh cửa phòng khách cho nàng và đóng lại sau lưng khi nàng đã đi vào phòng.

Căn phòng hoàn toàn yên lặng mặc dù là có đến bốn người trong phòng. Nữ bá tước Rushford ngồi trên một cái ghế đặt cạnh lò sưởi với người chồng đứng sau lưng ghế. Tử tước

Kersey thì đang đứng ngay trước lò sưởi, lưng quay về phía lò sưởi. Theo bản năng Jennifer xoay người về phía người thứ tư đang ở trong phòng. Chồng nàng đang đứng cạnh cửa sổ, cả cơ thể chàng hướng về phía đó, tuy vậy chàng vẫn nhìn qua vai và thấy sự hiện diện của nàng. Nàng dồn cả đôi mắt nhìn chàng khi chàng vội vàng bước về phía nàng.

- Em thân yêu ! – chàng cầm lấy bàn tay nàng với một cái siết chặt và đưa chúng lên môi chàng. Chàng nhìn có vẻ nhột nhột như thể chàng vừa nhìn thấy ma – Đến đây và ngồi xuống nào em !

Chàng dắt nàng lại ngồi xuống một cái ghế ở phía bên kia lò sưởi và rồi đi khỏi – để đứng ngay đằng sau lưng ghế của nàng, nàng chắc chắn là vậy mặc dù nàng không hề ngoái lại nhìn. Nàng nhìn chăm chú vào tấm thảm ở đằng trước, không xa chân nàng lắm. Nàng nghĩ mông lung rằng vị trí ngồi hiện nay của tất cả mọi người giống như là được sắp xếp một cách cẩn thận để chờ đợi sự xuất hiện của một người nào đó sẽ đi qua cánh cửa ngay bây giờ.

- Thừa bà ! – giọng nói của Bá tước Rushford – Bà thật là tử tế khi dành thời gian cho chúng tôi . Con trai tôi có vài lời muốn nói với bà !

Sự yên lặng kéo dài một lúc lâu mà có thể trở thành khó chịu nếu nàng để cho bản thân nàng suy nghĩ hoặc cảm nhận được không khí trong phòng. Và rồi tử tước Kersey đằng hắng.

- Tôi nợ bà một lời xin lỗi chân thành, thừa bà ! – tử tước nói – Tôi đã không có đủ can đảm nói với cả bà và cha tôi rằng lời hứa năm năm trước đã không còn hấp dẫn lắm đối với tôi !

Anh ta ngừng lại và Jennifer nghĩ về cô gái ngờ nghệch đáng thương với giấc mơ về sắc đẹp, tình yêu và sự vĩnh cửu sau đó. Cô gái đó chính là nàng.

- Tôi đã cố gắng giành lại tự do của tôi bằng một cách khác – anh ta tiếp tục – tôi nhận ra sự quan tâm của bà đối với Thornhill và của anh ta với bà và tôi đã quyết định giúp bà ngay từ khi bà và Thornhill bắt đầu tìm hiểu nhau ! Tôi chính là tác giả của lá thư đó, thừa bà !

Giọng nói của anh ta cứng nhắc và lạnh lùng. Jennifer tự hỏi làm cách nào mà cha anh ta thuyết phục được anh ta đến đây và thú tội. Phải chăng là sức mạnh của ví tiền ? Phải chăng ông ta đã hăm dọa sẽ cắt đứt nguồn tài chính của Lionel ?

- Và còn có một vấn đề quan trọng khác nữa nếu bà muốn biết ! – bây giờ cha anh ta cất tiếng nói

Tử tước Kersey lại đằng hắng.

- Trong thời gian chưa hứa hôn chính thức với bà, thừa bà – anh ta nói – hai năm trước, tôi đã ngoại tình với một người phụ nữ khác, nữ Bá tước Thornhill !

- Một thực tế đáng sợ mà chúng tôi không muốn bà phải gánh chịu, thừa bà ! – bá tước Rushford nói với giọng khàn khàn – ngoại trừ một điều là nó liên quan đến chồng bà và bà nên biết là chồng bà không phải là người đàn ông đáng khinh như bà đã nghi ngờ !

Không có ai phá vỡ sự im lặng sau đó. Tử tước đứng một cách không thoải mái và thay đổi từ chân này sang chân kia.

- Chúng tôi sẽ không làm phiền bà lâu hơn nữa bởi chuyến viếng thăm kéo dài, mà có thể cũng không phải là viếng thăm nữa, sau tất cả mọi việc, có thể xem như là một cuộc gặp gỡ thân mật ! – cuối cùng tử tước nói – Chúng tôi còn phải ghé qua một nơi khác nữa, đến chỗ Tử tước Nordal, cha bà ! Nhưng bà phải biết là tôi rất hối hận về vai trò của tôi đối với những gì đã xảy ra bốn đêm trước !

- Và của tôi đối với những gì xảy ra tối qua ! – nữ bá tước thêm vào một cách hấp tấp và hỗn hển.

- Bà có thể chắc chắn là - Bá tước Rushford nói – xã hội thượng lưu nhất định sẽ hiểu rõ sự thật những gì đã xảy ra vào bốn đêm trước. Và bà có thể yên tâm chắc chắn rằng bà sẽ không phải chịu đựng những cảm giác khó chịu khi nhìn thấy con trai tôi ít nhất là trong năm năm nữa. Nó sẽ ra nước ngoài trong vài ngày nữa !

Nàng không ngước mắt lên khỏi tấm thảm khi họ đã ra về, được chồng nàng tiễn. Hay là sau khi họ đi rồi, mọi phần trên cơ thể nàng cảm thấy như bị đông cứng lại. Quá khoan dung.

Chàng đưa cánh tay ra khi người hầu mở cánh cửa cho chàng đi vào phòng khách lần nữa. Chàng cần phải lấy lại hơi thở và sắp xếp lại những ý nghĩ trong đầu. Chàng biết là một thứ gì đó tương tự sẽ xảy ra. Đó là những câu hỏi mà nàng đã hỏi chàng tại vũ hội đêm qua. Chàng biết là nàng sẽ hỏi lại một lần nữa. Chàng cảm thấy biết ơn vì đêm qua nàng đã không đề cập đến chúng. Đêm qua chàng muốn đem lại cho nàng một điều gì đó mà nàng sẽ luôn nhớ đến sự âu yếm đó sau khi khủng hoảng qua đi.

Nhưng chàng biết nó sẽ đến vào ngày hôm nay. Hoặc ngày mai. Hoặc một lúc nào đó sớm thôi.

Thôi được, nó nên là bây giờ. Chàng gạt đầu nhanh với người hầu và bước vào phòng lần nữa. Chàng nghe thấy cánh cửa được đóng lại một cách nhẹ nhàng sau lưng chàng.

Nàng vẫn ngồi yên tại chỗ. Không hề di chuyển. Nàng nhìn giống như đã bị biến thành đá.

- Em vẫn hoài nghi sao ? – chàng hỏi một cách nhẹ nhàng

- Vâng ! – chỉ là một tiếng thì thào. Nàng không nhìn lên.

- Jennifer ! – chàng hỏi, đứng dựa lưng vào cánh cửa, hai tay đan sau lưng – Em yêu hẳn ta à ? Trái tim em tan vỡ sao ?

- Em yêu những ý nghĩ về anh ta ! – nàng nói, chú tâm vào tấm thảm dưới chân nàng, như thể chỉ là nàng đang suy nghĩ – Anh ta thật đẹp trai và lịch sự. Anh ta là hiện thân của giấc mơ về tình yêu, sự lãng mạn và một cuộc sống thú vị mà em tin là hầu hết những cô gái sống ở thôn quê đều mơ tưởng. Trong năm năm trời, anh ta là cuộc sống của em, hay ít nhất là hy vọng và giấc mơ của em. Nó thật choáng váng, đúng vậy, khi biết là trong suốt thời gian đó anh ta không hề quan tâm đến em và bây giờ anh ta quá tuyệt vọng đến nỗi phải dùng đến sự dối trá và tàn nhẫn để được giải thoát khỏi hôn ước với em. Thật là choáng váng khi nhận ra mình không hề được yêu thương !

- Jennifer ! – chàng nói thật dịu dàng

- Thật ngạc nhiên ! – nàng nói – làm thế nào mà sự trống trải trong vài ngày có thể được lấp đầy trong sự vội vã đến nỗi mà một người chỉ là một cô gái ngày hôm trước, ngày hôm sau đã trở thành một người đàn bà. Em tưởng là Lionel yêu em. Em đã nghĩ rằng anh đã bị em ám ảnh đến nỗi mà anh phải dùng đến thủ đoạn gian trá để giành được em ! – nàng cười và cuối cùng cũng chuyển động để ấn một bàn tay vào miệng.

- Jennifer , em thân yêu ! – chàng nói

- Đó là sự trả thù đúng không ? – nàng hỏi – Anh quay lại để trả thù cho mẹ kế của anh rồi anh nhìn thấy Lionel ở đây và anh khám phá rằng anh ta mới hứa hôn gần đây do vậy anh nghĩ rằng kết thúc hôn ước, làm cho anh ta ngượng ngùng có thể làm tổn thương anh ta. Phải vậy không ?

Chàng chậm chạp hít vào.

- Đúng ! – chàng nói, nhìn vào đôi mắt nhắm chặt của nàng và rồi siết chặt phía trên bàn tay nàng.

- Cách trả thù hay nhất là làm cho em yêu anh và tự hủy bỏ hôn ước của em – nàng nói – hoặc đó là lý do làm cho Lionel bỏ rơi em. Và dĩ nhiên là với cách cư xử công khai như vậy, anh ta sẽ nhìn giống như là một thằng hề. Đúng không ?

- Đúng !

- Với anh em chẳng là gì cả ! – nàng nói – Em chỉ là một công cụ. Một công cụ không có cảm giác. Em có bị lãng nhục hay có bị tổn thương cũng không hề quan trọng đối với anh !

- Lúc đầu – chàng nói – anh tự thuyết phục bản thân mình là sẽ tốt cho em hơn nếu không có anh ta. Cuộc sống của em sẽ thành địa ngục nếu em ở bên anh ta !

- Và bây giờ - nàng hỏi - nó là thiên đường sao ? Có thể là anh sẽ viết là thư đó, Gabriel ! Cả hai người cùng chơi một trò chơi. Các anh có thể gọi nó là “Jennifer vô dụng” . Có lẽ các anh đã làm vậy. Nhưng cả hai người đều chơi trò chơi này. Anh ta chơi giỏi hơn anh. Anh ta đã nghĩ đến chuyện viết lá thư trước khi anh làm việc đó. Nhưng có thể là anh sẽ làm việc đó, bước tiếp theo hoặc là sau đó nữa.

- Anh có thể làm việc đó – chàng nói một cách trầm tĩnh – Nhưng anh đã không làm. Anh không thể.

- Tại sao không ? – nàng hỏi

- Bởi vì sau nụ hôn đó ! – chàng nói – tại vũ hội hóa trang của Velgard, cảm giác tội lỗi không cho phép anh lợi dụng em hơn nữa. Anh đã nhận ra rằng đó là một con người thật sự mà anh lại sử dụng như một con tốt. Anh đã nhận ra những gì anh đang làm với em, và với bản thân anh.

- À ! – nàng nói – lý do của kẻ thua cuộc. Lời biện hộ thật cao quý. Và vì vậy phải được tha thứ. Cuối cùng có khả năng là trong một khoảnh khắc nào đó anh bị sự cắn rứt của lương tâm

công kích và đặt dấu chấm hết cho mưu đồ ném đá giấu tay. Anh có thể là đã tính đến việc khôi phục lại danh dự cho em !

- Không thể tha thứ được cho những gì anh đã làm ! – chàng nói – Lương tâm anh luôn bị dày vò cho đến khi anh chết nếu điều đó làm cho em có chút nào hài lòng, Jennifer ! Anh không thể tìm ra bất cứ lý do nào bào chữa cho những gì anh đã làm. Anh nhận ra là không có hành động chuộc lỗi nào của anh cho anh quyền cầu xin sự tha thứ của em ! Anh không thể nói gì hay làm gì cả !

- Anh cưới tôi ! – nàng lại cười và cuối cùng cũng nhìn thẳng vào chàng. Ánh mắt nàng đắm đắm nhìn chàng làm cho chàng có cảm giác như quất roi vào chàng. - Anh sẽ phải mang theo những tội lỗi của anh trong suốt phần đời còn lại. Mỗi khi anh nhìn tôi, nó sẽ nhắc cho anh nhớ lại những tội lỗi của anh. Anh có nghĩ là anh có thể đền bù lại những gì anh đã gây ra cho tôi không ?

- Không ! – chàng nói – chưa bao giờ anh nghĩ vậy. Và vì vậy em phải nói cho anh biết những gì mà em mong muốn, Jennifer ! Nếu em muốn sự che chở của anh và có lẽ là những đứa con. Rồi thì chúng ta sẽ tiếp tục sống cùng trong một ngôi nhà. Anh sẽ cho em tất cả sự tự do mà em muốn. Hoặc là nếu như em muốn không bao giờ phải nhìn thấy anh nữa, anh sẽ cho em một ngôi nhà với đầy đủ mọi thứ mà em cần và sử dụng một người đại diện và anh ta sẽ giải quyết tất cả những yêu cầu của em mà không cần phải hỏi ý kiến anh. Hãy nghĩ về điều đó trong ngày hôm nay, hai ngày hay bao lâu tùy em. Mọi việc sẽ được thực hiện theo như ý muốn của em !

Chàng xoay người đi ra ngoài, đặt một bàn tay trên quả đấm cửa. Chàng ước gì chàng có thể đem lại cho nàng sự tự do, như vậy nàng không phải mang tên của chàng trong suốt phần đời còn lại của nàng, như vậy nàng có thể tìm kiếm một người chồng mà nàng có thể yêu. Đặc biệt chàng ước gì bây giờ tên của nàng đã trở lại trong sạch như trước đây trong con mắt của xã hội thượng lưu.

Nhưng còn một điều nữa mà chàng phải nói với nàng. Chàng quay đầu lại nhìn nàng và nói

- Anh tin là trong suốt cuộc đời còn lại của em, em sẽ luôn phải lựa chọn, xem xét người nào mà em ghét hơn, Kersey hay anh ! Hay có lẽ là cả hai đáng ghét như nhau với sự khinh bỉ của em. Nhưng anh phải nói điều này, Jennifer ! Em cảm thấy là không ai cần đến em và không ai yêu em. Em cảm thấy là cả hai người đàn ông mà em nghĩ là quan tâm đến em chỉ lợi dụng em mà không cần đến em hay là yêu em. Em sai rồi. Cả hai đều yêu em và cần em. Anh thậm chí không nhận ra điều đó cho đến khi đã cưới em. Anh nghĩ là anh cưới em để cứu vãn danh dự cho em, và có lẽ đó chỉ là một phần. Nhưng chỉ là một phần thôi. Rõ ràng em là một cô gái đáng yêu ! Và anh yêu em hơn cả cuộc sống của anh !

Chàng đi ra khỏi phòng, ra lệnh cho người hầu đem con ngựa của chàng ra cửa trước trong vòng mười phút nữa, cùng lúc đó chàng đi lên lầu đến phòng thay quần áo của chàng.

Samantha mang theo một người hầu ghé thăm và ở lại với nàng suốt buổi chiều. Cô vẫn còn tròn xoe mắt với tin ông bà bá tước Rushford và tử tước Kersey đến thăm ngay buổi sáng và đóng cửa ở mãi trong phòng khách với cậu cô suốt nửa tiếng đồng hồ. Dì Agatha đã được gọi vào trong đó ngay sau khi họ rời khỏi. Dường như tên tuổi của Jennifer và cả Bá tước Thornhill nữa đã được minh oan một cách công khai.

Nhưng Samantha vẫn có vẻ buồn rầu ngay cả sau khi ôm chặt Jennifer và nói với nàng là cô rất vui. Và cuối cùng cô giải bày với nàng mọi chuyện mà cô nói là dù có chuyện gì xảy ra đi nữa thì hôm nay cô vẫn sẽ nói ra những điều đó. Lionel đã giả vờ quyến luyến với cô và cô đã yêu anh ta và rồi sau đó nhận ra là anh ta đã lợi dụng cô như thế nào.

Cô không biết liệu Jenny có thể tha thứ cho cô không.

Jennifer cảm thấy nàng còn bị tổn thương còn nhiều hơn là sự đau khổ trước đó. Nàng cảm thấy dường như nàng đã chết rồi. Ngoại trừ việc cảm nhận được người em họ đã là người bạn thân thiết nhất của nàng trong những năm qua. Nàng không đổ lỗi cho Samantha. Đàn ông là những tên ác quỷ và quá mạnh khi mà vẻ bên ngoài và sự quyến rũ kết hợp với sự nhẫn tâm và sự từng trải.

Họ đi dạo với sự yên lặng trong công viên suốt thời gian còn lại của buổi chiều, cánh tay đan vào nhau, ngẫm nghĩ về những thay đổi mà một tuần ở thành phố đã tác động lên họ, nhưng tất cả không phải theo cái cách mà họ mong đợi.

Jennifer ăn bữa tối một mình sau lời nhắn là chồng nàng sẽ ăn tối ở ngoài. Nàng ngồi ở phòng ăn tối, cảm nhận rõ ràng sự yên lặng, sự hiện diện của những người hầu, kiên quyết ép bản thân nàng phải ăn, mặc dù là nàng chỉ ăn mỗi thứ một tí.

Nàng trải qua buổi tối một mình tại căn phòng khách riêng của nàng, thêu vài thứ. Nàng cho là nàng đang phải sắp xếp những gì mà nàng muốn nói với chàng. Nàng cảm giác là chàng sẽ cố hết sức tránh xa ngôi nào cho đến chừng nào mà nàng đã suy nghĩ xong và nói với chàng những gì nàng muốn.

Nàng muốn gì ?

“ Anh yêu em hơn cả cuộc sống của anh ” . Nàng không tin chàng.

Nàng không biết nàng muốn gì. Ngay bây giờ nàng không muốn nghĩ về nó. Ngay lúc này, những gánh nặng quá sức chịu đựng của nàng không cho phép nàng suy nghĩ một cách mạch lạc. Chàng sẽ phải chờ cho đến khi nàng có thể quyết định nàng phải làm gì.

Nàng lên giường sớm. Cơ thể nàng mệt mỏi. Nàng cần phải ngủ sớm. Và vì vậy nàng nằm xoay người về phía bóng tối, tự hỏi khi nào chàng sẽ về nhà nếu như chàng định về nhà ..., cho đến khi nàng nghe thấy những âm thanh khẽ khàng từ phòng thay quần áo của chàng. Nàng đã để mở cánh cửa phòng nàng. Và rồi những âm thanh đó chấm dứt. Có lẽ đó chỉ là người hầu của chàng.

Nàng không thể ngủ. Nàng đã ngủ một mình trong suốt hai mươi năm. Nàng chỉ ngủ cùng với một người đàn ông trong hai đêm. Bây giờ nàng không biết là nằm một mình thì liệu nàng có thể ngủ được nữa không. Nàng không thể ngủ. Ất hẳn là nàng đã nằm trên giường hơn hai

tiếng rồi.

Nàng ngồi dậy và thắp một ngọn nến. Nàng ghì chặt hai đầu gối và nhìn chăm chăm vào khoảng trống trong khi ngọn nến cháy hết một nửa. Nàng không thể ngủ. Lúc này nàng có không hề muốn cầm lên một cuốn sách nào từ cái kệ bên dưới cái tủ ngay giường nàng. Nàng không muốn đọc một thứ gì cả.

Thật ra thì chỉ có một việc duy nhất phải làm thôi. Cuối cùng nàng cũng chấp nhận sự thật đó với một cái thở dài và đu đưa hai chân trên cạnh giường. Nàng cầm cây nến lên.

Nàng không gõ cửa. Nàng chỉ mở cánh cửa một cách nhẹ nhàng và bước vào trong. Thậm chí nàng còn không chắc là chàng có ở nhà hay không. Nếu chàng có ở nhà, chắc là chàng đã đi xuống tầng dưới. Tấm màn cửa sổ được vén ra hai bên, làm cho căn phòng hoàn toàn được chiếu sáng. Chàng đang đứng bên một cánh cửa sổ, quay lại nhìn nàng qua vai chàng. Nàng băng qua căn phòng cho đến khi nàng đứng gần chàng.

Nàng sẽ nói những gì mà trái tim nàng mách bảo. Nàng không nghĩ được một kế hoạch nào cho những thứ mà nàng muốn. Nhưng đôi khi nói mà không suy nghĩ thì lại là cách hay nhất.

- Em muốn hôn nhân của chúng ta tiếp tục ! – nàng nói với chàng.

- Rất tốt ! – âm điệu giọng nói của chàng có vẻ đề phòng – Nó không mất nhiều thời gian lắm. Chỉ vài phút. Em có muốn chúng ta làm việc đó ở đây ? Rồi sau đó em có thể quay về giường của em. Với may mắn và sự cố gắng hàng đêm em sẽ có thai sớm thôi. Sau đó thì em sẽ ít cần anh hơn !

- Đó không phải là những gì em muốn nói ! – nàng nói

Chàng vẫn đứng yên, im lặng và nhìn nàng chăm chú.

- Anh có ý gì khi nói điều đó ? – nàng hỏi chàng – Làm ơn, làm ơn, làm ơn đi Gabriel ! Bây giờ chúng ta phải nói thật với nhau. Nếu anh nói điều đó chỉ bởi vì anh biết là em muốn nghe nó, và nếu như bây giờ anh nói lại một lần nữa, thì em chỉ cần biết chừng đó thôi ! Nó còn dễ chịu hơn nhiều là anh nói anh muốn em yên ổn và anh muốn thực hiện một thỏa thuận thuận lợi cho cả hai với em. Anh có ý gì khi nói vậy với em ?

- ***Anh yêu em hơn cả cuộc sống của anh !*** – chàng nói một lần nữa

- Thật không ? – nàng tựa đầu nàng vào phía bên kia cánh cửa sổ và nhìn chăm chú vào khuôn mặt chàng trong bóng tối. Nàng đã cho chàng một con đường thoát ra khỏi sự lừa dối tàn nhẫn của chàng. Nhưng chàng lại nói câu đó một lần nữa. – vậy thì em nghĩ là chúng ta có thể làm cho nó trở thành sự thật Gabriel , bởi vì em cũng yêu anh, anh thấy rồi đấy ! Em biết là em yêu anh bởi vì anh đã sẵn sàng cho em chọn lựa một cuộc sống thuận tiện hơn với anh, nhưng em nhận ra là em muốn tiếp tục sống với anh !

Chàng quay đầu nhìn xuống quảng trường. Phải mất vài phút nàng mới nhận ra là chàng đang khóc.

- Gabriel ! – nàng chạm vào cánh tay chàng, sợ hãi – đừng mà anh !

Nhưng chàng lắc đầu và thậm chí còn quay đầu tránh xa nàng cho đến khi chàng có thể kiểm soát cảm xúc của mình.

- Có lẽ em sẽ không thể tha thứ cho những gì mà anh đã làm với em đâu Jennifer ! – chàng nói – Nó sẽ luôn ở đó, chắn giữa hai chúng ta trong suốt cuộc đời còn lại.

- Anh sai rồi ! – nàng nói và liều lĩnh bước lại gần chàng, vòng cả hai cánh tay ôm lấy eo lưng chàng – chúng ta nói điều đó tại nhà thờ vào mỗi Chủ Nhật khi chúng ta đọc những lời dạy của Chúa phải không ? Nhưng chúng ta ít khi thực hiện đầy đủ những gì chúng ta nói. Và đôi khi chúng ta đánh mất hết lý trí và chà đạp lên cảm giác của người khác. Và đôi lúc chúng ta sử dụng người khác cho mục đích ích kỷ của chúng ta. Đó là một phần của con người. Tất cả chúng ta đều cần được tha thứ hết lần này đến lần khác trong suốt cuộc đời của chúng ta. Em tin rằng đó là phần tốt trong con người chúng ta, là sức mạnh của lương tâm. Em nghĩ là lương tâm của anh rất mạnh mẽ. Và vì vậy mà thật sự bây giờ anh cũng đang bị tổn thương và anh đang cảm thấy khinh ghét chính bản thân anh. Em vui mừng vì tất cả những chuyện đã xảy ra, Gabriel ! Nếu chúng không diễn ra như vậy, em sẽ phải lấy Lionel và sẽ khổ với anh ta ! Em sẽ không bao giờ được biết anh và yêu anh . Khi em nói là em muốn tiếp tục cuộc hôn nhân của chúng ta, nghĩa là em muốn nói đến tất cả mọi phương diện !

Bàn tay chàng nắm chặt vai nàng. Chàng cúi người đặt trán chàng tựa vào trán nàng. Đôi mắt chàng vẫn nhắm.

- Dĩ nhiên nếu đó là điều anh muốn ! – nàng nói, đột nhiên lại sợ hãi

- Nếu ... ! – nàng nghe chàng thở sâu và chậm chạp

- Anh chỉ mới trải qua một ngày tập làm quen với ý nghĩ rằng anh hầu như chắc chắn đã mất em, tự hỏi làm sao mà anh sống được nếu thiếu em. Hy vọng rằng ít nhất em cũng sẽ muốn có một đứa con với anh trước khi rời bỏ anh !

- Mươi đứa, làm ơn đi, Gabriel ! – nàng nói, nghiêng đầu nàng ra sau một chút vì vậy trong một khoảng khắc môi họ chạm vào nhau.

- Cẩn thận đấy vì anh sẽ không cho em rút lại những lời em đã nói đâu ! – chàng nói, đột nhiên cười lặng lẽ - Và anh đang hy vọng Jennifer , anh phải thú nhận là để tạo nên một đứa trẻ sẽ mất nhiều thời gian lắm đấy !

- Thật là xấu hổ ! – nàng thì thầm với chàng, và nàng hôn dọc quai hàm cho đến cằm chàng. Nàng nhận ra là chàng chắc chắn đã cạo râu trước khi đến với nàng tối qua và tối hôm kia. Chàng đã không cạo râu tối nay.

- Anh biết ! – chàng nói – Anh là một kẻ không thể sửa chữa được đâu, do vậy đừng có tiếp tục làm thế, trừ phi em muốn điều đó !

Nàng bắt đầu hôn phía hàm bên kia.

- Hàng giờ trôi qua và em cố ngủ, anh đã làm một điều thật kinh khủng với em, Gabriel ! Hai đêm anh nằm trên chiếc giường của em và bây giờ em tin là em không thể ngủ mà không có

anh nằm cùng !

- Em có chắc đó là giấc ngủ mà em đã có không ? – chàng hỏi . Đôi tay của chàng đang mở những cái cúc trên áo ngủ của nàng.

Nàng hạ hai cánh tay dọc theo người với một cái thở dài mãi nguyện và run rẩy với một điều gì đó hơn thế.

- Vậy thì có lẽ là sau và giữa chúng ! – nàng nói

- Sau và giữa cái gì ? – bàn tay của chàng dừng lại.

- Sau khi anh làm tình với em và trước khi anh làm thêm một lần nữa và sau đó là trước khi anh làm tình với em thêm lần nữa và lần nữa ! – nàng nói

- Chúa tôi ! – chàng nói – Em muốn biến anh thành một người ốm sao ?

Đột nhiên, đáng kinh ngạc, họ cùng cười, với sự thành thật và thích thú kéo dài với sự yêu thương sâu sắc được chia sẻ. Họ vòng tay ôm chặt nhau như thể sẽ chẳng bao giờ xa rời nhau. Họ vẫn còn áp chặt vào nhau khi cuối cùng cũng im lặng.

- Lạy Chúa ! – chàng nói, giọng nói run rẩy – Ôi, Chúa nhân từ !

- Amen ! – nàng nói – Đó thật sự là một lời cầu nguyện phải không ? – nàng cười dịu dàng

- Đúng ! – chàng nói – Đúng là như vậy !

Nàng cọ má nàng vào má chàng

- Anh nghĩ có lẽ là chúng ta nên bắt đầu, tình yêu của anh ! Làm tình, yêu nhau, sống cùng nhau thuộc về nhau theo mọi cách có thể ! Cái giường của anh có thể làm được điều đó không ?

Nàng gật đầu và chăm chú nhìn lên khuôn mặt chàng khi chàng kéo chiếc áo ngủ của nàng qua vai và trượt xuống khỏi cánh tay nàng và cũng làm vậy với chiếc áo ngủ của chàng.

- Chừng nào mà anh vẫn ở trong em ! – nàng nói khi chàng đưa nàng lại giường và đặt nàng nằm xuống.

Chàng nằm xuống bên cạnh nàng, trượt một cánh tay ở dưới vai nàng và xoay người nàng đối diện với chàng.

- Chắc chắn đó là một ý tưởng thông minh của em, tình yêu của anh ! – chàng nói

Nàng cảm nhận được chàng dọc theo cơ thể nàng. Nàng cảm nhận được sự ấm áp của môi chàng trên môi nàng và sự hứa hẹn trong ánh mắt chàng. Và nàng biết là nàng thuộc về đâu, nơi mà nàng luôn muốn thuộc về, nơi mà nàng sẽ không bao giờ có được nếu không có trò chơi ném đá giấu tay này.

Cuộc đời thật là kỳ lạ.

Nhưng lý trí đã sớm đầu hàng nhường chỗ cho niềm đam mê mãnh liệt.

HẾT !

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>